

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FROM AIR

A man and a woman are shown from the waist up, embracing each other in a field of tall, dry grass. The man is on the left, wearing a teal t-shirt, and the woman is on the right, wearing a black top and denim shorts. They are both looking down at each other, and the woman has her arms around the man's neck. The background is a vast, open field under a cloudy sky.

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEWEL E. ANN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JEWEL E. ANN İÇİN ÖVGÜ

"Hafif başlayan ve sizi iyi kurgulanmış birkaç yıla yayılan güçlü bir duygusal yolculuğa sürükleyen orijinal bir romantik okuma."

-Tome Tender

"Öyle bölümler var ki yüreğinizi burkacak, öyle bölümler var ki yüzünüz kızaracak ve nefesiniz kesilecek."

-Lustful Literature

"K. A. Linde bazıları tarafından 'Angst Kraliçesi' olarak taçlandırılmış olabilir, ancak Jewel kesinlikle onun parası için koşuyor."

-Karanlık Sonrası Kitap
Severler

"Kesinlikle harika bir teslimiyet. Mizahı tamamen benim seviyemde ve travma, anksiyete ve duygusal olarak yönlendirilmiş olay örgüsü de öyle."

-The Romance Vault

"Bu kitabı tekrar elime aldığım için çok heyecanlıyım. Favorilerimden biri haline geldi!"

-One Click Bliss

"JEA'nın her şeyi gibi bu aşk hikâyesi de büyüleyici, zeki ve çok seksi. Yazdığı her şey ışıltılı, duygusal bir sihirbazlık. Bu kitabı ne kadar övsem az. SADECE OKUYUN."

-Pam Godwin, New York Times çoksatan yazarı

"Güzel ve şiirsel bir dille yazılmış. İlk sayfasından itibaren beni büyüleyen Jewel E. Ann'in kitabı olağanüstü. Bu kitap

Son sayfayı okuduktan sonra da sizinle kalan hikayeler."
-Jenika Snow, USA Today çoksatan yazarı

"Ne kadar zorlayıcı bir okuma; sayfaları heyecanla çevirirken bu muhteşem hikâyenin bitmesini hiç istemedik."
-TotallyBooked

"Bayan Ann'in sözcükleri okuyucu ruhuma bir dakika önce yatıştırıcı bir merhem gibi gelirken, bir dakika öfkeli bir sıcak dalgasına dönüşüyor. Her duyguyu alıyor ve kelimeleriyle mükemmel bir şekilde oynuyor."
-Dawn, Two Unruly Girls with a Romance Book Buzz

"Zekice, büyüleyici ve güzel. Sayfalardaki kelimeler hem canımı yaktı hem de beni iyileştirdi. Bu kitap, Jewel'in neden en sevdiğim hikâye anlatıcılarından biri olduğunu bir kez daha büyüleyici bir şekilde hatırlatıyor."
-Kate Stewart, uluslararası çok satan yazar

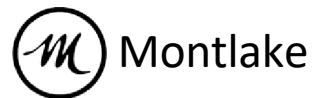
"Bu kitabı ne kadar sevdiğimi ifade etmek için yeterli kelimeye sahip değilim. Zekice. Komik. Tamamen nefes kesici. Şans; zekâ, heyecan ve duygunun bağımlılık yaratan karışımıyla beni suskun bıraktı. Beş yıldız yeterli değil!"
-Aly Martinez, USA Today çoksatan yazarı

"Dokunaklı, seksi ve çok etkileyici olan Hayat Olduğunda kalbinizde bir delik açacak ve onu parça parça dolduracak. Günler sonra bile hâlâ düşünüyorum. Başından sonuna kadar beş yıldız. Sadece mendilleri getirin!"
-Lex Martin, USA Today çoksatan yazarı

FROM
AIR

FROM AIR

JEWEL E. ANN

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metnin telif hakkı© 2024 by Jewel E. Ann
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662523670 (ciltless)
ISBN-13: 9781662523687 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
ReginaWamba.com'dan Regina
Wamba'nın kapak fotoğrafları

Kapak görseli: © Bernulius, © Miresan Ciprian, © PAVLO SVITLO, © Vitalii Stock / Shutterstock; © Regina Wamba

Georgana için bu sadece bir başlangıç.

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Dördüncü](#)
[Beşinci Altıncı](#)
[Onaltı Yedinci](#)
[Sekizinci](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[YirmiOnyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Bölüm Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü](#)
[Dördüncü Yirmi Yirmi](#)
[Altıncı BölümBeşinci](#)

Yirmi Bölüm Yedinci
Sekizinci Yirmi Yirmi
Dokuzuncu Otuzuncu
Otuz Otuz Otuz Otuz
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Yedinci Bölüm
Bölüm Otuz İkinci
Birinci Otuz Üçüncü
Dördüncü Otuz Beşinci
Otuz Altıncı Sekizinci
Otuz Dokuzuncu Kırk
Kırk Birinci Bölüm
Kırk Kırk Kırk Kırk
İkinci Bölüm Bölüm
Bölüm Kırk Üçüncü
Kırk Dördüncü
Beşinci Altıncı
Yedinci Bölüm Kırk
Sekizinci Sonsöz
Teşekkür
YAZAR HAKKINDA

Birinci Bölüm

JAYMES

"Bir silah ve vibratör almalısın." Melissa kollarını kavuşturmuş, parmak arası terlik giymiş ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyor. Onu terk ettiğim için kızgın. Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşız. Ve ona göre, en iyi arkadaşlar asla ayrılmaz. O tam bir Yengeç burcu.

Gülerek cipimin arkasındaki üç şeyi inceliyorum; bavul, kaykay ve bir kutu.

Şu aptal kutu. Bilgin olsun söylüyorum, öleceğimi bilmek istemiyorum. Ölüm dilekleriyle birlikte hazırlık da abartılıyor. Annemin altı aylık ömrü kalmıştı. Ölümüne hazırlanmak için altı ay. Üç ay içinde öldü.

Hayatını yeniden düşünmek için üç ay.

Eşyalarını ayırmak ve hangi kutuları "sonsuz kadar" saklamam gerektiğini belirlemek için üç ay. O bir istifçiydi; ben ise minimalistim. Sonsuz kadar saklayacağım on beş kutudan sadece yangın kasasının içindekileri içeren bir tanesini yanımda taşıyorum - bazı mücevherler, pasaportu, çeşitli sertifikalar, fotoğraflar ve bir düzine kadar manila zarf. Sanırım bunlar vergi iadeleri. Kutuların geri kalanı Melissa'nın ailesinin deposunda duruyor. Duygusallığı takdir edecek yaşa geldiğimde her şeyi isteyeceğimden eminler.

Annem burcunun hakkını veriyordu; o da Melissa gibi Yengeç burcuydu ve her şeyi saklardı.

Minimalizm konusunda, ben bir Başak burcuyum.

"Bir silah ve bir vibratör mü? İlginç bir kombinasyon. Her ikisiyle de kendi kendini yaralama olasılığı yüksek." Jeep'imın arkasını kapatıyorum ve Melissa'ya, onun gül goncası dudaklarına ve mükemmel kemerli kaşlarının altındaki delici ela gözlerine doğru dönüyorum.

"Montana'da herkesin silahı var," diyor kalçasını savurarak, Miami'nin yoğun nemi çikolata rengi uzun saçlarına zarar verip yeni kestirdiği perçemlerini kıvrırken. Pişmanlık verici bir karar.

"Ve bir vibratör?" Kaşımı kaldırıyorum, ama mükemmel bir şekilde kavisli değil.

"İnsanları seven biri değilsin." Sırıttırıyor, ellerini omuz hizasındaki siyah saçlarımda, aile fotoğrafı çektiirmeden önce çocuğunun üzerine titreyen bir anne gibi yumuşatıyor.

Gözlerimi devirmemi bastırarak ayak parmaklarımdın üzerine kalkıyorum ve ona sarılıyorum. "Sen bir insansın ve senden hoşlanıyorum. Ve seni özleyeceğim."

"Montana'nın Ocak ayında soğuk olduğunu duymuştum. Hiç kar gördün mü? İçinde araba kullandın mı?" Gözlerinin kenarlarını silerken konuyu değiştiriyor.

Bir adım geri atıyorum, Lululemon taytımın bel bandını ayarlıyorum ve beyaz bisiklet yaka tişörtümü terli göğsümden çekistiriyorum. "Miami'den ayrılıyorum. Sanırım kuzeyimizdeki her yerin Ocak ayında daha soğuk olduğunu söylemek yanlış olmaz. Kış sonsuza dek sürmeyecek. Ve ben bir kez kar gördüm. Eminim Fiona karda harikadır." Cipimin yan tarafına kendinden emin iki tokat atıyorum.

"Fiona ancak şoförü kadar iyidir." Melissa arka camdaki yansımasını kontrol ederken burnunu çekiyor. Kaşlarını çatır ve bir eliyle kıvrıcık saçlarını düzeltirken diğer eliyle rüzgârın pamuklu eteğini dikizlemek için yukarı kaldırmasını engeller.

Kırmızı çerçeveli gözlerine bakamıyorum. Eğer beni ağlatırsa, yemin ederim onu boğarım.

"Ayrıca" - nafile davasına devam ediyor - "annen erkek bir oda arkadaşın olmasından rahatsız olur.

hiç tanışmadınız. Yabancı tehlikesi."

"İyi ki o-"

Melissa nefesini tutuyor, saçlarını serbest bırakıyor ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Jaymes Lanette Andrews! Sakın bunu söylemeye cüret etme."

Boynumu büküyorum ve elini savuşturuyorum. "Dur. İki yıl oldu. Onu seviyorum. Onu her zaman seveceğim. Ama omzumun üzerinden bakıyormuş gibi yaşamayacağım."

Melissa bir iç çekişle söner.

"Dinle Mel, diğer hemşirelerden biri Will'i tanıyor. O kadar iyi olduğunu söyledi. Bana bu kiralık ilanını veren de o. Endişelenmiyorum. Senin de endişelenmene gerek yok. Ve annem"-sesimi alçaltmadan önce bisikletler, çöp kutuları ve bir avuç arabayla dolu üç katlı apartmanımızın arkasındaki ara sokağı hızla inceliyorum-"öldü. Yani artık benim için endişelenmiyor."

"Silah konusunda ciddiym Jamie."

Sürücü tarafındaki kapıyı açtım. "Silah kullanmayı bilmiyorum. Sadece kendimi ayağımdan vururum ya da yanlışlıkla birini öldürürüm. Seni seviyorum! İlk durağıma vardığımda seni ararım."

Altı gün, çok sayıda kaza ve karda direksiyon sallamak gerekti ama Fiona ve ben Missoula'ya vardık - neyse ki tek parça halinde. Geçici evimin oluklarından buz sarkıtları sarkıyor, dik eğimli çatısı, beyaz panjurları, harap bir verandası ve ikinci katta küçük bir balkonu olan basit gri iki katlı bir ev. Mükemmel bir yer.

Garaj yolu kardan temizlenmişti, bu yüzden kir ve tuz kalıntılarıyla kaplı eski kırmızı bir Bronco'nun arkasına çekiyorum.

Arabamın kapısını açtığımda soğuk bir hava yüzümü ısıyor, bu Miami kızının memelerinin donacağıнын kesin bir işareti.

Aşağı atladım. "Kahretsin!" Botlarım çekiş gücü bulamadı ve neredeyse takla atacaktım ki ellerimi kaygan araba yoluna koyarak kendimi kurtardım.

"Oha! Sakin ol. İyi misin?"

Ayaklarımı yavaşça birbirine yaklaştırıyorum. Buz pateninde kötüyseniz böyle olduğunu hayal ediyorum. "Evet. Harikayım. Sadece esniyorum. Uzun bir yolculuk oldu." Dik durarak ellerimdeki karı temizliyorum.

Kalın bıyıklı kumral bir sarışın bana kazanan bir sırtışıla bakıyor. "Sen Jaymes olmalısın."

Uzattığı eli kabul ediyorum. "Jamie."

"Ben Will. Ve özür dilerim. Biraz buz eritmek istemiştim."

"Sorun değil. Daha iyi botlara ihtiyacım var. Sıcak tutmayı tercih ettim, çekişi değil. İkisi de iyi olurdu."

Will kıkırdar. "Çekiş iyi. Senin için ne yapabilirim?"

"Sadece bir valizim, kaykayım" -Cipimin arkasını açıp kaşlarımı çatıyorum- "ve bir kutum var."

"Anladım." Bavulumu ve kutumu eve doğru çekiyor. "Sen sadece dik durmaya odaklan."

"Teşekkür ederim." Dikkatli adımlarla ve kaykayımı göğsüme sararak takip ediyorum.

İçeri girip botlarımı mavi-metal-gri örgülü halıya sildiğimde hafif bir çam kokusu, belki de mobilya cilası beni karşılıyor. Sol tarafımda yarım düzine dökme demir kanca paltoları, şapkaları ve eşarpları tutuyor. Yıpranmış bej halı kaplı merdivenler dik bir eğimle ikinci kata çıkıyor.

Will merdivenlere doğru başıyla işaret ederek, "Botlarını çıkarma," diyor. "Üst katta iki banyo var. Mavi duş perdeli olanı paylaşacaksın." Beni evin arka tarafındaki sürgülü cam kapıya götürürken, ahşap döşemenin dar şeridi botlarının altında gıcırıyor.

"Seninle mi?"

"Hayır, Maren'la. Diğerini Fitz ve benimle paylaşmak istemezsin. Klozet kapağı her zaman yukarıda olacak ve onu gerektiği kadar sık temizlemiyoruz."

Sağ taraftaki oturma odasını geçiyoruz. Bir tarafında geyik kafası, diğer tarafında siyah çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir kolaj olan televizyonun arkasındaki kemik rengi duvara bakan büyük boy kahverengi deri kanep ve uyumlu yatar koltuğun etrafında fazla kırıdayacak yer yok. Tekerlekli bir ağaç gövdesi, çok yıpranmış bej halının üzerinde sağlam bir sehpa görevi görüyor.

Cumbalı pencereyi kaplayan maun panjurların tozunu almak gerekebilir ama oturma odası ile arka kapı arasındaki açık mutfak da dahil olmak üzere her şey derli toplu ve sıcak.

Will kapalı güverteye açılan sürgülü kapıyı açıyor.

"Uh ... Maren ve Fitz kim?" Dışarı çıkmadan önce sol taraftaki amaşırhane doğru başını sallarken soruyorum.

"Diğer oda arkadaşlarım." Will neredeyse bir metreyi bulan buzlu karın üzerinde yürüyor.

Ayaklarımı onun çizme izlerine basmak için zıplıyorum.

Avlunun köşesinde, ağır kar örtüsünden sarkan iki yaprak dökmeyen ağaç grubunun arasına yerleştirilmiş kırmızı bir kulübede duruyor. "Burası benim evim ama aynı zamanda oda da kiralyorlar."

"Biz neyiz-" Will kulübenin kapısını açtığı anda sorum kesildi. İçeriye tereddütlü bir adım atıyorum; beyaz-mavi kareli yorganlı bir divan, iekli dekoratif yastıklar, açık mavi kadife bir sandalye ve aynalı, yıpranmış beyaz bir şifonyer var.

Çizmelerimi tüylü gri halının üzerine bırakarak, lacivert boyalı sert yüzeyli, tuhaf bir şekilde sıcak olan zemine adım atıyorum. Beyaz yonga duvarlarla çevrili bir pencere pervazında bir sıra bitki duruyor. Çok hoş bir oda, tıpkı fotoğraflardaki gibi.

Ancak, arka bahçedeki bir kulübede olduğu fotoğraflarda veya açıklamada yer almıyordu. Listede bunun bir

Dört yatak odalı, iki banyolu evde ortak bir oturma odası, mutfak ve amaşırhane bulunmaktadır.

"Kadınısı dekor tamamen Maren'in zevkine göre. Ama sen bir kız olduğun için, eminim buna aldırmazsın." Will bavulumu ve kutumu yere bıraktı. "İşte evin anahtarı." Sarkan gümüş anahtarlı bir yangın musluğu anahtarlığı uzatıyor.

Omzumun üzerinden eve bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Ona doğru geri döndüm. "Ben, uh ..." Kaykayımı yere bıraktım ve anahtarı ondan almadan önce çantamı yatağın üzerine attım.

"Kahretsin. Evde olduğunu mu düşündün?" "Biraz, biraz . . . evet."

İ çekerek yüzünü ovalıyor. "Maren haklıydı. 'Özel oda'nın bunu açıkça ortaya koyduğunu sanıyordum. Bu bir sorun olacak mı?"

"Kendiliğinden değil." Will'e içten bir gülümseme sunuyorum. "Aklımda bir resim vardı, bir evin içinde bir oda. Gerçeklik ile beklentilerim arasındaki uyumsuzluğa alışmam biraz zaman alacak." Gerçek zamanlı olarak uyum sağladıkça aralıksız baş sallamam hız kazanıyor. "Akşam sekizden sonra bir şey içmediğim sürece sorun olmaz. İyi. Evet. Sorun yok."

"Güzel. Zemin ısıtılmalı ve duvarlar da iyi yalıtılmış. Başka bir şeye ihtiyacınız yok ama fazladan bir battaniye almaktan çekinmeyin. Buralarda her şey . Evde istediğiniz kadar vakit geçirebilirsiniz. Buzdolabında senin için bir raf ayırdık ve senin de bir mutfak dolabın var."

"Teşekkür ederim." Parmaklarımla fare yuvasına dönmüş saçlarımı tararken yavaş bir daire iziyorum.

"Yani sen bir hemşiresin. Doğru mu?" Will beresini çıkarıp başını kaşıdı ve şapkasını tekrar dağınık saçlarının üzerine çekti.

Bir an için sol gözünün altındaki küçük bene baktım, aynı göz hafifçe seğiriyordu.

Gülümsüyor. "Evet. Seyahat hemşiresi. Şansım yaver gitti ve burada bir ruh sağlığı kliniğinde altı aylık bir pozisyon buldum."

"Oh." Utangaç bir sırıtışla karşılık veriyor. "Sanırım mesajlarımızdan birinde bundan bahsetmiştin. Kulağa stresli geliyor."

"Acil serviste çalıştım, çok daha stresliydi." "Bu ilk müdahale ekibine hemen uyum sağlayacaksın."

"Oh?"

Kısa bir süre pencereden dışarı bakıyor, mavi gözlerini kısarak çelik bir çoban kancasına asılı kuş yemliğine bakıyor. "Ben Missoula İtfaiyesi'nde makine şefiyim. Fitz duman atlayıcı, Maren ise hava tankeri pilotu."

"Smoke jumper?"

"Evet. Onlar yangınları bastırmak için uzak bölgelere paraşütle inen vahşi doğa itfaiyecileri. Oraya hızla ulaşabilirler. Bazıları onlara elit diyor ama ben Fitz'in egosunu beslemiyorum, siz de beslememelisiniz."

Kıkırdıyorum. "Vay be. Kıyaslandığımda kendimi sıkıcı hissediyorum."

"Yapma." Çenesini ovuşturuyor. "Buraya taze bir nefes olacaksın. İtfaiyecilerle dolu bir evde egolar kontrolden çıkar."

"İyi ki evde değilim." Ona dişlek bir sırıtış attım.

"Lanet olsun." Başını sallıyor. "Listeyi berbat ettim. Özür dilerim."

Ona el salladım. "Şaka yapıyorum. Üzülme. Bu mükemmel."

"Umarım öyledir." Kapıya doğru adım attı. "Pekala, yerleşmene izin vereceğim."

"Teşekkürler."

"Adil bir uyarı." Will bana döndü. "Maren eve geldiğinde senin peşine düşecek. Hazırlıklı ol. O" -dudaklarını büküyor- "çok fazla."

"Çok fazla olan bir oda arkadaşı bıraktım, bu yüzden iyi olacağız."

"Ve Fitz'le karşılaşırsanız onu görmezden gelmeye çalışın. O yalnız ve pisliğin teki. Kibirli kelimesini kullanmak istemiyorum ama az önce kullandım. Ancak kirayı zamanında ödüyor ve burada olduğundan daha fazla gidiyor, bu yüzden onun mükemmel kişiliğine katlanıyoruz. Ama eminim siz akıl hastalarıyla uğraşmaya alışkınsınızdır."

Alt dudağımı ısırarak birkaç kez başımı sallıyorum.
"Anladım. Fitz'i rahat bırak."

"Aynen öyle." Will göz kırpmıyor ve kapıyı kapatıyor.

İkinci Bölüm

CALVIN

Florida plakalı beyaz bir Jeep park yerimi işgal etti. Homurdanıyorum ve kamyonetimi sokağa çekiyorum. Düzen ve rutini severim ama rutin olarak düzenin dışına çıkan iki insanla birlikte yaşıyorum.

Gıcırdayan kapıyı itip açtığımda Will kanepenin kenarındaki her zamanki yerine tünemiş, elinde kumandası, PlayStation oyununa dalmıştı. Kahverengi deri, o tarafta biraz aşınmış durumda. Onaylamak için başını zar zor çeviriyor; bu daha çok dikkatinin yüzde birinden fazlasını gerektirmeyen bir irkilme gibi.

"Neden benim yerimde bir Jeep var? Sen oyun oynarken yatağında Florida'dan çıplak bir kız mı var?" Yaşam destek makineme bir K-Cup atıyorum. Saat neredeyse beş - ki bu da kışın kahve içme saatim oluyor.

"Ona nereye park edeceğini söylemeyi unuttum. Ve o benim yatağымda değil." Avatarı öldüğünde, birkaç küfürle birlikte kumandasını odanın diğer ucuna fırlatıyor.

On yedi değil de otuz yedi yaşında olduğuna inanmak zor.

"O zaman nerede?" Raftan mavi YETI Rambler bardağımı kapıyorum. "Duşta işini mi bitiriyor?"

"Siktir git Fitz. Ben işimi yaparım." Mutfağa girdi, buzdolabından bir şişe bira aldı ve

üstünü çevirir. "Jeep yeni oda arkadaşımıza ait. O iyi biri. Normal biri. Onu kızdırma."

Ellerimi tezgâhın kenarına bastırarak sırtımı kamburlaştırdım ve sert boynumu döndürdüm. "Bunu nasıl yapabilirim ki?"

Sürgülü kapı açılıyor ve açık gri taytlı, vücudunu saran beyaz kazaklı bir kadın içeri giriyor. İri kahverengi gözlerini bana dikeyyor ve koyu renk, toplu iğne gibi düz saçlarını bir taraftan kulağının arkasına kıvrıyor. Bu da paraziti yatıştırmıyor, çünkü tutamlar ve teller hâlâ yüzüne yapışmış ve her yöne doğru uzanıyor. Parlatılmış dudakları birbirine sürtünüyor, ardından burnu boyunca uzanan çillerden oluşan bir kelebeğin ve güneşte kızarmış yanaklarının altından bana utangaç bir gülümseme sunuyor.

Çillere odaklandığımı ve güneşte kızarmış yanakları düşündüğümü fark ettiğim anda bakışlarımı kaçırıp boğazımı temizliyorum. "Benim yerime park etmişsin."

Will omzuma bir tokat attı. "Aynen böyle Fitz. İyi iş çıkardın." "Evet. Özür dilerim." Bir anahtar tutuyor. "Ben de tam

hareket . Nereye park etmemi istersiniz?"

"Benim yerim dışında herhangi bir yer." En doğrudan ve faydalı çözümü, en bariz olanı öneriyorum.

Will pislik kelimesini öksürüyor. Sonra anahtarını kapıyor. "Seni sokağa park ettireceğim. Maren taşındığında ve Fitz'in paraşütü arızalandığında garaj yoluna, yanıma park edebilirsin."

Kahvemi yudumlamadan önce Kaptan Salak'a "Yedek paraşütüm var," diyorum. Will yalaka kılığına girmiş bir palavracı.

Hala bekar olmasının bir sebebi var. Ve benim aksime bunun işiyle bir ilgisi yok. Ben işimle mutlu bir evliliğim var.

"Fitz, konuşmayı kes. Git kitap oku." Will ayaklarını siyah botlarının içine sokar ve ön kapıdan çıkar.

"Ben Jaymes Andrews. Bana Jamie ya da Yanlış Park Eden Sefil Kadın diyebilirsiniz. Ne işe yararsa." Eli aramızda havada süzülürken

meyveli bir vücut spreyi veya parfüm gibi tatlı bir şeyin ipucu.

Will ya da Maren ile el sıkıştığımı hiç sanmıyorum. Ama onların düşündüğü gibi bir pislik değilim, bu yüzden onun elini sıktım. Keşke diğer oda arkadaşlarım da burada olup samimiyetime şahit olsalardı, insanlarla iletişim kurmadığım için mızızlanmalarına biraz olsun engel olabilirdim.

Jamie'nin küçük elleri var ya da belki de o büyük kazak onun her şeyini narin gösteriyor.

"Ben Calvin."

Kaşları bir kalkıyor. "Fitz değil mi?"

"Calvin Fitzgerald."

"Calvin'i mi yoksa Fitz'i mi tercih edersin?"

Omuz silkiyorum, bir elimi arka cebime sokuyorum. "Fark etmez."

"Şey ..." Merdivenleri işaret ediyor. "Az önce tuvaleti kullanmak için içeri girdim. Sizi rahatsız etmemek için sıvı alımımı minimumda tutmaya çalışacağım." Dudakları seğiriyor.

Benimle alay mı ediyor? Diğer ikisi sayesinde çocukça dalga geçme konusunda ustalaştım.

"Karda yürümekten yorulursan sana beş galonluk bir kova getirebilirim." Sırtışımı YETİ kupamın arkasına saklıyorum.

Jamie merdivenlerden çıkıyor. "Beş gün önce Florida'dan ayrılmadan önce sadece bir kez kar görmüştüm. Karda yürümekten yorulmam için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Bir kez mi?

"Onu şimdiden korkutup kaçırdın mı?" Will botlarını tekmeliyor ve saçındaki karı fırçalıyor.

"Ödünü kopardı. Koşa koşa merdivenlerden banyoya gitti. Çamaşır odasına gerçekten bir tuvalet ve lavabo eklemelisin." Birdenbire, tuvaleti kullanmak için merdivenleri tırmanan yeni kız hakkında endişelenmeye başladım. Neyim var benim böyle?

Will odanın öbür ucuna fırlattığı kumandayı geri aldı. "Son yirmi yıldır plajda bikiniyle yaşamış gibi görünüyor."

"Evet. Bronzlaşmış." Will'e bakarak onun da bana bakmasını bekliyorum. "Ve genç."

Sırıtıyor. "Yirmi beş yaşında."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" Göğsünü şişiriyor.

"Yeni oda arkadaşını sikme. Ev kuralları."

Bu onun koyduğu bir kural çünkü geçmişteki iyi bir durumu sikinin mahvetmesine izin verdi.

"Pfft." Birasını yudumlar. "Yirmi beş. Benden on iki yaş, senden de on yaş küçük Fitz. Kahretsin, bu beni yaşlı hissettiriyor."

"Benden mi bahsediyorsun?" Jamie, Maren gibi yıllardır burada yaşayan birinin özgüveniyle merdivenlerden aşağı atlıyor.

Harika. Tam da ihtiyacımız olan şey: başka bir ateşli kadın. "Biz de senin bronzluğundan bahsediyorduk."

Will gülümser. "Ben de Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim. Birazdan markete gideceğim." Parmaklarını kanepenin arkasına vururken dudakları titriyor. "Harita uygulamamda en yakın mağazayı arattıktan sonra."

"Fitz'le git." Will birasıyla bana işaret ediyor.

Başımı sallıyorum. "Ben gitmiyorum."

Will bilmiş bir sırıtışla bana seslenmeye çalışıyor. Gözlerim ona doğru daralıyor. O da benim yüz ifademi yansıtıyor. Bir filin inceliğine sahip, kalın kafalı biri.

"Fitz, eğer evdeysen her Çarşamba saat altı buçukta gidiyorsun. O kadar tahmin edilebilirsin ki mide bulandırıcı." Will'in sözlerinden zevk akıyor. Onun favori hedefiyim.

Ve o benim.

Saatime bakıyorum. "Birazdan bale dersin yok mu?"

"Tai chi, göt herif," diye düzeltiyor Will. "Ve evet, gitmem gerek." Elindeki boş şişeyi çöp kutusuna atıyor. "Maren birazdan evde olur. Yerinde olsam o zamana kadar kulübede kalırdım. Ama yine de akli dengesi yerinde olmayanlara alışkınsın. Belki Fitz'i bizim için tamir edebilirsin." Merdivenleri koşarak çıkmadan önce Jamie'ye göz kırpmıyor.

Jamie kollarını kavuşturmuş, kanepenin arkasına yaslanıyor. "Fitz'i düzeltmek mi? Bozuldun mu Calvin Fitzgerald?"

"Kırık mı görünüyorum?"

Başını yana eğiyor. "Görmeye alışık olduğum türden bir kırık değil. O yüzden seni henüz yargılamayacağım." Sırıttıyor.

Bu hoş bir sırıtış ve aklıma geldiği anda bunu düşündüğüm için kendimi azarlıyorum.

Çiller. Hoş
sırıtişlar.

Tanrım, uyumam lazım.

"Korunaklı bir hayat yaşadım, bu yüzden büyük bir baltayla orman yangınlarıyla savaşmak için uçaklardan atlayan biri için gayet normal olabilirsiniz."

"Evet." Boynumu ovuyorum. "Bunu kar vahyinden anladım. Ve o büyük baltaya Pulaski deniyor."

"Ah, kar." İç çekiyor. "Kara aşığım. Kim bilebilirdi ki? Dağlara aşığım. Tüm hayatım boyunca Florida'da yaşadım. Ve üniversiteye gidene kadar evde eğitim gördüm. Yani evet"- burnu kaşdı
-"Korunaklı."

"Evde eğitim mi?" Merdivenlerin dibine ulaştığında Will'in gümüşü sesi sinirlerimi bozuyor. "Vay anasını Fitz. O senin ruh eşin."

Jamie bükülmüş dudakları ve beklenti dolu gözleriyle bana bakıyor.

"Fitz evde eğitim görmüş. Hep bu yüzden sosyal açıdan beceriksiz olduğumu düşünmüştümdür." Will buzdolabından bir şişe su aldı. "Ama şimdi yeni bir teori geliştirmek zorundayım, çünkü sen tamamen normalsin Jamie." Siyah kapüşonlu bir tişört giyiyor ve anahtarlarını alıyor. "Uslu durun çocuklar."

"Hoşça kal," diyor Jamie, çünkü Will'i herhangi bir düzeyde onaylamanın sadece onun iğrenç davranışlarını cesaretlendirdiğini bilmiyor. Ben kahvemın son birkaç yudumunu lavaboya döküp fincanımı durularken onun dikkati bana dönüyor.

"bitirici misin?" diye sordum. "Ne?"

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Will, bozuk olmadığım halde beni tamir edebileceğini söyledi."

"Oh." Başını sallayıp bir bar taburesine tırmanıyor. "Ben bir hemşireyim. Burada bir psikiyatri kliniğinde geçici bir iş buldum. Doktorlar insanları tedavi ediyor. Ben sadece insanların hayatta kalmasına, rahat etmesine ve ilaç almasına yardımcı oluyorum. Ve psikiyatri hastalarıyla çalışmak ekstra ödüllendirici. Birçoğu arkadaşları ve sevdikleri tarafından terk edilmiş. Kendimi onların avukatı, onları düzenli olarak gören ve onlarla ilgilenen tek kişi gibi hissediyorum."

"Anlıyorum." Kupayı kuruluyorum ve havluyu bulaşık makinesinin kulpuna asıyorum. "Şey, markete gitmem gerekiyor-"

Kahretsin. Bunu geri alamam. Artık yalancı olduğumu biliyor.

Jamie bar taburesinden atlıyor ve altın kolye ucuyla oynarken minik bir sırıtişla bana bakıyor. "Anlıyorum. Yalnız zaman geçirmeyi seviyorsun. Market alışverişi tam olarak bir takım sporu değil. Ben de sosyal bir kelebek değilim. Senin burcun ne?"

"İmza mı?"

"Zodyak burcu."

Ciddi mi? Burcumu bilen birine benziyor muyum?

"Duman atlayıcı. Yalnız. Huysuz." Parmağı alt dudağına dokunuyor.

Huysuz mu? Ne oluyor lan?

"Oğlak mı?"

"Tekrar , burada neden bilmeden duruyorum. Ve bakkaldan sonra kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Yorum. O yüzden sadede gelerek hıyarlık etmememe yardımcı olun."

Gözleri büyür. "Tam bir oğlak. Doğum gününü yeni mi kutladın? Yoksa önümüzdeki hafta içinde doğum günün mü yaklaşıyor?"

Neymiş o? Medyum mu?

"28 Aralık."

Şanslı bir tahmin yaptığına şaşırmış gibi bile davranmıyor. "Ben bir Başak burcuyum, bu yüzden yalnızlığa da saygı duyarım. Görüşürüz, Calvin."

"Eğer benimle dükkana gelmek istersen-"

"Hayır." Sürgülü kapıya doğru ilerliyor ve bana doğru sırtıtıyor. "Seninle gitmek istemiyorum. Belki beni yemek tercihlerimden dolayı yargılamanı istemediğim için, belki de sen bir pislik olduğun için. Bunu söylemek için çok erken."

Üçüncü Bölüm

JAYMES

"Östrojen!"

Elimde iki poşet erzakla eve girip tereyağlı patlamış mısır kokusunu hemen aldığımda, başım kulak tırmalayan ciyaklamayla dikkat kesiliyor.

Benden birkaç santim uzun, uzun saçlı bir sarışın, girişken bir enerjiyle, mavi gözlerinde bir parıltıyla ve kollarını avına yaklaşan bir kartal gibi açarak bana doğru ilerliyor. "Ben Maren." Bana sarılıyor. "Eski odamı seviyor musun? Şimdiden özledim." Beni kol uzunluğunda tutarak yavaşça değerlendiriyor. "Bir düğme kadar tatlısın. Ve çok bronzsun. Kahretsin, sahile daha sık gitmeliyim."

"Eğil kızım," diye sesleniyor Will kanepenin arkasındaki yerden, sırtında bir köpük rulo ile.

"Jamie." Gergin bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Ben ceketimi ve botlarımı çıkarırken o da çantalarımı mutfığa taşıyor.

"Oh, o çanta-" Çok geç.

Maren tampon kutumu diş macunu ve deodorantımın yanına koydu.

"Bu benim odama gidecek." Boğazımı temizliyorum ve utancımı aşırı bir gülümsemeyle gizliyorum.

"Onları bizim banyoya koyacağım. Tuvalet malzemelerini evin içinde ve dışında taşımaya gerek yok. Kulübemi beğenmezsen, haber ver yeter. Odaları değiştirebiliriz. Geleneksel olarak, kulübe acemiler içindir. Evin çaylağı. Ama buraya taşındığımda orayı yeniden düzenledim ve açıkçası evdeki en iyi oda orası çünkü o iğrenç adamlarla aynı evde değil." Maren banyo malzemelerimle üst katta kayboluyor.

"Sana onun çok olduğunu söylemiştim." Will, gri düşük bel eşofman altı ve siyah tişörtüyle ayakta durmaya çalışıyor ve tampon olmayan alışveriş çantamı açmak için mutfakta bana katılıyor.

İki bonus oda arkadaşım ve ihtiyacım olandan daha fazla yardımcım var.

"Bu senin." Bej ve yeşil granit tezgahın altındaki boş, soluk meşe dolaptaki bozulmayan eşyalarımı düzenliyor. "Düzenlemek" kelimesini hafifçe kullanıyorum.

Sonra tekrar yaparım.

"Buzdolabında senin rafın boş ve çeşnileri paylaşıyoruz. Paylaşılan bir şeyin sonuncusunu kullanırsanız, yerine yenisini koymak için sekiz saatiniz var."

Gülüyorum.

"Şaka yapmıyorum." Will çenesini merdivenlere doğru uzattı. "Dijon'umuz biterse Fitz çıldırır. Tam bir hardal züppesi, her şeyin üzerine koyuyor."

"Bize sadece birkaç ay katlanmak zorundasınız," diyor Maren, kırmızı-beyaz flanel gömleğinin önünü siyah dar kot pantolonunun içine sokarken köşeden fırlayarak. "Yangın mevsimi başladığında Fitz ve ben yok olacağız. Will de boş günlerini Montana'nın yarısını hamile bırakmaya çalışarak geçirecek."

"Yalanlar. Hepsi yalan." Will, Maren'a şüpheyile bakar.

Kıkırdıyorum, kağıt torbalarımı katlıyorum. "Sorun değil. Birkaç ay içinde beni terk edeceğiniz için hiçbirinize bağlanmasam iyi olacak gibi görünüyor."

Will ve Maren kasvetli ifadeler paylaşıyor.

"Yanlış bir şey söyledim." Bakışlarını aralarında gidip geliyor.

Birkaç saniye daha birbirlerini incelemeye devam ederler. Sonra Maren hüzünlü bir gülümseme takınır. "Size tam bir açıklama yapabiliriz." Sertçe yutkunur.

Will onun yanından geçmeye başlar ama durur ve kanepedeki yerini bulmadan önce başının tepesini öper.

Odanın sıcaklığı beş saniye içinde on derece düşer.

Maren titrek bir nefes aldı. "Sizin için bir odamız var çünkü kardeşim Brandon geçen yaz öldü. Bir itfaiyeciydi."

"Özür dilerim." Elini sıkıyorum, varlığının onun artık burada olmadığını hatırlatmamasını umuyorum, tıpkı kulübedeki kutunun annemin gittiğini hatırlatması gibi.

Başını sallıyor, gözyaşlarını geri kırıyor. "Teşekkür ederim. Onun odasında uyumak konusunda kendimi iyi hissetmem biraz zaman aldı. Ama şimdi garip bir şekilde rahatlatıcı. Devam et ve bize bağlan." Hüzünü umuda benzer bir şeye dönüşüyor. "Hayatın amacı bu değil mi?"

"Fitz hariç. Onunla vaktinizi harcamayın," diye ekliyor Will.

Maren sırtıyor ve gözlerinin kenarlarını silmek için elimi bırakıyor. "Kesinlikle zamanını Fitz'le harcama. O bir dışlanmış değil, ama çok da uzakta değil."

"Zavallı Fitz." Kıs kıs gülererek dolabımdan bir paket patlıcan karışımı alıyorum. "Maren, yangın mevsimi olmadığında ne yapıyorsun?"

Market poşetlerimin kenarlarıyla oynuyor. "I-"

"O nakliyeler Profesör Gri Toplar için konferansları." Will kıkırdar.

"William, taşaklarının gri olduğunu biliyor görünmenden endişelenmeli miyim?" Maren soruyor.

Will onu görmezden geliyor.

Maren abartılı bir göz devirmeyele dikkatini bana geri veriyor. "Ted babamın en iyi arkadaşı ve çevre fiziği profesörü. Konferanslar için tüm dünyayı . Çok zeki biri. . Ve ..." Burnu kırışıyor.

"Eski mi?" Buzdolabındaki filtreli sürahidenden bir bardağa su doldurmadan önce soruyorum.

"Seksen iki," diye itiraf ediyor Maren.

Will, "Maren onun ölmesini bekliyor," diyor. "Fitz ve ben, öldüğünde tüm mal varlığını ona bırakacağına inanıyoruz."

"Nedenmiş o?" Soğuk sudan bir yudum alıyorum.

Maren katlanmış poşetleri lavabonun altına, çöpün yanına koyar. "Ted hiç evlenmedi. Çocuğu yok. Portekiz'de durumu iyi olmayan bir kız kardeşinden başka ailesi yok. Ve parasını bana bırakmıyor."

"Maren, sen onun anal bezlerine masaj yap." Will oyun kumandasını bir kenara fırlatıyor ve ağaç gövdeli sehpanın üzerindeki paslanmaz çelik kaseden bir avuç patlamış mısır alıyor.

"Dur." Homurdanıyor. "Tam bir aptalsın Will. Onun köpeğiydi. Ve sadece bir kez oldu."

Bana baktığında gülümsememi geri alıyorum. "Ben, uh . . ." Başparmağımı omzumun üzerinden arka kapıya doğru itiyorum. "Daha fazla geç olmadan gidip arkadaşımı arayacağım." Çenem uzun bir esnemeyle geriliyor. "O doğu saatinde, benim vücudum da öyle. Duş alıyor musun? Bayılmadan önce günün yorgunluğunu atmam lazım."

"Hayır. Hepsi senin."

"Maren asla duş almaz." Will acımasızdır.

Gözlerini benden ayırmadan onu tersliyor. "Saçımı haftada ikiden fazla yıkamıyorum, bu yüzden duş bonesi takıyorum, William."

Bu beklediğimden çok daha fazlası. Kalacak harika bir yerim ve üç yeni arkadaşım var. İki yeni arkadaş ve Calvin Fitzgerald.

Kulübeme döndüğümde, Melissa'ya FaceTime yapıyorum.

Hemen cevap veriyor, tüylü pembe bir sarınmış, saçlarını tepesinde topuz yapmış ve yüzü gri kilden bir maskeyle kaplı. "Bana bunun büyük bir hata olduğunu ve hemen eve döneceğini söyle."

Duştan sonra giymek için şifonyerimin çekmecesinden eşofman altımı alırken yüzümde dayanılmaz bir gülümseme beliriyor. Havludan başka bir şey giymeden yatak odama kaçmak yok. "Kızma ama sanırım burayı seviyorum."

"Ne? Hayır! Hayır! Daha yeni geldin. Şimdiden neyi sevebilirsin ki?"

"Kar. Dağlar. Benim odam. Bu bir kulübe. Ama bak!" Telefonumu yavaşça daire şeklinde çeviriyorum.

"Bu çok tatlı."

"Öyle." Yatağa uzandım. "Dezavantajı, tuvaleti kullanmak için bahçede ve karda yürümek zorunda olmam."

"Kiralık bir odanın reklamını yaparken bu önemli bir bilgi gibi görünüyor." Melissa burnunu kırıştırarak yüz maskesinin çatlamasına neden olur.

"Katılıyorum. Ama sanırım özel alanımı seveceğim. Ve çok iyi oda arkadaşlarım var."

Boğazını temizliyor ve bana ters ters bakıyor. "Son sözümü geri almak istiyorum."

"Öyle olsa iyi olur."

Ona bir öpücük veriyorum. "En çok seni sevdiğimi biliyorsun."

"Oda arkadaşı' dedin. Adamdan fazlası mı var?"

"Evin sahibi Will. Ama onunla birlikte yaşayan iki arkadaşı var. Bir erkek ve bir kız. Hepsi itfaiyeci ve yaşlılar. Ben kesinlikle evin en küçüğüyüm. Will Missoula İtfaiyesinde makine şefi. Maren tanker pilotu. Ne kadar havalı mı? Ve Calvin, kim

Fitz diyorlar, duman atlayıcısı. Mel, orman yangınlarıyla savaşmak için uçaklardan atlıyor!"

Gözleri yuvalarından . "Bu ... .."

"Akıllara durgunluk veriyor."

"Bekar mı? Will mi? Orada durum nedir? Soğuk havadan nefret ederim, ama bir erkek yeterince sıcaksa, sanırım yer değiştirebilirim."

"Bilmiyorum. Sormadım. İlgileniyormuş gibi görünmek istemiyorum."

"Şey, ilgileniyorum. Diyelim ki bir arkadaş istiyorsun."

"Bu, 'Kendim için istiyorum'un şifresi."

"Bazen. Ama bazen aslında bir arkadaş ."

"Duş almam lazım. Çok yorgunum." "Beni ortada bırakma, Jaymes!"

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Seni şimdiden özledim."

"Aw . . . Ben de seni özledim. Ama ciddi, eğer o adamlar Tek başıma, bu hafta sonu orada olacağım." "Muah! İyi geceler, tatlım."

"İyi geceler."

Bunun eskiyeceğinden eminim, ama bu gece kabarık beyaz ceketimi ve siyah botlarımı giyip karda eve doğru yol almaktan çekinmiyorum.

Maren mutfak adasında başını telefonuna eğmiş, Will ise kanepeye uzanmış futbol izliyor. Merdivenleri koşarak çıkmadan önce Maren'a hızlıca bir gülümseme veriyorum, kanatlarım genişlediği ve yeni bir maceraya atıldığım için kendimi mest olmuş hissediyorum.

"Oof!" Homurdanıyorum, vücudum gömleksiz Calvin'e çarpıyor ve onun odunsu vücut yıkama suyu, tıraş losyonu ya da belki de sadece Montana erkekliği kokuyor.

Kollarımdan tutup beni yanına götürüyor. "Acelen mi var?"

Tanrı Calvin Fitzgerald'ı şekillendirmek için biraz fazla zaman harcadı.

-Yüksek elmacık kemikleri, güçlü çene, kalın kahverengi saçlar ve sadece

Dumanla atlama işi yürümezse şampuan reklamında oynayacak kadar doğal bir vücudu var. Bu diğer tüm erkeklerle haksızlık. Onun yoğun mavi gözlerine hiç girmeyeyim bile.

Sağ göğüs kafesinin üzerinde bir yanık izi var ve eşofmanının bel bandının hemen üzerinde bir tane daha görünüyor. En hafif tabiriyle fit. Melissa'nın beni ziyaret etmesine asla izin verilmeyecek.

Fitz, "Kendimi resmen ihlal edilmiş hissediyorum," diyor.

Bakışlarımı onun çıplak göğsünden ayırıp yutkunuyorum ve gülümsüyorum. Dudaklarım titriyor, bu yüzden onları birbirine bastırıyorum. "Bir arkadaşım var. Bir bitki uzmanı. Yara izlerinin solmasına yardımcı olan yağlar ve merhemler yapıyor. Şey gibi iyi malzemeler..." Fitz bir kaşını kaldırırken kıyafetlerime daha sıkı sarılıyorum. "Calendula, lavanta, salvia ... Sanırım bir çeşit fındık yağı."

"Fındık yağı mı?"

Yanaklarım yanıyor. "Sanırım bu bir Avrupa fındığı ya da fındığı." Ayaklarıma bakıyorum, kısa süreliğine gözlerimi kapatıyorum.

Kapa çeneni, Jaymes!

"Yaralarım için, taşaklarım için değil. Doğru mu?"

Will ve Maren haklıydı. Calvin Fitzgerald pisliğin teki. Benim utancım ile besleniyor.

"Arkadaşıma merhemim içinde bir çift büyütme yardımcı olabilecek bir şey olup olmadığını sorabilirim, ama garanti veremem." Çenemi kaldırıp sırtıyorum, bu muzaffer hissin tadını çıkarıyorum.

"Evde eğitim görmek berbat bir şey." "Neden?" diye sordum.

Eşofmanının kravatını sıkıyor. "Çünkü size bol miktarda bilgi veriliyor -Jeopardy!- seviyesinde çeşitli bilgiler. Ve bu sizi odadaki en ilginç kişi yapsa da, genellikle iyi bir şekilde değildir. Bitkisel bir merhem önerisi olarak başlayan şey, testisler hakkında garip bir sohbete dönüşür."

"Ben bir hemşireyim Fitz. Bütün gün testislerden konuşabilirim. Ne yaparsın?"

Bilmek ister misin? Seninkinin düşüp düşmediğini görmemi ister misin?

henüz?" Zihnimde doğru zamanda doğru kelimelerle hava yumruğu atıyorum. Montana'nın benim için mükemmel bir seçim olduğunu söyleyebilirim.

Fitz sırtışını gizlemek için parmaklarını dudaklarına sürterek bunu doğruluyor. "Missoula'ya hoş geldin, Jaymes Andrews."

Omuzlar geriye. Çene yukarı. Bu harika hissettiriyor. Banyoya gitmeden önce Fitz'e göz kırpıyorum.

Dördüncü Bölüm

Yeni bir işteki ilk gün en kötüsüdür. Sanki hiç resmi eğitim almamışım gibi. Gerçek bir hemşire değilim. Ve öğle yemeği servisi yapan kafedeki çalışanlar da dahil olmak üzere herkes benden daha çok şey biliyor.

Cecilia, Dr. Reichart'ın ofisine giderken bana "Kendini bunalmış hissetme," diye güvence veriyor. Cee ofis müdürü. Klinikte herkesten daha uzun süredir çalışıyor. Ama kül sarısı perçemlerini yüzünden uzaklaştırıp kahve lekeli dişlerini ortaya çıkaran komplocu bir sırtıyla siyah çerçeveli gözlüklerini düzelttiğinde, sözlerinin rahatlatıcı olmadığına karar veriyorum.

"Bunalmış değilim," diye yalan söylüyorum. Keşke onun kendinden emin gülümsemesini ödünç alabilseydim ve sözlerime böyle canlı bir cıvıltı katabilseydim.

"Dr. Reichart görüşmelerinizin bir parçası mıydı?" Cee kısa, kırmızı-gri benekli halılarla kaplı bir koridordan hızla geçiyor, keskin bir dönüş yapıyor ve tıpkı ilkinde benzeyen bir sonraki koridora doğru hızla ilerliyor. Ben çoktan kayboldum ve 1.80 boyumla üç adım gerideyim. Benden en az on santim uzun, hepsi bacaklarında, pembe-mavi HOKA ayakkabılarının tabanındaki fazladan santimden bahsetmiyorum bile.

"Hayır. Tatildaydı." Yetişmek için koşuyorum.

"Kayıtsız davran. İnsanların onu etkilemeye çalışmasından hoşlanmaz."

"Yeni patronumu etkilemeyin. ."

Cee bana bakıyor, çenesini indirip gözlüğünün kenarından beni süzüyor. "Açıklaması zor. Sen sadece

onu deneyimlemelisin. O zaman neden bahsettiğimi anlayacaksınız. Eğer beyaz önlük giymeseydi, onu hastalardan ayırt edemeyebilirdiniz." Cee kapıyı çalar.

"Evet?"

"Jaymes Andrews burada. Her konuda bilgilendirildi."

Hiçbir şey hakkında bilgi sahibi olduğumdan emin değilim, özellikle de uzun bacaklı ofis müdürü hakkında. Eşikten geçerken, sofistike, modern bir dekor, adını hiç duymadığım bir ressamın soyut bir tablosu ve belki biraz Beethoven ve nadir bitkilerle çevrelenmeye hazırlanıyorum.

Onun yerine, çıplak beyaz duvarlarla çevriliyim. Masasında bir bilgisayar ve bir M&M'S dispenseri dışında hiçbir şey yok ve bir VR başlığı takarken odanın ortasında daireler çiziyor.

"Bir saniye ..." Sağ elindeki kumandayla kılıç sallar gibi bir kaydırma hareketi yapıyor.

Kulaklığı çıkardığında, birkaç kez sertçe göz kırptım. Dr. Everleigh Reichart reşit görünmüyor. Kehribar rengi saçlarından birkaç tutamı yüzüne doğru savurduktan sonra at kuyruğuna doğru geri atıyor. Saç çizgisi boyunca birkaç sivilce var, bu da mantıklı çünkü on beş yaşında olmalı. Kafamda hesap yapıyorum. Bu bir şaka. Bırakın psikiyatri uzmanlığını, tıp diploması olmasına bile imkân yok.

"Oynuyor musun?" Kulaklığı kaldırıyor ve mor boyalı kısa tırnaklarını gösteriyor.

Başımı salladım. "Ben evde eğitim aldım. Ve bunu sizi etkilemek için söylemiyorum. Liseden mezun olmadan önce teknolojiye erişimim sınırlıydı. Ama sanal gerçekliğin oldukça havalı olduğunu duydum."

Homurdanıyor ve alt kısımdaki biraz çapraşıklık olmasa oldukça mükemmel görünecek cilalı dişlerini ortaya çıkarıyor. "Yapma.

Beni evde eğitiminle etkilemeyi dert etme. Eminim hâlâ bakiresindir."

"sanmıyorum." Bunu bana sorabilir mi?

Dr. Reichart kulaklığını masaya fırlatıyor, ela gözlerini bana diyor.

Komplocu bir gülümseme teklif ettiğimde gülüyor.

"Hadi şunu aradan çıkaralım." Elini umursamazca havada salladı. "On iki yaşında üniversite birinci sınıftaydım. Üç yıl sonra lisans diploması aldım. Tıp fakültesi ... anladınız siz. Aileme göre kendi iyiliğim için fazla zekiydim." Bir avuç M&M şekerini dağıtıyor ve onları ağzına atıyor, havada kalıcı tatlı bir çikolata aroması bırakıyor. "Babam Hindistan'da bir doktor. Annem çıplak çiftlerin resimlerini çiziyor ve New York'ta yaşıyor. Başka sorunuz var mı?"

"Hayır. Bu, sormayı düşünmediğim tüm soruları cevaplıyor. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Cecilia hastaların seni sevdiğini söyledi."

Dramatik bir şekilde gözlerini devirerek çenesini düşürür. "Hay aksi."

Kapıya doğru elimle işaret ediyorum çünkü her açıdan kendimi aşmış durumdayım, bu yüzden gitme vakti geldi. "Başka bir şey yoksa, işe koyulacağım."

"Öğle yemeğinde yine ofisime uğra. Sana Beat Saber'ı nasıl oynayacağını öğretirim."

"Tamam. Çok nazıksın." Ve garip. Ofisinden geri çıktım. Cecilia haklıydı. Dr. Everleigh Reichart'ı tarif edecek kelime yok.

Fitz, kahverengi botlarını çıkarmadan önce halının üzerinde tepinerek, "Seni çekecekler," diye anons ediyor.

Mikrodalgada bir dakika daha bekleyen patates-pırasa çorbam için çekmecedan bir kaşık alıyorum. "Will'in park etmemi söylediği yere park ettim."

"Kar yağıyor. Sokağa park edemezsin." Yeşil Carhartt ceketini bir askıya bırakıyor.

Calvin'i kargo pantolonu ve dar kesim, uzun kollu tişörtler içinde görmeye doyamıyorum ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Egosu kendi kendine taşıyor.

"Bana yardım et Fitz. Yeni kıza daha fazlasını sun. Beni çekilmekten kurtaracak bir yol önermeyi dene. Bu kelimenin bir çözüm olduğuna inanıyorum."

Buzdolabından siyah vişneli buzlu çay alıyor. "Neden böyle konuşuyorsun?"

Çorbamı masaya taşıırken sarımsak ve kekik dolu buhara üflüyorum. "Ne gibi?"

Çay şişesini geri uzatıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Yavaşça. Yumuşakça. Sanki bir çocukla konuşuyormuşsun gibi."

Çorbamı temkinli bir şekilde yudumlamadan hemen önce sırtıyorum. "Sanırım Will ve Maren seni iyileştirmemi bekliyor."

Dudakları çatıldı. Soğukkanlılığımı korumak zor. Calvin Fitzgerald düşünceli bir adamın timsalidir. Onu evcil hayvan projem olarak almak eğlenceli olmalı.

"Garaj yoluna park et." Bana biraz korkutucu olan dişlek bir sırıtış attı. "Gördün mü? Az önce kendimi düzelttim. Ama bundan kendine pay çıkarmak istiyorsan, durma." Fitz çayını tezgâha koyuyor ve buzdolabından beyaz bir kâğıt torba ile bir kavanoz acı sos çıkarıyor. Yarısı yenmiş burritonun etrafındaki kâğıdı sıyrıyor, sosu üzerine döküyor ve ağzına bir ısırık atıyor.

"Garaj yoluna park etmeme izin yok." Cümlemi nokta yerine "duh" ile bitirmek istiyorum ama annem bunu onaylamaz. Ölü ya da diri.

"Will Çarşamba gününe kadar vardiyada ve Maren Profesör Gray Balls'u New York'a götürüyor," diye mırıldanıyor bir lokma burrito yerken.

Anahtarlarımı alıp ayaklarımı botlarımın içine sokmadan önce sıcak çorbamdan bir yudum daha h  p  rdetiyorum. "Yani yalnız olacağız. Bu iyi bir Şey. En derin sırlarını benimle paylaŐabilirsin." Kollarımı ceketimin içine sokuyorum.

"Siktir ." Ben soğuğa çıkarken Fitz bir elinde burritosu ve acı sosuyla, diğer elinde  ayıyla merdivenlerden çıkıyor.

Will, Missoula'nın nadiren bu kadar karı aynı anda aldığını söyledi.  oktan sürülmüş bir dağ var. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna tırmandığımda bacaklarımı dizlerimin ötesinden sarıyor, botumu bacağımdan çekip alıyor.

"Oh, hadi ama!" Destek için direksiyonu tutarak, botumu sürüklenmeden çıkarmak için yana doğru eğildim.

Ayağımı geri iterek cipimi çalıŐtırdım ve gaza bastım.

Hiçbir Şey.

Geri vitese geçiyorum. Bir Şey yok.

Dört tekerden çekiŐli. Sorun nedir?

Birkaç başarısız denemeden sonra, botlarımdan çıkmamak için ayak parmaklarımı kıvrarak garaja doğru yürüyorum. Duvarda dört farklı kürek asılı. İŞe yarayabilecek iki tanesini alıyorum.

Kardan kurtuldum, iki kez kı ımın üstüne düŐtüm ve parmaklarımı donma tehlikesiyle karşı karşıya bıraktım. Ayak parmaklarım tamamen gitti. Yine de kıyafetlerimden ter akıyor.

Cipimi çıkarıp garaj yoluna çektikten sonra kürekleri garaja sürüklüyorum. Bakışlarım evin köŐesindeki üst kat penceresine takılıyor.

Calvin kollarını kavuşturmuş beni izliyor. Bunca zamandır beni mi izliyordu?

"Pislik," diye mırıldanıyorum.

Sanki dudaklarımı okuyabiliyormuŐ gibi sırtıyor.

Dakikalar sonra Fitz merdivenlerden inerken ben girişte botlarımı çekiştiriyor ve ceketimi çıkarıyorum. "Biraz daha sağa çekmen gerekiyordu. Sabah seni geçmem mümkün olmayacak."

Terli perçemlerimi yüzümden savurarak ofluyorum. "Saat kaçta gidiyorsun?"

"Beş." Kanepeye uzanıyor ve çıplak ayaklarını sehpanın üzerine vuruyor.

"Beş mi? Neden bu kadar erken? Senin için sezon sonu değil mi?" Parmağımı çorbaya sokup yalıyorum. Ilıktı.

"Vücudum sezon dışı kalmıyor. Her gün PT." "Evet, ben de. Her zaman on bin adımımı atıyorum içeri." Çorba kâsesini tekrar mikrodalgaya koyuyorum. "Vay canına, on bin. O ne? Dört mü? Beş. mil?"

" gibi bir şey. Bacaklarım kısa."

"Evet, bacaklarından bahsetmişken. Kürek çekerken onlarla kaldırmalısın. Sabah sırtın fena ağrıyacak."

"Öyle mi? Bu gözlemi cipimi çıkarırken beni izlerken mi yaptın?"

Getirdiği kitabı açtı. "Açtım." "Yardım edebilirdin."

Yeniden ısıttığım çorbamı karıştırıyorum.

"Ve muhtemelen yapardım, ama söylentilere göre ben bozukmuşum. Belki bunu düzeltebilirsin ve o zaman bir genç kızın ne zaman sıkıntıda olduğunu anlayacak zihinsel ve duygusal kapasiteye sahip olurum."

"Başı dertte bir genç kıza mı benziyordum?" Ona ters ters baktım.

Kitabına odaklanır. "Neye benzediğini bilmiyorum. Sadece izlemenin acı verici olduğunu biliyorum."

Dalgınca kaşığı kâsemin kenarına vuruyorum.

Calvin boğazını temizliyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Özür dilerim."

Tıklamayı bırakıyorum.

Dakikalar sonra tekrar boğazını temizledi ve bana bir kaş çatma daha attı.

"Ne?"

"Bacağınızı her zıplattığınızda sandalye gıcırđıyor. Bacağını zıplatmayı kes. Kıpırdamadan durabilir misin?"

"Hayır. Ben kıpır kıpır biriyim. Ben hep öyleydim. Biliyor muydun?"

."

"Dur." Bana doğru düz bir el uzattı. "Eğer 'evde eğitim' neon tabelası takan bir inek gibi görünmek istemiyorsanız, o zaman bir cümleye asla 'Biliyor muydunuz' ile başlamayın."

"Kıpırdanmak sağlığınız için iyidir. Kan akışını artırır, arter hastalığını azaltır ve kaygıyı yatıştırır."

"Kıpırdanan kişiyle aynı odada bulunanlar üzerinde tam tersi bir etkisi olduğunu biliyor muydunuz?" Calvin bana hoşnutsuzlukla bakıyor.

"Bu doğru değil," diye alay ediyorum.

Sırıtıyor ve kitabına yeniden odaklanıyor. Bu bir kitap. Titanic. İnek olan ben miyim?

Beş dakika boyunca çorba kâsemin üzerinden onu inceledikten ve kıpırdamamaya odaklandıktan sonra boğazımı temizliyorum. Fitz bu dili konuşuyor gibi görünüyor.

Başını bana doğru çeviriyor.

"Neden uçaktan atlıyorsun?"

"Ateşe ulaşmak için. Başka sorunuz var mı?" Tavizsiz sırtışı benimki kadar sahte ama onun kadar şakacı değil.

"Hotshots uçaktan atlamaz."

"Evet, Britannica Ansiklopedisi. Ben de eskiden atlayıcıyđım, bu yüzden haklı olduğunuzu doğrulayabilirim. Ama biz duman atlayıcıları atlarız. Bu bizim adımızda var."

Kasemi ve kaşığımı yıkamak için lavaboya götürüyorum. "Bahse girerim çok fazla ilk randevun vardır ama çok fazla ikinci randevun yoktur. Bunu da teyit edebilir misin?" Pembe-beyaz çizgili gömleğimin kollarını sıvıyorum.

"Ev arkadaşları konuşmak zorunda değil. Bu bir zorunluluk değil. Biriyle çıkmaktan çok daha farklı. Kimse konuşmak zorunda . Kimse başkasının ne giydiğini umursamıyor. Ve bu

Bir açıklama yapmadan çekip gitmek istiyorsan önemli değil."

Kıkırdıyorum, kaseyi duruluyorum. "Bazen oda arkadaşları gerçekten konuşan arkadaşlar olabilir. Anladığım kadarıyla Will ve Maren seni arkadaşlık çevrelerine almakla ilgilenmiyorlar, bu yüzden sana arkadaş olmayı teklif ediyorum."

Cevap vermeyince omzumun üzerinden bakıp odayı inceliyorum. Boş odayı. Fitz gitti. Hiçbir açıklama yapmadan ortadan kayboldu.

"Ya da oda arkadaşları işe yarar," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Başka arkadaşlarım da var. Mesela ... ben, kendim ve ben çünkü kendi kendime konuşuyorum." Ellerimi kurularken başımı sallıyorum.

Calvin Fitzgerald'ı küçümsüyor muyum yoksa resmen en yeni saplantım mı emin değilim.

Beşinci Bölüm

Betty O'Neil her gün geç saatlere kadar çalışır. Otuz yedi yaşında, dört erkekten beş çocuğu var ve hiç evlenmemiş. Betty kendini normal hissetmek için akıl hastalarıyla çalışıyor - en azından benim onun durumuna dair en iyi değerlendirmem bu.

Betty ile ilgili değerlendirilecek çok şey var, örneğin acayip kısa kaküllü açık pembe küt saç. Platin saçlarını kırmızı bir çorapla mı yıkadı? Kaküller yeni bir stil mi yoksa fena halde yanlış giden bir kesim mi? Çocuklarından birinin gümüş septum piercingini burnundan çekip mı endişe ediyor?

"Gömleğinde ne var?" O beyaz balıkçı yakasının üzerine bir önlük giyerken ben başımı sallıyorum.

"Biliyorsam ne olayım. Giysilerimi yıkadıktan sonra, yıkamadan öncekinden daha kirli oluyorlar çünkü ceplerinde boya kalemleri, keçeli kalemler ve ısırık büyüklüğünde çikolatalar bulunduran küçük canavarlarla yaşıyorum. Bunu söylediğimi kimseye söylemeyin ama çok fazla çocuğum olabilir."

"En azından önlüğün bunu gizliyor."

Betty tabletine dokunuyor. "Lewis Cron geldi mi? Karısı dün randevusuna gitmek için onu yataktan kaldıramadı."

"Henüz değil." Bir yudum almak için kahvemi kaldırıyorum ve Betty onu kapıyor.

"Buna senden daha çok ihtiyacım var." Yavaşça bir yudum aldığı anda kahverengi gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanıyor. Elime geri itiyor ve kapağındaki kırmızı ruj damgasına kaşlarımı çatıyorum.

"Yeni evinizde işler nasıl gidiyor? Will en iyisi değil mi?" Çantasını karıştırıyor ve ağzına bir parça naneli sakız atıyor.

"O harika biri. Birbirinizi nereden tanıdığınızı hiç sormadım." Resepsiyona doğru onu takip ettim.

"Onun arkadaşlarından biriyle birkaç kez takıldım."

"Oh?"

"Adını hatırlamamam çok mu kötü?" Omzunun üzerinden bakıyor ve ürperiyor. "On yıl önceydi. Sanırım bir duman atlayıcı."

"Calvin?"

"Belki." Kapıyı iter ve hastasını çağırır.

Neden onu hamile bırakan erkeklerin kaydını tutmuyor? Peki ya doğum kontrolü? Çok fazla sorum var. Ama şimdilik işe gitmeliyim. Sanki paylaşmak için sabırsızlandığım bir sırrım varmış gibi dudaklarımı birbirine bastırarak dönüyorum ve ters yöne doğru acele ediyorum.

Fitz, Betty O'Neil ile takıldı mı? Düşündüm de, Betty'nin çocuklarından birinin 8-9 yaşında olduğunu söylediğine eminim.

Minyatür bir Calvin Fitzgerald mı? Bu da bir şeydir.

Dr. Reichart ile geçirdiğim aydınlatıcı bir günün ardından (hastalar arasında on beş dakikalık Beat Saber eğitimi de dahil) eve vardığımda Fitz'in kamyoneti garaj yolundaydı. Son iki haftadır Arizona'daydı. Sadece Maren ve Will ile şımartıldım. Fitz duygusal olarak çok yorucu. Üzerimdeki baskıyı azaltmak için diğer oda arkadaşlarıma ihtiyacım var ama evde değiller.

"Garaj yolundan kulübene giden yolu kürekle açtım," diyor Fitz bana arkasını dönmüş, bir yandan da ocakta tuzlu, sarımsaklı ve lezzetli kokan bir şeyler karıştırıyor. "Yani

Evin içinde kar izi sürmek zorunda kalmazsınız ya da on adım attıktan sonra botlarınızı çıkarıp tekrar giymek zorunda kalmazsınız."

"O zaman benim güzel yüzümü göremezsin." Botlarımı çıkardım ve atkımı çekiştirdim.

"İdare ederdim."

"Gerçekten yapar mıydın? Yalan söyleme. Beni özlemişsin. Arizona nasıldı?"

Cevap vermiyor. Tipik.

"Ben Betty O'Neil ile çalışıyorum. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?" Yüzünü görebilmek için bir bardağa su dolduruyorum.

"Hayır. mı?" Hızlı bir yan bakış atıyor.

"On yıl önce seninle birlikte olmuş olabileceğini düşünüyor."

"Peki neden böyle düşünüyor?" Acı biber tenceresinin kapağını kapatıyor ve bir kâse alıyor.

Bir bardak suyumu bitiriyorum. "Çünkü Will ona dumanla atlayan bir arkadaş ayarladı."

"Bu sizi şaşırtabilir ama şehirdeki tek duman atlayıcı ben değilim."

"Ama sen Will'in arkadaşısın." Tezgâha yaslandım.

Fitz yarım kol tuzlu krakeri buruşturup bir kâseye atıyor ve sırtıyor. "Neden Will'in tek arkadaşının ben olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum ama değilim. Yine de, iş yerinde seks hayatım hakkında konuşuyor olman garip."

"Çünkü senin yok mu?"

Kıkırdıyor. "Bilmek istemez miydin?"

"Pek sayılmaz. Ben daha çok Betty için endişeleniyorum. Beş çocuğu var ve-"

"Beş çocuk meşru bir endişedir." Kasesine acı biber doldururken ısıklık çalıyor.

"Betty ile çıkmış olmanız ve bunu hatırlamıyor olmanız mümkün mü? Ne de olsa on yıl önceydi."

"Kesinlikle hayır. Tüm randevularımın hatıra defterini tutuyorum. Fotoğraflar, barlardaki kokteyl peçeteleri, madde madde işaretlenmiş ayrıntılar ve birkaç tutam saç." Fitz tezgâha oturur ve dönen buhara üfler.

O bir ucube. Will ve Maren'ın, Fitz'in ufak bir düzeltmeye ihtiyacı olduğu konusunda şakalaştıklarını sanıyordum.

Çorbasından başını kaldırıp bakar. "Tanrım, Jaymes. Ciddi olduğumu düşünemezsin."

"Sen bir pisliksin." Buzdolabının kapağını çekiştirip yarım şişe şarabımı getiriyorum.

Acı biberden temkinli bir ısırık almadan hemen önce bir kaşını kaldırıyor ve birkaç saniye boyunca yavaşça çiğniyor. "Betty'nin neye ihtiyacı var? Bana para için mi geliyorsun?"

Burada Fitz'le yalnız kaldığım için kendime bir kadeh şarap ayırıyorum. "Duruma göre değişir." Riesling şarabımdan sağlıklı bir yudum alıyorum. "Eğer çocuklarından biri seninkiyse, bence nafaka ödemeli ve haftada birkaç gece çocuğuna bakmayı teklif etmelisin."

Fitz'in dudakları aralanır ve küçük bir damla biber damlar. Gözünü kırpmıyor. Nefes aldığından emin değilim.

"Dört erkekten beş çocuğu var. Belki sen de onlardan birisin."

Sonunda gözlerini kırıştırır ve elini dağınık çenesine siler. "Jaymes, kafanı mı çarptın?"

Şarap kadehimi onun kâsesinin karşısındaki tezgâha koydum ve kollarımı kâsenin yanına dayadım. "Yani bana bir kadınla hiç tek gecelik ilişki yaşamadığını mı söylüyorsun? Bilmeden birini hamile bırakmış olma ihtimalin yok mu? Prezervatif ambalajlarını da albümünde mi saklıyorsun?"

"Aslına bakarsan var. Lanet olası prezervatifin tamamını saklıyorum - sperm ve hepsi. Bir tanesinin bile kaçmadığından emin olmak için o küçük piçlerin her birini sayıyorum."

"Dur." Homurdanıyorum, şarabımı kusmamak için ağzımı ve burnumu kapatıyorum.

Fitz sırtıtışını gizlemek için elinden geleni yaparken dudaklarının arasından daha fazla acı biber geçiriyor. Kilerimden kalan çeyrek bageti alıyorum. Bayatlamış. Bir parça koparıp acı biber tenceresine daldırıyorum ve ağzıma atıyorum.

"Cidden az önce ekmeğini acılı sosuma mı batırdın?"

Omzumun üzerinden bakıp omuz silkiyorum ve hızlıca çiğniyorum. "Will çeşnileri paylaştığımızı söyledi."

Burnu kırışıyor. Çok şirin. "Chili bir çeşni değildir."

"Eğer içine eklemek batırırsan olur." Utanmadan ikinci bir parça ekmeği tencereye daldırıyorum. "Ya da fırında patates veya sosisli sandviçin üzerine dökerseniz."

"Otuz günlük deneme süresini asla geçemeyeceksin."

Bir parça daha eklemek koparıyorum. "Otuz günlük deneme süresi mi?" "Kira sözleşmenizde var. Tüm var. Altı aylık kira kontratı, hatasız otuz günlük bir deneme süresine bağlıdır. Burayı beğenmezseniz, depozitonuzu kaybetmeden ilk otuz gün içinde ayrılabilirsiniz. Oda arkadaşlarınızdan herhangi biri size uygun olmadığını düşünürse, altı aylık sözleşme otuzuncu günde sona erer."

Kahretsin.

Anlaşmayı okudum sayılır. Oldukça standart görünüyordu. Otuz günlük deneme süresini okuduğumda dikkatimi çekmedi çünkü oda arkadaşlarım neden beni sevmesin ki?

Bu yeni bilgiyi çiğnerken, acı biber tenceresinin kapağını hafifçe kapatıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Acı biberini değiştireceğim."

"Gizli malzemelerimi bilmezken bunu nasıl yapacaksın? Bu bir aile tarifi ve bunu paylaşmayacağım."

Çantamda bir onluk buluyorum ve kâsesinin yanındaki tezgâha atıyorum. "Tamam mıyız?"

"On dolar mı? Gerçekten mi?" Fitz homurdanarak kâsesini deviriyor ve son vıcık vıcık krakerleri kaşığına dolduruyor.

"Acı biberinden bir dolar bile yemedim." Kollarımı kavuşturuyorum.

Son ısırıktan sonra dudaklarını yalıyor. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, diğer dokuz dolar ne için? Seni için bana rüşvet mi vermeye çalışıyorsun? Dokuz dolardan fazlası gerekecek." Fitz kasesini lavaboya taşıyor.

Durulayıp döndüğünde, kişisel alanındaydım ve gözlerim ona dikilmişti. "Eğer kira sözleşmemde otuz günlük deneme süresi olmadığını öğrenirsem, Betty'ye onu hatırladığını ve özellikle prezervatif takmadığını hatırladığını söyleyeceğim. Ve o gecedan beri gizliden gizliye ona özlem duyuyorsun."

Parmaklarını arka ceplerine sokuyor. "Arkadaşına yalan mı söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum, Calvin. Kira sözleşmemde otuz günlük deneme süresiyle ilgili bir şey bulacak mıyım, yoksa bana yalan mı söyledin?" Başımı yana eğiyorum.

Dağınık çenesini kaşıyor. "Betty neye benziyor?"

"Aman Tanrım! Tam bir pisliksin. Muhtemelen onunla yatmışsındır. Dokuz yaşında bir çocuğun olursa ne yapacaksın?"

Elini yüzüme götürmeden önce birkaç kez göz kırpmıyor ve gözlerimden birkaç saç telini uzaklaştırıyor. Sertleşiyorum. Bu ... o ... şey, o yakın. Ve bu çok samimi bir hareket. Birkaç saniye için beni öpeceğine yemin edebilirim.

Öpüşemeyiz. Biz oda arkadaşız. Bu kiralama durumunun Will'in tüzüğünde olduğunu biliyorum.

"Çok kolay olduğun için eğlenceli değil diyeceğim ama bu yalan olur. Yine de oldukça eğlenceli."

İntikam arzusu karnımın derinliklerinde kaynıyor çünkü bu sorunun cevabını daha sormadan biliyorum. "Betty'yi tanıımıyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallar.

"Ve otuz gün şartı yok."

Fitz başını sallamaya devam eder.

"Dikkat et, Calvin." Parmağımı göğsüne sapladım.
"Bunun intikamı çok fena olacak."

Parıldayan gözlerinde bir dünya olasılık dans ediyor ama ben onun yüzündeki o sırıtışı sileceğim. Nasıl ve ne zaman bilmiyorum ama destansı olacak.

Altıncı Bölüm

"Bir sonraki orta yaş krizime." Ofisteki herkes Missoula şehir merkezindeki nehir kıyısındaki bir barda kutlama yaparken Cee bir eliyle shot bardağını kaldırıyor, diğer eliyle de yapay elmaslı doğum günü tacını düzeltiyor.

İki gün önce Cee ilk dövmesini yaptırdı, kırk beşini kutlamak için ön koluna Yorkie'sinin kafasını yaptırdı. Dövmesini gösterene kadar kimse onun doğum günü olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden Betty hiç vakit kaybetmeden bir gezi ayarladı - çocuklarından birkaç saat daha kaçmak için herhangi bir bahane.

Şimdi, kapının yanındaki iki yüksek masanın etrafına sıkışmış durumdayız ve ne zaman biri içeri çıksa, sigara dumanı ve elektronik sigara aerosolünün keskin kokusu bize doğru geliyor ve soğuk bir hava esintisi açıkta kalan tenimi ısıyor. Siyah straplez elbise kötü bir fikirdi ama yeni arkadaşlarımla geçireceğim ilk resmi gece için özel bir şeyler giymek istiyordum.

"Dişlerin mi takırıyor?" Betty şarap kadehini dudaklarında durdurarak soruyor.

Ben birkaç kez başımı sallarken dişlerim takırıyor. Kıkırıyor. "O zaman ceketini giy."

"O zaman ben gidiyorum gibi görünüyor."

Kapı tekrar açılırken Betty bana gözlerini devirmemi öneriyor.

"Hemen dönerim," diyorum, el çantamı kaptığım gibi barın arka tarafına doğru ilerliyorum, sanki ateş aramak yerine kadınlar tuvaletini kullanıyormuşum gibi.

"Daha az giyinmiş olabilir miydin?"

Bara doğru dönüyorum, Calvin Fitzgerald bir tabureye tünemiş, elinde bir bardak bira var. Dudaklarını ıslatırken elbisemi acı verici bir yavaşlıkla inceliyor.

Kapının yanında dururken tüylerim diken diken oldu.

"Yanımda getirdiğim tek elbise buydu ve yeni bir elbise almak için alışveriş yapacak vaktim yoktu." Çıplak kollarımı ovuşturarak kendime sarılıyorum.

"Bu, uh ... .." Fitz'in bakışları çıplak bacaklarıma ve kırmızı topuklu ayakkabılarıma takılıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, kıpır kıpır olduğum için tırnaklarım derimi tırmalıyor ve bana bakışını beğendiğimi sanıyorum. Ve bu yanıls.

Bu kurallara aykırı.

Benimle oynadığını biliyorum, bu yüzden kollarımı indiriyorum ve paparazzilerin fotoğrafımı çekmesine hazırmışım gibi omuzlarımı geriye çekiyorum. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Üstünlüğü ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Hâlâ intikamımı planlıyorum.

Neymiş o? Hiçbir fikrim yok ama yine de epik olma yolunda ilerliyor.

Bakışları benimkilere kayıyor ve gözleri biraz kan çanağına dönüyor. Yavaşça sırtarak yüzüne doğru ilerliyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

Aman Tanrım!

Sarhoş değilim. Üç yudum şarap içtim. Her şeyi bozuk olan o. Bu bir oyun. Ne yazık ki, bu oyunu biraz fazla seviyorum.

Bana sanki akşam yemeği olabilirmişim gibi bakması hoşuma gidiyor.

Bu berbat bir şey. Değil mi?

Bakışları tekrar benimkileri terk ediyor ve yeni odak noktasını fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Odak noktası.

Dik meme uçlarım.

Lanet Missoula havası!

Kollarımı kavuşturarak boğazımdaki kurbağayı temizliyorum. "Arkadaşlarımdan yanına dönmeliyim. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Tekrar yüzümü buluyor. "Ben iyiyim. Teşekkürler." "İyi." Başımı salladım. "Bu iyi."

Fitz bira bardağını bardağın üzerine koyuyor ve tabureden inerek bizi vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınlaştırıyor. Boynuma uzandığında taşa dönüşüyorum; nabızı hızla atan bir taşa. Altın zincirimi parmaklarının arasında kaydırarak, ortasında bir kum tanesi olan yuvarlak kolyeyi inceliyor. Bu anneme aitti. Konuşabilseydim bunu ona söylerdim.

"Erkekler tuvaletini kullanmam gerekiyor." Kolyemi bırakıyor ve yanımdan geçip gidiyor.

Whoosh!

Doğum günü partisine tekrar katılmadan önce derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

Gecenin geri kalanında bakışlarım barda geziniyor. Fitz bir bira daha alıyor ve gülüşüp sohbet etmelerinden tanıdığı bir adamla bilardo oynuyor.

İçki içtiğini görmediğim arkadaşıyla gece yarısı gibi bardan ayrıldı. Umarım o DD'dir.

"Mutlu yıllar, Cee. Ben eve gidiyorum." Ona kocaman sarılıyorum ve o da tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. "Onu kim götürüyor?" Etrafımdaki iş arkadaşlarıma baktım.

Dr. Reichart elini kaldırıyor. "Öyleyim." Omuz silkiyor. "Ben içki içmem."

"Bunu yaptığınız için teşekkürler. Pazartesi günü herkesle görüşeceğim."

Eve vardığımda, verandanın ışığı dışında ev karanlıktı. Gıcırdayan ön kapı kimseyi uyandırmamaya çalışmamı umursamıyor. Umarım Maren ve Will'in uykusu ağırdır.

Peki ya Fitz? Eve gelebildi mi?

Yukarıda ondan bir iz var mı diye dinliyorum. Ya bir şey olduysa ve arkadaşı farklı bir rota izlediyse ve o arkadaşı araba kullanmaya uygun değilse?

Tahtada diye topuklu ayakkabılarımı çıkarıp arka kapıya doğru ilerliyorum ama beynim

Fitz için endişelenmeyi bırak. Arkamı dönüp onu kontrol ederek zihnimi rahatlatmaya karar verdim. Merdivenleri parmak uçlarımda çıkıyorum, gıcırtılı olana geldiğimde duruyorum. Bir süre dinledikten sonra yukarı çıkmaya devam ediyorum ve Fitz'in odasına doğru sürünüyorum.

Açık kapısı sinirlerimi panik moduna geçiriyor. Eğer evde olsaydı, kapalı olurdu.

Will ve Maren'ı uyandırmadan önce Fitz'in kusmuğunda boğulup yerde bayılmadığından emin oluyorum.

Yatağına yaklaşırken midemdeki düğüm sıkılaşıyor. Hala yapılmış. Evde değil.

Dönüyorum ve karanlık, korkunç bir figürle karşılaşıyorum. Öcünün ete kemiğe bürünmüş hali. Çılgınlığı bastırmak için nefesimi birbiri ardına yutarken topuklarım ellerimden düşüyor. Adrenalin kalbimi ele geçiriyor; patlayabilir. Seksen yaşında olsaydım, gidici olurdu.

"Booty call?" Fitz soruyor, ben de avuçladığım elimin arkasından nefes alıyorum.

Sokak lambasının bir şeridi çıplak göğsünü buluyor ve bakışlarım birkaç santim güneye, düğmeleri ve fermuarı açık kot pantolonuna kayıyor.

Panik öfkeye dönüşüyor ve onu itiyorum. "Ne yapıyorsun?" Fısıldayarak bağıriyorum.

"Ben mi?" Kısık bir sesle kıkırdıyor.

"Korkutmak üzeresin-"

"Seninle dalga mı geçiyor?"

"Eve canlı döndüğünden emin olmaya

çalışıyordum." "Çok naziksin."

Muhtemelen şiddetli nabzım yüzünden her şey boğuklaştığı için ses tonunu okuyamıyorum.

"Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?" Bana doğru yaklaşıyor, dudakları da ses tonu kadar belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kalıyor musun?" Yatağına doğru başını sallıyor.

Gözlerim parlamaya başlıyor ama burnumdan yavaş ve sakinleştirici bir nefes alarak tepkimi bastırıyorum. "başımın çaresine bakma konusunda oldukça iyiyimdir. Kimse bilmiyor

. . . benim gibi." Tekrar etmekte fayda var: Sarhoş değilim ama sarhoş gibi konuşuyorum. Gerçekten Fitz'e mastürbasyon konusunda uzman olduğumu mu söyledim?

Sırıltısı kabırır. "Kahretsin, Jaymes. Daha önce hiç böyle bir tepki almamıştım."

Ayakkabılarımı yerden almadan önce gözlerimi deviriyorum. "Çok sarhoşsun."

Dudaklarını birkaç kez patlatıyor. "Olabilirim."

Sabah böyle olmayacağını bildiğim için kıkırdamamaya çalışıyorum. Bir bakışıyla beni kahvaltı niyetine yiyecek ve o bakış ona yine üstünlük sağlayacak.

Koridordan bir gıcırtı geliyor. Fitz beni göğsüne çekiyor ve görüş alanında olmamak için birkaç adım sola doğru yürüyor.

Banyo kapılarından biri kapanıyor.

Ellerim, yanağım ve gövdem onun yarı çıplak vücuduna bastırılmış olmasına rağmen ilk başta hareket etmiyoruz. Onu bilmem ama ben tam bir ateş kutusuyum. Eğer beni öpmeye çalışsaydı, onu durduramazdım.

Sıcaklık vücuduma doluyor, ayak parmaklarıma ve onun etine kıvrılmak için can atan, karıncalanan parmaklarıma uçlarına ulaşıyor. Eğer beni bırakırsa, bu sersemlik yüzünden bayılabilirim.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve otuz saniye sonra Will ya da Maren banyodan çıkıyor. Kapanan bir kapının uzaktan gelen tıkırtısını duyduğumuzda Fitz beni bırakıyor.

"Benim için endişelendiğin için teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Bir adım geri atıyorum ve ellerimi yeniden hissetmek için yumruklarımı sıkıyorum ama ona bakmıyorum. "Elbette," diyorum en tatlı sesimle, çok tatlı.

Samimiyetimi sorgulamasını , tıpkı onun beni sorguladığı gibi.

Kendime gelmem ve bu saçmalığı lazım.

Orgazma ihtiyacım var.

"İyi geceler Fitz." Vücudumdaki son güven da toplayıp ona abartılı bir öpücük gönderiyorum.

Loş ışıkta dudakları aralanıyor, kaşları gergin. Ve onun da bunu (her ne ise) hissettiğini bu şekilde anlıyorum.
Böyle bir olamaz.

Yedinci Bölüm

CALVIN

Kendi evimde rahat edemiyorum.

Suçlu ben miyim? Elbette. Ama bu iş gittikçe saçmalaşıyor. Jamie "intikam soğuk yenir" sözünü yeni bir seviyeye taşıyor ve vücudunu ve benim ona olan ilgimi yeni silahlar olarak kullanıyor.

Mutfakta bana meydan okumasının üzerinden bir ay, yatak odasındaki olayın üzerinden ise iki hafta geçti. Tek gözüm açık uyuduğum için zihinsel olarak yıprandım. Lastiklerimin havasını mı indirecek? Yatağıma kısa çarşaf mı serecek? Tuvaletin üzerine plastik mi koyacak? Kilerdeki konserve kutularımın etiketlerini mi çıkaracak? Ya da beni baştan çıkarıp evden atılmamızı mı sağlayacak?

"Fitz, işte kurutucudan çıkan kıyafetlerin. Onları senin için katladım. Onları yatağının üzerine koyacağım ve gömleklerini asacağım, böylece ütülenmelerine gerek kalmayacak," diyor Jamie, her zamanki hafta sonu taytları, pembe tüylü çorapları ve büyük boy kazağıyla merdivenlerden yukarı bir çamaşır sepeti taşıırken ballı bir sesle.

"Dostum . . ." Will gözlerini oyundan ayırmadan kelimeyi uzatıyor. "Onunla yatıyor musun? Onun pantolonundan uzak dursan iyi edersin, yoksa Maren ve ben seni kimin öldüreceği konusunda kavga ederiz. Bu bir kural. Aşılması sert bir çizgi."

Başımı telefonuma eğiyorum. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü sana karşı samimi davranıyor -düz düşünceli demeye cesaret edebilir miyim? Eğer ona düzenli orgazm yaşatmıyorsan, bunun bir anlamı yok."

"Bazen mutfakta şınav çekiyorum ve onun izlemesine izin veriyorum."

"Sen bir aptalsın." Will gülüyor.

"Belki de ona verdiğimiz değerden daha yüce gönüllüdür."

Will şüpheci bir tavırla homurdanıyor.

Jamie hakkında yanılmıyor. Sadece misilleme yapmamakla kalmadı, bana karşı düpedüz cömert davrandı. Bu rahatsız edici. Güvensizliğim her geçen gün katlanarak artıyor.

"Fitz, gömleklerinden birinin düğmesinin kopuk olduğunu fark ettim," diye cıvıldıyor Jamie merdivenlerden aşağı atlarken. Bir Pazar öğleden sonrası için adımlarında fazlasıyla sıçrama var. Hiç doğal değil. "Bir düğme bulup senin için onarabilirim."

Will homurdanıyor. "Jamie, Fitz güneyde olmadığı zamanlarda kışın çoğunu dikiş makinesinin başında geçirir. Eminim bir düğme bile dikebilir."

"Takip etmiyorum." Jamie sandalyemin arkasında durdu ve künyemi içeri soktu.

Sıcak, narin parmakları enseme dokunduğunda kaskatı kesiliyorum. Ne oluyor lan? Beni öldürmek için yumuşatıyor.

Onun intikam yönteminden nefret ediyorum. Beni zorluyor.

ve aynı zamanda yumuşak.

"Dumanla atlayanlar teçhizatlarını hazırlıyor ve paraşütlerini tamir ediyor," diye bilgi veren Will, kumandasını bir kenara fırlatıp oyun hakkında homurdanmaya başladı.

"Ciddi misin?" Jamie mutfığı karıştırıp bir şeyler pişirmek için malzeme arıyor. Çoraplarına uyan ve 1960'tan kalma gibi görünen açık pembe bir önlük giymenin yanı sıra bu onun hafta sonu MO'su. Pişirirken saçlarını iki yandan örüyor.

Lanet olsun! Onunla ilgili bu kadar çok şeyi fark etmeyi bırakmalıyım.

"Şaka değil. Bir şeyin onarılması gerekiyorsa Fitz'le birlikte işe göndermen yeterli." Will merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Bu çok seksi bir şey Fitz." Torbayı tezgâhın üzerine, karıştırma kabının yanına bıraktığında un havaya uçuşuyor.

"Dikiş dikmek seksi mi?" Tezgâhtaki bar taburesine doğru ilerliyorum. Tuhaf, biliyorum ama mutfakta çalışmasını izlemek hoşuma gidiyor. Ayrıca unlu mamullerin içine beni zehirleyecek bir şey koymadığından emin olmam gerekiyor.

"Kendi başına, hayır." Kuru malzemeleri birkaç hafta önce aldığı tartıyla ölçüyor. "Ama teçhizatını dikmek, sonra da yangınla mücadele etmek için uçaktan atlamak . . . bu çok seksi."

"Yani seksi olduğum konusunda hemfikiriz." Alaycı sırıtişimi gizleyemiyorum.

Odağını tartıda tutuyor. "Hayır. Duman kazakları seksi. Sen benim oda arkadaşısın, bir çeşit kardeşimsin. Benim gözümde seksi olmaktan diskalifiye edildin. Kilise ve devlet ayrımı."

"Will'in birlikte uyuduğumuzu düşünmesi buraya kadarmış."

Clunk!

Ölçü kabını yere düşürür. "Ne?" El yordamıyla kaldırıyor, sonra duruluyor ve kuruluyor.

"Sana orgazm yaşattığımı düşünüyor ve bu yüzden bana karşı bu kadar nazik davranıyorsun."

"Pfft ..." Yorumumu geçiştirmeye çalışıyor ama yanakları kızarıyor ve bir saniyeden fazla bana odaklanamıyor.

"İkimiz de biliyoruz ki beni başından için iyi davranıyorsun."

Boğazını temizliyor ve koluyla alnını siliyor. "Seni atmak mı?"

Terliyor mu?

"Tehdidinizi unuttuğumu sanmayın."

"Tehdidim mi?" Tereyağı çubuğunu küp küp kesiyor.

"İntikam çok olacak. Tanıdık geldi mi?"

"Pek sayılmaz." Vanilyayı bir ölçü kaşığına doldururken odayı dolduruyor. "Ben iyi bir insanım." Şişenin kapağını çeviriyor.

"İyi insanlar asla iyi insanlar olduklarını söylemek zorunda kalmazlar. İyi olduklarını söyleyerek kendilerini bir kaideye oturtma ihtiyacı hissetmeyecek kadar alçakgönüllüdürler."

Jamie burnunu kaşınıyormuş gibi kırıstırıp koluyla ovuşturuyor. Karıştırıyor, kazıyor ve fırın tepsisine parşömen kağıdı seriyor. Şimdiye kadar yüzünde ve saçında un izleri vardı.

Arkamı dönemiyorum. Bir yastıkla tezgâhın üzerine sürünmek ve onu izlerken uykuya dalmak istiyorum. Görsel bir meditasyon uygulaması yapabilir. Bu bok benim çatlağım.

"Demek bu kış dikiş dikiyordun? Arizona'da yaptığın şey bu mu? Dikiş dikmek için seni ülkenin dört bir yanına mı gönderiyorlar?" Önceki yorumumu görmezden geliyor.

O iyi. Çok iyi.

"Tek yaptığım bu değil. Ve hayır. Arizona'da öngörülen yangınlar çıkarıyoruz."

Malzemeleri karıştırırken dudaklarına hafif bir gülümseme dokunuyor. Bir şeylerin peşinde. "Kaşığı yalamana izin verdiğimi Will'e söyleme." Spatulayı uzatıyor.

"Hayır." Tabureden atlıyorum. "Kaşığı yalamak istemiyorum." Nefesimi üfleyerek ellerimi arka ceplerime sokuyorum.

Jamie'nin kaşları şüpheli bir şekilde kalkıyor.

"Sadece yap. Bana ne yapacaksan yap ve bitsin." Beni bu konuda dize getirmesinden nefret ediyorum ama yeniden deliksiz bir uykuya ihtiyacım var.

Dudaklarını ıslatıyor ve bana doğru ilerliyor, baştan çıkarıcı vücudu ve tatlı kokusuyla kişisel alanımın her santimini işgal ediyor. Tek gecelik bir ilişkiye ihtiyacım var. Kahrolası oda arkadaşımı kafamdan atmak için bir dizi ilişkiye ihtiyacım var.

Avını süzerken dişleri alt dudağını sıyrıyor, bakışları ayaklarımdan başımın tepesine kadar uzanıyor. Dudakları sadist bir sırtışa dönüşürken elini omzumda gezdiriyor. "Çok kolay olduğun için eğlenceli olmadığını söyleyebilirim. Ama bu yalan olur. Hâlâ oldukça eğlenceli."

Elimle bileğini sarıyorum ve omzumdan çıkarıyorum. Parmaklarında sopa var ve bahse girerim şimdi de gömleğime bulaşmıştır. Nefesi kesiliyor, bana kısa bir an için de olsa yeniden kontrol hissi veriyor. Yanaklarına yeniden bir kızarıklık doluyor, zayıflığını ortaya çıkarıyor ki bunun ben olduğuma inanıyorum.

İki hızlı adımla onu buzdolabının kapısına yapıştırdım. Gözleri parlıyor. Evet, kontrol tekrar bende. Bilin bakalım kim bir aydır ilk kez iyi bir uyku çekiyor?

Parmaklarından birini emerken bileğini sıkıca kavıyorum. Dudakları ayrılıyor ve küçük bir inilti kaçıyor. Bir oyun planım var ve hepsi kontrolle ilgili. Keyfim burada yatıyor. Bu ve huzurlu bir uyku vaadi.

Onun zarif parmağını emmeyi seviyor muyum? Önemli değil.

Bunu yapmama verdiği tepkiden hoşlanıyor muyum? Yani . . . En iyi zamanlarımda heteroseksüel bir erkeğim, bu yüzden evet, biraz tatmin edici ama tamamen konunun dışında.

Tam kanunu uygulamaya hazırlanırken ön kapı açıldı. Sahte baştan çıkarıcılığım durma noktasına geliyor ve mutfağın diğer tarafına geçiyorum. Jamie sanki parmağını ısırılmışım gibi elini göğsüne bastırıyor.

Maren'in bakışları aramızda gidip geliyor, eşarbını çıkarırken ölümcül bir güvensizlik kanaması geçiriyor. "Neler oluyor? Olmasa iyi olur-"

"Öyle değil." Onun saçma varsayımını reddediyorum. "Sadece acele edip beni zehirlemediği için üstünlüğü geri alıyorum." Ben gerçek bir embesilim. Bir uçaktan atlayıp, hiçbir koşul olmadan statü sahibi birini becermem gerekiyor. Hemşire Andrews psikolojimi bozuyor. Eminim işinde uzmandır.

"Zehir mi?" Maren onun şüpheciliğini yineliyor.

Jamie buzdolabının kapağında sıyrılıp lavaboya doğru birkaç sallantılı adım atıyor ve orada ellerini ameliyatla keseliyor. "Fitz zulüm sanrısından muzdarip. Erkeklerde daha yaygın ve ne yazık ki tedaviye dirençli. Ancak bilişsel davranışçı terapi ve ilaç tedavisi denemeye değer. Hastaneye yatırılmaktan kesinlikle daha iyi."

Maren botlarını tekmeledi ve bana ters ters baktı.

Bir elimi kalçama koyarak kısa bir an için çenemi indiriyorum ve Jamie'ye ne kadar ilgisiz olduğumu görebilmesi için sert bakışlarımı kaldırıyorum.

Maren merdivenleri işaret ediyor. "Duş almam lazım çünkü bir randevum var. Evet mi, hayır mı? Siz ikiniz takıldınız mı?"

Ben "Tanrım, hayır" derken Jamie ellerini kuruyor ve "Asla" diyor.

Maren başını sallar. "Güzel. O zaman ona pislik gibi davranmayı bırak."

Merdivenleri yarılamaadan önce tek bir kelime bile cevap veremiyorum.

Havluyu tezgâhın üzerine atıp kollarını kavuştururken dikkatim Jamie'ye yöneliyor. "Calvin Fitzgerald, eğer bir dakikalığına bile olsa beni dizlerimin üzerine çöktürebileceğini, yaptıklarını ve başına gelecekleri unutturabileceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir."

Yürü git.

Hayır. Yapamam.

Onun yerine sırtıyorum ama konuşmuyorum. Ona yaklaşıyorum ama dokunmuyorum. Çenesi meydan okurcasına yukarı doğru kalktı.

"Madem bana karşı bu kadar bağısızsın, dizlerin bu kadar sağlam, o zaman parmağını emdiğimde neden inledin?"

Burnu kırışıyor. "Ben yapmadım." "Yaptın."

Tam onu yakaladıđımı dűşűndűđűm anda, aramızdaki son adımı atıyor ve tűm bunları bařlatan řeyi anımsatırcasına, göğsűme sokmak için emdiđim parmađı kullanıyor. "Eđer bir ses ıkardıysam, bu bir iniltiydi, inleme deđil."

"Bir fark var mı?"

"Evet. İnleme zevki gösterir. İnleme ise sıkıntı ya da acıyı gösterir. Fitz, beni asla inletemezsin."

"Kızardın."

Başını iki yana sallıyor. "Bu bir öfke, sıkıntı ve acı. Eđer seni mutlu edecekse tűm parmaklarımı ve on parmağımı emebilirsin ama bu beni asla dizlerimin üzerine çökertmeyecek."

"Bahse girerim ađzımı koyabileceđim bir yer vardır. dizlerinizin bađı çözűlűr."

Bunu neden söyledim ki?

Boynundan kulaklarının ucuna kadar bir utanç tűyű yayılır.

Oh, evet. yüzden söyledim.

"Bak." Parmak eklemlerimi boynunda gezdiriyorum ve titriyor. Gerçi bunun korkmuş bir titreme olduğundan eminim. "Yine kızardın. Daha fazla sinirlenmeden ve rahatsız olmadan seni yalnız bıraksam iyi olacak. Yani kızgın ve sıkıntılı."

Dudaklarını ıslatıyor, gözleri öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve fısıldıyor: "Bunu ödeyeceksin."

Ve aynen böyle. Aynı batan tekneye geri döndűm. Sadece bu sefer, ayıyı dürtmekle kalmadım. Diřlerini tekmeledim ve yavrularından birini aldım.

Sekizinci Bölüm

JAYMES

Duman atlama üssü hastaneye çok yakın. Fitz aramızdaki soğukluktan sonra gecenin geri kalanında odasına kaçtığı için, bugün onu bir kap çikolatalı kurabiye ile ziyaret etmeye karar verdim.

Dikişin ortaya çıkması merakımı uyandırdı. Bu zıpızıplar gerçekten teçhizatlarını dikiyorlar mı?

Ve onunla uğraşmak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Girişe adım atmadan önce botlarımın üzerindeki hafif kar tozuna dokunuyorum. Country müziği eşliğinde fındıklı karamelli bir kahve aroması beni karşılıyor. Dumanla atlama hakkında resimler ve tarihi detaylar içeren ekranlar duvarları kaplıyor. Ten rengi bir tulum giyen bir manken dikkatimi çekiyor çünkü yüksek yuvarlak yakası Elvis'ten esinlenmiş gibi görünüyor.

Saçları bukleli genç bir sarışın, tezgâhın arkasında telefonundaki müziğin sesini kısıyor ve misafirperver bir gülümseme sunuyor. "Merhaba. Tur için mi geldiniz?"

"Calvin Fitzgerald'ı görmeye geldim. Ben Jamie, oda arkadaşım." Kabı açtım ve kurabiyeleri uzattım. "Onları dün pişirdim."

Gülümsüyor. "Oh, vay canına. Teşekkürler! Harika kokuyorlar."

Mankeni gösteriyorum. "Bu korkak yaka da neyin nesi?"

Bir ısırik alıyor ve mırıldanarak onaylıyor. "Ağaçlardan düşerken boynu koruyor. Kıyafet koruyucu Kevlar malzemeden ve bolca dolgudan yapılmıştır. Duman atlayıcıları oldukça zorlu arazilere bırakılıyor. Zor bir iş. Ama eminim Calvin size her şeyi anlatmıştır."

Fitz'i o kılıkta hayal etmeye çalışıyorum. "Paylaşımlarında oldukça seçicidir." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

Gülüyor. "Ben Bailey, bu arada. Benimle gelin. Calvin'i bulalım. Öğle yemeği yiyor olabilir."

Onu, hepsi de boşta duran endüstriyel dikiş makinelerinin bulunduğu bir odanın önünden geçerken takip ediyorum. Sonunda büyük boy bir garajı andıran, etrafına kasalar ve kutular yığılmış, bir tarafında egzersiz aletleri, diğer tarafında ise Fitz ve diğer iki adamın öğle yemeği yediği bir piknik masası olan açık bir alana geldik.

Beni bir an için gördüğünde durdu. Anında onun bariz şokuyla ödüllendirildim. Varlığıma hazırlıksız yakalandığını varsaymak doğru olur çünkü mor önlüğüm ve kabarık beyaz ceketimin seksi bir yanı yok.

Mükemmel.

"Fitzy, sana ve arkadaşlarına kurabiye getirdim." En iyi gülümsememi takınıyorum. "Beni tanıştırmayacak mısın?" Kurabiye kutusunu masanın üzerine bırakıyorum.

Daralmış gözlerinden ve sandviçini yavaşça kese kağıdının üzerine koymasından tanışma teklif etmediğini anlayabiliyorum. Arkadaşları onun mükemmel tavırlarına alışmış olmalı çünkü kendilerini tanıtmaktan çekinmiyorlar.

"Gary." Bana elini uzatmadan önce snowboard geyiği beyzbol şapkasını düzeltiyor, kel kafasının bir anlık görüntüsünü paylaşıyor.

Sallıyorum. "Jamie. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Fitzy'nin yeni oda arkadaşıyım."

Gary'nin tuzlu biberli, pasaklı yüzündeki sırıtış beni çok memnun ediyor. Benden hoşlanıyor, lakabım

Calvin ya da kurabiyeler. Belki de üçü birden.

"Todd." Diğer adam dostça başını sallıyor. Calvin'in yaşına yakın görünüyor. Belki otuzlu yaşlarının başında ya da ortalarında, koyu lacivert kasketinin altında koyu sarı bir kefal var gibi görünüyor. Todd, Fitz'i bardan eve bırakan adam ama bundan bahsetmiyorum çünkü Fitz'in gecenin geri kalanını bir gözüm onun üzerindeyken geçirdiğimi bilmesine gerek yok.

"Memnuniyetle." Kurabiyeleri ona doğru itiyorum.

Şekerli aroma Todd'un açık peynirli Doritos paketiyle karışarak oldukça ilginç bir kombinasyon oluşturuyor. Bir tanesini kapıyor ve sırtarak bakıyor. "Fitzy, yeni oda arkadaşının fırıncı olduğundan hiç bahsetmemiştin. Ayrıca güzel olduğundan da hiç bahsetmemiştin."

"Hay aksi, Todd." Çenemi kıvırıyorum ve vücudumu büküyorum. "Sen çok tatlısın."

Yeşil Missoula Smoke Jumpers tişörtüyle zaten geniş olan göğsünü kabartıyor ve gözlerini deviren Fitz'e göz kırpmıyor. "Peki, ona turu sen mi yaptıracaksın yoksa ben mi?" Todd sırtarak Fitz'e hitap eder.

"Gerçekten işe dönmeliyim." Saatile bakıyorum. "O kadar uzun sürmez," diye söz veriyor Todd. bir kurabiye daha alıp yarısını ağzına attı.

"Şey"-dudaklarımı tirbuşonla sıkıyorum-"Sanırım kısa bir sevişme için zamanım var."

Gary ağzını kapatıp öksürerek gülerken, Todd yüzünü buruşturan bir sırıtışla neşeleniyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Fitz, sandviçinin son parçasını da çantasına tıktırırken.

"Şipşak olsun." Todd ayağa kalkmaya başlar.

Fitz omzunu tuttu. "Otur şu kışının üstüne." Başını geldiğim yöne doğru salladı. "Gidelim, Jaymes."

"Hoşça kalın çocuklar. Sizinle tanışmak güzeldi. Fitzy'nin o konteyneri bana getirdiğinden emin olun." Onlara kıpır kıpır parmaklarımla veda ediyorum.

"Ne zaman istersen uğra." Todd cilveli bir gülümsemeye davetini iletir.

"Oh, buna güvenebilirsin." Fitz'e ve onun gri kargo pantolonlu seksi kışına yetişmek için atlıyorum.

Tabii ki, altında tüm kaslarını ortaya çıkaran kırmızı dumanlı bir kazak gömlek giyiyor. Ve nadiren bağlanan kahverengi deri botlar giymesine hafiften takıntılı olduğuma karar verdim. O benim ünlü aşığım da olabilir. Ona asla söylemeyeceğim ve o sınırların dışında.

"Artık ödeştik. Anlaşıldı mı?" Bana şahin gibi bir ifade takındı.

"Eşit mi? Ne demek istiyorsun? Sana ve arkadaşlarına kurabiye getirdim."

"Ben de sana önerdiğin şipşak seksi yapıyorum. Ödeştik." Dikiş makinelerinin olduğu odaya başıyla işaret ediyor. "Bok diktiğimiz yer orası." Birkaç adım daha yürüdük ve sağ tarafı işaret etti. "Orası hazırlık odası. Şurası da çatı katı, arma odası da onun ötesinde." Aniden döndü ve ben ona çarptım.

Bir adım geri attığımda bana sıkı bir sırtıış attı. "İşte senin şipşakın. Geldiğin için teşekkürler."

Kıs kıs gülüyorum, dudaklarımı ıslatırken başımı hafifçe sallıyorum. "Senin için iyi miydi? Yalan söylemeyeceğim, bu sefer doruğa ulaşamadım. Belki Todd daha etkili olurdu." Ziyaret etmediğimiz odalara doğru bakıyorum. "Bana zar zor bahşış verdin. Belki de vermen gereken tek şey budur. Bir çeşit sik kafalı."

Kaslı kollarını kavuşturuyor. "İşin bitti mi?"

Başımı kayıtsızca sallıyorum. "Bitirdin mi?"

Vücudumun tamamını incelemeden önce birkaç kez göz kırpmıyor. Kıpırdamadan duruyorum ve kusmak ya da iğrenç gaz gibi iğrenç şeyler düşünüyorum, kızarmamak için her şeyi yapıyorum. Fitz benim kontrolsüz savunmasızlığımdan besleniyor. "Ne kadar derine istiyorsun?" diye soruyor gırtlaktan gelen bir sesle, elime uzanıp beni

Tavandan sarkan kancaları olan uzun bir oda. Daha önce böyle bir oda görmediğim için çevreye odaklanmaya çalışıyorum. Ancak, tüm odağım onun elindeki elime gidiyor.

Benimki soğuk ama yumuşak.

Onunki nasırlı ama sıcak.

Ve boyut farkımıza rağmen, elim

on

un. Bu düşünce beni başka bir tavşan deliğine gönderiyor.

Vücudumuzun diğer kısımları da bu kadar iyi uyum sağlar mıydı?

Bir sonraki nefeste beni başka bir kapıdan geçirerek uzun masaların ve duvarları paketlerle dolu bölmelerin olduğu bir odaya götürüyor. Beni korkunç bir hızla en uca kadar sürükledi ve durdu, elimi bıraktı ve kollarını Kurtarıcı İsa heykeli gibi açtı. "kadar gittik. Bu senin için yeterli oldu mu?"

Bakışlarını tutuyorum ve göz göze geliyoruz. Sonra mırıldandım, "Bir sigara içebilirim."

Fitz'in yüzü çatlar ve sırtır. "Siktir git buradan."

Alt dudağımı ısırıp dönüyorum ve çıkışa doğru adımlarımı geri çekiyorum. Omzumun üzerinden bakarken, "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi" diyorum.

İşten sonra, birkaç hafta önce katıldığım yirmi dört saatlik fitness merkezinde bir egzersiz yapıyorum. Sonra da yaktığım kalorileri telafi etmek için bir pizza alıyorum.

Fitz'in kamyonetini garaj yolunda göremeyince içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ve bu duyguya kapıldığım için kendimi hemen azarlıyorum. Maren evde. O ve Will zaten benim favorilerim. Ya da kendime öyle söylüyorum.

"Ugh! Beni öldürüyorsun." Eve girdiğimde Maren buzdolabının kapısını çarpıyor. "Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler almam lazım."

ve sen bana koklamam için pizza mı getirdin?"

Botlarımı çıkardım ve kutuyu tezgâhın üzerine koydum. "İyi ki düşünceliyim ve paylaşmayı severim." Kapağı açıyorum, odunsu, keskin, tatlı kekik aroması yayılıyor. "Keyfinize bakın. Ama çocuklar gelirse kutuyu sakla. Sanırım günde on bin kalori yiyorlar."

Dalgalı saçlarını topluyor ve bir dilim pizza kapmadan önce sırtarak bir omzunun üzerinden geçiriyor. "Jaymes, sen benim en sevdiğim kişisin."

"Yolculuğun nasıldı?" Ellerimi yıkarken soruyorum.

"Sıkıcı." Beyaz kapüşonunun boynunu çekiştiriyor.

"Mirasınız nasıl görünüyor?"

Maren gülüyor. "Sen de mi?"

"Şaka yapıyorum."

Pizzadan bir mantar koparıp ağzına atıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Asla sıkıcı değil." Kalçamı tezgâha yaslıyorum ve pizzadan bir ısırık alıyorum. Hâlâ sıcak ve çok güzel.

"Buralarda işler nasıl? Çocukları çok gördün mü?"

Yaptığı göndermeye gülüyorum. "Will'i o kadar sık görmüyorum ama Fitz'i akşamları şehirdeyken görüyorum. O ..."

"Fitz?"

Başımı salladım. "O çok yoğun."

"Mmm ..." Dilimini kutunun kapağına koyuyor ve Razz-Cranberry LaCroix'sinden bir yudum alıyor. "Bu sadece o. Kendi alanını seviyor. Yalnız çok zaman geçirir. Doymak bilmez bir okuyucu. Antisosyal. Onun için önemli olan şeylere odaklanır. Kontrolcü. Ve evet, yoğun."

"İşi. Onun için önemli olan bu. Tam bir Oğlak burcu." Pizzadan bir ısırık daha alıp yavaşça çiğniyorum. "Buna saygı duyuyorum."

Maren elini birkaç saniyeliğine ağzına götürüyor ve yutkunuyor. "Evet, şey, burçlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama işini seviyor."

"Ve hiç evlenmedi mi?"

"Fitz?" Bir kahkaha atıyor. "Hayır. Bu onun bir kadının peşinden gitmesini gerektirir" -Maren'in dudakları bükülürken düşünceli bir şekilde tavana bakıyor- "yatak odası. Kadınları kendisiyle yatmaya ikna edebiliyor. Yani, ona bir bakın." Maren sırtıyor. "Ama ya bunun ötesinde bir arzusu yok ya da duygusal olarak ölü, çünkü hayatında tek bir kadınla bile tanışmadım. Bazen geceleri eve gelmediği için bakire olmadığından şüpheleniyorum. Ama kim bilir? Belki de öyledir." Son lokma ekmeği ağzına atıyor.

"Gece için buraya hiç kimseyi getirmedim mi?"

LaCroix kutusunun kapağını bükerek başını sallıyor. "Ryan Gosling'in oynadığı Lars and the Real Girl'ü izledin mi?"

"Hayır." Ellerimi silmek için bir kağıt havlu koparıyorum.

"Bianca adında gerçek boyutlu bir bebeğe aşık bir karakteri canlandırıyor. Will, Fitz'in Bianca bebeğiyle tanışmayı bekliyor."

Peçeteme homurdanıyorum. "Dur . . ." Başımı sallıyorum. "Zavallı Fitz. Bence sen ve Will ona çok yükleniyorsunuz."

"Hayır. Hayır. Hayır. 'Zavallı Fitz' diye bir şey yok. Henüz anlamadıysan söyleyeyim, alabildiği kadar iyi de verebilir."

"Oh, farkındayım. Şu anda onun bir ay önce başlattığı bir şeyin ortasındayız. İntikam almak için mükemmel anı bekliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, intikamın benim öcümü almamı beklerken yaşadığı işkence olduğunu hissediyorum."

Maren parmağını kaldırdı. "Arkanı kolla. Fitz acımasızdır."

Suyumu yudumlarken mırıldanıyorum. "Ben daha acımasız olabilirim. Aslında, o büyüleyici olabilir."

Seksi. Düpedüz karşı konulmaz.

Maren sanki farklı bir dil konuşuyormuşum gibi kısık gözlerle beni inceliyor.

Ön kapı gıcırdayarak açılır.

"Lafı açılmışken," diye fısıldıyor.

Omzumun üzerinden Fitz'e bakıyorum. Önce bana sonra Maren'a bakıyor. "Benden mi bahsediyorsun?"

"Ben duş alacağım. Pizza için teşekkürler Jamie." Maren Calvin'in yanından geçerken şakacı bir şekilde onu dürtüyor.

Gözlerini kısarak ona bakıyor ama küçük bir sırtıştan da vazgeçiyor. Mutfığa doğru giderken dikkati bana kayınca telaşlanıyorum. Peçetemi çöpe attıktan ve su bardağımı boşalttıktan sonra başımla pizza kutusunu işaret ediyorum. "İki dilim kaldı, eğer istersen."

Kapağı kaldırıyor ve bana bakmadan önce onları inceliyor. "Onlara ne yaptın?" Boş kurabiye kabını tezgâhın üzerine koydu.

"Onlara ne yapacaksın?"

"Evet. Onlara ne yaptın?" Buzdolabından bir kombucha kaparak yanımdan geçti. "Zehir mi? Pubes?"

"Pubes?" Kahkahalarımı bastırıyorum. "Hayatımı bikiniyle geçirdim Fitz. Senin pizzana ayıracak kıllarım yok."

Fitz dönüp kapağı kaldırıyor. Gözlerinin nereye dikildiğini ya da yüzünü kaplayan kurt sırtışını gizlemek için en ufak bir çaba göstermiyorum.

"Kendimi tamamen ihlal edilmiş hissediyorum." Dişlek bir sırtış buluyorum.

Kendi tatlı zamanında, bakışları vücudumda geziniyor.

Siktir et onu. Gerçekten. Daha açık olabilir miydi? İş yerine yaptığım ziyaretin intikamı mı bu?

Bu bir test mi?

Benimle oynuyor, sırf yüzüm kızarsın da muzaffer sırtışını gösterebilsin diye aşırı ısınmama neden oluyor. Sırtışını reddediyorum - onun için zafer yok.

"Terk mi edildin?" O benim kırmızı yanaklarıma odaklanamadan ben ağzımdan kaçırıyorum.

"Affedersiniz?" Kaşları sıkıca çatılır.

"Bir şişme bebekle çıktığını duydum. Bu terk edilme çılgılığı. Ailen hala hayatta mı? Tek gerçek aşkın tarafından terk mi edildin? Ailenin köpeğine araba mı çarptı?"

Hamile bir duraklama var.

Tek kelime yok.

Gözünü bile kırpmadı.

Sadece ben ve Fitz'in okunamayan ifadesi.

Sonunda yavaş bir nefes veriyor ve ayaklarına bakıyor.

"O şişme değil. Adı Bayan Wilke, on dört yaşına bastığım yaz bana uygunsuz bir şekilde dokunan ailemin eski komşusunun adı. Bahçesini biçme ücretini konuşmak için beni davet etti. Çantasını getirirken bana kanepeye oturmamı söyledi. Döndüğünde bana elbisesini beğenip beğenmediğimi sordu. Omuz silktim. Sonra elbisenin, teninin şimdiye kadar hissettiği en yumuşak pamuktan yapıldığını söyledi. Ve bana hissetmek isteyip istemediğimi sordu.

"Tekrar omuz silktim. Bir sonraki nefeste elimi tuttu ve kolundan yukarı, sonra da ciddi bir yan göğüs hareketi için iç tarafına doğru yönlendirdi ve orada tuttu. Ve 'Bu nasıl bir his Calvin?' dedi."

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Calvin'in kaşları her kelimede daha da çatılırken gözleri aramızdaki zemine dikiliyor.

"Özür dilerim."

Bir omzunu silkiyor ve iç çekiyor. "Bu yüzden seks bebeğime Bayan Wilke adını verdim. Ve onu becerdiğimde, 'Bu nasıl bir his Bayan Wilke?' diyorum."

Ne be?

Calvin sonunda bana bakıyor ve zorlukla dizginlediği sırtışının altında çenesini kaşıyor. Ve bu her şeyi açıklıyor - her şey bir yalan.

"Evde eğitim görmek berbat bir şey." Göz kırpıyorum ve botlarımla montumu almak için kapıya doğru ilerliyorum. "Fitz, eğer sen ve Bayan Wilke üçlü yapmak isterseniz bana haber verin. Bu yıllardır benim fantezim."

Dokuzuncu Bölüm

CALVIN

Maren, kendisinin ve Jamie'nin tuvaletini temizlerken mırıldanıyor, saçları başının üstünde bir saman balyası gibi toplanmış. Üzerinde hâlâ geceliği, boxer şortu ve kahverengi oyuncak ayı terlikleri var. Bugün bizim iki haftada bir yaptığımız temizlik günü - en kolay iki haftada bir yapılan temizlik çünkü yeni ev arkadaşımız mükemmeliyetçi. Jamie sürekli düzenliyor, çamaşır yıkıyor ve ortalığı temizliyor.

Pişiriyor.

Harika bir işi var. Çok seksi.

Onunla evlenmeyeceğim, ama bir erkek evlenmeli.

"Maren, bu hafta sonu Gary'nin doğum günü partisinde benimle çıkmak ister misin?" diye sordum.

"Keşke, Fitz. Gary en iyi partileri veriyor. Ama gelemem. Bu hafta sonu eve gidiyorum."

Cevap vermeyince omzunun üzerinden bana baktı. "Will'e sor."

"Çalışıyor."

"Yalnız gitmende bir sakınca yok." Kollarımı

kavuşturuyorum. "Biliyorum."

Maren kıkırdıyor ve dikkatini tuvalete veriyor. "Çok içerseniz bir araç çağırın ve üçüncü sınıf öğretmenin bebeğinin babası olmak istemiyorsanız cebinizde prezervatif bulundurun."

"Bu hafta sonu eve gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Yalvarmayı kısa kesiyorum ama eminim yalvaran tonumu duyabiliyor. Kalabalıklar beni huzursuz eder. Huzursuz olduğumda, içerim. İçtiğimde, aletim dolaşiyor.

"Jamie'ye sor."

"Jamie'ye sormamın imkanı yok."

"Bana ne soracaksın?"

Jamie'nin sinsi sinsi bana yaklaşması karşısında bir iç çekişi bastırıyorum. Adımlarına biraz daha ağırlık vermeli ya da eklemlerinde birkaç gıcırtı olmalı.

Jamie merdivenlerin başına ulaştığında Maren sifonu çeker. "Fitz'in bu hafta sonu Gary'nin doğum günü partisi için bir refakatçiye ihtiyacı var."

"Refakatçiye ihtiyacım yok çünkü partiye katılmayacağım." Jamie'nin yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum ki o da elindeki toz bezini omzuna atıyor.

Will, buzdolabını yerinden çekip arkasındaki alanı incelerken, "Sanırım evde bir fare var," dedi. "O tuzaklar hâlâ garajda mı?"

Çamaşır odasına giderken "evet" diye mırıldandım.

Köşelerdeki birkaç örümcek ağını yıkıp tiftik filtresini boşalttıktan sonra Jamie kapıda beliriyor. "Seninle çıkacağım."

"İhtiyacım yok." Temiz çarşafı çamaşır sepetine atıyorum.

"O zaman neden Maren'e sordun?" "Çünkü Gary'yi tanıyor."

"Gary'yi tanıyorum." Yaklaşır, sepetten bir çarşaf alır ve katlar.

"Hayır. Gary ile tanıştın. Onu tanımıyorsun." Yastık kılıflarını katlayıp kurutucunun üzerine koyuyorum.

"Onu tanımak için bir partiden daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Ben gitmiyorum."

"Neden Bayan Wilke'yi almıyorsunuz?"

Onu tanımıyorum ama sırttığını biliyorum.

"Dur!" arşafı elimden aldı. "Annen sana çarşafı nasıl katlayacağını öretmedi mi?"

Sorusu beni şaşkına çevirdi, ama omuz silkerek ve mırıldanarak "görünüşe göre değil" diye gizledim. Ancak, anıların arkadaşım olmadığı gerçeğine rağmen annemin bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğini hatırlıyorum.

Jamie de kolaymış gibi gösteriyor.

"Köşeleri birbirinin içine sokun. Sonra kapağı bu şekilde katlayın." Hızlı bir sırtıtışla bana bakıyor. "İşte. Şimdi bu bir dikdörtgen; düz bir çarşaf gibi katlayabilirsiniz. Profesyonel bir paraşüt paketleyicisi bunu nasıl bilmez?" Çiçekli yumuşatıcı sürülmüş katlanmış çarşafı bana uzatıyor. "Şimdi, parti ne zaman? İebilmen için benim kullanmamı ister misin? Maren kimseyi hamile bırakmamanın da benim sorumluluğumda olduğunu söyledi. Belli ki senin özenle sayılmış spermlerinden oluşan albümünden haberi yok."

"Tanrım!" Katlanmış arşafı çamaşır sepetine atıyorum, sonra parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Ben çocuk değilim. Bir refakatçiye ihtiyacım yok."

"O zaman neden Maren'dan partiye seninle gelmesini istedin?" Jamie ayak parmaklarının üzerine kalkarak saçımı düzeltmek için alanımı işgal etti. Hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. "Çünkü Gary'nin partilerini seviyor," diye mırıldanıyorum, mücadelem bir kısmını kaybediyorum çünkü ellerinin saçlarımda olmasına ve göğsüme bastırıldığı göğüslerinin onun pişirmesini izlemeyi yendiğine karar verdim, ama sadece zar zor.

"Belki ben de severim." Tırnakları kafa derimi hafifçe sıyrıyor ve ürpererek birkaç adım geriye sıçrıyorum.

Çamaşır makinesi gürlerken kısa bir bakışmamız oldu. Önce o göz kırpmıyor. Bunun kazandığı ya da kaybettiği anlamına geldiğinden emin değilim. Ama sonra sırtlıyor çünkü bunu bilerek yaptı.

"Beni partiye götürüyorsun." Topuklarının üzerinde dönüp çamaşır odasından çıkmadan önce bana kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Onu takip ediyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve saçlarını kulağının arkasına kıvrırken sırtıyor. "Çünkü ben şimdiye kadar sahip olduğun en iyisiyim Fitz."

"En iyi ne?"

"Göreceksin."

Gary son kez bir partiye ev sahipliği yaptığında, mutfakta yangın çıkmış. Karısı 911'i aramış. On altı itfaiyeci gelmiş ve kadın küçük bir ocak yangını için 911'i aramış. Umarım bu parti daha az olaylı olur ama içimde huzursuz bir his var çünkü Jamie hiç de tahmin edilebilir biri değil. Ve kesinlikle dakik değil. Yarım saat önce çıkmamız gerekiyordu.

Kulübesinin kapısını
çaldım. "İçeri gel."

Jamie'nin çiçek kokusu ve Alexa'sından gelen bir Taylor Swift şarkısı beni karşılıyor.

Dudak parlaticısı sürerken aynadaki yansımama bakıyor. "Sahte flört mü ediyoruz yoksa sadece kanka mıyız? Ne kadar alkol almana izin var? Ve seks yapmanı engelleyecek miyim yoksa sadece prezervatif taktığından emin mi olacağım?"

"Şimdiden yetersiz bir artı-bir olduğunu kanıtlıyorsun. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi değilsin. Bu bilgiyi Maren'a söylememe hiç gerek kalmadı. O beni anlıyor."

"Seni anlıyorum Fitz." Jamie dudaklarını birbirine sürtüyor ve dudak parlaticısını kapatıyor. "Uçaklardan atlamayı ve yangınlarla savaşmayı sağlayan alfa kişiliğin zorlanıyor. Buna ihtiyacın var. Ve boş bir kış işkence gibi geliyor. Senin geliştiğin yapıyı sarstım - yeni oda arkadaşın buradaki dinamikleri değiştiriyor."

Alay ederek küçük alanı inceliyorum. "İyi denemeydi."

Jamie ayaklarını vücuduna göre çok büyük görünen kalın siyah çizmelerin içine sokuyor. Siyah taytı, kısa kot eteği, dekolteli siyah bluzu ve düz siyah saçlarının altından görünen gümüş halka küpeleriyle dudak uçuklatıyor. Bronz ten rengi ve çilleri birkaç ton daha solmuş. Muhteşem bir kadın ama bu sözleri kimseye söylemeyeceğim.

"Nasıl görünüyorum?" Kollarını kabarık beyaz ceketinin içinden geçiriyor.

"Geç kaldım." Saatime baktım. "Otuz dakika gecikmiş görünüyorsun."

"Bu bir parti. Bir partiye gerçekten geç kalabilir misin?" Sıkışarak yanımdan geçip kapıyı açtı.

"Gary'nin meşhur pirzoları biterse, evet. Partiye çok geç kalırız ve bu senin hatan olur."

Jamie evin içinde cipine doğru zıplayan bir antilop gibi geziniyor ve kar, çamur ve çamurlu alanlardan kaçınmak için en sevdiği yolu kullanıyor.

Ona Gary'nin evinin yolunu tarif ettim ama neden onun sürdüğünü bilmiyorum. Şoföre ihtiyaç duyacak kadar içmem çok düşük bir ihtimal. Ona güvenmiyorum. Tamam, aklım başımda olmadıkça onun yanında kendime güvenmiyorum.

Oraya vardığımızda Jamie cipten iniyor ve kendine özgü ukala sırtışını takınıyor. "Benim için bir kız arkadaş adın var mı yoksa sadece kanka mı? 'Prenses' hayranı değilim ama 'kraliçe' de olur."

"Sadece içeri gir." Sırtışı iki katına çıkıyor. Çok fazla.

"Bu harika bir ev." Dik araba yolunun yarısında durdu, krem ve kırmızı tuğlalı iki katlı Kraliçe Anne tarzı eve aval aval baktı, asimetrik ön cephesi etrafı saran bir sundurma ve çokgen ön köşe kulesinin üzerinde konik bir çatı ile tamamlandı.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, elimi sırtına bastırarak yürümeye devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Bakışlarını bana kaydırduğında, sırtımama rağmen gözlerimi önümde tutuyorum. Evet, harika bir ev.

"Vay, vay, vay. . ." Kapı arkamızdan kapanmadan önce Gary beliriyor. Bir eliyle omzumu sıkıyor ve diğer eliyle bana bir bira uzatıyor. "Partime gerçek bir kız arkadaş mı getirdin?"

"Jamie ile tanışmıştın. O benim oda arkadaşım. Maren gelemedi."

Jamie, teknik olarak salon olan girişi böcek gözleriyle incelerken bize aldırış etmiyor. Gary'nin eşi Evette, evin karakterini korumaları konusunda ısrarcı olmuş. Odalar küçük ama tavanlar yüksek ve her mekânda özenli koyu renkli ahşap işçiliği, renkli vitray pencereler ve sessiz yeşil ve altın tonlarında kabartmalı botanik duvar kâğıtları gibi bol miktarda süsleme var. İyi vakit geçirmek için, Gary'nin kendini kaybettiğini görmek adına bordo kadife perdelerden bahsedebilirim.

"Uh . . ." Jamie başını sallar. "Seni tekrar görmek güzel. Doğum günün kutlu olsun." Kabarcıklı bir sesle ve yüzünü yaran bir sırıtışla ona hızlıca sarılıyor.

Jamie'nin heyecan verici kişiliği benden başka herkes için parlıyor. Onun içindeki bir şeyi ortaya çıkarıyorum; bunun ne olduğundan henüz emin değilim.

"Büyüleyici bir eviniz var." Çantasını karıştırıyor. "Sana bunu getirdim." Ona bir zarf uzatıyor.

Beni mi gösteriyor? Bu hediyesiz bir parti.

." Gary göz kırpmıyor. "Ama teşekkür .
Yiyecek bir şeyler alın ve partinin tadını çıkarın."

"Kulağa harika geliyor," diye cevaplıyor fazla hevesli bir şekilde.

Gary ters yöne doğru gittiğinde, elimi kotumun ön cebine sokup ona dik dik bakıyorum ve yine çiçek kokusunu alıyorum. "Arkadaşıma kart mı aldın?"

"Arkadaşımıza bir kart ve kahve için bir hediye kartı aldım." "Beni kötü gösteriyorsun."

Gri flanel gömleğimin yakasını karıştırıyor. "Karta senin adını da yazdım." Yakamla işi bittiğinde bakışları benimkine kayıyor. "Seni daha iyi gösteriyorum." ". Şimdi git yemeğini ye." Elimle işaret ediyorum

Biramdan bir yudum almadan önce

çenemi. "Otoriter."

Başımı sallıyorum ama sırtımdan önce değil.

"Kaburga. Dostum, kaburgaları aldığından emin ol." Todd dudaklarındaki sosu silerken bana doğru yaklaşıyor.

Hafif bir mırıltıyla dikkatimi yemek masasının üzerindeki yiyeceklere veriyorum.

"Kız arkadaşım ile aranızda neler oluyor?" Todd yarım brownie'yi ağzına tikiştiriyor.

"Kız arkadaş mı?"

Tabağını yemekle dolduran Jamie'ye bakıyor. "Henüz resmi değil ama o kurabiyeleri getirdiğinde bir an paylaştık. Ona çıkma teklif etmem senin için sorun olur mu?"

"Karin bunu sorun etmiyor mu?"

"Yakında eski eşim olacak. Ona mesaj atıp soracağım."

"Boşanma anlaşmasında taşaklarını geri aldığından emin ol."

"Siktir , Fitz." Kefalini parmaklarıyla tarıyor.

Burnum kırıışıyor. "Bu koku da ne?"

Todd parmaklarını kokluyor. "Oh, bu benim çay ağacı saç yağı. Arkadaki her şeyi yumuşak ve pürüzsüz tutar." Yemeğe geri dönmeden önce kıkırdıyor.

Gary'nin tüm partilerinde olduğu gibi müzik, tüm Missoula'yı doyurmaya yetecek kadar yiyecek ve Evette'in içki üstüne içki hazırlaması sayesinde iyi işletilen bir bar var; sıkı kırmızı çene uzunluğu bukleleri bir kokteyl salladığında her yöne yayılıyor. Evette birinci sınıf öğretmeni olmadığı zamanlarda yetenekli bir miksolog.

Biraz yiyecek alıp arkadaşlarımla sohbet ederken bir gözüm Jamie'de. Belirlenmiş bir sürücü için çok fazla karışık içki tüketiyor. O kadar alkolü kaldırarak kadar kilosu yok.

"Bir bira daha?" Gary beni tekrar buldu ve başka bir şişe uzattı.

Onu . "Sanırım eve gidiyorum." "Ama bir şoför getirmişsin."

Jamie son bir saattir Evette'in okulundan bir grup öğretmenle sohbet ediyor, kahkahalar içinde başını geriye atıyor ve her on beş dakikada bir sağ elinde yeni bir içki tutuyordu. "Oda arkadaşımı getirdim. Sanırım bu onun ilk partisi."

Gary'nin bakışları benimkileri takip ediyor ve sırtıyor. "O ne? On dolar mı? Bu işin sonu iyi bitmeyecek. Belki de ona banyoyu göstermelisin, böylece bütün zeminde kaybetmez."

Boktan kız arkadaşım çok eğlenceli olduğu için sözlerini zar zor algılıyorum. Etrafında toplanan herkese ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama her kelimesine kilitlenmiş gibiler. Eminim bir kez daha Jeopardy!seviyesinde utanç verici bilgiler paylaşıyordur. Belki de onlara arkadaşının fındık yağından bahsediyordur.

Odaklanamıyorum ya da rahatlayamıyorum çünkü gözlerimi Jamie'den alamıyorum. Bana bir dart oyununu kaybettirdi ve bilardo oynarken sonuncu oldum.

Deana, Rachel, Gabby ve Jocelyn ile tanıştım. En azından isimlerinin bunlar olduğunu düşünüyorum. Dört bekar kadın. Sevişmek için dört olası şans. Yine de Gary'nin partisine yanlış oda arkadaşını getirdiğim için zavallı sikimi hayal kırıklığına uğrattım.

"Hey, Evette. Jamie'yi gördün mü?" O içkisini sallarken barın üzerine eğilerek müziğin üzerinde bağıriyorum.

"Emin değilim. Ama size söyleyebilirim ki, o bir bakıcı." Evette kaşlarını bana doğru salladı.

Dişlek bir sırıtışla karşılık veriyorum. "Şu anda sadece midesindekileri mobilyalarınıza ya da halınıza boşaltmasını engellemeye çalışıyorum."

Evette bana komik bir bakış attı.

Jamie'yi ana katta bulamayınca üst katı kontrol ettim. "Jaymes?" Banyonun kapısını çaldım.

Kapı hafifçe açıldı ve sıçrayıp bana baktı. "Kahretsin. Fitz. Kusura bakma. İyi misin?"

Ellerim kalın kapı çerçevesine dayanıyor ve onun banyodan çıkmasını engelliyor. "Zil zurna sarhoşum. Ve sanırım Evette'in okulundaki müzik öğretmenini hamile bıraktım."

Gözleri büyür, dudakları ayrılır.

"Ve eve gitmek istiyorum, bu yüzden şoförümü arıyordum."

Sertçe yutkunuyor ve titrek bir elini alnına götürerek beni selamlıyor. "Hizmetinizdeyim."

"Sarhoşsun."

Gözlerini kısıyor. "Öyle miyim?"

Bakışlarımı tavana diktim. "İyi ki benim kamyoneti değil de senin cipi getirmişiz. Hadi gidelim."

"Gitmeden önce en azından müzik öğretmeniyle numaralarınızı değiştirmeniz gerektiğini düşünüyor musunuz?" Beni merdivenlere kadar takip etti.

Onu görmezden geliyorum.

Ana kata ulaştığımda Gary'nin gür kaşları alnına doğru kayıyor. Başımı sallıyorum ve ona sıkı bir sırtıış atıyorum. Bu onun partilerinden en erken ayrıldığı an.

"Oof!"

Döndüm ve Jamie yerdeydi.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Başka bir duman atlayıcısı olan Travis irkildi. "Sana çarpmak istememiştim."

"Sorun yok." Onu yerden kaldırıp kollarıma aldım. "Çok fazla içti."

"Ceketim," diye mırıldanıyor kıvranırken.

"Kapının yanında." Kıpır kıpır bedenini daha sıkı kavriyorum. Girişe vardığımızda Gary bizi bekliyordu. "Beyaz olan." Ceketini işaret ediyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Ceketi onun üzerine örtüyor. "Beni düşüreceksin," diye mızızlanıyor Jamie. verandaya.

"Yaz sıcağında yüz elli kiloluk ekipmanı kilometrelerce taşıyorum. Sanırım seni düşürmeden sarhoş kışını sokağa kadar taşıy. Anahtarlar nerede?"

"Oh, bakın. Dolunay." Ben araba yolundan ıssız sokağa inerken başını geriye atıp rüzgârsız gecenin keskin havasında sırtıyor. "Beyaz ay döngüsünün daha yüksek oranda erkek bebekle sonuçlandığını biliyor muydun? Dolunayda yumurtladığınız zaman."

"Dolunayda hiç yumurtlamadım ama bazen bir kurt adama dönüşüyorum."

Kıkırdıyor. "Bunu çok isterdim. Kurt adam Calvin."

"Anahtarlarını çıkar da ben ." "Sen sarhoşsun. Ben senin şoförüm."

Gülüyorum. "Sevimli. Ama hayır. Bu gece ölmek ya da bir başkasını öldürmek için benim gecem değil." Onu cipte ayağa kaldırdım ve elimi uzattım.

"Hayır. Çok fazla içtin." "Hayır. Sen çok içtin."

Gömleğimi sıkıp alnını göğsüme dayamadan önce yüzünde yavaş bir sırtma beliriyor. Vücudu kahkahalarla sarsılıyor.

"Çok ziyan olmuşsun," diyorum nefesimin altında.

"Neden bana inanmıyorsun?" Gülüyor. Daha çok kıkırdamaya benziyor.

Yüzünü tutup onu öpüyorum - onu istediğim için değil. Bir şeyi kanıtlamak için.

Sıcak dudakları dudaklarıma değmeye başladığında, neredeyse ne demek istediğimi unutuyordum.

Onu öpmek istememem gerektiğini neredeyse .

Bu yüzden içimdeki bir şeyi, tüm sağduyum bitirmeden önce bitiriyorum. Elleri bileklerime gitti, gözleri parladı.

"Gördün mü? Ayık olsaydın seni öpmeme izin vermezdin," diyorum.

Şok yüz ifadesini felç etmeye devam ediyor. Nefes alıyor mu?

Bir araba yanımızdan geçiyor, küf kokulu egzozu yanımızdan geçerken frenleri gıcırıyor ve garaj yoluna girmek için yavaşlıyor.

"Anahtarı ver," dedim.

Birkaç saniye sonra bileklerimi bırakıyor ve anahtarlarını almak için bir elini çantasına sokuyor. Anahtarlara uzandığımda, onları geri çekti. "Ayık olsaydın bunu yapmazdın. Cipe bin. Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız çünkü beni evden attırmana izin vermeyeceğim." Jeep'in önünden sürücü tarafına doğru yürüyor.

Bir hemşire nasıl bu kadar sorumsuz olabilir?

koşuyorum. "Eğlence bitti. Araba kullanmana asla izin vermeyeceğim."

Anahtarlara uzandığımda onları kucaklıyor ve göğsünü benden uzaklaştırıyor. "Calvin Fitzgerald, o inatçı, kontrolcü kışını cipime sok. Sarhoş değilim."

"Doksan dakikadan kısa bir sürede altıdan fazla kokteyl içişini izledim." Ona arkadan sarıldım ve anahtarları çalmak için elimi göğsünün ve çapraz kollarının arasından geçirdim.

"Calvin, dur!" Kıpırdanıyor. "Ben sarhoş değilim! Onlar sahte içkilerdi. Bakir içkiler."

Anahtarların peşinden koşmayı bıraktım. Kapıdan birkaç adım ötede tökezliyor, ağır ağır nefes alıyor. Yanakları ve burnu havadan pembeleşmiş.

Sikeyim.

Saçlarını yüzüne doğru savuruyor. "Ben senin kişinim. İki tabak yemek yediğini biliyorum. Bir dart ve iki bilardo oyununu kaybettin. Bir düzine erkek ve dört kadınla konuştun. Bir şişe bira içtiğini biliyorum. Ve ilkokul müzik öğretmenini hamile bırakmadın çünkü onunla tanıştım. Adı Mitch ve karısı ilk çocuklarına altı aylık hamile."

Zayıf bir ses bulmadan önce birkaç kez göz kırpmayı başarıyorum. "Sarhoş olduğunu düşünmeme izin verdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım. Sen bir varsayımda bulundun, ben de gülerek kabul ettim. Ama senin gerçeği bildiğini sanıyordum, tıpkı benim senin hakkındaki gerçeği bildiğim gibi. Sonra sen" - ellerini aramızda havaya kaldırdı - "beni öptün. Will ve Maren öğrenirse, sorumlusu sensin. Taşınmayacağım. Bunu sen yaptın. Kontrolcü bir Oğlak."

Bu kadın ve onun ayları. Söyleyebileceğim çok şey var. Bir özür. Davranışım için bir açıklama. Will ve Maren'ın asla öğrenmeyeceğine dair bir söz. Bir sürü iyi seçenek. Yine de en umursamaz cevabı seçtim.

"Seks yapmadık," diye mırıldanıyorum. Jamie gözlerini kısıyor. "Ne?"

"Biz seks yapmadık. Bu kuralları çiğnemek olur. Diğer ev arkadaşlarıyla seks yapamayız. Kural bu. Ama eğer orgazm olduysan, bu aramızda kalacak." Sırıtmak ya da onunla alay etmek için doğru zaman değil ama elimde değil. Ondan bir tepki almak için yaşıyorum.

Ellerini havaya kaldırdı. "Gir. İçeri. Cipe. Jeep'e."

Onuncu Bölüm

JAYMES

Calvin beni öptü.

CALVIN BENİ ÖPTÜ!

Sevdim çünkü istedim. Nefret ettim çünkü istememeliydim.

O ne düşünüyordu? Ben ne düşünüyordum? Ben de onu öpmeye başladım.

Öpüşmenin tek iyi tarafı Fitz'in suçluluk duyması.

Partinin üzerinden iki hafta geçti ve bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sanki hiç olmamış gibi, rastgele yaptığı iyilikler dışında.

Geçen hafta kıyafetlerimi katladı. Kar yağdıktan sonra evden cipime giden yolu temizledi ve çatımdaki ve pencerelerimdeki karın tozunu aldı. Birkaç gün önce meşhur acı biberini yaptı ve öğle yemeğinde işe götürmem için bir termosu biraz koydu. Dün, ben torte yaptım, o da tüm bulaşıkları yıkadı.

Eğer dikkatli olmazsa, onunla evlenebilirim.

Tersine, ondan birkaç kelime, ara sıra bir bakış ve kibar bir gülümsemeden fazlasını alamıyorum.

Sarhoş olduğumu düşündü ve beni öptü. Ne olmuş yani? Sadece bir öpücüktü.

Unutamayacağım bir öpücük.

"Fitz'le aranızda bir şeyler mi var?" Will bir çantayı fırlatırken bana sorgulayan bir bakış attı.

Yatağa gitmek için botlarımı giyerken mikrodalgaya patlamış mısır atıyorum.

Kahretsin!

Boğazımı temizliyorum. " ediyor musun?"

"Maren bahsetti. Senin için güzel şeyler yaptığını düşünüyor."

Ellerimi rahatça ceplerime sokmaya çalışırken kaskatı kesiliyorum. "Düşünceli olmak suç mu?"

"Hayır." Will dönüyor, tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Ama bir ev arkadaşıyla yatmak suçtur. Bu katı bir kural."

Öksürerek gülüyorum. "Hayır. Emin ol, Calvin'le yatmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, misilleme yapmamam için bana yağ çekmeye çalıştığını düşünüyorum. Bana yaptığı bazı saçmalıklar için henüz doğru düzgün bir intikam alamadım."

Will bana mahcup bir gülümseme sunuyor. "Özür dilerim. Hıyarlık etmeye çalışmıyorum. Sadece buradaki huzuru korumaya çalışıyorum."

"Sen bir pislik değilsin. Bu evde en sevdiğim üç kişiden birisin." Kapıyı önce ona bir öpücük gönderiyorum.

Kıkırdıyor. "İyi geceler, Jamie."

"Miami'ye dönüyor musun?" Melissa ertesi gün işten eve dönerken telefona cevap verdiğim anda soruyor.

"Henüz değil. Ama seni deli gibi özlüyorum. Sen nasılsın?" "Yalnızım."

"Beni suçlamayı bırak."

"İyi," diye homurdanıyor. "Ben iyiyim. Departmanımızda yeni bir asistan var. O benim müstakbel kocam. Sadece bunu karısına nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Sen yuva yıkan biri değilsin."

"Ben de öyle derdim ama o komik ve akıllı biri. Ve nazik. Gah! İyi bir adam. Jamie, bunun ne kadar nadir olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Seviyorum. Eminim karısı da öyledir." Birkaç şey almak için Good Food Store'un otoparkına giriyorum.

"Onu gerçekten çalmayacağım, ama tüm seks hayallerimde başrolde olacak ve bu konuda kendimi suçlu bile hissetmeyeceğim."

"Buna izin vereceğim." Kemerimi çözerken kıkırdıyorum.

"Peki ya sen? Hala Montana'lı bir bakire misin?"

Kulaklıklarımı ayarlıyorum ve dükkâna giriyorum. "Bu tam olarak nedir?"

"Montana'da seks yapmadıysan, Montana bakiresisin demektir."

"Bunu sana kim söyledi?" Yığından bir sepet koluma asıyorum.

"Benim orijinal malzemelerim var. Bunu ben buldum." "O zaman evet, Montana v-kartım hala bende."

"Hayır! Öyle olmadığını söyle. Elli eyaletin hepsinde anlamsız seksten yararlanmayacaksan neden seyahat hemşiresi olasın ki?"

Birkaç tanesini torbaya koymadan önce elmaları inceliyorum. "Bilmen gerekiyorsa, Calvin bir partiden sonra beni öptü. Sarhoş olduğumu düşündü ve beni öperek derdini anlatmaya çalıştı."

"Aman Tanrım. Bu nasıl bir anlam ifade ediyor?"

"Ayık olsaydım beni öpmesine izin vermeyeceğimi söyledi."

"Ama sen yaptın?"

Bir mango alan yanımdaki adama gülümsüyorum. Dönüp arabasına yöneldiğinde sesimi alçaltıyorum. "Seçme şansım yoktu ki. Bana sormadı. Bir an başım göğsündeydi, bir an sonra yüzüm ellerindeydi ve dudakları dudaklarımdaydı."

"Bekle. Kafan neden onun göğsündeydi?"

"Sadece ... düşündüğünüz gibi değil. Mesele şu ki, onun hiçbir şey yapmasına izin vermedim."

"İyi miydi?"

"Ne?" Karışım reyonuna doğru yürüyorum. "Öpücük iyi miydi?"

"Hızlı ve beklenmedikti. Garip ve tuhaftı."

"Ama onun seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Sanırım bu konuşma raydan çıktı." "Onun seksi olmadığını mı söylüyorsun?"

"Beni dinlemiyorsun."

"Öyleyim. Ama mantıklı konuşmuyorsun. Sadece soruya cevap ver."

"Soruya cevap vermeyeceğim." Bir poşeti patlıcan karışımıyla dolduruyorum.

"Neden?"

"Çünkü alakası yok. Biz oda arkadaşıyız. Bu zor bir kural, oda arkadaşınla yatmak yok. Dışarı atılırız. Ve ben düzenimi seviyorum. Bir sonraki işime geçmeden önce ayrılmak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Yada yada. Seksi mi?"

"Dur." Çantayı sepetime koydum.

"Calvin Fitzgerald'la ilgili bir seks rüyası gördün mü?"

Kıkırdıyorum. Bu çok saçma. Ona öpücükten bahset.

"Eğer varsa sorun değil. Bu seni normal yapar. Kime söyleyeceğim?"

"Gitmem gerek."

"Hayır. Bana söyleyene kadar bu görüşmeyi sonlandırmayacaksın. Calvin Fitzgerald'la ilgili bir seks rüyası gördün mü? Ne? Huh? Huh-"

"Evet. Calvin Fitzgerald'la ilgili bir seks rüyası gördüm. Şimdi mutlu musun?" Ofladım ve köşeyi döndüm. "Oof!" Ve Calvin Fitzgerald'a doğru koştum. "Kahretsin. Özür dilerim. I . . . Gitmem gerek." Kulaklıklarımı çıkarıp çantama attım.

Beni duymadı. Lütfen, Tanrım, duymadığını söyle.

Ben

. "Nereye gittiğine dikkat et," diye uyarıyor gergin bir ses tonuyla.

bir elinde hardal kavanozu, diğer elinde kasap kağıdına sarılı bir şey vardı.

Öpüştüğümüzden beri birbirimize söylediğimiz en çok şey bu. Öpücük aklıma gelmeden Fitz'i düşünemiyorum ya da ona bakamıyorum. Kimi kandırıyorum ki? O aptal öpücüğü düşünmeden hiçbir şey yapamıyorum.

"Selam. Günün nasıl geçti?" Şarkı söyler gibi soruyorum, Rose'un Titanik battıktan sonra kapıya tutunduğu gibi küçük konuşmalara tutunuyorum.

Konuşmuyor. Ve yüz ifadesini çözemiyorum.

Bu berbat. Beni duydu mu?

Fitz'in bakışları her zamanki gibi beni inceliyor. Görecek bir şey yok. Üzerimde pek de seksi olmayan mor önlüğüm var ve çoktan kızarmışım. Neden benimle oynamak zorunda?

Dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. "Will ya evi yeniden kaplatmaktan ya da mutfak tadilatından bahsediyor. Sanırım odam için bir elektrikli su ısıtıcısı alacağım ve ramen yiyeceğim ya da dışarıdan sipariş edeceğim. Sen ne dersin?" Nefesimi tutuyorum ve kabız bir gülümseme sunuyorum.

"SPAM."

Ne?

Tek kelime mi? Beni duydu mu duymadı mı diye çıldırıyorum ve tek alabildiğim SPAM mi?

"SPAM mı yiyorsun?"

"Evet," diyor kendinden emin bir gülümsemeyle -çok emin. "Nefis." Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Şey, uh ... .

Alışverişini bitirmene izin vereceğim. Evde görüşürüz."

"Bir yere daha uğramam gerekiyor, eğer ben eve dönene kadar kulübene yerleşmiş olursan tatlı rüyalar dilerim."

I dondur-as içinde,I dur Nefes alıyorum.

Benim Akciğerler kanımı oksijenlendirmeyi bırak. utançla ölüm.

Beynim karışıyor, vücudum terliyor. Ne kadar çabuk bariz

olmayan bir açıklama bulabilirsem,

ne kadar çabuk nefes alabilirsem. "Kendini beğenmiş gibi bakma. Konuşmanın bir tarafını duydun ve bağlamından kopardın."

Gözleri ağzı ördek dudaklarına dönüşüyor. "Bir seks rüyası bağlamından koparılabılır mı?"

Etrafımızı inceliyorum ve kısık bir sesle cevap veriyorum, "Melissa'yı susturmak için her şeyi söylemeye hazır olduğum gibi seni de susturmak için ne gerekiyorsa söylemenin eşiğindeyim. Peki ne olacak Fitz? Bu işin peşini bırakman için egonu kaç kez yalamam gerekiyor?"

Kaşları alnına doğru yavaş bir yükseliş yapıyor. "Seni yalayıcı sanmazdım."

"Ben yalayıcı değilim."

"Hayır mı?" Başını eğiyor.

İnliyorum. İnleme değil. İnledim. "Eğer bu işin peşini bırakırsan ve bu konuda tek kelime etmeyeceğine söz verirsen, ödeşebiliriz."

"Eşit mi?"

"Evet. Hatta. Kira sözleşmesindeki otuz günlük deneme ve Betty hakkındaki saçmalıkların için sana hâlâ borçluyum."

"Assery" mi? Bu bir kelime mi? Huysuz gibi bir şey mi?" Gözlerim kısıldı. "İster kabul et, ister etme."

Zaferle gülümsüyor. "."

O iyi biri. vermeliyim. Uzun bir günün ardından yorgunum ve kendimi meydan okumaya hazır hissetmiyorum. Yine de bu konuda geri adım atmamın ve konuşmayı manipüle etmesine izin vererek yenilgiyi kabul etmemin imkanı yok.

Gözlerindeki parıltıdan ve şişmiş göğsünden bunu asla unutamayacağımı anlayabiliyorum. Melissa, Fitz'in hemen yanında benim bok listemde. Bu nedenle, Will ve Maren'a da kızgınım, bir şey olmadığı halde bir şeyler olduğunu düşündükleri için. Herkes beni Calvin Fitzgerald konusunda rahatsız etmeyi bıraksa, belki beynim daha uygun rüyalar bulabilir.

On Birinci Bölüm

Annem insanların iyi olduğunu söylerdi. Doğal eğilimimiz doğru yapmaktır. Nezaket göstermek. Sevgiyi ifade etmek. Düşüncede saf olmak.

Saf düşünce . . .

Bununla mücadele ediyorum.

Bol kot pantolonum ve pembe kapüşonlu tişörtümle kanepede sıcak çikolatamı yudumlarken bir arkadaşlık uygulamasında profilimi oluşturdum. Belli birinden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bu düşünce aklıma girer girmez, o malum kişi kapıyı açıyor. Marketteki olayın üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti.

"Hey," diye mırıldanıyorum bakışlarımı telefonumdan ayırmadan.

"Hey." Fitz bir paket yemeği mutfağa taşıyor.

"Günün iyi geçti mi?"

"Eğitim. Prosedür incelemesi. Kısa sürede tekrar atlamaya başlayacağız." Sandviçini ve bir yığın patates kızartmasını bir tabağa koyar.

"Ailen işin hakkında ne düşünüyor?" Tezgâhta otururken ona .

Bir ısırık alıp yavaşça çiğnemededen önce sandviçini inceliyor. "Muhtemelen kayıtsız olduklarını söylemek doğru olur."

"Bundan şüpheliyim. Bir annenin, çocuğunun kontrolden çıkmış bir yangına gitmek için uçaktan atlamasına kayıtsız kalacağını düşünemiyorum."

Bir yorum yapmadan birkaç sessiz saniye boyunca beni değerlendiriyor.

"Nerede yaşıyorlar?"

"Kaliforniya'da."

"Yer orası mı?"

Fitz bir yudum su içmeden önce başını

sallıyor. "Kardeşler mi?"

"Bu gece sorularla dolusun." "Sadece

sohbet ediyorum."

"Bir kız kardeşim var."

"Büyük mü küçük mü?"

Bana bir kez daha baktığında, küçük bir yaltaklanmayla karşılık veriyorum. "Özür dilerim. Bu doğal bir takip sorusu."

"Daha genç."

Birkaç kez başımı salladım. Geçmemi istemediği bir çizgi var. Göremiyorum ama hissediyorum. Ama bana karşı sabrını da hissediyorum. "Bana bir şey sormak ister misin?"

"Maren nerede?"

Kastettiğim bu değildi. "Onun bir randevusu var. Will de çalışıyor."

"Sen de sıcak çikolata içip telefonunla oynuyorsun."

Ağzına bir tomar patates kızartması attı.

"Bu tanışma uygulaması için profilim üzerinde çalışıyorum. Sence en iyi özelliklerim neler?"

Tam ortasında durdu ve kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Tamam. Önce ben başlayayım. Sana bir flört profili hazırlamanda yardımcı olsaydım, maceracı, komik ve sadık biri olduğumu söyledim."

"Kulağa bir köpek profili gibi geliyor," diye mırıldanıyor kahverengi bir kağıt peçetenin arkasından.

"Flaş haber. Çoğu kadın köpekleri sever. İçinizdeki köpeği kanalize edebilirsiniz, hemen sağa kaydırabilirsiniz."

Tabağını kenara kaydırıyor ve kollarını tezgâha dayıyor.

"Sen iyi bir fırıncısın. Düzgün dişlerin var. Ve meraklısın."

Gülümsememi geri alıyorum. "Anlıyorum. Bunlar iyi şeyler, değil mi?" Bunları profilime yazıyorum. "Belki daha iyi tıklama tuzağı olacak bazı hobiler ekleyebilirim. Sörf gibi. Dalış. Balık tutmak. Kaykay. Yıldız gözlemciliği. Konserler." Fitz'e baktığımda hoş bir gülümsemesi var.

Bu onun benim yanımdaki normal ifadesi değil, bu da onu biraz ürkütücü ama yine de tatmin edici kılıyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Pasaklı yüzündeki gülümsemeyi silebilecekmiş gibi elini ağzına götürüyor.

Ayağa kalkıyorum ve elimde fincanımla lavaboya doğru yürüyorum. "Bu bakış hiçbir şey değil."

"Kaykay dışında hobilerinizi bilmiyordum." Dönüyor, sırtını tezgâha yaslıyor, ellerini iki yanına koyuyor.

"Benim aksime, sen o kadar meraklı değilsin." Fincanı yıkıyorum.

"Doğru değil. Haftada iki ya da üç kitap okuyorum."

"O zaman insanları, onlar hakkında soru soracak kadar önemsemiyorsun." Kupamı kuruluyorum ve dolaba geri koymak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Belki de sadece hayali insanları seviyorsun."

"Doğru değil."

Gülüyorum. "Beni öldürüyorsun Fitz. Eğer bu doğru değilse, bunun tek açıklaması beni kendim hakkında soru soracak kadar sevmiyor olman. Ailem hakkında. Hobilerim." Parmaklarımı kot pantolonumun arka ceplerine sokuyorum ve ondan bir adım öteye geçiyorum. "Maren ve Will senin hakkında olumsuz konuştuklarında seni savunuyorum. Onları hiçbir zaman iş yerinde kurabiyelerle ziyaret etmedim. En sevdikleri kekleri ben pişirmedim. Onlara hiçbir partide eşlik etmedim. Ben sizin insanınızım ama siz benim değilsiniz. Ve bu sorun değil."

Alnında küçük kırıklıklar var.

Kendisini kötü hissetmesini istemediğim için gülümsemeye zorluyorum. "Maren ve Will iyi insanlar-"

Kelimelerim ölüyor, bir sonraki nefesimi göğsümde hapsediyor çünkü Fitz'in eli başımın arkasına kayıyor ve beni öpüyor. Tüm düşünceler bir karmaşanın içinde eriyip gidiyor. Düşünmek bir seçenek değil. Tek yapabildiğim hissetmek. Elinin başımı okşamasını ve dudaklarının dudaklarıma değmesini seviyorum. Bu gerçek bir öpücük. Beni ilk öptüğü zamanki gibi sert değil. Daha yavaş ve derin. Her yerimde hissediyorum.

Neden? Ne? Nasıl? Sorular her yöne ateş ediyor, ama cevapsız bir şekilde kontrolden çıkıyorlar. Sırada ne var diye dehşete düşüyorum.

"Sarhoş değilim," diye mırıldanıyorum dudaklarımı bıraktığımda.

Bu tam olarak doğru değil. Kanımdaki alkol oranı yasal sınırın altında ama sarhoşum. O öpücükten dolayı sarhoşum.

"Çok cömertsin. Dikkat dağıtıcı derecede büyüleyicisin. Harika bir şekilde tuhafsın. Ve tarif edilemez derecede güzelsin." Elini başımın arkasında tutarak yanağıma son bir öpücük konduruyor ve bir arabanın kapısının kapandığını duyana kadar dudaklarını bırakmıyor.

Maren.

Ben nefes alamadan ya da gerçek sözcüklere dönüşmesi için dua ettiğim bir düşünceyi formüle edemedim o merdivenleri yarılarmış oluyor. Maren ön kapıyı açtığında parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

"En kötüsü. Randevu. Şimdiye kadarki." Yanık turuncu bez çantasını kanepeye fırlatıp yanına çöküyor ve siyah örgü atkısını onu boğuyormuş gibi çekiştiriyor.

Boğazımı temizliyorum, ama kafamı boşaltmak için pek bir şey yapmıyor. Dizlerim de tıpkı sesim gibi utanç verici bir şekilde titriyor. "Um ... w-ne oldu?" Yüzümün en az on ton kırmızı olmaması mümkün değil, bu yüzden mutfakta yarın için öğle yemeğimi hazırlamakla meşgulüm.

"Beni eski kız arkadaşının şef olduğu restorana götürdü. Ve yemeğin tadını çıkarıp çıkarmadığımızı görmek için dışarı çıktı. Sonra benim pilot olmamdan bahsedip durdu ve kız etkilenmemiş gibi görününce beni görmezden geldi.

yemeğin geri kalanı için. Bu yüzden tatlı servis edilmeden önce kadınlar tuvaletini kullanmak için izin istedim ve oradan ayrıldım."

"Uh-huh." Salatamı yarın için buzdolabına koyuyorum.

"Jamie, söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?"

"Evet, tabii ki. Bu çok kötü oldu. İyi gitmediğini duyduğuma üzüldüm." Kalçamı tezgâha dayayıp kollarımı kavuşturuyorum.

Maren bir an beni inceledi. "Teşekkürler. İyi misin?"

"Ben mi?" Başım geriye doğru sarsılıyor. "Evet. Tabii ki. Neden olmayayım ki?"

"Tuhaf davranıyorsun."

"Ben sadece ..." Omuz silkiyorum. "Uzun bir gündü. Yoruldum. Muhtemelen tam bir bardak yerine yarım bardak şarapla yetinmeliydim." Yalan söylüyorum, esneme numarası yapıyorum. "Hızlıca bir duş alıp yatmaya gideceğim, tabii önce banyoya girmen gerekmiyorsa."

"Hepsi senin." Kumandayı kaptı. "Ben biraz somurtacağım. Belki bir aşk hikayesi izlerim, çünkü onların sadece filmlerde ve kitaplarda var olduğunu düşünüyorum."

"Ha! Muhtemelen." Siyah botlarımı giyip arka kapıdan çıkıyorum ve bir duraklıyorum. Sonra sırtıyım ve kulübeye kadar parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum. Otomatik pilota, kıyafetlerimi toplayıp eve dönüyorum. Merdivenlerin başına vardığımda Maren "What's Your Number?" ı izliyor ve Fitz'in yatak odasının kapısı kapalı. Duş alırken, uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Beni ve o öpücüğü mü düşünüyor? Benim dudaklarıma dokunduğum gibi o da kendi dudaklarına dokunuyor mu? Kendine farklı şekilde mi dokunuyor?

Evden kovulacak mıyız? Onu tekrar gördüğümde ne diyeceğim?

Duştan sonra eşofman altımı ve kapüşonlu tişörtümü giyip başıma bir havlu sarıyorum. Banyodan kulübeme hiç bu geceki kadar hızlı gitmemiştim. Çaresiz, Melissa'ya mesaj atmaya başladım ama Florida'da saat geç oldu. Hem ne diyecektim ki? Kendim bile anlamadığım bir şeyi nasıl açıklarım?

Kalbim hızla çarpıyor, kontrolden çıkan duyguların peşinden koşuyorum. Kulübemin kapısını kilitliyorum ve başımdaki havluyu çıkarıyorum. Fırama uzandığımday şifonyerin üzerinde, fıramın altına sıkıştırılmış bir not görüyorum. Yarı hurda postadan yırtılmış bir zarf.

Sadece bir öpücük. X

"Sadece bir öpücük," diye fısıldıyorum, parmağımday harfleri takip ederek.

Gary'nin partisinde sadece
bir öpücük. Sadece
mutfakta bir öpücük.

Daha fazlası olacak mı? Öyle umuyorum. Dudaklarımda kaçınılmaz bir sırıtış belirliyor.

Çok cömertsin. Dikkat dağıtıcı derecede büyüleyici.
Harika bir şekilde ilginç. Ve tarif edilemez derecede güzelsin.

Başım belada.

On İkinci Bölüm

Maren omlet yaparken ve Will vardiyasından eve döndükten sonra bir bardak su ve bir avuç vitamin alırken mutfakta yoğun bir sabah yaşanıyor. Bir de Fitz var, yeniden kullanılabilir bir kupayı kahveyle dolduruyor.

Bana gelince... altıma yapmamaya, kusmamaya ya da Fitz ile göz teması kurmamaya çalışıyorum.

Sadece bir öpücük. Pfft. Gary's'de sadece bir öpücüktü. Bir yanlış anlamadan sonra tek bir öpücük. Dün geceki öpücüktü. Ve yanlış anlaşılma yoktu. Yani öpücük artık öpücük. Çoğul.

Will, "Sonra," diye mırıldanarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Maren oyuncak ayıcıklı terliklerini masaya sürterken "Sonra," diye yankılanıyor.

Öğle yemeğimi kanvas bir çantaya tikiştiriyor, çantayı ve çantamı omzuma atıyor ve hızlı bir "Hoşça kal" mırıldanmasıyla kapıdan fırlıyorum. Yolun sonuna geldiğimde tembel güneş yüzümü buluyor ve bana bahar için umut veriyor. Cipime bindiğimde sabahın ilk gerçek nefesini alıyorum.

Ancak cipim çalışmadığında bu nefesim kesiliyor. Ses yok.

"Kahretsin." Direksiyonu kavradım ve gözlerimi kapattım. Birkaç derin nefesten sonra, eve doğru attığım her adımda biraz daha sönerek dışarı çıkıyorum.

Ben kapıyı arkamdan kapatırken Maren tabağından başını kaldırıp bakıyor.

"Cipim çalışmıyor." Burnum kırılıyor.

"Bu berbat. Fitz?" Adını haykırdığında irkiliyorum.
Koşarak merdivenlerden indi ve ceketini aldı. "Evet?"
Fermuarı çekerek önce Maren'e sonra da bana baktı.

"Jamie'nin cipi çalışmıyor. Onu çalıştırabilir misin?"
İsa.

Eldivenlerine odaklanmak için çenesini eğiyor. "Evet, onun üzerine atlayabilirim," diyor Maren'in göremediği bir sırtısla. Tanrı'ya şükür.

Bende bir şey yok. Bakışlarımı ikisi arasında gezdirmekle meşgulüm. Maren bir şeyden mi şüpheleniyor?

Fitz kapıyı açarak, "Gidelim Jaymes," dedi.

Peşinden koşturuyorum. "Nesi var bilmiyorum. Dün gayet iyi çalışıyordu. Ve hiçbir ışığı açık bırakmadım."

Ve dün gece beni öptün!

"son ne zaman yeni bir akü taktın?" Şoför tarafındaki kapıyı açıyor ve kaputu açıyor.

Ellerimi birbirine sürtüp üflüyorum. "Asla demek zorundayım."

Kıkırdıyor. "Yeni bir aküye ihtiyacın var. Senin için çalıştırabilirim ama muhtemelen daha sonra işten çıktığında çalışmayacaktır. Ben olsaydım bu sabah benzin istasyonuna gider ve yeni bir akü takacak vakitleri olup olmadığına bakardım." Kamyonetine doğru yürüdü ve onu cipimin önüne yerleştirdi.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Baban sana arabayı nasıl takviye edeceğini öğretmedi mi?" Kamyonunun kaputunu açarken aktarma kablolarını omzuna dayıyor.

"Ben beş yaşındayken öldü."

Fitz bir an bana bakıyor ve özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Kırmızı pozitifdir. Siyah ise negatif." Her iki kabloyu da tutuyor. "Önce onları bitmiş aküye bağla."

Dikkatle dinliyorum çünkü içimden bir ses bunun cipimi zıplatmam gereken son sefer olmayacağını söylüyor.

"Ben kamyonumu çalıştıracam, sen de cipini çalıştıracaksın."

Jeep'im çalıştıktan sonra Fitz bana her şeyi ters sırayla nasıl sökeceğimi gösteriyor. "İstasyonda durmadan önce biraz etrafta dolaş ve Jeep'ini çalışır halde bırakarak sana yer verip veremeyeceklerini sor. Eğer sığdıramazlarsa beni ara."

Cipime tırmanıyorum ve o açık kapımda duruyor. "Teşekkür ," diye mırıldanıyorum dişlerimi kazımadan önce

ve bakışlarımı kaçırdım. "Şahsım için her şeyi yaparım."

Kalbim öylece durmuyor; o kadar küçük parçalara ayrılıyor ki, onları bir daha asla bir araya getiremeyeceğim.

Boğazımı temizliyorum. "Calvin Fitzgerald, evimizde kurallar vardır."

"Farkındayım."

"Evden atılmayacağım." "Ben de öyle." Kendinden çok emin.

Ben mi? O da değil. "Missoula'daki işim geçici." Başını salladı.

"Yangın sezonu başladığında yok olacaksın." Yine başını sallıyor.

Ona bakıp kelimeleri söyleyemiyorum, ama aynı zamanda bu kelimelerin etrafında daha fazla dans edemiyorum, bu yüzden gergin ellerimi sabitlemek için direksiyonu kavriyorum ve önümdeki kamyonetine bakıyorum. "Beni öptün Fitz. İki kez. Beni neden öptün?"

"Çünkü seni öpmemek çok yorucu olmaya başladı."

Hiçbir erkek kalbimi kırmadı. Evde eğitim, flört havuzumun boyutunu küçülterek yardımcı oldu. Sıradan flörtler de yardımcı oldu. Bu yüzden Calvin Fitzgerald'ın kalbimi yok etme yolunda olduğunu bilmem mantıklı değil. Yine de biliyorum. Kesin olarak biliyorum.

Yavaşça ona doğru dönüyorum.

Fitz çökmüş bir ifadeyle yanağının içini ısıyor. Şu anda bana bir parça kırılğanlık gösteren bu adamdan daha seksi bir şey görmemiştim.

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Ve kusursuz bir dayanıklılığım var, bu da sana karşı olan hislerimle karmaşık bir ilişkim olduğu anlamına geliyor," diyor, gergin bir kaşla bakışlarını kaldırarak. "Bu yüzden iş tarafından tüketilmeye ihtiyacım var. Ve hayatımda geçici olduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Kalbim acil durum çantasını karıştırıyor ve etrafına bir kale inşa etmek için gerekli aletleri çıkarıyor.

Hissettiklerimin tam tersini söylemeyi başarıyorum. "Sadece bir öpücüktü."

Fitz'in bakışları yüzümde geziniyor ve ardından küçük bir gülümseme bırakıyor. "Evet."

"Özür dilerim, geciktim. Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkürler. Aptal pil." Stetoskopumu boynuma geçirirken Dr. Reichart beni koridorda karşıladığında iç geçiriyorum.

"Sorun değil." Kahvesinden çıkan buharı üflüyor. Şimdiden saçlarının yarısı at kuyruğundan dökülmüş. "Yeni bir pil aldın mı?"

"Ben yaptım."

"Will Landry ile birlikte yaşadığınızı öğrendim."

Beynim birkaç saniyeliğine durdu. "Um . . . Will mi? Evet, Will."

O benim oda arkadaşım. Üç kişiden biri."

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?" Kahvesini yudumlarken ofisine doğru ilerliyor, başparmağı telefonunun ekranında kayıyor.

"Hayır. Bu bir ev kuralı. Oda arkadaşlarıyla çıkmak yok."

Teknik olarak, "cinsel ilişki yok", ki bence bu Calvin tarafından öpüşme anlamına gelecek şekilde ince ayarlanmış.

Görünüşe göre seks olmadığı için sorun yok mu? "Biriyle çıkıyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Ofisine vardığımızda gülümsüyor ve telefonunu ceketinin cebine sokuyor. "Ona selamımı söyle."

"Will'i tanıyor musun?" Duh. Konuyu ona getirdi. Başımı salladım. "Yani, Will'i nereden tanıyorsun?"

"Kirazımı patlattı, sonra kalbimi söktü, yere attı ve devasa siyah çizmesiyle paramparça etti." Ayağını yere vuruyor ve meşhur kalbi yerine bir sigara söndürüyormuş gibi çeviriyor.

"Oh. Whoa! Hiçbir fikrim yoktu-"

Dr. Reichart yüzüne korkutucu bir gülümseme yerleştirir. "Geçmiş geçmişte kaldı. Ben kin tutmam."

Bu gülümseme kin gütmeyen bir gülümseme değil. "Ona selamını söylerim."

"Harika. birlikte kahve içmeyi çok istediğimi söyle."

Dudaklarımı birbirine bastırarak yarım düzine kez başımı sallıyorum. Ofis kapısının arkasına geçer geçmez Will'e mesaj atıp çantasını hazırlamasını ve Missoula'dan ayrılmasını söyleyeceğim.

"Öğle yemeğinde Saber'ı yendin mi?" Yontulmuş kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Elbette," diye ciyaklıyorum.

Kapı tıkırdıyor ve ben dönüp Betty'ye çarpıyorum. "Oof! Üzgünüm."

"Bayan Edie sizi istedi. Sanırım geçen hafta ona karşı daha 'nazik' davrandınız." Betty bana sevimsiz bir sırıtış attı.

"Dr. Reichart'ın bekâretini Will'e kaybettiğini biliyor muydun?" Yeni yeşil spor ayakkabılarıyla Betty'yi dinlenme odasına kadar takip ediyorum. "Bu çok etkileyici." Pembe mikrofonunu karıştırıyor

Patlama.

"Bekâretini Will' kaybettiğini mi yoksa Will'in aldığını mı?"

"İkisi de değil. Demek istediğim, bekaretini bekaretini kim aldı."

"Bilmiyor musun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu gerçek bir soru mu?"

Betty bir sürtük. Ben onu seviyorum. Nazik ve komik biri, yılların hemşirelik deneyimini diğerk hemirelerle paylaşıyor. İte gerçek bir rol model. Ama bacakları yaylı mutfak makasım gibi açılıyor. Cinsel partnerlerimi saymak için tam bir ele ihtiyacım yok. Betty'nin bir hesap tablosuna ihtiyacı var.

Elektronik tablo.

"Son zamanlarda biraz aldın mı?" Betty bayat bir çörek kaparak sorar.

"Biraz ne?"

"Aman Tanrım. Eğer sormak zorundaysan, cevabı biliyorum." Sırlı çreğin pembe kutuda ne kadar zamandır durduğunu fark eden Betty'nin yüzü ekir.

"Seks mi?" Tabletimden başımı kaldırıp bakıyorum.

"Evet. Bir erkek penisini koyduğunda-"

"Dur." Glyorum. "Sıcak bir dakika oldu. Ama yakın zamanda pldm."

"Oh, nerede olduğunu söyle."

"Mutfağımda ve bir partiden sonra cipimin

yanında." "Hayır. Seni nerede öptü?"

"Um . . ." Omzunun zerinden Mentor Betty'yi bekleyen hemşirelik öğrencisine bakıyorum. "Dudaklar," diye mırıldanıyorum.

"Hangi dudaklar?" Betty kaşlarını sallar. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hala bakire olduğumu ve sadece Montana bakiresi olmadığımı düşünüyor olmalı.

"Bilmek istemez miydin?" Gz kırpıyorum ve Bayan Edie'ye ulaşmak için yanından geçerken ona komplocu bir sırtı fırlatıyorum.

"Seni küçük ."

Erkek hemşirelik ğrencisi bana bakınca yüzüm kızardı. Onu duymuş. Şimdi Hemşire Afte'yim çünkü Betty'nin labiama yeni bakım yapıldığını düşünmesine izin verdim.

Uzun bir gün olacak.

On Üçüncü Bölüm

CALVIN

İtfaiyeci olarak geçirdiğim yıllar boyunca kan donduran çığlıklardan payıma düşeni duydum. Ancak, kamyonumdan indiğimde, evimden gelen bir çığlık duymayı beklemiyordum.

Kapıyı tekmeleme isteğime direnerek hızla içeri giriyorum. Girişi hızla geçtiğimde Jamie'yi mutfak tezgahının üzerinde, bir eliyle buzdolabının üstünü tutmuş, diğer eliyle de ağzını kapatmış halde buluyorum.

Gözler

kocaman.

Bacaklar

titriyor.

Duman kokusu almıyorum. Evde biri mi var? Panikten felç olmuş durumda olması dışında durumu anlayamıyorum.

"Koş!" Bana doğru işaret ediyor.

Bir fare botumun yanından geçip kanepenin altına saklanıyor.

Jamie'ye bakmadan önce farenin izlediği yolu takip edip mutfağın her köşesini inceliyorum. "Nerede o?"

Kaşları benimkiler kadar şaşkınlıkla çatılıyor. "Az önce kanepenin altına kaçışını izledin."

"Hayır. Çingiraklı yılan nerede? Ayı nerede? Dağ aslanı? Kaçak mahkum? Fareyi kovalayan korkunç şey nerede?"

Kaşlarını çatıyor.

"Bana tezgahın üzerinde küçük bir fareye avazın çıktığı kadar bağırmadığını söyle."

"Gördünüz mü? Hepsi"-parmaklarını oynatıyor-"hızlı ve seçiriyor. Boncuk gibi küçük gözler. Hastalık yayan, yiyecek çalan ve mobilyaları kemiren korkunç bir yaratık."

"Yere yat." Elimi uzattım.

Başını sallıyor, ellerini saklamak için beyaz tişörtünün uzun kollarını indiriyor. "Kanepenin altında. Getir onu."

Gülmemeye çalışıyorum, ama o tam bir manzara. "Belki ben de tezgâha çıkmalıyım. Will yakında ortaya çıkabilir. Geçen gün onu arıyordu. Sen kendi hayatını riske atmak istemiyorsan ben neden kendi hayatımı riske atayım?"

Kaşlarını çattı. "Bir fareden mantıksız bir şekilde korkuyorum. Bugün benim kahramanım olmanı ve ondan kurtulmanı istiyorum. Duymak istediğin bu mu?"

Dudaklarım titriyor ve birkaç kez başımı sallıyorum. "Bu işe yarar. Hemen döneceğim. Mickey'ye göz kulak ol."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor.

"Çağırdığımda gelmiyor, bu yüzden onu ikna etmeliyim." Koşarak garaja gittim ve iş için doğru aleti aldım.

Dönüp buzdolabını açtığımda nefesi kesildi. "Onunla ne yapıyorsun?"

Fare kapanının fıstık ezmesi sürdüm ve kurdum. "Hayır. Hayatta olmaz."

Tuzağı kanepenin yanına yerleştiriyorum. "Fitz, hayır. Onu öldüremezsin."

"Üzgünüm, Jaymes. Başka seçeneğimiz yok. Ayılar insanlara saldırdığında uyutulmaları gerekiyor çünkü insan kanının tadına bakmış oluyorlar, bu da tekrar insanlara saldırma ihtimallerinin yüksek olduğu anlamına geliyor. Fareler de farklı değil." Fıstık ezmesini buzdolabına geri koyuyorum. "O fare senin dehşet dolu çığlıklarını duydu. Şimdi bu tepkiyi arzuluyor ve hayatını sizi korkutmaya adayacak. Eğer fareyi ortadan kaldırmazsam, sizi avlayacak, çıplak ayaklarınızın üzerinden geçecek ve kulübenize girecek."

Yavaşça kamburunu çıkarıyor, poposunu tezgâha doğru indiriyor ve bacaklarını yana sarkıtıyor. "Calvin Fitzgerald."

"Jaymes Andrews." Ellerimi ceplerime sokuyorum ama muzip sırıtışımı gizleyemiyorum.

Gülümsemesini kısmen gizleyerek dudağını ısıyor. "Sen tanıdığım en yoğun insansın. Ama aynı zamanda, vücudunda ciddi bir kemik bile yok. Bu da seni bir muamma haline getiriyor. Çoğu gün benden hoşlanıyor musun yoksa bana katlanamıyor musun karar veremiyorum." Dudakları asık bir surata dönüşüyor.

Ellerimi onunkilerin yanına, tezgâhın kenarına koyuyorum. "Senden çok hoşlanıyorum."

"Seninle seks yapmıyorum Fitz," diye fısıldıyor bakışlarım boynuna ve dar gömleğinin altındaki meme uçlarının dış hatlarına kayınca.

"Bunu her duyduğumda bir on sentim olsaydı" - burnum boynuna değene kadar eğilir, dudaklarım köprücük kemiği boyunca kayarken çiçek kokusunu içime çekerdim- "sıfır on sentim olurdu."

Vücudu kahkahalarla titreşiyor ve keşke beni bu durumdan kurtarsaydı. Bu her neyse.

Sıkıldım mı?

Yalnız mı?

Erken bir orta yaş krizi mi yaşıyorsunuz?

Bir kız arkadaş ya da eş istemiyorum çünkü işimle mutlu bir evliliğim var. Çocuk? Tabii ki hayır. Arkamda bırakacak kimseye ihtiyacım yok. Geride bırakılmak berbat bir şey.

Yine de ellerim kollarından yukarı kayıyor ve boynunu öpüyorum. Bir şey sağduyunun önüne geçiyor. Bu kendini koruma fiyaskosuna doğru gidiyor. Onu geçmişimden korumak için yok mu edeceğim? En büyük korkum. Yoksa aramızdaki her neyse kendimi kaybedip zayıflığım olduğu için ona kızacak mıyım?

Jamie titrek bir nefes alıp kahkahasını sustururken başı yana kayıyor.

Ben aptalın tekiyim. Bunu inkar edemem.

Kendine işkence mi? Kontrol et.

Şu anki evimi riske mi atıyorum? Kontrol et.

Will'in tartışılmaz ev kuralını hiçe saymak mı? İki kere kontrol et.

Belki de sorun değildir, çünkü bunu aşmak gibi bir planım yok. Teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemiyorum. Dudaklarımı omuzlarının üzerinde tutacağım ve ellerimi tarafsız bölgede tutacağım.

Dudaklarımız birleşiyor ve zihnimin bunu anlamlandırma dürtüsüyle savaşıyorum.

Bu mantıklı olmak zorunda mı?

Kool-Aid ile marine edilmiş SPAM yedim. Sıradan bir insan için bu hiç mantıklı değil. Mantıklı olmak zorunda da değil.

Elleri göğsümde duruyor ve güneye doğru kayıyor. Bileklerini kavriyorum. "Hayır," diyorum öpücükler arasında.

Alt dudağımı ısıyor ve ben de bir iniltiyi bastırmak zorunda kalıyorum, bu da tüm gerilimi doğrudan sikime yönlendiriyor. Kendi kurallarımıza ihtiyacımız olabilir.

SNAP!

"Ahh!" Tezgâhtan atlıyor, kollarını ve bacaklarını gövdemin etrafına sarıyor.

"Neler oluyor?" Maren'in suçlayıcı tonu, ön kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken bu karmaşanın tepesindeki kiraz.

Hay sikeyim. Bu çok yakındı. Çok yakındı. Jamie'nin açık gözleri güvensizlikle doldu. Kollarını ve bacaklarını üzerimden sıyırdım.

"İğrenç. İğrenç. İğrenç!" Jamie arka kapıdan koşarak çıkıyor; ayakkabısız ve Maren'a hiçbir açıklama yapmadan. Kapana kısılmış fareyi alıp havaya kaldırıyorum. Maren irkilmiyor. "Will çok heyecanlanacak." "Jamie'nin aksine." Sırıyorum.

Maren kahverengi yün silkerek gülüyor. "Bir an için şüpheli göründü. Bu yüzden mi

"Hayatını kurtarmak için sana tutunmak mı?"

"Hayır. Birden kendini çok azgın hissetti. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama-"

Maren homurdanıyor. "Buna inanmıyorum." Kanepeye yığılır ve telefonunu kontrol eder.

Güzel. Bunu almasını istemiyorum.

"Mickey'yi çöpe atacağım ve yeni ev kulübenin köşesinde cenin pozisyonunda sıkışıp kalmadığından emin ."

"Onun bu yönünü seviyorum. O bizim gibi değil. Bu çok ferahlatıcı."

Fareden kurtulmak için dışarı çıkmadan önce "Bu da bir şeydir," diye mırıldanıyorum. Bu iş bittikten sonra kulübenin kapısını çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Jamie boğuk bir ses tonuyla.

Kapıyı açtığımda, baş aşağı sarktığı yataktan başını kaldırıp altına bakıyor.

"Mickey'nin bir ailesi var mı diye mi bakıyorsun?"

Başını kaldırıp yatağın üzerine diz çöküyor ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. "Fitz, o fareyi öldürdün. Yemin ederim çığlık attığını duydum. Sen de duydun mu? Ve, aman Tanrım." Bir için ağzını kapatıyor, gözleri kocaman. "Biz. Neredeyse. Yakalandık. Yakalanıyorduk."

Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Durmaliyiz."

Yüzde bin ciddi değilim.

Uzun bir duraksamadan sonra dudakları hafifçe aralanarak başını sallıyor. "Muhtemelen."

Lanet olsun.

"Surat asmak yok."

Burnu kırışıyor. "Ne? Ben somurtmam."

Kollarımı kavuşturuyorum ve duruşumu genişletiyorum.

"Şimdi bunu söylemek kolay çünkü sana istediğini verdim. Ama birkaç gün sonra, yoksunluk yaşadığında, bahse girerim suratın asılır."

"Um . . . hayır. Aksine, dünyada seni anlayan tek kadın şimdi onu öpmeni yasakladığı için somurtuyor olacaksın. Ve bu senin için çok kötü olacak. Belki de somurtkanlığını kontrol altına alana kadar Will ve Maren'den uzak durmaya çalışmalısın."

"kabul et, ister etme, bebeğim." Omuz silkiyorum.

Bebeğim mi? Ben öyle şeyler söylemem. Atlamam lazım. Adrenalini yükseltmem lazım. Sıkıldım. Yemi yutmamın tek açıklaması bu. Odaklanmadığım için dikkatimi dağıtıyor. Bir ay sonra geriye bakıp bu saçmalığa güleceğim.

Jamie gülümsüyor ama zoraki görünüyor. "Evet, işte oldu. Artık beni öpmediğine göre Bayan Wilke için daha fazla zamanın olacak." Aynanın karşısına geçip saçlarını tarıyor. "Umarım aranızı açmamışımdır. Davranışım için özür dilememi istersen, seni köpek kulübesinden çıkarmaya seve seve yardım ederim."

Sırıtişımı gizlemem imkânsız. "Onu ben hallederim. Bu konuda oldukça iyiyimdir."

Jamie'nin yanakları kızarıyor ama kıkırdıyor ve en sevdiğim cümleyi bana geri atıyor. "Siktir git buradan."

Bölüm On Dört

JAYMES

Fitz'in dudaklarını özledim. Sadece bir hafta oldu ama onlar özlenebilir dudaklar ve bu tartışılmaz bir gerçek.

Ancak, dikkatimi dağıtacak iyi bir şey buldum. Melissa'nın ailesi kırkıncı evlilik yıldönümlerini kutluyor ve ben de parti için Miami'ye uçuyorum.

Onu pizza ve şarapla yağladıktan sonra, muhteşem fikrimi Maren'le paylaşıyorum. "Benimle Miami'ye bir kız gezisine ne dersin?"

"Gerçekten mi?" Bardaklarımızı lavaboda yıkıyor. "Sadece ne zaman olduğunu söyle."

"Harika. Bu hafta sonu."

"Hayır. Bu hafta sonu dışında bir şey söyleme. O da beş gün sonra. Çalışmak zorundayım. Önceden haber vermek diye bir şey duydun mu?"

"Lanet olsun. Biliyorum." Sönüyorum. "Melissa bana pek haber vermedi. Ailesinin kırkıncı evlilik yıldönümü. Bir parti vermeyi tartıştılar ve son dakikada karar verdiler. Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Üzgünüm. Gitmeyi çok isterdim ama ..." Gülümsemesinde gerçek bir hayal kırıklığı var.

Boş pizza kutusunu katlıyorum. "Anlıyorum."

"Ayrıca, orada arkadaşlarıyla birlikte olacaksın. Bana orada ihtiyacın olacağını sanmıyorum."

Birkaç kez başımı salladım ama sonra utandım. "Tam açıklama mı?"

"Tabii ki."

"Bu benim ilk uçuşum. Biraz gerginim."

Gözleri büyür. "Gerçekten mi? Hiç uçağa binmedin mi?"

Başımı sallıyorum, boş pizza kutusuna sarılıyorum. "Bayılacaksın."

"Pilot söylüyor."

"Çok üzüldüm. Bana daha önceden haber vermiş olsaydınız, bizi Miami'ye uçururdum."

"Sorun yok. Hayatta kalırım. Okyanusa dalıp köpekbalıklarıyla yüzebiliyorsam, bir uçaktan da sağ çıkabilirim."

"Elbette." Ellerini kuruluyor ve göz kırpmıyor.

"Neyi atlatmak?" Will, tai chi dersi için giydiği siyah spor kıyafetiyle mutfağa giriyor.

"Jamie bu hafta sonu ilk kez uçuyor."

"Ciddi misin?" Buzdolabını açmadan önce gözlerini bana diyor.

"Evet. Ciddiyim. Açıkça söyleyeyim, korunaklı bir hayat yaşadım. Daha yaşayacağım çok ilk var."

Will, "Bayılacaksın," diye beni temin ediyor.

"Gördün mü?" Maren sırtarak yanımdan geçti. "Fitz de aynı şeyi söyleyecek."

"Fitz uçaktan atlıyor. Uçağın içinde kaldığınızda uçmayı değerlendirecek nitelikte olduğunu sanmıyorum."

Ben çantamdan telefonumu çıkarırken Will ve Maren gülüyor.

Melissa'ya yatmadan önce biletimi ayırtacağımı bildiren bir mesaj atıyorum ve sonra duş almak için yukarı çıkıyorum ama Maren benden önce . Ben dönerken Fitz yatak odasından çıkıyor, beyaz bir tişörtün üzerine mavi-turuncu bir Marmot kapüşonlu giyiyor.

"Hey," diyorum ister istemez nefes nefese bir sesle ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Hey." Bakışları bedenimden aşağı kayıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu gece için var mısın?"

sallıyor, acele etmeden bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Gary ve Evette ile bowling."

"Bowling mi?"

"Parmak delikleri olan ağır bir top, on iğneli-"

"Fitz, sanki dün doğmuşum gibi benimle alay etmeyi bırakmazsan o güzel dişlerini kıracağım."

Bana boktan bir sırtısla bakıyor. "Dişlerimin güzel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bowlingde iyi eğlenceler."

Banyo kapısı açılır. "Hepsi senin." Maren bornozunun kuşağını düzeltiyor.

"Teşekkürler." Kapıya doğru bir adım attım.

"Fitz, Jamie sana bu hafta sonu ilk kez uçacağını söyledi mi? Benim de gelmemi istedi ama gelemem. Ona iyi olacağını söyledim."

Gözlerimi kapatıyorum. Teşekkürler, Maren.

"Öyle mi? Sen ne . . . dün mü doğdun?"

"Kibar ol," diye azarlıyor Maren odasına giderken. "Miami'de yaşasaydım, muhtemelen benim de ayrılmak gibi bir isteğim olmazdı." Yatak odasının kapısını kapatır.

"Nereye gidiyorsun?" Fitz omzunu duvara yaslamış, elleri kapüşonunun cebindeyken kaşları yukarı kayıyor. Yeni duş almış Fitz'in nemli, dağınık saçları yumurtalıklarım için çok fazla. Yüzünde bugün her zamankinden biraz daha fazla siyah kıl var ve şakacı bakışları beni kıvrandırıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. Sonra ellerimi kavuşturuyorum. Sonra onları arkamda birleştiriyorum. Tanrım, ona dokunma isteğiyle beni delirtiyor. "Miami. Melissa'nın ailesinin yıldönümü. Sadece iki geceliğine. Ve Maren haklı. Bana bir şey olmaz. Önemli bir şey değil. Uçmak istemediğimden değil. Sadece şimdiye kadar hiç ihtiyacım olmamıştı."

"Maren'den gitmesini mi istedin?" Başımı salladım.

"O artık senin adamın mı?" Beni dev, şişman bir solucanla yemiyor.

"Benim kişiliğim olma olayını bitirdiğimizi sanıyordum."

"Başka bir şeyi bitirdiğimizi sanıyordum. Farkında değildim

bu ikisinin birbirini dışladığına inanmıyorum."

"Değiller." Sanki bunun nereye varacağını biliyormuşum gibi çenemi yukarı kaldırıyorum. Ama bilmiyorum.

"O zaman bana sormadığın için üzgünüm."

Gözlerimi kısıyorum. Yaralı mı? O . Bir kez daha benimle dalga geçiyor.

"Beni bowlinge davet etmediğin için üzgünüm. Gary ve Evette'i sevdiğimi biliyorsun."

Duvarı iter ve saatine bakar. "Acele et. Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz."

"I . . ." Bana meydan okuyan bir ifade verdiğinde sözlerim kesiliyor. "Yirmi." Gülümsüyorum ve banyoya giriyorum.

Kamyonetine bindiğimde "Geç kaldın," diye azarladı. "İki dakika."

"Uçağınıza iki dakika geç kalırsanız, uçak siz olmadan kalkacaktır." Arabayı caddeye çekti.

"Peki neden bensiz gitmedin?" Başının yan tarafına bakıyorum.

Dudakları seğiriyor.

"Beklemeye degeceğimi biliyordun."

Fitz bana yan gözle bakıyor. "Evet. İki dakika beklemeye değersin" Dikkatini tekrar yola verdi.

"Beş dakika mı?"

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"On mu?"

"Hayır."

Gülüyorum. "Hâlâ bekâr olman için bir neden daha." "Sence bu kadar mı?" Kaşları çatıldı.

"Belki de."

Mırıldanıyor. "O zaman neden hala bekar olduğunu ne açıklıyor?"

"Bu çok kolay. Senden on yaş küçüğüm. Senden daha ateşliyim, bu da beni korkutucu yapıyor. Ve seyahat hemşiresi olmayı seçtim çünkü bir yerde çok uzun süre kalmak istemiyorum, bu da beni ulaşılmaz kılıyor."

"Benden daha seksi değilsin."

Bunu anlamasına bayıldım. "Gary ve Evette'e sorarız."

"Pfft. O zaman kesin kaybedersin. Ne düşünürsen düşün, onlar benim arkadaşlarım."

"Sıcak insanlardan bahsetmişken, Dr. olduğunu biliyor muydunuz?"

Reichart bekaretini Will'e mi kaybetti?"

Fitz suratını ekşiterek bana bir bakış attı. "Hayır."

"Evet. Ve onun da kalbini kırdı."

Fitz yola odaklanır. "Şerefsiz bunu bana hiç söylemedi."

Kıkırdıyorum. "Keşke bilmeseydim. Patronumla ilgili kişisel detayları duymak beni rahatlatır mı bilmiyorum. Ona bir şey söylediğimi söyleme. Bir mesaj iletmem gerekiyor. Henüz vermedim. Onunla konuşmak için garip bir konu."

"Bunu neden tartışıyoruz?"

"Çünkü seni benim üstün seksiliğime takılmaktan alıkoymak istedim."

Homurdanıyor ve ben zaferle sırıtiyorum.

Bowling salonuna vardığımızda, Fitz oyunlarımızın ve ayakkabılarımızın parasını ödüyor.

"Ödeyebilirdim."

Önümde birkaç adım atarak şeritlere doğru ilerliyor.

"Bana borcunu başka şekillerde ödüyorsun."

Neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. "Ne?"

Durdu ve benim ona çarpmana neden oldu. "Uçak biletimin parasını sen ödüyorsun."

"Uçak bileti mi?"

"Miami'ye. Seni bowlinge davet ettim, o yüzden ben ödeyeceğim. Beni duygusal destekçin olmam için davet ettin."

hafta sonu, yani uçak biletimi sen ödüyorsun."

"Seni ben davet etmedim."

Bakışları bir süre yana kayıyor, sonra bir kahkaha atıp yollara doğru devam ediyor. "Sen yaptın."

Fitz'i Miami'ye götüremem. Bu bir felaket olur.

"Hey! Jamie'yi getirmişsin. Çok sevindim," diyor Evette ve Fitz'i kucakladıktan sonra beni de sıkıca kucaklıyor, kıvrıkcık saçları yanağıma değiyor.

"Arkamı kolluyor musun?" Kulağının yanında mırıldanıyorum. "Ne?" Uzaklaşmaya başladı.

Omuzlarını kavıyorum. "Fazla zamanımız yok. Sadece arkamda olduğunu söyle."

Onu bıraktığımda gözlerini kısıyor ve düzgün kalçalarının üst kısmına zar zor değen deve tüyü kahverengi çapraz kazağını düzeltirken başını sallıyor.

Sırıtiyorum. "Siz ikiniz bizim için bir şeyler ayarlayabilir misiniz?"

Gary birasını masaya koyar ve siyah kasketini düzeltir. "O da ne?"

"Kim daha seksi? Fitz mi ben mi?" Omuzlarımı geri çekiyorum ve gülümsüyorum.

Gary kıs kıs güler, bowling topuna uzanır. "Karım burada. Fitz dese bile, ki diyecek, buna cevap veremem."

"Hayır. Bence Jamie daha seksi," diyor Evette, arkamı kolladığını teyit etmek için dikkatle bana bakarak.

Göz kırpiyorum. "Teşekkürler." Ona bir öpücük veriyorum.

"O zaman bunu destekliyorum." Gary kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hainler," diye homurdanıyor Fitz.

Bir top seçmek için onu takip ediyorum. "Pekala, anlaştık." "Kulağına fısıldadığını görmediğimi sanma."

Parmaklarını bir top haline getirip eline alıyor.

"Bu senin için biraz fazla bir top. Biraz küçült," diyorum ve altı kiloluk, parıltılı, yeşil bir top seçiyorum.

"Büyük taşaklardan başka bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." "Kes şunu," diye homurdanarak Gary ve Evette'e dönüyorum.

"Sen başlattın," diye mırıldanıyor arkamdan.

Gary ve Fitz üç tur boyunca aşırı rekabetçi yönlerini gösterirken Evette ve ben ucuz şarabımızı yudumlayıp kimin en uzun top serisine sahip olabileceğini görüyoruz.

"Bayağı aşık olmuş." Çocuklar topun dönüşü etrafında dolanırken Evette bana doğru eğiliyor.

"Kim?"

Dirseğiyle beni dürtüyor. "Calvin, tabii ki.

Gary ve ben onu hiç görmedik." Gözlerimi kıstım. "Ne gibi?"

"Gözlerini senden alamıyor. Partinin olduğu gece de alamadı ve ..." Biz konuşurken Fitz'in bana doğru bir bakış attığını gördüğümünden emin olmak için beni tekrar dürtüyor.

"Calvin'in bu yönünü hiç görmedik. Sen ne yaptın?"

Sadece bir öpücüktü.

"Sanırım bana olan güvensizliğini başka bir şeyle karıştırıyorsunuz."

"Tatlım, ben hiçbir konuda yanılmıyorum. Eğer ikiniz de bunu göremeyecek kadar körseniz, Tanrı hepimize yardım etsin. Bu tür bir kimyasal reaksiyon patlayıcı olacaktır."

Gergin bir kahkaha atıyorum ve abartılı bir göz devirmeyele geçiştiriyorum. Ama gecenin geri kalanında Fitz'in beni terletecek kadar sık bana baktığını fark etmeden duramıyorum.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Gary son turdan sonra bana sarıldı.

Fitz izliyor.

Evette de bana tekrar sarıldı. Fitz izliyor.

Binadan çıkıp dolunayın parlattığı gece havasına girdiğimizde hava biraz serin.

"Brr . . ." Ellerimi ovuşturuyorum. "Baharın yakında gelmesi gerekmiyor muydu?"

"50'lerdeyiz, Beach Babe." Kıkırdıyor, kapımı açıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu çok özel hissettiriyor. Bunda ne var?" Kamyonetine tırmandım.

"Yakalamak mı? Bir kapıyı açmak için mi?"

"Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra cipimi kardan çıkarırken beni izledin. Sen bir bayana kapı açan adamlardan değilsin."

Dudakları tembel, orantısız bir sırıtışa dönüşüyor. "O zamanlar bir hanımefendi olduğumu bilmiyordum."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kapımı kapatıyor ve kamyonetinin önünde dönüp duruyor. Çalıştırıyor ve kaloriferi açıyor. Kamyonu vitesine takmak için hareket ettiğinde, elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Biraz ısınsın," diyorum çünkü otoparkın en ucuna park ettik ve etrafımızda kimse yok ve eve gittiğimizde Will ve Maren garaj yoluna girdiğimizi anlayacaklar.

Başını sallamadan önce birkaç saniye nötr bir ifadeyle bana bakıyor.

Pencereden dışarı bir göz attım. "Yatmadan önce uçak biletimi ayırtıyorum. Benimle Miami'ye gelme konusunda ciddi misin? Çünkü gitmek zorunda değilsin-"

"Ben ciddiylim."

"Bu iyi bir fikir mi?" -ellerimi ısıtmak için kalçalarımın arasına kaydırıyorum- "iyi bir fikir mi?"

Fitz uzun bir nefes alır ve aynı yavaşlıkta bırakır. "Kime sorduğuna bağlı."

"Sana soruyorum."

"Sanırım ..." İç geçiriyor ama hiçbirini aynı değil ve ben her birinin ne anlama geldiğini ayırt edemiyorum. "Sanırım Miami uzun bir yaza girmeden önce harika bir kaçamak gibi geliyor."

"Miami'ye gittin mi?"

"Elbette," diyor.

Eminim otuzlu yaşlarının ortasındaki pek çok kişi Miami'ye ya da Florida'da bir yere gitmiştir. Yirmi beş yaşında bir

Hiç uçağa binmemiş bir insan çok daha nadir görülür.

"Neden evde eğitim gördün?"

Hiçbir şey söylemiyor. Hareket etmiyor.

Bedenimi onunkine doğru çeviriyorum. "Evde eğitim aldım çünkü annem beni babasız büyütmenin okuldaki erkeklerin etkisine daha açık hale getireceğini düşünüyordu, ki bunun ergen hamileliği için bir kod olduğuna eminim." Sırıtiyorum.

Fitz de bana baktığında küçük bir tane buluyor. "Yani hâlâ bakir misin?"

"Ha ha. Gerçekten komik."

Fitz uzun bir duraklama sırasında beni inceliyor. "Ailem de beni aynı sebepten dolayı evde eğitti."

"Anlıyorum." Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısırdım. Evde eğitim almasının nedeni bu değil. O kadar saçmalıyor ki. Ama ben de ona uyuyorum. "Aşk her şekilde gelir. Eminim o zamanlar aşırı ihtiyatlı görünen şey sevgiden başka bir şey değildi. Annem kanserden ölmeden hemen önce, bir annenin sevgisinin diğer sevgilerden ne kadar farklı olduğunu anlamaya başladım." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Keşke bunu yıllar önce görebilseydim. Babam ben beş yaşındayken öldü. Beni tek başına büyüttü. Acaba babamın ölümü onu bana karşı daha mı korumacı yaptı? Sanki sahip olduğu tek şey benmişim gibi."

Başını sallıyor, biz sessizce birbirimize bakarken bakışları yumuşuyor ve okunamaz bir hal alıyor. Acaba geçmişini benimle daha fazla paylaşmanın eşiğinde mi?

"Son zamanlarda oldukça asık suratlı olduğunu fark ettim. Bunu tahmin etmiştim," diyor, benimle kişisel bir şey paylaşmanın eşiğinde değil. O bir labirent.

Onu zorlamıyorum. Bunun yerine gözlerimi deviriyorum çünkü surat asmıyorum ve o da bunu biliyor. "Son zamanlarda somurttuğunu fark ettim. Bunu tahmin etmiştim."

Sırıtiyor.

"Benimle Miami'ye gelirsen arkadaşım Melissa aramızda bir şeyler olduğunu düşünecek."

"Çünkü benimle ilgili seks rüyaları gördüğünü itiraf etmiştin."

"Dur. Hayır." Başımı salladım. "Bu bir itiraf değildi. Beni rahatsız ediyordu, ben de onu susturmak için duymak istediği şeyi söyledim."

"Yalancı."

Kolunu ittim. "Yalan söylemiyorum." Gülüyor.

"Gülmeyi kes."

"Yapamam." Daha çok gülüyor.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve elimle ağzını kapatmak için konsolun üzerine eğiliyorum. "Bu kadar alay yeter."

Elimi çekiyor ve benimkinden sadece birkaç santim ötedeki yüzünde kocaman bir sırıtış belirliyor.

Bunun olacağını biliyorum.

Bunun olacağını biliyor.

Cevaplanmamış tek soru, ilk kimin pes edeceği.

Ben olduğumu düşünüyorum çünkü daha yakına eğiliyorum, ama aynı anda o da bana doğru eğiliyor ve ortada buluşuyoruz.

Öpücük telaşsızdı.

Eli boynumda geziniyor. Kapüşonunu avuçlarımla kavrarken, ağzım onun dilinin benimkiyle alay etmesi için ardına kadar açılıyor. Yasak arzu ve mutlak zayıflığın baş döndürücü bir karışımı.

Kulağımın altındaki hassas deriyi emmek için öpücüğe ara verdiğinde "Kimse tahliye edilmiyor," diye mırıldanıyorum.

"Hiç kimse," diye fısıldıyor, boynuma daha fazla erişmesini sağlamak için saçlarımı hafifçe çekiştiriyor.

Ona sürtünmek için acı verici bir ihtiyaç duyuyorum. Vücudunun herhangi bir parçasının göğsüme sürtünmesini ya da bacaklarımın arasından kaymasını hissetmek için her şeyimi verirdim. Nefeslerim dudaklarımdan küçük puflar halinde dökülüyor. Nefes nefese kalıyorum.

Sıfır kontrol göstererek konsolun üzerinde sürünmeye başladım. "Jaymes," diye mırıldanıyor ve beni durdurmak için kalçalarımı tutuyor. "Dışarı çıkacağım," diyorum, bir gram kan olmadan beynimde dolaşıyor.

Kıkırdıyor. " demek istemedin."

Ben kazandım. Kendimi onunla direksiyon arasına sıkıştırıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve onu öpüyorum. Aramızda her ne yaşandıysa, hayatımın en ağır işkencesi oldu.

Öpüşmeyi kesiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Benimle Miami'ye gelemezsin."

"Neden?" Eli ceketimin altından yan tarafıma doğru kayıyor ve göğsümde duruyor. Başparmağı gömleğimin üzerinde gezinerek meme ucumu okşuyor.

"Siktir git, Fitz." Ağır nefes alıyorum, pelvisimi sallıyorum, onu her yerde hissetmeyi arzuluyorum. "Nedenini biliyorsun."

"Bana güvenmiyor musun?" Diğer eli de aynı şeyi yapıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor. Bacaklarımın arasında sertleşiyor, başparmakları yavaşça meme uçlarımin etrafında dönüyor.

Kopmaya hazırım.

"I . . ." Yine kalçalarımı sallıyorum. Ve tekrar.

Ve tekrar.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. O da beni öpüyor.

İnliyorum. İnleme değil. Utanç verici ama kaçınılmaz, tıpkı ona sürtünme şeklim gibi. Vücudumdaki her hücre onun dokunuşuna karşı ağır ve aşırı duyarlı hissediyor. Yine de kazanmasına izin vermeyeceğim.

Neden benim orgazmım onun için bir kazanç olsun ki? Açıklayamam ama öyle olurdu.

Fitz dudaklarıma doğru sırtlıyor. "Jaymes, sen de mi _"

"Hayır." Ellerini tuttum, onları benim Kalbim göğsümde çırpınırken göğüslerim. Yüz derece sıcaklıktayım ve nefes nefese kaldım.

"Emin misin?" Dudakları kulağımı okşuyor, elleri kalçalarımı kavrarken bir parça kayıyor.

"St-stop."

Kıçımı avuçluyor.

Kot giymeliydim. Bu taytlar işe yaramaz. Ereksiyonu kot pantolonun ve pamuklu külotun altına gömülmüş olabilir, ama ben yine de hissediyorum ve tek gereken de bu.

Mümkün olduğunca hareketsiz kalarak inlememi ya da başka bir sesi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. Bedenimi kasıp kavuran kör edici orgazmı gizlemek için nefesimi tuttuğumu biliyor mu? Kalçalarımı sarsmamak ve alçak sesle "Tanrım..." diye mırıldanmamak için tek yapabildiğim bu.

Bu bir ilk. Bir orgazmı saklama ihtiyacı hissedeceğim günün geleceğini hiç . Sahte bir tane mi? Elbette. Ama saklamak değil.

Her seferinde bir parça, nefesimi bırakıyorum. Hiçbir şey olmadı. Her şey normal.

"Biz"-boğazımı temizliyorum-"eve gitsek iyi olur." Başımı omzundan kaldırdım ve gülümsedim.

Fitz'in bakışları yüzümde geziniyor, ifadesi şaşkınlıktan başka bir şey değil. Parmağını alnımda gezdiriyor. Terli alnımda.

"Burası çok sıcak. Isıyı oldukça yükseltmişsin," diyorum gergin bir kahkaha atarak.

"Sigaraya ihtiyacın var mı?" Kendini beğenmiş yüzünde yavaş bir sırıtiş yerleşiyor.

"Sen bilirsin." Kucağından inip yolcu koltuğuna oturuyorum.

Gülüyor. Birimizin bunu eğlenceli bulması harika. Söylediğim her şeye kıkırdarak cevap veriyor.

"Ben bir otel odası tutacağım. Sanırım sen de arkadaşınla kalacaksın. Sorun çözüldü." Kamyonetini vitese taktı.

Aynı yatağı ya da otel odasını paylaşmadan seks yapabileceğimiz yüzlerce yer ve yol düşünebiliyorum. Orman yangınlarını söndürüyor. Bu durumdaki tehlikeyi nasıl göremez?

"Evet. Sorun çözüldü," diye mırıldanıyorum, pencereden dışarı bakıyorum, göğüs dekoltemin arasında teri ve bowling salonunun otoparkında Calvin Fitzgerald'ı kuru kuru becermekten bacaklarımın arasında oluşan ılık, ıslak izi hissediyorum.

On Beşinci Bölüm

TSA yönetmelikleri hakkında hiçbir bilgim yok. Bu yüzden büyük boy şampuanıma ve makasıma el konuldu, ancak su şişemi boşaltmak için utanç yürüyüşü yaptıktan sonra, bu da sıranın akışını bozdu ve birkaç kaş çattı.

"Uyardığın için sağ ol," diye homurdanıyorum, Fitz çantasını omzuna asmış, ben de kırmızı valizimi arkamdan çekerek kapımıza doğru ilerlerken.

"Dikkat" mi? TSA hakkında hiçbir şey bilmediğini nereden bilebilirdim ki? Eğer yardımımı istiyorsan, evden çıkmadan önce çantanın içindekileri kontrol etmemi istemeliydin."

"Şimdi susuzluktan kavruluyorum."

"Güvenliği geçtik. Şişeni doldurabilirsin."

"Suyun tadı doğru olmayacak." Ayaklarımı onun arkasından sürüklüyorum.

"Su dışında bir şey getir."

"Sudan başka bir şey istemiyorum. Şişemdeki suyu istiyorum."

Kapımızdan birkaç düzine metre ötede Fitz durdu ve döndü. Ona çarpmadan hemen önce aniden duruyorum. "Neler oluyor, Goldilocks?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bugün neden bu kadar asisin? Çok sinirli ve çabuk öfkeleniyorsun."

Bakışlarım birkaç saniyeliğine yana kayarken dişlerim alt dudağımı sıkıştırıyor. "Uçmak konusunda gerginim. Ve

Olan biten her şey kötüye işaret gibi geliyor. Maren ve Will ile bu yolculuk hakkında konuşurken seni duydum ve bunun kötü bir fikir olduğunu düşündüklerini biliyorum ve muhtemelen haklılar. Bu yüzden sadece ölmekten değil, bir şeyler olmasından ve sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak kadar yaşamaktan da endişeleniyorum."

Başını ağır çekimdeki bir vinç gibi geri çekiyor. Sanki söylediklerimin yüzde 20'sini anlıyormuş gibi. "Güvenlikten geçerken ufak tefek aksaklıklar yaşadınız. Bu bir kehanet değil. Will ve Maren gereksiz şeyleri dert etmekten hoşlanırlar. Bir şey olacak derken neyi kastettiğini bilmiyorum. Her şey yoluna girecek."

Ciddi mi? Onun iyi anlayışı ile benimki oldukça farklı. Belki de orman yangınlarını söndürmek için uçaklardan atlayan insanların beyinlerinde önemli bir bağlantı eksiktir. Bu bağlantı normal insanların tehlikeli durumlara karşı sağlıklı bir korku duymasını sağlar.

"Fitz, ilk kez bir uçağa biniyorum. Ve bir dakika önce varlığının baş belasıymışım gibi davranan, bir dakika sonra da sevgisinin nesnesi olan bir adamla uçuyorum. Eğer sağ salim incek kadar şanslıysak, en iyi arkadaşım senin erkek arkadaşım olduğunu düşünecek. Ve eğer eve tek parça halinde varabilirsek, oda arkadaşlarımız bize güvenmeyecek, ki bu adil çünkü senin benim en büyük hayranım olmadığını biliyorlar. Bu yüzden benimle Miami'ye gelmeyi kabul etmen onlar için hiçbir anlam ifade etmiyor. Bunların hiçbiri 'tamam' değil."

Başı yana eğik, gözleri bir parça kısık. "Ölüm benim varlığımın felaketi. Sen değilsin."

Ne?

Fitz'in itirafı kalbimi kavırıyor ve sertçe sıkıyor.

Bu da çıktı şimdi?

"Sen bir illüzyonsun." Sırt çantamın askısıyla oynayarak bakışlarına yeni bir odak noktası veriyor. "Bir dikkat dağıtıcı. Sana bakmadan duramıyorum. Ve ulaşılamaz olduğunu bildiğim halde sana yaklaşımdan kendimi alamıyorum."

"Be-" Konuşmaya başlıyorum ama düşüncelerim onun sözlerine takılıyor. Anlamıyorum. "Birlikte yaşadığımız için mi?"

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor ve parmak eklemleri yanağımlı okşuyor. "Çünkü ölüm varlığımın felaketi." Elini bırakıyor ve kapımıza doğru ilerliyor.

Kafamda milyonlarca düşünce dönüp duruyor - onun şifreli sözlerinin olası her açıklaması. Baş döndürücü. Her düşünce yeni bir soru doğuruyor. Bana öyle dokunup çekip gidemez. Bunu söyleyip detay veremez. Kalbim cevap istiyor. Will'in Dr. Reichart'inkine yaptığı gibi onu neden paramparça edeceğini bilmeyi hak ediyor.

Bir kadının kalbi eşit oranda güç ve kırılganlıktan örülmüştür. Sevgisi sınır tanımaz. Ama hesap verebilirlik ister. Fitz'e asla kalbimi neden kırdığını sormayacağım. Sadece bunu yaptığını kabul etmesi için ısrar edeceğim.

Uçağa bindiğimizde cam oturmam için başıyla işaret etti. "Yerden kırk bin fit yükseklikten daha iyi bir manzara olamaz."

Sinirlerim baş döndürücü bir beklentiyle çarpışıyor. O yanımda olmasaydı bu gülümseme yüzümde olmazdı. Oturuyorum ve camdan dışarı, yerdeki işçilere bakıyorum. Fitz emniyet kemerimi bağlarken bacağıma dokunduğunda midemdeki kelekler sonsuza kadar çoğalıyor.

"Kaza yaparsak diye mi?" Ona dişlek bir sırıtış fırlatıyorum.

Göz kırpıyor. "Sert bir kalkış ya da iniş yaparsak diye. Belki türbülans için. Eğer kaza yaparsak, emniyet kemerinin bir önemi kalmaz."

"O yüzden paraşütlerimizi kapıp düşmeden atlayacağız."

Gülüyor. "Havada yedi milden fazla yükseklikten değil."

"Atladığında havada ne kadar yükseliyorsun?"

"Üç bin feet."

"Heyecanlanıyor musun? Yoksa heyecanlanmayacak kadar uzun süredir mi bu işi yapıyorsun?"

Birkaç saniye bana baktı.

Evet, merak ediyorum. Calvin Fitzgerald'ın birkaç katmanını soymaya çalışıyorum.

"Bu işi seviyorum. Heyecan her zaman var. Artık altınıza sıçmak gibi bir adrenalin değil. Bu sadece tarif edilemez bir yüksek. Sadece atlamak değil. Hepsi . Yere indiğimde ve ateşe doğru yöneldiğimde hala damarlarımda hissediyorum." Buna bayıldım. Fitz işi hakkında konuştuğunda ısılıyor.

Bu elle tutulur bir şey. Mükemmel bir uçaktan gönüllü olarak atlayıp kontrolden çıkmış bir yangına doğru koşmayı hayal edemesem bile, ikinci el bir heyecan hissetmekten kendimi alamıyorum.

Pistte taksi yaparken, yüzümü cama yapıştırmış ilk kez uçan küçük bir çocuk gibi değil, bir yetişkin gibi davranmaya çalışıyorum. Ama şu anda çocuk gibi hissetmemek mümkün mü bilmiyorum. Tüm "ilklerin" temelinde çocuksu bir masumiyet vardır. Hızlanma beni koltuğumun arkasına yapıştırırken nefesim . Ve tekerlekler havalandığında, karnımda hissediyorum. Fitz elimi buluyor ve ben de dokuz kiloluk bir bebeği dışarı iten bir kadın gibi onun elini sıkıyorum.

Tek kelime etmiyoruz; sadece sırtıyoruz. Bunu ben de karnımda hissediyorum.

Seyir yüksekliğine ulaştıktan sonra Fitz arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor.

Ben bakmıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve sanki bu manzarayı daha önce hiç kimse görmemiş gibi fotoğraf ve video çekiyorum. Ticari bir uçakta daha önce hiç görülmemiş görüntülerimin viral olacağından eminim. Türbülansa girdiğimizde Fitz bana doğru uzanıyor ve gözlerini açmadan elini benimkinin üzerine koyuyor.

Ben iyiyim. İyiden de öteyim. Resmen uçmayı seviyorum. Ama ona söylemedim. Dokunuşuyla beni rahatlatmayı gereksiz bulabilirdi ve bu uçağın düşmesinden daha trajik olurdu.

On Altıncı Bölüm

"Jamie!" Melissa güvenli alandan çıkar çıkmaz çığlık atıyor. Kot bluzunu yukarı kaldırıyor ve telefonunu bol beyaz keten pantolonunun içine sokuyor.

Bavulumu Fitz'in yanına bırakıyorum ve en iyi arkadaşımın kollarına koşuyorum.

"Seni çok özledim!" Gitmesine izin vermek istemiyorum ama veriyorum.

Gözlerini kısarak omzumun üzerinden bakıyor. "Um ... o seninle mi?"

Fitz'i ona telefonda açıklamamayı tercih ettim. Planım uçakta sağlam bir açıklama düşünmektir. Ama öyle olmadı.

O arkamdayken, ona sıkı bir gülümseme ve geniş gözler veriyorum. "Sakin ol. Tamam mı?"

Bakışları ona yapışıp kalır. "Pfft. Benim göbek adım Cool." Omuzlarıyla beni geçti. "Merhaba. Ben Melissa, Jamie'nin kankasıyım. Bana getirdiği hediye sen olmalısın."

Evet. O çok havalı.

"Calvin, bu Melissa. Mel, bu da oda arkadaşım Calvin."

Ona elini uzatırken merlot boyalı dudakları bükülüyor. "Seks Rüyası Calvin?"

Lütfen, Tanrım. Bırak öleyim.

Gülümsemesi egosuyla birlikte katlanarak artıyor. Sanırım birkaç dakika öncesine göre iki santim daha uzun. "Bedenen," diyor.

Tenim utanç ateşiyle tutuşurken onlar gülüyor.

"İlk uçuşun nasıldı?" Melissa kolunu benimkine doluyor ve havaalanından çıkıyoruz.

"Uçaktan atlamak istemiyorum. Kim böyle bir şey yapar bilmiyorum. Ama uçmayı seviyorum." Omzumun üzerinden Fitz'e bakıyorum.

Bakışları kıcımdan yüzüme doğru kayıyor ve göz kırpmıyor. Fitz göz kırpan biri değildir. Bu göz kırpmada neyin nesi? Kıcımla mı? Uçaktan atlamakla ilgili yorumum mu?

"Fitz'in oteli senin dairenden çok uzakta değil."

"Ne?" Melissa üstü açık arabasının bagajını açtı.

"Bir otelde kalıyor." Tekerlekli çantamı kaldırmaya başladım ama Fitz onu elimden aldı.

O küçük sürprizlerle dolu; her biri kalbimde yeni bir çatlak açıyor.

"Saçmalık." Fitz çantasını yüklerken Melissa başını sallar.

"Bu saçmalık değil. O-"

"Şşş." Kapısını açmadan önce elini uzatıyor. "Tek kelime daha etme."

Melissa'nın tek yatak odalı dairesine adım attığımız anda Fitz'e ve onun geniş gözlerle yaptığı incelemeye odaklanıyorum. Beyaz mobilyalar, beyaz boya ve bir duvar boyunca siyah-beyaz baskılar yapıştıran sıcak pembe vurgu yastıkları, kilimler, çiçekler ve washi bant ile beyaz süslemeden oluşan bir vaha. Başka bir duvarda ise pembe tonlarında bir şapka koleksiyonu sergileniyor.

Kanepeyi işaret etmeden önce omuz "Pembeyi severim," diyor. "Yatağıma temiz çarşaflar serdim. Siz ikiniz alabilirsiniz ya da-"

"Seninle uyuyacağım. Fitz kanepede uyuyacak."

Fitz boğazını temizler. "Ya da ben Melissa'yla yatarım, sen de yatakta yatarsın-"

"Dur!" Kıkırdıyorum. "Mel, Fitz'in söylediği her şeyi görmezden geleceğine söz vermelisin. Saçmalık onun ana dili."

O lekeleronu kaş. "Ne? Özür dilerim. I yapmadı Fitz benimle yatmasını önerdikten sonra hiçbir şey duymadım."

"Sağda mı uyursun solda mı? Üstte mi altta mı?" diye soruyor sırtarak.

Melissa alt dudağını ısıırıyor.

"Git." Tekerlekli çantamı ona doğru itiyorum. "Sadece onu görmezden gelmeni söyledim. Ben oda arkadaşım la konuşurken çantamı yatak odana götür." Ona sıkı bir sırtış attım.

Melissa bana bir öpücük konduruyor ve köşede kaybolmadan önce kıkırdıyor.

"Uslu durabilir misin?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Sırtışını zar zor gizleyerek dudaklarını ıslatıyor. "Buraya gelmemin amacının uslu durmak zorunda kalmamak olduğunu sanıyordum."

"Otelde kalmanızın tek amacının uslu duramayacağınızı bilmeniz olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Pencereye doğru adım atıyor ve kalabalık caddeye bakıyor. "Otel senin yararın içindi. Üzerime atlamadan duramayacağını biliyordun."

"Kim kimin üzerine atlıyor?" Melissa bize katılıyor.

"Kimse kimsenin üzerine atlamıyor." Bir kez alkışlıyorum. "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Melissa bana bakıyor ama aynı hızla başını kapıya doğru sallıyor. "Tacos ve margarita sokağın karşısında."

"Mükemmel." Fitz'e abartılı bir gülümseme fırlatıyorum. "Hadi sana birkaç içki verelim de Melissa'nın koltuğundaki yumruları hissedemeyecek kadar uyuşmuş ol." Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum.

"Keşke işim yerde uyumayı gerektirseydi." O kazandı. Nasıl her zaman kazanıyor?

Melissa restorana oturur oturmaz sorguya dalıyor. Fitz'e işiyle ilgili her türlü soruyu yöneltiyor. Ve ona bu konuda çok az şey sorduğumu fark ettim. Belki de ilişkimiz

sağlam bir şaka temeli üzerine inşa edilmiştir. Bununla birlikte, onun tüm sorularını yanıtlamakla kalmayıp, bunu gülümseyerek ve beni yavaş damlayan kahve gibi beslediği alaycılığın bir zerresini bile yapmadığı için ona kredi vermeliyim.

Melissa dumanla atlama soru-cevabını iyice tükettikten sonra konuyu değiştirmeye karar verir. "Kaykayına bindin mi?"

"Bir avuç dolusu." Margaritamın son birkaç onsunu karıştırıyorum.

"Jamie'nin üç kemiği kırıldı, bir bileği burkuldu, kafasının arkası kesildi ve kaykay sürerken uygun ekipman giymeyi reddettiği için dizlerine iki kez dikiş atılması gerekti. Ve o bir hemşire."

Melissa'ya bakarak başımı sallıyorum. "Kısıtlayıcı."

"Ya da hayat kurtarıcı." Melissa kaşlarını çatıyor.

"Ona bir kask ve ped alacağım." Fitz ağzını siler. "Ben iyiyim."

"Annenin sana taktığı lakabın Cesur Küçük Kız olmasının bir nedeni var."

Fitz kıkırdıyor. Yüzündeki ifade beni içten dışa eritiyor.

Bakışlarının yoğunluğu.

Gözlerindeki o ışıltı.

Her zaman Melissa ortaya çıkarır bir şey
itibaren çocukluğum, o biraz daha
parlak yanıyor. Onu kıskanıyorum. Beni güldürecek ya da
gözlerimdeki ışıltıyı ortaya çıkaracak hiçbir şey olmasa bile
onun çocukluğunu dinlemeyi çok isterim. "Bu bakış da ne?
Bir hayalet görmüş gibisin."

Melissa'nın burnu kırışır. "Özür dilerim. Annenden bahsetmemeliydim."

Fitz'in bakışları boş tabağına düşer.

"Sorun değil. Bu değildi. Ben iyiyim."

"Seni tanıyorum." Kaşları kırışıyor. "İyi değilsin. Seni çok uzun zamandır tanıyorum." Melissa ikinci margaritasının kalanını da içiyor ve Jaymes Lanette Andrews biyografisinin devamına geçiyor. "Jamie ve ben

Biz beş yaşındayken. Annesiyle birlikte ailemin karşısındaki daireye taşındılar. Annesi ailesinin geri kalanından uzaklaştığı için ailem Jamie ve annesini evlat edinmişti. Bu yüzden onun hakkında her şeyi biliyorum. Her erkek arkadaşını, yedi tane oldu. İlk öpücüğü Riley Kirk, 11 yaşında, 4 Temmuz'da sahilde. Bekaretini Miguel'e kaybetmesi, dairelerimizin iki kat aşağısında.

"Jamie turşu ya da brokoli sevmez. Sarı renge kafayı takmış durumda. Her türden müzik dinlediğini söylüyor ama eminim ki çalma listesinde Imagine Dragons ve Ed Sheeran'dan başka bir şey yok. Yorgun olduğunda, huysuzlaşıyor. Ve heyecanlandığında, neredeyse ağlıyor. Eğer köpekleri sevdiğini söylüyorsa, yalan söylüyordur. Jaymes tam bir kedi insanı. Makyaj yapmaktan nefret eder. Asla manikür ya da pedikür yaptırmaz. Ve son senemizin başında üç hafta okuldan uzaklaştırıldı. Ama bu hikayeyi anlatmaya iznim yok, o yüzden bu konuda söyleyebileceklerim bu kadar."

"Seninle ilişkiyi kesiyorum." Boş bardağını alıyorum ve bir bardak suyu ona doğru kaydırıyorum. "Neden orada duruyorsun? Belki Fitz ilk adetimi ne zaman gördüğümü ya da ilk alıştırma sütyenimi nereden aldığımı bilmek istiyordur." Avucumu başıma bastırıp sallıyorum.

Melissa kıkırdıyor, pipetiyle suyunu karıştırıyor. "İlk dersin-"

"Aman Tanrım. Dur!" Yüzümü kapattım.

Melissa durmuyor. Çok fazla tekila içmiş. "Yedinci sınıfın sonlarına doğruydun. Andie Olmen'in evinde, onun pijama partisi sırasında kapmıştın. Annen çalışıyordu, o yüzden seni annem aldı çünkü çok yıkılmıştın. Ve ilk sütyenini almamıştın. Benimkilerden birini sana vermiştim çünkü annen sütyen için hazır olmadığını söylemişti ama arkadaş grubumuzda sütyen takmayan tek kişi sendin. Ve o zamandan beri

Evde eğitim görüyordun, ayrıca sütyen askını koparan aptal oğlanlar olmadığı için de şanslıydın."

"Buraya bir daha asla gelmeyeceğim. Arkadaşlığımız artık sona erdi."

Melissa alt dudağını ısırır, ama kahkahasını tutamaz.

"Hadi gidelim." Kredi kartımı alıyorum ama Fitz masadan hesabı alıyor ve tek kelime etmeden ödemek için bara yöneliyor. "Yürüyebilir misin?" Melissa'ya soruyorum.

"Elbette yürüyebilirim." Sallantılı bacakları üzerinde duruyor ve şüphelenmeyen müşterilere göz kırpmadan önce üstünü düzeltiyor.

Barda bekleyen Fitz'e dönüp baktığımda, çıkışa doğru gitmemizi işaret ediyor. Kol kola girip caddeyi geçmeye başlıyoruz. Fitz onun apartmanına vardığımızda bize yetişiyor.

"Yemek için teşekkürler. Ben olsam öderdim" diyorum.

Bize kapıyı açtı. " ederim."

Melissa'yı odasına ve yatağına götürdüm. Kıkırdıyor, bir şeyler mırıldanıyor, iç çekiyor ve uykuya dalıyor.

Günün seyahat mikroplarından arınmak için duş aldıktan, dişlerimi fırçaladıktan ve saçlarımı kısmen kuruttuktan sonra çıplak ayakla su almak için mutfağa gidiyorum. "Banyo senindir."

Fitz mırıldanarak onaylıyor ve duş almak için banyoya giriyor. O ben de fazladan bir yastık ve battaniye arıyorum. Tam ben yatak odasından çıkarken, kalçalarına kadar inen ve külotunun geniş gri bel bandını ortaya çıkaran bir çift siyah spor şortuyla banyonun kapısını açıyor.

Bakışlarımı onunkilere kaldırmadan önce birkaç saniye çıplak göğsüne bakıyorum. "Battaniyeler ince. Umarım üşümezsin."

Fitz gözlerinin vücudumda gezinmesine izin veriyor, büyük boy sarı tişörtümden çıplak bacaklarıma kadar. "İyi olacağım." Battaniyeleri ve yastığı benden alıp kanepeye atıyor ve yanlarına oturuyor.

Pembe dekoratif yastıkları beyaz kadife koltuğun üzerine diziyorum. "Çok içtiği için üzgünüm. Sanırım gergindi. Gergin olduğunda hep çok içer."

"Neden gergindi?" Yastığı kabartıyor ve battaniyeleri açarak bir tanesini uyumak için kanepenin üzerine seriyor.

Gülüyorum, oturma odasının perdelerini kapatıyorum.

"Oldukça eminim ki onu sinirlendiriyorsun."

"Neden onu sinirlendireyim ki?"

Kanepenin koluna oturdum. "Eğer iltifat bekliyorsan, bu gece iltifat etmeyeceğim."

"Hayır mı? Nedenmiş o?" Ellerini başının arkasında birleştirerek kanepeye uzanıyor. "Ben Miguel değil miyim?"

"Kapa çenenin." Gülüyorum. "Tanrım. Bu gece büyük bir ağız ishali geçirdi."

Fitz cevap vermiyor. Hamile bir duraksamadan sonra çıplak göğsüne ve belki de ondan biraz daha aşağıya baktığımı fark ediyorum. Bakışlarım yüzüne kayıyor.

Sırıttıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yara izleriniz aynı yangından mı?" "Hayır."

"İşin içinde bir kahramanlık hikayesi var mı?"

Sırıttıyor. "Hayır. Ama yaralarım hakkında fantezi kurmak istersen bir tane uydurabilirim."

Yaklaşan göz devirmeyele savaşıyorum. "Arkadaşımın yanık merhemini gerçekten denemelisin."

"Taşaklarım için yağla birlikte mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum ellerimi nemli saçlarımda gezdirirken.

"Annene benziyor musun?" diye soruyor.

Ellerimi kucağıma bırakmadan önce bir an durdum. "Hayır. Ben daha çok babama benziyorum, en azından gördüğüm fotoğraflarından. Sen daha çok ebeveynlerinden birine mi benziyorsun?"

Burnundan duyulabilir bir nefes çekerken kaşları kırışıyor. "Annem."

"Peki ya kız kardeşin?"

Fitz'in bakışları kucağına düşer. "Babam."

Ayrıntı vermediğinde, burnumu sokmuyorum. Yine, geçmeme izin vermeyeceğini düşündüğüm o görünmez çizgiyi hissediyorum, en azından şimdilik.

"Uyumana izin versem iyi olacak." Eli bileğimi yakalamadan önce iki adım atabildim.

Oturuyor.

Bileğimdeki eline bakıyorum, her sinirimi çözüyor.

"Jaymes," diye fısıldıyor, beni açık dizlerinin arasına çekiyor. Eli bileğimden dizimin arkasına doğru kayıyor.

Elleri bacaklarımdan kıcımın kıvrımına doğru kayarken titrek bir nefes göğsümü sarsıyor. "Fitz." Adı dudaklarımdan nefes nefese dökülüyor.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Gizemli ve ona eşlik eden sırtışı biraz muzip. "Arkadaşın ne kadar uyuyor?"

Fitz'in parmakları külotumun beline kıvrılırken beynimde Melissa'nın uyku durumunu hesaplayacak yer yok. "Bayıldı," diyorum, hiçbir gerçeğe dayanmayan kararsız bir cevap.

Külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken dili alt dudağında tembelce geziniyor.

Spazm geçiren kalbim Melissa'yı uyandırabilir. Kulaklarımdaki ritmik uğultudan nefesimi zar zor duyabiliyorum. Bunu yapmamalıyız.

Bunu yapamayız.

Fitz beni kucağına oturtuyor.

Bunu yapamayız.

Kaçınılmaz bir yerçekimi beni ona doğru çekiyor ve ereksiyonu benimkilerin arasına girdiğinde bir ihtiyaç çukuruna düşüyorum.

bacaklarını açmış, şortunun ince malzemesi hassas etime sürtünüyordu.

İşte yine buradayız.

Gözlerim ağır bir kırpışla kısa süreliğine kapanıyor ve bunu yapmadan edemeyeceğimizi anlıyorum.

Gözlerimi açar açmaz dudakları dudaklarıma yapışıyor ve her şeyi ateşliyor.

Bir eli saçımda. Diğeri gömleğimi yukarı kaldırıyor.

Bir insanın kalbinin gerçekten patlayamayacağını biliyorum, ama başparmağının ucu meme ucumun üzerinde yavaş bir daire çizerken benimkinin tam olarak bunu yapabileceğini düşünüyorum.

"Düşünemiyorum amına koyayım. ." diye fısıldıyor, boynumu öpüyor. "Ve seni suçluyorum."

Başım yana doğru kayarken ellerim saçlarında geziniyor. Bu ana kadar olan birikim içimde kıpırdanmaya devam ediyor. Eğer çok yaklaşırsa kalbimin yapışkan parmakları beni bırakamayacak.

"Fitz." Ben ereksiyonu boyunca kendimi ovalarken adı göğsümden bir yakarış olarak çıkıyor.

Tekrar ağzımı alıyor, elleri kalçalarımı kavrarken dili benimkiyle tanışıyor. Nefes almak için geri çekiliyorum ve birbirimize bakıp nefes alışverişinde bulunuyoruz. Aramızdaki dayanıksız malzemeye lanet ediyorum. "Bu biraz yanlış," diye fısıldıyorum hiç inanmadan.

Kalçalarını tekrar kaldırıyor, sarhoş bakışlar, ayrık dudaklar. "Jaymes, sen benim en sevdiğim yanlış türüsün. Ve seni tekrar boşalırken izlemek istiyorum."

Yüce Tanrım.

Gırtlaktan gelen sözleri bunu tek başına gerçekleştirebilirdi.

"Bir daha olmaz," diyorum, üzerimde bir etkisi olmasına izin vermeyi reddederek. Ama tişörtümü arkamda yere atarken sırtımdan alamıyorum, şortunun ve külotunun altındaki ereksiyonunun sadece başını bacaklarımin arasına sıkıştırıyor.

"Yine ve bunu biliyorsun." Göğüslerimin ağırlığını ellerinin arasına alıyor ve yumuşak dudakları ve sıcak diliyle onları okşuyor.

Ciğerlerim bir sonraki cevabımı hazırlayarak nefes alıyor ama göğüslerimin üzerinden "Çok güzelsin amına koyayım." diye fısıldadığında nefesim dudaklarıma ulaşmadan kesiliyor.

Yüzünü çerçeveleyerek ağzını tekrar kendime doğru çekiyorum ve sanki az önce bana çok güzel demiş gibi onu öpüyorum. Çünkü bu sözleri bana Calvin Fitzgerald söylemişti.

Dizlerimin üzerine çöküp onu daha derin öptüğümde Fitz iki parmağını bacaklarımdan arasından geçirerek göğsümden bir inilti daha çıkarıyor.

Parmak uçları göğsündeki yanık izini takip .

Fitz iki parmağını içime sokuyor ve nefesim kesiliyor.

Hızlanan nefeslerim loş odada onun yüzüne düşerken, yoğun bakışları benimkileri tutuyor. Şimdiye kadar tanıdığım en seksi, en yakışıklı adam olduğu kesin. Onun uyandırdığı fiziksel ve duygusal hisler yüzünden kalbim ve aklım savaşıyor. Karmakarışık bir haldeyim.

"İçinde olduğum zaman hoşuna gidiyor mu?" Parmaklarını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyor.

"Evet."

Üçüncü bir parmak daha ekliyor.

"Tanrım ... lanet olsun ..." Karın kaslarımla gerilirken tırnaklarımla omuzlarıma batıyor.

"Bunu ne kadar ileri götüreceğiz, Jaymes?"

Kontrollü biri. Fazla kontrollü. Vücudu her şekilde benimkine hükmediyor - gözlerindeki sarhoş şehvet ve dumanlı sesi.

Bu hiç adil değil.

"Sonuna kadar." Göz kırıyorum. Yavaş ve ağır, tıpkı dokunuşuyla inşa ettiği ihtiyaç gibi.

Sabit bakışlarını benimkilerde tutarak parmaklarını geri çekiyor ve kabaran göğsümün üzerinde gezdiriyor. Ağzının köşesinde bir sırıtış beliriyor, sonra aynı sırıtış

Ağızıyla göğsümü yalayıp yutuyor, bir yandan zevkle mırıldanırken bir yandan da şortunu ve külotunu bacaklarından aşağıya indiriyor.

Kendimi alçaltıyorum, onun her şeyini hissetmek için endişeleniyorum, umutsuzca kalbimin hissetmemesini umuyorum. Kalçalarını savurup içime girmeden önce ereksiyonunun sıcak başını birkaç kez bacaklarımın arasından geçiriyor.

Bu çok fazla. Kalbimin etrafındaki kale parçalanmaya başladı. O bir deprem, doğanın bir gücü. Ve benim ondan kurtulma şansım yok.

Fitz bir eliyle popomu, diğer de battaniyeyi tutuyor ve bizi kanepeye yatırıp beni öpüyor. Sanırım onu bütün gece öpebilirim.

Ne yazık ki oda arkadaşımı öpmemem gerekiyor.

Ve kesinlikle onunla seks yapmamam gerekiyor. "Evsiz kalacağız," diye mırıldanırken boynumu öpüyor.

Fitz kıkırdıyor, kalçalarını yavaş ve sert bir ritimle sallıyor. "Jaymes, buna sır tutmak deniyor."

"Ya-"

Beni bir öpücükle daha kesiyor ve ben bedenimi ve zihnimi teslim ediyorum çünkü Will ve Maren ülkenin diğer ucunda, en iyi arkadaşım diğer odada sızmış durumda ve Calvin Fitzgerald tam da haftalardır onu istediğim yerde.

"Bu senin hatan," diye mırıldanıyor, vücudumun aşağısına doğru öpücükler konduruyor, meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırıp diliyle fiskeliyor.

Sırtımı kamburlaştırdım. "Ne?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim çünkü dokunuşu her şeyi tüketiyor ve baş döndürüyor. "Bana her zaman dokunuyorsun." Yoluna devam ediyor

Vücuduma geri döndüm.

"Beni kışkırtıyor." Tekrar içime giriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Kamyonetimde benimle birlikte oluyorsun." Elleri saçlarıma dolanıyor ve ben ağzını açamadan ağzı tekrar ağzımı kapatıyor.

beni suçlamasına itiraz ediyorum.

Ellerim vücudunda geziniyor, çünkü Calvin Fitzgerald'ın karşı konulmaz, ince yontulmuş kasları benimle birlikte hareket ederken parmaklarımın altında geriliyor ve gevşiyor. Ve ben onun her santimini hissetmek istiyorum. Doyamıyorum.

Aklımı başımdan alan derin bir öpücükten sonra başım yana kayıyor, böylece bir saniyeliğine nefes alabiliyorum. "Ben geldim. . . Ben ..." Onun altında çözülürken her nefes bir sonrakini kovalıyor.

"Tabii ki öylesin," der, tam da Melissa'nın koltuğunun bacakları onun güçlü hareketlerini protesto etmek için sızlanmaya karar verdiğinde.

Zihnim dönüyor, düşüncelerim telaşsız bir mutluluk aurası. Adımı lanetleyip içimde hareketsiz kaldığında kemiksiz, coşkulu ve çok tatmin olmuş durumdayım.

Bu. Oldu.

Gerçek gibi hissetmek biraz zaman alıyor. Pişmanlığın beynimde yarattığı solucanın son mutluluk alevini de söndürmesini bekliyorum. Ama öyle olmuyor. Pişman değilim. Eğer geri sarıp tekrar yapabilseydim, yapardım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" O yüzünü boynuma yaslamış, nefesi düzensiz, ağır bedeni benimkinin üzerinde gevşek dururken, "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyorum.

"Siktir git." Yumuşak kıkırdamasıyla vücudu titreşiyor.

"Fitz?"

"Öyle mi?"

"Nefes alamıyorum."

Üzerimden kalkıyor ve ben de ona utangaç bir sırtışla battaniyeyi vücuduma sarıyor, gömleğimi ve iç çamaşırlarımı yerden alıyor ve aceleyle banyoya doğru ilerliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, tuvalette oturmuş, öne doğru eğilmiş, ellerim saçlarımı yumrukluyor. "Fitz'le seks yaptım. Bu ..." Aptalca mıydı? Belki de. Ama güzeldi. Çok iyiydi.

Sorun yok, diyorum, sifonu çekip ellerimi yıkıyorum. Aynadaki dağınık saçlı yansımama

dişlek bir sırıtış. "Sadece seksti," diye fısıldadım.

Kalbim gülüyor - belimi bükerek, bir sonraki nefes için nefes nefese kalarak gülüyorum.

Battaniyeyle döndüğümde Fitz şortunu giymiş ve kanepede oturuyordu. Bakıştık. Onunkini okuyamıyorum. Ben de benimkinin ne anlama geldiğinden emin değilim, bu yüzden yanına oturuyorum.

Etrafımıza rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, doğum kontrol hapi kullanıyorum."

"Merak ediyorsan söyleyeyim, vazektomi oldum."

Başım ona doğru dönüyor. "Sperm saymaktan yorulduğun için mi?"

Sırıttırıyor. "Aynen öyle."

Dudaklarım birkaç saniyeliğine bükülüyor. "Ama genital ucuğum var."

"Yengeçlerim var," diyor ve ciddi bir ifadeyle bana bakıyor.

Tepki vermemeye çalışıyorum. Eğer tepki verirsem, o kazanır. Ve onun kazanmasından hoşnut olmadığım iyice anlaşıldı. Ne yazık ki, kendimi tutamıyorum. Homurdanıyorum, ağzımı kapatıyorum ve sessiz kahkahalarla sarsılıyorum. Bunu karnımda hissediyorum, derin bir memnuniyet.

Bu onun sert yüzünü kırıyor ve sırtarak battaniyeyi elimden kapıyor. "Yatağına git."

"Sabah, bunlar hiç olmamış gibi mi davranacaksın?"

Fitz battaniyeleri düzeltiyor. "Tabii ki." Kanepeye uzanıyor ve beni kenara doğru kaymaya zorluyor.

İçin a İkincisi, I Kaşlarını çat, yapamaz
için Gizle Hayal kırıklığım.

"İyi geceler Fitz." Ayağı kalkıyorum.

"Melissa yakında uyanacak mı?"

Çenemi omzuma yaslıyorum. "Hayır."

Battaniyesini kaldırıyor. "Gün doğmadan seni onun yatağına götüreceğim."

Bu nasıl oldu? Calvin Fitzgerald'a nasıl bu kadar hızlı ve sert aşık oldum?

Kanepeye doğru geri adım atarken sırtışımlı .

"Sanırım tişörtün bizi çok sıcak yapacak," diyor ciddi bir yüz ifadesiyle ve iki saniye sonra kazanan sırtışını .

Önce tişörtü kaybediyorum, vücuduna sürünüyorum ve o da küçücük battaniyeyle mümkün olduğunca çok yerimizi örtüyor.

Yüzüm onunkinin üzerinde geziniyor. "Göğüslerimin göğsüne bastırılmasından hoşlanıyorsun."

"Evet, ."

Yanağımı göğsüne yaslıyorum. "Sen bana bir kalbin olmadığını düşündürme ihtiyacı hissedene kadar kalbini dinleyeceğim."

Fitz kelimelerle karşılık vermiyor. Bir elini sırtıma, diğerini de popoma .

Benim .

On Yedinci Bölüm

CALVIN

O . . .

Beklenmedik.

Kendimi duygusal kapasitemi zorlarken, ona vermem gerektiğini düşündüğümde daha fazlasını verirken buluyorum - ki bu çok fazla değil.

Güneş doğarken başını öpüyorum. Benimle kanepenin arkası arasına yerleşti. Kenarda zor duruyorum. Sıcak ve terliyim. Yine de hoşnutluğa benzer bir şey hissediyorum.

Bu olamaz. Hayatım kaos, acı ve pişmanlıkla karmakarışık. Tek bir yöne doğru sürükleniyorum. Ölüm beni kovalıyor. Ondan sonsuza kadar kaçamam ama bu acı gerçek beni denemekten alıkoymuyor.

"Yatağa gitmen gerek," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde, bir yandan da elimi kalçasına koyup hafifçe sallıyorum. Gözleri irkilerek açılıyor. Elimde olmadan sırtıyorum. O kadar güzel ki. Zihnimde bir avuç dolusu resim var.

hafızamda kalıcı bir yer edindi. Bu da onlara katılacak. "

kaç?" Uykulu sesi mahrem odayı dolduruyor

Aramızdaki boşluk.

"Bilmiyorum. Ama güneş doğuyor."

"Mkay." Jamie üzerimde manevra yapıyor, gözlerini ovuşturmadan önce ayağa kalkıp geriniyor. Yorgun bakışları üzerime düştüğünde dudakları havadar bir gülümsemeye dönüşüyor. "Rüyamda yapmamamız gereken bir şey yaptığımızı gördüm."

Geceliğini başının üzerine çeker ve kollarını geçirir.

"Sen ve hayallerin. Tam bir sapıksın."

Sırıltışı iki katına çıkıyor. "Oh, Fitzy, hiçbir fikrin yok." Yatak odasına doğru ilerliyor.

Tekrar uyumamın mümkün olmadığını biliyorum. Bu yüzden üzerime bir tişört ve tenis ayakkabılarımı geçirip sahilde uzun bir koşuya çıkıyorum, kumlar her adımımı zorlaştırırken mümkün olduğunca çok okyanus havası içime çekiyorum.

Bacaklarımdaki ve ciğerlerimdeki yanmayı, düşüncelerimin eriyip gitmesini memnuniyetle karşılıyorum.

Döndüğümde Jamie ve Melissa hâlâ uyuyorlardı, de duş alıp kahve ve simit almak için sokağa çıktım. Döndüğümde Melissa mutfakta uzun bir bardak suyu yudumluyordu. Makyajı rakun gözlerine bulaşmış, kızıl-siyah saçları yer yer toplanmış ve birkaç tutamı yüzüne yapışmış.

"Günaydın." Kahve taşıyıcısını ve simitleri, su soğutucusunun ve sahte incir ağacının yanındaki yuvarlak masasına yerleştiriyorum.

Suyu bu kadar çabuk içine çektiği için nefesi kesilmiş bir halde bardağı tezgâha vuruyor. "Jamie kışını yataktan kaldırmadan önce konuşabilir miyiz?"

Oturuyorum ve kahve fincanlarından birini alıyorum.

"Tabii ki."

"Sanırım arkadaşım senden hoşlanıyor." Diğer iki kahve fincanına bakıyor, ben de birini taşıyıcıdan çıkarıp ona uzatıyorum.

"Sen bir tanrısın. Teşekkür ederim." Kapağı açıyor ve dikkatli bir yudum alıyor. "Jamie'nin çocukken gözlerden uzak bir hayatı vardı. Tek ebeveynli. Evde eğitim görmüş. Mahallede sadece bir avuç arkadaşı vardı. Annesi öldüğünde tek bir hedefi vardı: Büyürken keşfedemediği tüm yerleri görmek. Bu yüzden seyahat hemşiresi olmuş." Melissa karşıma oturmadan önce yatak odasına doğru bir bakış attı. "Montana'da sıkışıp kalmasına izin verme. Onun büyük boy romantik bir kalbi var ve sen de dikkat dağıtıcı parlak bir şeysin. Ona soruyorum.

ilk başta neden buradan ayrıldığını unutmasına izin vermemelisin."

Yavaşça başımı sallıyorum. Düşüncelerim birbirine karışıyor, birçok yönden birbiriyle çelişiyor. Jamie'yi yönlendiriyormuşum gibi hissetmiyorum. O bir yetişkin, olgun kararlar alabilecek kapasitede. Egom bu mantığı seviyor çünkü beni sorumluluktan kurtarıyor. Kafamın içindeki diğer ses doğru olanı yapmam gerektiğini haykırıyor. Ama onunla birlikte olmak doğru olmasa bile doğru hissettiriyor.

Bunu neden bu kadar karmaşık hale getiriyorum? Montana'dan ayrılma zamanı geldiğinde eşyalarını toplamasına ilk yardım eden ben olacağım. Arkadaşlar böyle yapar.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ben erkek arkadaş malzemesi değilim. Evlilik için uygun değilim. Kimsenin kocası ya da babası olmayacağım." Kahvemden bir yudum aldım. "Ve biz sadece oda arkadaşız."

Ego kazanır.

"İlk uçağına binmesine yardım ettin. Bence siz oda arkadaşından daha fazlasısınız."

Kahvemi masaya bıraktım ve krem peynirli bir simit aldım. "Ben de evde eğitim aldım. Ortak bir noktamız var. Biz ... arkadaşız."

"Sadece arkadaş mı?" Melissa gözlerini kısar. "Sadece arkadaşız."

Bu iki kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, arkadaşımın çıplak ayakları sert zeminde sürtünmeye başladı. "Günaydın," diye mırıldanıyor, saatler önce onu uyandırdığımda olduğu kadar sersemlemiş.

"Günaydın, bebeğim." Melissa gülümser.

Jamie sıkar onu arkadaşının Omuz.

"Tanrım, güzel kokuyor. Kim kahve almaya gitti?"

"Harika oda arkadaşın." Melissa bardağını iyi niyetime kadeh kaldırır gibi kaldırıyor.

"O en iyisi." Jamie bir eliyle son bardağı alırken diğer eliyle yanağımla okşuyor. "Değil mi Fitz?"

Fiziksel olarak nötr kalmaya çalışıyorum, sanki bedenim onun dokunuşuna tepki vermiyormuş gibi ya da sanki arkadaşlar birbirlerine hep böyle dokunuyormuş gibi. Melissa'ya bakmıyorum çünkü Jamie aramızdaki sandalyeye otururken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Geceliği bacaklarının üstünü zar zor örtüyor - dün gece bedenimi saran aynı seksi bacakları.

Kahretsin, sertleşiyorum.

"Önemli bir şey değildi." Simit torbasını Melissa ve Jamie'ye yaklaşıtıyorum. "Sahilde koştum ve duş aldım. Ama siz ikiniz hâlâ uyuyordunuz, ben de kendimi işe yarar hale getirdim."

"Fitz takıntılı bir şekilde spor yapıyor. Vücut yağ oranı yüzde sıfır. Bu hiç adil değil." Jamie bana doğru alaycı bir sırıtış fırlattı.

"Yani ondan nefret ediyoruz," diyor Melissa.

"Ondan çok nefret ediyoruz." Jamie kıkırdıyor, bir simit çıkarıyor.

"Ben duşa giriyorum. Kardeşim ve eşi bu akşamki resmi partiden önce bir aile yemeği planladılar, umarım siz ikiniz ben yokken beladan uzak durabilirsiniz."

Jamie bir lokma simit yerken gülümsüyor. "Yapacak bir şeyler buluruz."

Melissa güvensiz bir uğultuyla yanımdan ayrılıyor ve banyoya girerek gözden kayboluyor.

"Günaydın, Calvin Fitzgerald." Jamie sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elindeki kahve fincanı sırıtışını gizlerken ayağını sandalyemin kenarına, açık bacaklarımın arasına koyuyor.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona dün gece hiç yaşanmadığını hatırlatmak kahvesine işlemek gibi geliyor.

Fincanını masaya bırakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Alnında en az bir düzine endişe çizgisi var. Bunları tartışmak ister misin?"

"Endişelenmekten bahsetmişken, Melissa Montana'da yolunuzu şaşıracağınızdan ve tüm ülkelere gitmeyeceğinizden endişeleniyor.

Ocak ayında buradan ayrıldığınızda seyahat etmeyi hayal ettiğiniz yerler."

Hızlı iyileşmesine rağmen kendine güveni kısa sürelğine azalıyor. "Montana'yı seviyorum, ama belki de bunun tek nedeni karşılaştıracak başka yerlere ihtiyaç duymamdır. Sizi temin ederim ki Missoula'da kalmayacağım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bunu duyunca rahatlayacaktır."

"Bunu duyunca rahatlayan tek kişi o mu?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Simidin yarısını ağzıma attım.

"Kararlı bir ilişki içinde olma fikrine verdiğin ince 'siktir git'i kaçırdığımı sanma."

Yavaşça çiğneyerek, "Takip etmiyorum" diye mırıldandım.

"Otuzlu yaşlarının ortasında, hiç evlenmemiş bir adam vazektomi yaptırdığını açıkladığında, bu onun herhangi bir bağlılıkla hiçbir ilgisi olmadığını gösteren yanıp sönen bir neon işaretidir."

"Ben işime bağlıyım ve işimin bir vajinası ya da biyolojik saati yok. Ve ben onlardan biri olmasam da, bağlı bir ilişkiden memnun olacak pek çok erkek var; sadece çocuk istemiyorlar. Tüm insanlar üremek zorunda değil."

"Doğru. Ancak biyolojik olarak üremeye programlanmış durumdayız. Bu hormonlarımızda var. Sevişme arzunuz insanoğlunun üreme içgüdüsüdür. Eğer böyle olmasaydı, vazektomiye ya da öncesinde sperm sayımına ihtiyaç duymazdın." Tarçınlı şekerli simidinden bir parça kopararak sırtıyor. "Basitçe seks yapmazdınız çünkü arzunuz olmazdı."

Omuz silkiyorum. "Bu bir seçim."

Birkaç kez başını sallıyor. "Biyolojinize aykırı olsa bile bu bir seçimdir. Hayatının geri kalanında bekar olmayı seçiyorsun. Ama bunun nedeni insani bağ, arkadaşlık ve aidiyet duygusu istememeniz değil."

"Hayır mı?" Birkaç saniye göz temasından kaçınmak için fincanımın kapağıyla oynuyorum. Beni incelemekte, onun görmediği yanlarımı görmekte çok iyi. "O zaman neden?"

"Bu güzel bir soru. Anlamaya çalıştığım bir soru. Çizdiğiniz bir çizgi olduğunu hissediyorum ve onu geçmemeye çalışıyorum. Ama bu bana doğal gelmiyor. Ben bir tamirciyim. Empatik. İyi bir dinleyiciyim."

Başımı kaldırdığımda dudakları melankolik bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Zor," diye fısıldıyor, sandalyesinden benim sandalyeme doğru ilerliyor.

kucak.

Bana böyle baktığında hissettiğim kırılganlık tam bir işkence.

"Ben insanım." Saçımı karıştırıyor. "Ve sen benim insanımsın. İçgüdüsel olarak senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Boynu geriliyor ve dudaklarını alnıma bastırıp bir öpücük bırakıyor. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Ve sen içimdeyken, derinin altına girmek, kaburgalarının arasına sıkışmak ve göğsünde atan organa sarılmak istiyorum." Dudakları kirli çenemde geziniyor. "Acını hissetmek istiyorum. Ve onu almak istiyorum."

Ağzı benimkini bulduğunda, kendimi kontrol edemiyorum. Ellerim saçlarında yerini alıyor. Dudaklarım onunkilerle birleşiyor. Göğsümdeki o umutsuz, zar zor atan organ daha sert pompalarken onun tadına bakıyorum, onu yiyip bitiriyorum. Hayata çok kızgın.

Orada olmayan bir şeyi sahiplenmek için bu kadar çabalamasına kızgın. Uyması gereken tüm o yerlerin kırılmış olmasına kızgın. Sonsuz kederle birbirine yapışmış tanınmaz moloz parçalarından başka bir şey değiller.

Belki de gerçek trajedi budur.

Bir şey kaybettiğim için değil. Asla hiçbir şeye ya da hiç kimseye sahip olamayacağım. Keder, geçmişe tutunan bir çapa değildir; geleceğin hırsızıdır.

Banyo kapısı açılıyor ve Jamie kucağımdan uçuyor, gözleri kocaman, mutfığa doğru geri geri giderken gözden kayboluyor.

Pembe bir bornoza sarınmış Melissa bize bakmadan doğruca yatak odasına giriyor. Jamie'nin parmak uçları dudaklarında geziniyor. Başımı eğerek boynumdaki gerginliği ovuyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

"Şimdi duş alacağım," diye mırıldanıyor.

Bakışlarımı kaldırmadan başımı sallıyorum.

On Sekizinci Bölüm

JAYMES

O saçını ve makyajını yaparken ben Melissa ile yatak odasında saklanıyorum. Ve o yapana kadar odadan çıkmıyorum. O benim tamponum. Fitz'le yalnızken kendime güvenmiyorum. Yine de bu öğleden sonra için gündemde olan şey tam olarak bu.

"Parti için kıyafetlerimi değiştirmek üzere saat dörtte döneceğim. Siz ikiniz ne yapacaksınız?" Çantasının askısını omzuna atıyor ve ben Fitz'in karşısındaki kanepeye otururken bize bakıyor.

"Bence gündüz içmek iyi bir plan gibi görünüyor." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sanki ciddi değilmişim gibi gülüyor.

"Bana bir plan gibi geldi," diye ekliyor Fitz beklenmedik bir şekilde.

Melissa başını sallar ve kapıyı açar. "Bu geceki partide bol miktarda alkol olacak. Belki ben dönene kadar ayık kalabilirsin. Byeee."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor. Boşta kalıyoruz.

Sessiz.

Bakışlar kucağımızı işaret etti.

Sonunda Fitz boğazını temizliyor. "Eğer burada kalırsak-"
" "Bütün günü seks yaparak geçireceğiz."

"Oldukça. Günlük içki konusunda ciddi miydin?" Bana doğru baktı.

"Öyle ?"

"Buna karşı değilim."

"Çantamı alayım."

Yakındaki barlar öğleden önce açık değil ama mimoza servisi yapan bir kafe buluyoruz. Birkaç kadeh içtikten sonra hayatım hakkında Melissa'nın önceki gece anlattığından daha fazla şey anlatmaya başlıyorum. Ne yazık ki, hiçbir alkol Fitz'in geçmişini paylaşmasını sağlamıyor.

Öğleye doğru, bir spor barında bir masada oturmuş, yağlı hamburgerler yiyor ve musluktan bira içiyorduk.

"Bana Miguel'den biraz daha bahset," diyor Fitz, kabinin köşesinde rahatlamış, bir eli birasını tutuyor, diğer eli masanın üzerinde, parmakları masaya vuruyor.

Kızartmalarımı yarısı yenmiş hamburgerimin yanına merdiven gibi dizerken Miguel'i hatırlamam birkaç saniyemi alıyor. "Daha büyüktü. Babası geceleri çalışırdı, annesi de her zaman bir garsondu." Burnum kırıışıyor. "Ne zaman uyuduğunu bilmiyorum. Sence bir vampir miydi?" Sıcak bir vızıltı hissederek kıkırdıyorum.

Bana birkaç kez yavaşça göz kırpmıyor. Sorumu düşünüyor mu? Yoksa Miguel'in annesinin vampir olmasının mümkün olup olmadığını bilemeyecek kadar sarhoş mu?

"Babasını uyandırmamak için sessiz olmak zorundaydık. Ve hızlı olmalıydık." Homurdandım. "Sanırım pantolonunu çıkarmadan önce kendi kendine boşaldı çünkü sadece bir kısmı içeri girdi." Parmağımı kaldırıyorum ve yavaşça büküyorum. "Gevşekti."

Fitz boş bir ifadeyle yavaşça göz kırpmaya devam ediyor. "Ama ertesi hafta ona ikinci bir şans verdim, ve o daha iyisini yaptı. Kirazı patlattı." Dudaklarımla bir patlama sesi çıkarıyorum. "Peki ya sen? İlk seferinde başarılı oldun mu?"

Gözlerini tabağıma dikti. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Nereye gitmek istiyorsun? Arabayla gitmemeliyiz."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Arabamız yok."

"Bu mantıklı. Sanırım beni öpmeni içeren ayıklık testleri olmayacak," diye mırıldanıyorum, kabinden çıktıktan sonra elini tutuyorum.

"Şimdi, şimdi... bu bilimsel olarak kanıtlanmış bir yöntemdi."

Spor barından çıkarken kıkırdıyorum. Caddenin aşağısındaki mağazaların ve restoranların önünden geçerken Fitz elimi tutuyor. Benim kafam fena halde güzel ama onun etkilenip etkilenmediğinden emin değilim.

"Oh, bak!" Onu durdurmak için elini çekiyorum ve pencereyi gösteriyorum. "Ne yapmalıyız biliyor musun?"

Neon tabelaya kaşlarını çatıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum."

Onu kapıya doğru çekiyorum.

Telefonum odanın içinde bir yerden çalıyor ve beni derin uykumdan uyandırıyor. Yatakta doğrulduğumda midem bulanıyor ve içindekileri boğazımın arkasına sıkıştırıyor. Yataktan fırlayıp tuvalete koşuyorum.

İçtiğim günün hatıraları klozete sığıyor. Sonra topuklarımın üzerine çöküp elimi tersiyle ağzımı siliyorum. Gündüz içmek iyi bir fikir olmayabilirdi.

"Aman Tanrım." Yere baktım.

Üstsüz ve sütyensizim, kot pantolonumun düğmeleri ve fermuarı açık. Gözlerimi kapatarak, beni tuvalete tapmaya götüren olayları bir araya getiriyorum. Her şey ters sırada ilerliyor.

Melissa'nın yatağında oyalanıyorduk. Sonra o uyumaya başladı, ben de uyudum. Ondan önce, eve döndüğümüzde güldüğümüzü hatırlıyorum. Neye güldüğümüzü bilmiyorum ama o kadar çok gülmüştüm ki ağlamıştım. Sonra Fitz beni sadece onun yaptığı gibi öptü.

Elleri yüzümü okşuyor.

Dilim ağızımda. Her şeyi tüketiyor.

"Seni istiyorum," diyerek tişörtünü göğsüne doğru ittim ve o kapıyı arkamızdan kapatmadan önce karın kaslarını öpüp yaladım.

"Lanet olsun. Sen ne-" Ben dizlerimin üzerine çöküp onu kot pantolonundan kurtarıırken, hevesle ağızma alıp zevkle mırıldanırken sırtı açık kapıya çarptı ve kapıyı açık tuttu. "Yüce ." Nefes nefese kalmıştı, bir eli kapıya dayanmış, diğer eli başımın arkasındaydı.

"Hayır, hayır, hayır..." Yüzümü kapatıyorum, kapının önünden sürünerek geçen ve nefesi kesilen yaşlı kadını hatırlıyorum.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi ve yüzümü yıkamadan önce birkaç saniye makyaj masasının kenarına tutunuyorum. Sonra dişlerimi fırçalıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Oh lanet olsun. . ." Parmaklarım boynumun arkasındaki hassas bölgenin üzerindeki bandajı sıyrıyor ve hatırlıyorum

...

Dövmelerimiz var.

Yatak odasına dönüyorum, Fitz bir kolunu yüzüne atmış uyuyor, pantolonu hâlâ açık. Gömleği yoktu. "Uyan lan! Neden dövme yaptırmamıza izin verdin?"

Melissa'dan üç cevapsız arama ve bir avuç mesaj aldım. Fitz homurdanarak yavaşça uyanırken yatak odasından çıkıyorum ve Melissa'nın cevapsız çağrılarına cevap veriyorum.

"Ne halt ediyordun sen?" diye soruyor. "Hiçbir şey. Yani"- alnımı ovuyorum-"biz . . .

"Öğle yemeğini kaptım ve etrafta dolaştım."

"Neden telefonuna cevap vermedin?"

"Banyodaydım. Sen neredeydin?"

"Her şeyin hazır olduğundan emin olmak için marinaya uğradık. Şimdi gidiyorum. Ama oraya vardığımda hemen elbisemi giyeceğim ve gitmemiz gerekecek. Siz ikiniz hazır mısınız?"

"Evet, kesinlikle." Yerden gömleğimi ve sütyenimi yatak odasına daldım.

"Güzel. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Vedalaşmadan aramayı sonlandırıyorum.

"! Melissa yolda." Fitz'in bacağını sallıyorum. "Kahretsin, Fitz. Uyan artık!"

Homurdanıyor ve gözlerini açmadan önce ovuşturuyor.

"Biz. Dövmelerimiz var. Dövmelerimiz var."

Fitz oturmak için rahatlar. "Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Biz yaptık. Bu senin fikrindi."

"Dostum! Söz hakkınız vardı. Onları yaptıracak kadar ayık değildik. Hangi sorumsuz salak bize dövme yaptı? Alkol kan incelticidir. Bil bakalım dövme yaptırmadan önce ne yapmamalısın?" Sesim her kelimedede daha da yükseliyor.

Kıkırdıyor, ayağa kalkıyor ve uzun bir esneme hareketiyle sırtını kamburlaştırıyor. "Alkol içiyor musun?"

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek. Eğer bu kadar sorumsuz birini bulduysak, her şeyi hijyenik ve steril tutma konusunda ne kadar sorumsuz olduğunu ancak hayal edebilirim." Tüm tehlikeli olasılıkları düşündükçe midem bulanıyor.

"O kadar da sarhoş değildik. Sadece hayatın tadını çıkarıyorduk." Çenesini eğiyor ve dövmesini incelemek için kolunu kaldırıyor.

"Melissa buraya gelene kadar hazır olmalıyız. Giyin."

Bir daha asla bir damla bile alkol içmeyeceğim. Fitz banyonun kapısını kapattığında yatağımı topluyorum, elbisemi giyiyorum ve saç maşam ısınırken boy aynasında makyajımı yapıyorum.

Boynumun arkasını göremesem de ne yazdığını biliyorum - unutacak kadar sarhoş olmadığımın bir kanıtı daha.

Benimki "O benim" diyor, onunki de "O benim" diyor.

"Tek kelime, Fitz. Fazladan bir kelime için biraz para veremez miydin?" Kapı aralığında durduğunda soruyorum.

Siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve gümüş-mavi geometrik bir kravat giymiş. Bugünkü olaylar için onu suçlamaya kararlı olduğumu neredeyse unutuyorum.

"Pitch in?" Bir kahkaha attı. "Bahse girerim benden daha çok para kazanıyordursundur. Asıl soru şu: Bu kadar kalıcı bir şey için neden bu kadar cimri davrandın?"

"Cömertlik seviyeni test ediyordum."

Dudakları bükülüyor ve birkaç kez başını sallayarak altın rengi, dantelli, inek yakalı ve kalçamda geniş bir yırtmaç bulunan elbisemi inceliyor. "Dur tahmin edeyim. Başarısız mı oldum?"

"Times infinity." Yansımasına kaşlarımı çatıyorum, zor olsa da çünkü o takım elbise bana bir şeyler yapıyor. Başımı belaya sokan şeyler.

"Bu kadar büyütecek ne var ki?"

Saç maşasını büküyorum. "O benim insanım, dostluk anlamına gelir. O benim, sahiplik anlamına gelir. Sonsuza dek sürececek bir şey."

"Neyse o."

Saç maşasının fişini çekiyorum ve ona doğru dönüyorum, derin bir nefes alıp birkaç saniye tutuyorum. "Bu neyse o mu? Bunu nasıl açıklayacağız?"

"Kim bilecek ki?"

"Ne? Melissa bilecek. Will ve Maren da bilecek. Kısacası, bilmesini istemediğimiz üç kişi bilecek."

"Boynunuzun arkasında, saçlarınızla örtülü. Benimki de gövdemde, kolumla örtülü. Ayrıca, 'o'yu her zaman başka bir şeyle değiştirebilirsin."

Sonu h-e ile biten kelimeler düşünüyorum. Hiçbir şey bulamadım. "Hangi kelimelerin sonu h-e ile bitiyor?" Onu geçip topuklarımın üzerinde mutfağa gidiyorum.

Fitz telefonuna bakarken beni takip ediyor. "Çığ, kalp ağrısı, diş ağrısı, kılıfsız, bıyık, guilloche-"

"Bıyık mı? Bıyık benim mi? Bu çok saçma. Guilloche da ne?"

"Bu, uh ... .." Gözlerini kısarak telefonunun ekranına bakıyor. "Kesişen iki çizginin oluşturduğu bir dekorasyon."

"Ben bir aptalım. Hayır." Başımı yarım düzine kez sallıyorum. "Beni aptal yerine koyuyorsun."

Kafasını geriye atıyor. "Whoa. Whoa. Whoa. Vay be. Eğer seni aptal yerine koyarsam, o zaman en yarım yamalak bir dövmeciden dövme yaptırmamızı öneren kadın hakkında ne diyeceğiz? Kötü etki bırakan sensin. Ve senin kötü etkilerin altında aptalca şeyler yapan da benim."

Ona el salladım. "Saçmalama. Guilloche'a bakacağım. Peki 'kız' kelimesini neyle değiştireceksin?"

Kıkırdıyor. "Korkarım benim seçeneklerim seninkilerden daha az. Muhtemelen galoş giyeceğim."

"Galoshe benim mi?" Homurdanıyorum. "Ama cidden, sen daha yaşlısın. Neden dövme yaptırmamıza izin verdin?"

Fitz ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Çünkü gündüz içmeye gitmemiz gerektiğini düşündün, bu da beni her zamankinden daha uyumlu yaptı. Sana alternatif planı hatırlatmama gerek var mı?"

Çantamın fermuarını çekip ona bakıyorum. "Gündüz içki içmek bunun olmasını tam olarak engellemedi."

Yavaş bir sırtış dudaklarını çalıyor. "Bunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Çantamı tezgâha bırakıp bir bardağa su doldururken bakışlarımı kaçırıyorum. "Tişörtüm ve sütyenim olmadan uyandım. Bir şeyler oldu. Ve evet, hatırlıyorum!"

Cevap vermeyince bir yudum su alıp ona doğru dönüyorum. Fitz sırtıyor. Tanrım! Kocaman bir sırtış. Pek de masum olmayan yüzümü kırıyor. Calvin Fitzgerald'dan etkilenmemiş gibi davranma isteğim azalıyor. Nedenini bilmesem de nerededir durduğunu biliyorum. Ve bunu kabul ediyorum. Ne yazık ki, bu ona karşı artan hislerimi değiştirmiyor.

"Dövmeme hiçbir şey yapmıyorum." Omuz silkiyorum. "Bir gün, o benim olacak."

Yüzünü buruşturan bir çekingenlik belirtisi, ortaya çıktığı kadar çabuk kaybolur, ama onun yüzünü çalmadan önce değil

Gülümse.

"Ama sen en iyisi galoşlarını değiştir. Senin için mantıklı olan tek şey bu."

Yavaşça nefes almadan önce yanakları birkaç saniye şişiyor. "Ama dürüst olalım, benimle ilgili hiçbir şey mantıklı değil."

"Will ve Maren'ı dinlemeyi bırakmalısın." Topuklu ayakkabılarımı ona doğru şaklatıp yakalarını kavıyorum. "Bu takımın içinde inanılmaz seksi göründüğünü söyleyebilir miyim?"

Tam kapı açılırken yüzünde yenilenmiş bir gülümseme beliriyor.

Geri çekiliyorum.

"Geç kaldım! Çok geç kalıyorum. Kardeşimin zaman kavramı yok." Melissa vızıldayarak yanımızdan geçip yatak odasına gitti. "Elbisemin fermuarını çekmek için yardıma ihtiyacım olacak!"

"Hepsi senin." Fitz başını sallıyor.

"Geliyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

CALVIN

Jaymes Andrews hayatımda yaptığım en iyi hata. Ve eğer baştan yapacak olsaydım, hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Çaylak yılımda, bize tahliye etmemiz söylendikten sonra geri döndüm ve kapana kısılmış gibi görünen iki adam için geri gittim. Birini kurtarmayı başardım. Sayısız ameliyattan sonra hala tanınmaz halde ama hayatta. Bana yanlış karar verdiğimi söyledi. Belki de haklıdır. Ancak, karısı ve kızı bana sonsuza dek borçlu olduklarını hissettiler.

Eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım yine aynı hatayı yapardım, çünkü tüm hatalar kötü değildir. Bazen hata, yanlış bir yola sapmak, planlanmamış bir yoldan gitmektir.

Bu gece, bu dolambaçlı yoldan keyif alacağım çünkü bu benim bir yat kulübündeki ilk partim. Varır varmaz, Melissa ev sahiplerinden biri olduğu için izin istiyor.

Etkileyici bir yat dizisini geçip ahşap bir köprü üzerinden kulüp binasına ve onun suya bakan geniş avlusuna doğru yürüyoruz. Jamie köprüde sabit durmak için kolumu tutuyor.

Süslü gri takım elbiseli bir adam arkasından yaklaşıyor. "Yaşadığım ve nefes aldığım gibi."

Dönüyor. "Noah!" Kolları adamın boynuna dolanıyor ve adam onu yerden kaldırıp yavaş bir daire çizdikten sonra topuklarına geri götürüyor.

"Melissa Wyoming'de bir iş aldığını söyledi."

"Montana."

"Bu da neyin nesi?"

" bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Oh"-o tarafına döner

-Noah, bu benim oda arkadaşım Calvin. Calvin, bu Noah. Hemşirelik okuluna birlikte gittik."

"Hemşirelik okulunda birlikte mi?" Noah ona şüpheyle bakarak soruyor. "En hafif tabirle." Kıkırdıyor.

Onu becerdi. O bakışı biliyorum. O gelmeden iki saniye önce bende de vardı. Ama bunu başka bir adamın önünde söylediği için götün teki.

"Calvin Missoula'da bir duman atlayıcı."

Noah dikkatini bana çeviriyor, boynunu geriyor ve sanki şimdi kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi omuzlarını geriye çekiyor. Onun hemşire olması ve benim seçkin bir itfaiyeci grubunun parçası olmam umurumda bile değil. Alet boyutlarını karşılaştırmamıza gerek yok.

Bu hiçbir zaman benim oyunum olmadı.

Ama bilgin olsun, benim aletim onunkinin iki katı. Ve Jamie bunu biliyor.

Noah, "Bahse girerim bu tür bir işi yapmak için farklı bir kişilik gerekir," diyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Duman atlayıcılar zeki sorun çözücülerdir. Odaklanmışlardır. Cesuruz. Bir de işin fiziksel kısmı var. Fiziksel olarak her zaman en iyi durumdayız."

Jamie, Noah'ya ezik olmadığına dair güven verici bir gülümseme atarak, "Noah tıp fakültesini araştırıyor," diye duyuruyor.

O değil.

Hemşirelik de doktorluk gibi gerekli ve takdire şayan bir meslektir.

"Bu harika. Birinin o reçeteleri imzalaması gerekiyor." Sırıtiyorum. Samimi değildi. Samimi gülümsemeyi yanlış yere koymuş olmalıyım.

Jamie bana kaşlarını çattı. İyi. Hıyarlık yapıyorum. Daha büyük penis. Ancak, tartışmanın iyiliği için, diyelim ki Jamie

Kız arkadaşım. Ne tür bir pislik başka bir erkeğin kızını gözünün önünde kaldırır ve üzerinde ayaklarını kaldırdığında kışının yarısını gösteren küçücük bir elbise varken onu bir çemberin içinde döndürür?

Noah kendini savunmak için ağzını açtığına Jamie'nin elini tutuyorum. "Seninle tanışmak güzeldi. Okulda iyi şanslar, dostum."

Kanka. Bu ya gerçekten dostunuz olan bir erkeği sevmek için kullanılan bir terimdir ya da bir daha asla görmeyi ummadığınız bir erkeğe söylediğiniz şeydir. Ve Noah'ın sahte gülümsemesi bunu bildiğini gösteriyor.

Onu müzik, yiyecek ve içeceklerin olduğu kulüp binasına doğru sürüklerken Jamie, Noah'ya "Beni sonra bul, arayı kapatırız," diye sesleniyor. Bugün başka bir içkiye ihtiyacım yok ama bir tane içebilirim.

"O da neydi?" Jamie kolumu çimdikledi.

Garsona gülümsüyorum ve tepsisindeki iki kadeh şampanyaya uzanıyorum.

"Asla olmaz." Bardakları sabitlememe fırsat vermeden Jamie elime vurdu. "İçki içmiyoruz."

,"" diye .

"arkadaki neydi?" diye tekrarlıyor.

"Ne neydi?" İçecekler artık bir seçenek olmadığı için yiyeceklere doğru yöneliyorum.

"Noah'a karşı biraz hıyar gibiydin."

Bir tabak alıyorum ve yemek yığmaya başlıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Evet. Sanırım."

"Ama benim daha büyük bir penis olduğumu söyleyebilir misin?"

"O değildi-" Bunu biraz geç anlıyor ve gülümsemesi kazanıyor. "Sen bir aptalsın."

"Daha büyük bir aletim var demek istiyorsun."

"Yolumuza çıkan ilk adamla sidik yarışına girmene gerek olduğunu sanmıyorum." Tabağına birkaç üzüm ve kraker koyar.

"Jaymes, bu bir sidik yarışı değildi. Kimse seni işaretlemedi. Seninle yattığını bilmemi istedi,

ve ben de aynı duyguları paylaşıyorduk."

"Hayır. Kimsenin ne bilmesini istemiyorsun." Servis kaşığını yere bıraktı ve bana döndü.

Yoğun bakışlarını yüzümde hissediyorum ama büfeye odaklanıyorum. Şu anda bunu konuşmuyoruz, bu yüzden tabağımı doldurmayı bitiriyorum ve panoramik su manzaralı pencerelere doğru ilerliyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca partideki herkesle tanıştım. Ancak, hatırladığım tek isimler John ve Sadie. John harika yemeklerden sorumlu şef, Sadie ise açık barı işleten uzun boylu sarışın barmen.

Akşama kadar beş rom ve kola (rom hariç) içtim.

Melissa ve hastaneden hoşlandığı belli olan bir adamın yanında duruyoruz. Onların konuşmalarını duymazdan geliyorum çünkü bağırsak rekonstrüksiyonu umurumda değil. Jamie'nin kulağına "Tanrım, bu elbisenin üzerinde nasıl durduğuna bayıldım," diye mırıldanıyorum çünkü sıkıldım ve onun kızardığını görmek beni eğlendiriyor.

Bir anda yanaklarına sıcaklık doldu.

"Ben de bacaklarının arasında hissettiklerimi seviyorum."

Melissa ve arkadaşı bağırsak rekonstrüksiyonu konuşmalarını yarıda keserek Jamie'ye odaklanırlar. "Sen iyi misin?"

Kadın dondu kaldı. "Sarhoş ve tutarsız şeyler söylüyor."

Melissa homurdanıyor. "Tutarsız mı yoksa uygunsuz mu? Kızarıyorsun, bebeğim."

"Aptalca şeyler," diye cevaplıyor Jamie sıkı bir gülümsemeyle, kolamı çalıp masaya koyarken. "Karaciğerin beyaz bayrak çekiyor Fitzigan. Hadi gidelim. Dairene geri dönmek için bir araç buluruz."

Fitzigan? Bana taktığı isimlerin beni sadece sertleştirdiğini biliyor mu?

Jamie elimi tutup beni kapıya doğru çekerken Melissa, "İyi geceler Jamie," diyor.

"Ailene söyle ..." Sözcüklerimi geveliyorum. "Onlara 'mutlu yıllar' de."

"Yıldönümü," düzeltti Jamie. "Benim hatam. Sarhoşum."

"Sen değil sarhoş." O römorkörler Ben doğru yat sırasının yanındaki tahta kaldırımda.

"Çok sarhoşum. Tekrar seks yapacağımızdan ya da yanlışlıkla bir dövme daha yaptıracağımızdan korkuyorum. Ama aptalca şeyler yapmamızı engellemek için ayık olmana sevindim."

Duruyor, elimi bırakıyor ve bana bakıyor. "Benimle seks yapmak aptalca bir şey mi?" Ses tonu tüm eğlence kıvılcımlarını söndürüyor.

Ağır bir iç çekişle ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve bir süre gökyüzüne bakıyorum. "Duruma göre değişir." Ona bakıyorum. "Bu senin için sadece seks olabilir mi? Dövmeler iki insanın bir anlık aptallığına kapılmasından başka bir şey olamaz mı? Dünyanın sonu ve hiçbir şeyin başlangıcı olamaz mı? Hayallerinin peşinden o işten bu işe seyahat etmemenin nedeni ben olamaz mıyım?"

Ellerini yumruk yapıyor ve gözlerini bir duygu fırtınası doldururken tüm vücudu titriyor. "Neden bir uyarıyla gelmek zorundasın? Neden beni normal bir insan gibi öpemiyorsun? Beni öp çünkü beni öpmek istiyorsun. Beni istediğin gibi öp-"

Onu öpüyorum, ama normal bir insan olduğum için değil. Onu öpüyorum çünkü onu öpmemeyi imkansız kılıyor. Cesareti övgüye değer. Ama Jamie gibi normal insanların sorunu, öpüşmek gibi şeylere normal tepkiler vermeleridir. Jamie'nin umutlar ve hayaller, kedi yavruları, ayın döngüsü ve gece öpücükleri gibi şeylere tutunan yapış yapış küçük bir kalbi var.

Bu bir hata değil. Normal insanların sahip olduğu bir yetenektir.

Uçaktan atlamak istiyorum. Yangın söndürmek istiyorum. Kilometrelerce koşmak istiyorum. Vücudumu kırılma noktasına kadar çalıştırmak. Durulamak ve tekrarlamak.

Bu kadını öpmek istemiyorum. Onu öpmem gerek. Bu benim en büyük zayıflığım.

"Benim olmanı istiyorum," diye dudaklarına doğru nefes alırken parmaklarım çıplak omzundan ensesine ve saçlarının altında saklı bandaja doğru kayıyor. "Sen gidene kadar."

Titrek bir nefes alıyor. "Ama ben senin olamam."

"Neden?" Gözlerini kısıtırıp kapatıyor.

"Çünkü senin asla böyle bir kayıp hissetmeni istemiyorum.

Ve sahip olmadığınız bir şeyi kaybedemezsiniz."

Gözleri açık. Jamie düşünceli bakışlarda ustalaşmış. İstemedenden de olsa gizemli. Bir an aşırı paylaşımcı olduğu için sessiz kalması için yalvarıyorum, bir an sonra kafasının içine girip düşüncelerinde kaybolmak, onun dünyasında yaşamak istiyorum.

Parmakları benimkilerle birleşiyor ve beni iki sıra yata arasındaki bir geçitten aşağı çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Cevap yok.

Tüm sağduyuma rağmen, yata binmesine yardım ettim. "Tutuklanacakmışız gibi hissediyorum."

"Hayır." Gülümsüyor. "Bobby J'nin babası öldü ve yata ona bıraktı. Ama Bobby J teknelerden nefret eder. Bu yüzden yat hiç kullanılmıyor."

"Bobby J kim?"

"Eski bir dost." Güvertedeki koltuklardan birinin yastığının altında bir anahtar bulduktan sonra, kendisiyle gurur duyarak anahtarı havaya kaldırır. Çok karanlık olduğu için anahtarı deliğe sokması birkaç denemesini alır. Kapı açıldığında küpeşteye uzanır ve güvertenin altına inen basamakları iner.

Ona yetişir yetişmez parmaklarım saçlarının arasına giriyor ve alnım dayanıyor. "Kafamın içine ediyorsun, Jaymes. Çok fena mahvediyorsun."

Yat kulübünden gelen küçük bir ışık titremesi sağ tarafımızdaki lombozdan yüzüne vuruyor. "Yani

Ne?" Elleri yanlarında gevşek duruyor. "Sen benim değilsin. Ama ben senim, o yüzden asıl soru şu: Benimle ne yapacaksın?"

Yüzünün yan tarafını tutuyorum ve boynunu öpüyorum. "Benim," diye fısıldıyorum.

Topuklarını tekmeleyerek içimde eriyor. "Daha aşağı," diyor nefes nefese bir sesle, parmakları saçlarımda düğümlenmiş, beni gitmemi istediği yöne doğru çekiyor.

Elbisenin askılarını omuzlarından aşağı kaydırarak göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Bir meme ucunu ağzıma alırken, eteğini yukarı kaldırıyor, böylece tüm elbise belinin etrafında toplanıyor.

"Beni daha aşağıdan öp."

Önünde diz çöküp siyah tangasını bacaklarından aşağı sıyrıyorum. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp dilimi sokabildiğim kadar içine sokarken, başparmaklarımdan pedleri iç uyluklarını kızdırıyor.

"Yesss . . ." Beni istediği yerde tutmak için iki eliyle saçları sıkıca kavrayarak inliyor.

Adımı haykırdığında o kadar sertleşmişim ki sikimi pantolonumdan yeterince hızlı çıkaramıyordum. Çıkarır çıkarmaz, onu kendime doğru kaldırdım ve içine girdim. Pantolonum ve külotum ayak bileklerime zincirlenmişken, bizi yatak odasına sürüklüyorum. Sabırlı versiyonum, elbisesini beline dolamak yerine çıkarmasına yardım ederdi ve ben de pantolonumu ve külotumu çıkarmak için ayakkabıları çıkarırdım. Ama sadece ceketimi ve gömleğimi çıkaracak kadar ileri gidiyorum çünkü göğüslerini göğsüme bastırmasını seviyorum. Ve tırnaklarını sırtıma geçirmesini istiyorum, "Oh, Tanrım . . . evet."

O da öyle. O kadar yüksek sesle söylüyor ki eminim kulüp binasında kalan herkes gecenin ikinci orgazmını yaşamaya yaklaştığını biliyordur.

Bu kadın aklımı başımdan aldı.

Her iki eli de altımızdaki çarşafı tutuyor, topukları yatağı kazarken pamuğu sarsıyor ve

bana karşı gıcırđıyor. "Y-yesss!"

Son oyunum serbest kalmak olmalı ama değil. Jamie ile, onun altımda parçalanışını izlemek. Bu şimdiye kadar tanık olduğum en seksi, en ilahi şey.

Ancak acı gerçek şu ki, bu bir illüzyondan başka bir şey değil.

Yirminci Bölüm

JAYMES

Çocukluğumdan bu kadar az şey hatırlamam çok garip. Ve hatırladığımı sandığım bazı şeyler mantıklı gelmiyor. Yani bunların gerçek değil, rüya anıları olduğunu biliyorum.

Ancak çocukluğumdan beri tekrarlayan bir rüyamda bir çift görüyordum. Yüzlerini hiç fark etmemiştim, sadece ahşap bir rıhtımda el ele yürüyorlardı. Kadının üzerinde seftali çiçeğinden bir güneş elbisesi vardı, diğer elinden zarif beyaz bir çanta sarkıyordu. Kadın yalınayak yürürken, adam diğer elinde yüksek topuklu ayakkabılarını askılarından tutarak taşıyordu.

Genç yaşta bile, bir erkeğin bir kadının ayakkabılarını taşımasında özel bir şey olduğunu düşünürdüm, bu konuda hassas bir şey.

Bu sabah, Fitz ve ben gün doğumundan önce rıhtımda el ele yürürken çıplak ayaklı kadın benim ve Fitz'in diğer elinde de benim topuklu ayakkabılarım var.

Missoula'ya döndüğümüzde elimi tutmayacak ya da topuklu ayakkabılarımı taşımayacak. Ve bu sorun değil çünkü ben rüyayı yaşıyorum.

Calvin Fitzgerald'ı tanımadan çok önce bu anın hayalini kuruyordum. Hayaller gerçekleştiğinde takdir edilmeyi hak eder. Ayaklarımın altındaki soğuk ve nemli ahşapla birlikte, bu anı bir rüyanın gerçekleşmesi olarak kabul ediyorum.

Yine de, tüm rüyalar gibi, bu da zaman içinde sadece bir an. Gelgit gibi gelip geçecek bir an.

Bir an su yüzeyinde çarpışırken, bir an sonra denizde kaybolmak.

Bu hafta sonu, kaza yaptık. Göz açıp kapayınca kadar kendimi kaybolmuş hissedeceğim. " hakkında konuşmak ister misin?" Melissa açar.

Yatak odasının kapısını yavaşça kapattığımda komodinin ışığı yandı. Şaşı gözlerini ovuşturarak doğruluyor.

"Ne hakkında konuşacağız?" Elbisemi çıkarıp taytımı ve kapüşonlu tişörtümü giydikten sonra geri kalanları yeniden paketliyorum.

"Ben aptal değilim. Geceyi Fitz'le yalnız geçirdin." "Evet, sarhoştum. Bir geceydi. Biz

eve döndüğümde, sanki hiç olmamış gibi olacak." Ona yalan söylemekten nefret ediyorum ama aynı zamanda boyumdan büyük işlere kalkıştığımı bilmesinin getireceği sorumluluktan da nefret ediyorum. Belki de bu bir yalan değildir; belki de eve gittiğimizde hiçbir şey olmamış gibi olur. Bundan da nefret edeceğim.

"Bana bak."

Onu
görmezden
geliyorum.

"Jaymes." Yataktan kalktı ve çantamın yanına diz çöktü.

"Bana bak."

Üç saniye boyunca cesur davrandım. Kendimi tutuyorum. Dördüncü saniyede gözümü kırpmıyorum ve gözyaşlarım titreyen alt dudağıma eşlik ediyor ve ağrıyan göğsümdeki tutsak nefes serbest kalıyor.

"Kalbin bir gece için çok büyük. İçindeki Balık burcu yüzünden." Bana sarıldı. "Sahip olduğun talihsiz bir kusur."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Başak. Başak yüzünden." "Her neyse. Bu seni iyi olanlardan biri yapar,

Jaymes."

Eli bandajıma değdiğinde kaskatı kesiliyorum.

"Nedir bu?"

Ondan uzaklaşıyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve gözyaşlarımı siliyorum. "Saç maşası yanığı."

Saçıma uzanıyor. Yine ondan uzaklaşıyorum. Melissa'nın gözleri büyüdü. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey." Onu . "Ne demek istiyorsun?"

"Bir saç maşası yanığı yüzünden çok gergin davranıyorsun." Eli ağzına gitti. "Aman Tanrım! Sende morluk var."

"Suçluyum." Sert bir gülümseme sunuyorum ve kıyafetlerime yeniden odaklanıyorum.

"Saçlarınız kapattığı için kimsenin göremediği ensenizdeki bir morluğu neden bandajlarsınız ki? Yapıştırıcılara karşı kötü tepkiler veriyorsun. Çıkar şunu, şapşal." Boynumun arkasına uzandı.

Elimi yüzüme vuruyorum ve acıdan irkiliyorum. "Bu bir morluk değil, tamam mı?" Mırıldanıyorum. "Bu bir dövme."

Çenesi yere düşer. "Dövme mi? Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Söndüm, başımı salladım. "Gündüz içiyorduk ve bir de baktım ki yatağında üstsüz yatıyorum ve boğazıma safra kaçıyor. Kustuktan sonra boynumdaki dövme de dahil olmak üzere birkaç şey hatırlamaya başladım."

Homurdanıyor. "Ne dövmesi yaptırdın?"

"Bir kelebek."

"Bir ."

"Sana bir resim göndereceğim. Sargılı."

"Bu şeffaf bir bandaj, seni aptal."

Az önce katladığım gömleğimle yüzümü kapatıyorum. "Bu bir kelebek değil," diye mırıldanıyorum.

Melissa dizlerinin üzerinde yürüyor ve saçımın arkasını kaldırıyor. "Aman Tanrım."

"Biliyorum," diye ciyakladım. "Bu uzun bir hikâye. Bu konuda konuşmasak olur mu? Mesela hiç?"

"Hayır. Bu bir seçenek değil. Ancak, ikinizi yakında havaalanına götürmemiz gerekiyor, bu yüzden hikayenizi düzeltmeniz için size birkaç gün vereceğim ve sonra bu konuda bir İsa'ya gelme anı yaşayacağız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Gömleği yüzümden indirip çantama .

Yatak çıktığımızda Fitz çantasını hazırlamış kapıda bekliyordu. Bavulumu aldı ve

Kısa bir gülümseme ve mırıldanarak "teşekkürler" demekten başka bir şey yapmadan Melissa'yı arabasına kadar takip ediyoruz.

Havaalanına katlanılabilir bir yolculuktu. Sanki Fitz'in ve benim konuşmamak için bir çıkışa ihtiyacımız olduğunu biliyormuş gibi parti hakkında gevezelik ettiği için Melissa'ya tebrikler. Terminalde Melissa ve ben duygusal bir vedalaşma yaşıyoruz, sonra güvenlikten geçiyorum - bu sefer hiç sorun yaşamadan.

Fitz ve ben birkaç kelimedenden fazla konuşmadan Missoula'ya döndük.

Dokunmadan.

Bir şeyler olduğunun zerre kadar farkına varmadan.

Will'in Bronco'sunun yanındaki garaj yoluna girdiğimizde sessizliği bozuyor. "İyi miyiz?"

Güzel. Bu ne anlama geliyor? Birdenbire iynin anlamı üzerine düşünmeye başladım. Tamam ve harika ile karşılaştırıyorum.

Harika bir hafta sonu geçirdik.

Düzenlemede iyiydim. Şimdi . . .

"Evet, iyiyim" diye cevap verdim.

İyi, sağlam bir hedeftir. Belki birkaç hafta içinde Fitz uçaklardan atladığında, iş rutinime geri döndüğümde ve Will ve Maren bana Fitz'in zorlu bir kişiliğe sahip olduğunu sürekli hatırlattığında orada olacağım.

Şimdilik onu hala içimde, ciğerlerimde kadar uzun süre tuttuğum derin bir nefes gibi hissediyorum. Yanmaya başladı, ona tutunmanın beni boğduğunu hissetmeye başladığımda, o zaman gitmesine izin vereceğim.

Kamyonetinden inerken "Bu iyi," diye mırıldanıyor.

"İyi" demedim, ama o illüzyonlarla ilgileniyor, bu yüzden istediğini düşünmesine izin veriyorum.

"Selam kumsal sakinleri," diye selamlıyor Will bizi. Basketbol maçının sesini kısıyor.

"Sahil boyunca koştum. Sahilde geçirdiğim zaman bu kadardı," diyor Fitz.

"Bu berbat. Küçük Speedo'nu boşuna paketlemişsin." Will buzdolabından bir bira alır.

"Evet." Fitz de bir bira kapıyor. "Ama dn almama izin verdiğin için teşekkürler." Sırıtıyor ve kendi şişesini Will'inkine vuruyor.

"Maren'i gördün mü?" antamı arka kapıya doğru sürüyorum.

"Henüz değil," diyor Will, Fitz'in karşısındaki kanepeye oturarak.

"Eve geldiğinde ona bir şişe şarap alıp beni görmeye gelmesini söyle."

Will kıkırdar. "Tanrım, Fitz. Görünüşe göre harika bir yol arkadaşıymışsın."

Fitz'e bakmıyorum. Cevabını beklemiyorum. Bekleyemem.

Saat ondan biraz önce kapım üç kez alındı. "İçeri gel." Kitabımı bir kenara bırakıp doğrudum ve yatak başlığına yaslandım.

Fitz elinde bir kahve kupasıyla kapıyı açar. Yeni duş almış, üzerinde eşofman ve tişört var. Ve tabii ki temiz, erkeksi kokusunu da yanında getirmiştir. "Maren bu gece eve gelmiyor. Havada bir gecikme oldu. şarap için çok geç olduğunu düşündüm, o yüzden papatya ayı yaptım." Kapıyı arkasından kapattı.

"Will nerede?"

"Hastane. şefi bayılmış. İyi olduğunu düşünüyorlar ama Will emin olmak için oraya gitti." Bana ayı uzatıyor ve yatağın kenarına oturuyor. "Maren'la ne hakkında konuşmayı planladığını sorabilir miyim?"

"Yapabilirsin, ama sana söylemeyeceğim."

Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Neye ihtiyacın var?"

"İhtiyaç mı?" Çayımı yudumluyorum.

"Maren'e olanları anlatırsan, eşyalarımızı toplayabiliriz. İstedğin bu mu? Olanları değiştirmeyecek. Geleceği değiştirmeyecek. Gün batımına doğru birlikte gitmeyeceğiz. Önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca yolumuza devam edeceğimizi mi düşünüyorsun? Ondan sonra her dakikamı işte geçireceğim. Yaz ortasına kadar bir sonraki işe geçersin. Birkaç ay yaşamak için yeni bir yer bulmaya değer mi?"

"Bunun seninle ilgili olduğunu düşünmene bayılıyorum. Belki göğsümde bir yumru vardır. Belki Maren'in benimle alışverişe gelmesini istiyorum. Belki de sadece onunla hasret gidermek istiyorum. Neden seninle ilgili olmak zorunda? Kadınsı kalbimin, gelinlik seçmeden seninle geçireceğim bir hafta sonunu kaldıramayacak kadar kırılgan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden bu kadar kızgınsın?" "Kızgın değilim!"

Fitz'in gözleri büyür.

"Kızgın değilim." Çenemi düşürerek çöküyorum.

Elini bacağıma koyuyor. "Ben kırılmadım. Will ve Maren'in buna inanmanı istediğini biliyorum. Ben farklı bir yapıya sahibim. Her şeye sahip olma riskini göze alan diğer itfaiyeciler gibi değilim. Bir iş. Bir aile. Normal bir kendini koruma duygusuna sahip değilim. Birini dul bırakmaktan ya da çocukları babasız bırakmaktan endişe etmeden risk alıyorum. İşimi böyle yapıyorum. İşimi yapabilmemin tek yolu bu."

Başımı kaldırıyorum. "Farklı inşa edildiklerini söyleyen insanlar genellikle farklı inşa edilmemişlerdir. Hissetmekten korkuyorlar. Ve bunu kabul etmek istemezler. Kimsenin kendilerinde bir sorun olduğunu düşünmesini istemezler. Ancak belirli duyguları hissetmek istememek sizi sadece insan yapar. Bu temelde kendini korumanın tanımıdır."

Bir cevap vermiyor. Yüz ifadesini ya da düşüncelerini okuyamıyorum.

"Ama sorun değil Fitz." Elimi onunkinin üzerine koydum. "Haklısın. Yeni bir ev arama riskine girmeye gerek yok. Neden 'farklı inşa edildiğini' bilmiyorum ve bilmeme de gerek yok. Kanatlarımı açmak için gezici hemşire olmayı seçtim. Aslında, Kaliforniya'da geçici bir açılış için başvuruda bulundum bile. Missoula sadece bir başlangıç. Ve belki de sen sadece bir başlangıçsın."

Bütün konuşmayı zihnim yapıyor. Kalbim mi? Kafası karışık. "Öyle söyleme."

"Neden?" Çayımı bir kenara bıraktım.

"Kadınların muhtaç, umutsuz romantikler olduğunu düzenli olarak hatırlattığımda bekar hayatı yaşamak daha kolay oluyor."

O çok fazla. Sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Şimdi de küstahlaşıyorsun. Bu iyi bir görünüm değil."

"Nasıl kibirli oluyorum?"

"Gözyaşı dökmememin umutsuz bir romantik olmadığım anlamına geldiğini varsayıyorsunuz, yani kimseye ihtiyacım yok. Belki de şöyle düşünmelisin. Ben umutsuz bir romantiğim. Sadece sana ihtiyacım yok." Kelimeler ağzımdan çıktığında, havaya dalıp onları geri almak istiyorum. Kafamda, kulağa o kadar da acımasız gelmiyordu.

Elime bakarken alnında bir gerginlik belirliyor. Sonra elini bacağımdan çekti. "Bu"-ayağa kalktı, derin bir nefes alarak göğsünü genişletti-"iyi."

Güzel.

Bu iyi değil. Üzücü. Biraz trajik. Ve bir yalan. "Ben hâlâ senin kişinim. Değil mi?" Soruyorum.

Bakışlarını benimkilere çevirmesi bir anını aldı. Ne dediğimi duymamış gibi kaybolmuş görünüyor. "Evet," diye mırıldandı. "Sen benim en iyi insanımsın."

Böyle şeyler söylediğinde, onu düzeltmek istemekten kendimi alamıyorum. Birinin evinin bahçesine kurduğu eski bir masa gibi olabilir mi?

Yollarının sonunda mı? İyi bir eve bedava. Onu tamir edip tutabilir miyim?

Bölüm Yirmi Bir

CALVIN

Eğitim tüm hızıyla devam ediyor; altı hafta boyunca sıkı antrenmanlar, tatbikatlar ve testler yapılacak. Bir gün izin aldığımda, Will'in çok ihtiyaç duyulan tadilat için eski güverteyi ve dış cephe kaplamasını sökmesine yardım ediyorum.

Bugün dördümüzün de evde olduğu ve evle uğraştığı nadir Pazar günlerinden biri. Haftalardır ilk kez Jamie ile birkaç dakikadan fazla birlikte oluyorum. Akşamları ondan uzak durmak için her türlü bahaneyi buldum. Her gece yorgun olduğum için o kadar da zor değil.

Will yeni bir dış cephe kaplaması kesmeden önce, "Jamie geçen gün bana ailenizi sordu," diyor.

Kadınlara bir göz attım. Jamie'nin en sevdiği eğlence kaykayını garaj yolunda ve sokakta bir aşağı bir yukarı sürmek. Maren'in en sevdiği eğlence ise çim sandalyesinden "gözetmenlik" yapmak. "Sana ne sordu?"

"Onlar hakkında ne düşündüğümü sordu." O inceler Kes

. "Ona ne söyledin?"

Kıkırdıyor. "Onlarla tanışmadığımı."

"Neden sana onları sordu?" Bir ucunu tutuyorum dış cephe kaplamasının.

"Maren ve bana bir hediye olarak önce seni düzeltmek istediğini söyledi."

Will çivi tabancasını alırken ben onu inceliyorum. Maren'in çim sandalyesinin yanından geçerken Maren'in söylediklerine gülüyor.

"Ailemle tanışmadığını söylediğinde ne dedi?"

"Garip olduğunu düşündü. Sonra kız kardeşini sordu. Aptal gibi göründüm çünkü bir kız kardeşin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sen bir kasasın, dostum. Bence Maren ve ben sana karşı cömert davrandık. Sana geniş bir çevre verdik. Ama bize söylemeden önce yeni kıza kız kardeşinden mi bahsettin?"

"Ailenle tanışmadım." Omuz silkiyorum.

"Annem uçamaz, aptal. Noel için onların evine davet edildin. Ve bir kız kardeşim olduğunu biliyorsun çünkü aletini ona sokmaya çalıştın."

Sırıtiyorum. Haksız değil. Sonra benim onun ilki olacağımı itiraf etti ve ben de kaçtım. Will ertesi gün bana iyi bir morluk verdi.

"Ve Maren senin anne baban olmadığını düşünüyor. ormana bıraktıklarını ve kurtların büyüttiğini düşünüyor. Oysa sen onun tüm ailesiyle tanıştın. Eğer anlamadıysanız, oda arkadaşlarınızla kişisel bilgilerinizi paylaşmanız normal kabul edilir. Bunun yerine, spekülasyon yapmak için karanlıkta bırakıldık."

Bir sonraki tahtayı işaretliyorum. "Ne tahmin ettiniz?"

"Sana asla söylemem." Will işaretli siding parçasını testereye taşıyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü eğer haklıysam, çok kızacaksın. Ve eğer yanılıyorsam, sen de kızacaksın."

"Sadece söyle bana."

"Eğer haklıysam, bunu kabul edecek misin?" Koruyucu gözlüklerini gözlerine geçiriyor.

"Bunu kabul etmemek anlamsız görünüyor."

"Haklısın. Yine de bir şekilde bunu kabul etmediğinizi hayal edebiliyorum."

"Sadece ."

Will kesimi yaparken kaşlarını çatıyor. Testereyi kapattıktan sonra gözlüklerini kafasına geçiriyor. "Sanırım sen

istismar edildi. Bence kaçtın. Ve bir kız kardeşin olduğuna dair son açıklamaların ışığında, onu geride bıraktığın için her gün işkence gördüğünü düşünüyorum."

Her halükarda sinirlenmeyeceğimi biliyordum ama yine de bir tepki vereceğimi düşünmüştüm. Yine de buradayım, herhangi bir fiziksel ya da duygusal tepkiden yoksunum. "Geceleri uyumana yardımcı olacaksa, istismara uğramadım."

Will'le sadece amansız bir şakalaşmayla iletişim kurmayı biliyorum. O yüzden ukala bir cevap bekliyorum. Ukalaca bir cevaba ihtiyacım var. Ama vermiyor.

"Olacak," diyor.

Sırıtmıyor.

Geçmişimle ilgili diğer teorilerini detaylandıran ayrıntılı bir takip yok.

Bu iki kelimeyi içtenlikle söylüyor.

Dış cepheyi hizalarken "Uzaylılar beni kaçırdı," diye mırıldanıyorum.

Onu eve çivilemeye odaklanan Will sırtıyor. "Sana Dünya'nın olabildiğince iyi olduğunu söylediler, sen de onu her seferinde bir yangınla kurtarmaya kararlısın, öyle mi?"

"Aynen öyle. Ama bu kalacak."

Will kıkırdar. "Tabii ki. Bunu mezara götüreceğim."

"Sırlardan bahsetmişken, Jamie sana hiç patronundan bahsetti mi?"

Will kaşlarını kaldırarak bana bir bakış attı. "Peki ya patronu?"

"Dr. Reichart."

"Evet," diyor yavaşça, çivi tabancasını yere bırakırken.

"Ona ait bir şey aldınız mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben su şişemi alıp birkaç yudum içerken o kollarını kavuşturuyor.

"Bekaretinden bahsediyorum." Şişeyi kamyonetimin tamponuna koydum.

"Bunu sana kim söyledi?" Gözlerini kısıyor. "Jamie."

"Peki nasıl öğrendi?" "Dr.

Reichart, sanırım."

Dudakları büküldü.

Maren kahvesini yudumlamadan önce, "Etrafta çok fazla dikilen var," diye cıvıldıyor.

"Birinin kışının üstünde oturmasının aksine..." Boğazımı temizliyorum. "Bazı insanlar mı?" Bir elimi kalçama koyuyorum.

Jamie kaykayından atlıyor ve bana yalıtımlı kahve bardağını uzatıyor. "Ruh halini yatıştırmak için biraz kafeine ihtiyacın var."

"Senin mikroplarını istemiyorum." Başımı sallıyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor, kupasını geri alıyor. Sessiz bir değiş tokuş yapıyoruz ve beni daha aşağıdan öp dediğini hatırlayınca aletim sertleşiyor. Birkaç mikrop alışverişi yaptık ama Maren ve Will'in dilimi onun vücudunun herhangi bir yerine seve seve sokabileceğimi bilmelerine gerek yok.

"Jamie, Everleigh sana bekaretini aldığımı söyledi mi?" Will kirli kamyonuma yaslandı.

Gözleri genişledi, bakışları bana yöneldi.

Omuz silktim. "Ona söylediğini varsaymıştım. Üzerinden haftalar geçti." "Evet. Bana söyledi. Ve benden sana söylememi istedi.

bir ara kahve içmek istediğini söyledi. Aklımdan çıkmış. Özür dilerim."

"Sen . Dr. Reichart'ın kartını mı aldın?" Maren kahvesini yudumlarken boğuluyor. "Ne zaman oldu bu? Geçen hafta mı? Kız kaç yaşında?"

Will kaşlarını çattı. "O tıp fakültesindeydi. Ben yaz için Kaliforniya'daydım."

"Yasal mıydı?" Maren dürtüyor.

"O. Oldu. İçinde. Tıbbi okul." Will huffs abartılı bir nefes.

"Seni duydum." Maren her kelimeyle birlikte ellerini çırpıyor. "Öyleydi. O. Yasal mıydı?"

Jamie yanağının içini çiğniyor, bakışları Maren ve Will arasında gidip geliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum. Kim on sekiz yaşına gelmeden tıp fakültesine girer ki?"

"Everleigh Reichart." Will kaşlarını çatarak ona bakınca Jamie irkildi. "Ve senin onun kalbini kırdığını düşündüğünü de ekleyebilir miyim? O yüzden kahve içmek için buluşursanız dikkatli olun."

"Bu konu nasıl açıldı? Hastalarınız arasında biraz fazla zamanınız oldu ve ilk seks yaptığınız zamanlar hakkında notlarınızı ve isimlerinizi karşılaştırmaya mı karar verdiniz?" Will hayal kırıklığını kontrol etmekte başarısız oluyor.

"Bir kurban olarak Jamie'nin iş yerinde başkalarının cinsel hayatları hakkında çok konuştuğunu söyleyebilirim," diyorum.

"Fitz!" Jamie başını sallar. "Bu doğru değil."

"Diğer hemşirelerden birinin çocuğunu kendi çocuğum gibi büyütmemi sağlamaya çalıştı."

Maren ve Will .

"İşemem lazım. Geri dönebilirim de dönmeyebilirim de." Jamie dönüp spor ayakkabılarını kapıya doğru vurmadan önce gözleriyle beni hançerliyor.

"Florida'da seni nasıl öldürmedi?" Maren tsking sesiyle beni azarlıyor.

"Şans," diye mırıldanıyorum. "Kahve alacağım. İster misin, Will?"

"Hayır, teşekkürler. Maren, ben işaretlerken gel şunu tut." K-Cup'ımı makineye koyar koymaz Jamie ılık çalarak aşağı iniyor.

"Beni düzeltebileceğini düşünmeyi bırakmanı istiyorum. Ben bozuk ." Raftan bir kupa aldım.

Neşeli ruhu ölür ve ellerini saçlarında gezdirerek onları çözer. "Nereden geliyor bu?"

"Will'e ailemi sorduğun için."

"Peki." Ellerini kapüşonunun cebine sokuyor. "O zaman ben sana sorayım: Ailenizle aranız açık mı?"

"Evet. Şimdi tatmin oldun mu?" Bardağıma damlayan kahveye odaklanıyorum.

"Neden?"

"Sen benim terapistim değilsin. Terapist bile değilsin."

"Sana terapi vermeye çalışmıyorum."

"Harika. O zaman bırak." Kahvemi yudumladım ve

Onu

. Ellerini tezgahın üzerine koyarak yanıma geldi.

Maren ve Will'in garajın yanında dış cephe kaplamasını kesmelerini izlerken. "Miami'deki hafta sonumuz hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ne yapıyorsun?" Miami hakkında düşünmek istemiyorum. Ve kesinlikle bu konuda konuşmak istemiyorum.

"Ben biliyorum. Ve bence kullanılmış prezervatifleri saklayan ve her spermi sayan biri olarak Miami'de çuvalladın. Hamile olsaydım ne yapardın? sonra gerçekten kısır olup olmadığını görmek için kontrol randevuna gittin mi? Bana aileden hiç miydin? Çocuğumuz ailesini hiç tanımayacak mı?" Çenesi yukarıda ve beklenti dolu geniş gözlerle dönüyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve sözlerimi tartarken kahvemi yudumluyorum. Bunu yumuşatmanın bir yolu yok. "Sana ondan kurtulmanı söyledim."

İrkildi.

"Beni tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun. Ben açık bir kitap değilim. Asla açık bir kitap olmayacağım. Ne senin için. Ne Will ne de Maren için. Hiç kimse için."

Gözyaşı akıyor ama dişlerini sıkarken kızaran gözlerinde görüyorum. Özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim ama lafı dolandırmayacağım. Geçmişime açılan bir kapının aralanmadığını düşünmesine izin veremem.

"Zalim olmaya çalışmıyorum. Doğrudan ve dürüst davranıyorum." Kahvemi daha sıkı tutuyorum ve ona dokunmamak için diğer elimi cebime sokuyorum.

Sertçe yutkunuyor. "Senin kişin olduğumu söylemiştin. En iyi insanın. Senin olduğumu söyledin."

"Öylesin."

Tüm vücudu söner.

"Hayatımın bu kısmının ne kadar kişisel ve tamamen sınırların dışında olduğunu, en yakınım ile paylaşmadığımda, en yakınıma böyle bir şey olursa bir çocuktan kurtulmasını söylediğimde tahmin edebilirsiniz. Varlığımın ya da yokluğumun başka bir insanın hayatının önemli bir parçası olmasına izin vermeyeceğim." Maren ve Will'in bize gizlice yaklaşmadığından emin olmak için pencereden dışarı bakıyorum.

"korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Kahvemi yudumluyorum ve fincanı tezgâha koyuyorum.

"O halde arkadaşlarınızdan bir şeyler saklamak için hiçbir nedeniniz yok."

"Korkmuyorum. Sadece paylaşmak istemiyorum. Korku, olası sonuçlardan dolayı kendimi tehdit altında hissettiğimi ima eder. Korkmuyorum. Sadece paylaşmak istemiyorum. Bu kadar basit. Neden korkuyorsun?"

Başı geriye doğru sarsılıyor. "Hiçbir şeyden. Neden bir şeyden korkayım ki? Senden bahsediyoruz."

"Hayır. İşimi bilme ihtiyacından bahsediyoruz. Bilmemekten neden korkuyorsun?"

"Saptırıyorsun, Fitz." "Merak ediyorsun."

"Merak etmiyorum. sen açtın." "Will'e arkamdan sordun."

"Aletini içime soktun!" Ellerini saçlarının arasına sokuyor. "Ve hamile değilim, ama olabilirdim. Ve ondan 'kurtulamazdım'. Kan grubunu, tıbbi geçmişini ve soy ağacının her bir dalını isterdim. Ama şu an tek ihtiyacım olan seni görmemek. O yüzden lanet olası yangınlarla savaş. Git acınası yalnız hayatını yaşa. Sekiz hafta içinde buradan gidiyorum. O yüzden bana bir iyilik yap. Benimle konuşma. Bana bakma. Herkes senin için ölüymüş gibi davrandığın gibi ben de senin için ölüymüşüm gibi davran." Benden uzaklaştı ve arka kapıya doğru yürüdü.

Kolundan tutup onu çamaşır odasına sürüklüyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Tüm vücudunu kıvrarak elimden kurtulmaya çalışıyor. "Beni hırpalamayı kes!" Çırpınıyor, kurtuluyor ve yumruklarını göğsüme indiriyor. "Sen inatçı bir kabadayısın, Calvin Fitzgerald!" Bacağıma tekme atmadan önce çenesini kaldırıp kaşlarını çatıyor.

Çekiniyorum.

O. Lanet olsun. Öldürüyor. Beni.

Ona söylemek istiyorum, böylece hayatımın kırık parçalarını onarabilir. Yaptığı şey bu; her şeyi daha iyi hale getiriyor. Ama bunu değil. Kederimi, korkularımı, hayatımdan geriye kalanları kontrol etme ihtiyacımı anlamayacak.

Kapının koluna uzandığında, onu göğsüme doğru sararak kollarını yanına sabitliyorum. Dudaklarımı kulağına yaklaştırarak fısıldıyorum: "Ölmüşler gibi davranmıyorum. Onlar zaten ölü. Hepsi öldü."

Yirmi İkinci Bölüm

JAYMES

Öfkem ölüyor.

Psikiyatri hemşireleri pratik ve empatiktir. Bakımımız altındaki insanlar için derin hisler besleriz. Yine de ayakları yere basan kararlar verebiliriz.

Onunlayken, hiçbir şeyim yok ama topraklıyım.

Fitz'in tüyler ürpertici itirafı beni öldürüyor. Sanırım o sözler sonsuza dek aklımdan çıkmayacak.

Gözyaşlarımı saklamıyorum. İstese de istemese de hepsi onun için. Göğsümdeki ağrı, midemdeki düğüm, hepsi onun için.

Alnı başımın üstüne yaslanıyor. "Artık bırakabilir misin? Bu senin için yeterli olabilir mi?" Sözleri gergin. Çaresizliğini içgüdüsel bir seviyede hissediyorum.

Beni tutuşu gevşediğinde, gözlerimi silerken dönüp ona bakıyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. Daha fazlasını söylemesine gerek yok. Ama ben daha fazlasını istiyorum.

"Yeterli mi?" Başımı sallamam kafa sallamaya dönüşüyor. "Dudaklarını istiyorum." Ayak parmaklarımın kalkarak dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Ellerini vücudumda gezdirmeni istiyorum." Parmak uçlarım onun avuç içlerinde geziniyor. "Derimin altında," diye fısıldıyorum, dudaklarımı boynundan aşağı sürükleyerek. "Bacaklarımın arasında." Tenini ısıyorum. "Seni içimde derinlerde hissetmek istiyorum." Gömleğinin eteklerinin hemen altından tenini okşuyorum. "Ve o zaman bile, bu benim için asla yeterli olmayacak."

"Jaymes," diye fısıldıyor, kaşları gergin. Ancak bu, ellerini saçlarımdan çekmesine engel olmuyor. Dudaklarını benden uzak tutmuyor.

Nefes veriyorum ve onun içinde eriyorum, ağzımı açıyorum ve dilimi onunkinin üzerinde kaydırıyorum. İki ay içinde Missoula'dan ayrılıyorum.

Şimdilik buradayım. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim.

Öpüşmemizin yoğunluğu artarken ellerim beni dik tutmak için gömleğini kavıyor, dopamin damarlarıma doluyor ve derin bir ihtiyaç uyandırıyor. Beni duvara bastırıyor, kalın bacağını benimkinin arasına sıkıştırıyor.

Bugün evden atılacağımız gün.

"Duramıyorum." Her kelimeyi boğuk bir sesle söylüyor, eli gömleğimden yukarı kayıyor ve sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

"Yapma" -göğsüm acıyacak kadar sert nefes alıyorum-"dur." Çaresiz parmaklarım kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve fermuarını karıştırıyor.

Kafamın içinde bir isyanı kışkırtıyor ve sağduyu şehvet tarafından kıcına tekmeyi yiyor. İhtiyaç vahşi ve tanınmaz halde. Vücudum üzerinde hiç bu kadar kontrol eksikliği hissetmemiştim.

Arka kapının gıcirtısı ve kapanma sesi bizi ayırıyor. Fitz kot pantolonunun düğmelerini iliklerken sarhoş bakışlarını üzerimden ayırmıyor. Ben ise keskin bir nefes alıp tutuyorum ve parmaklarım karmakarışık saçlarımda gezinmeden önce sütyenimi düzeltiyorum.

Maren, ikimizden biri konuşmaya fırsat bulamadan çamaşır odasının kapısını açtı. "Uh ... neler oluyor?"

Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSIN.

Fitz irkilmiyor. Hiç böyle militan bir soğukkanlılık görmemişim. Uçaklardan atlayan ve orman yangınlarına doğru hiç düşünmeden yürüyen bir adam görüyorum.

"Jaymes beni öpmek istedi ama senin görmeni istemedi." Sırıttıyor.

Maren gülmeden önce bir saniye kadar gözlerini kısıyor.
"Cidden, ne yapıyorsun?"

"Ben ciddiym." Atkuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirerek yanından geçti ve arka kapıdan vals yaparak çıktı, beni itiraf etmek ya da yalan söylemek zorunda bıraktı.

Bunu neden yapsın ki?

Kızarmış yüzümün onun beni utandırmasından kaynaklandığını düşünmesini umarak kaşlarımı çatıyorum.
"Bu doğru. Kendime engel olamadım." Dramatik bir göz devirmeyle başımı sallıyorum. "Buraya saklandı ve banyodan indiğimde beni korkutmaya çalıştı."

Mazeretime ben bile inanmıyorum. Ben iyi bir yalancı değilim.

O bilecek.

Birkaç saniye sonra kıkırdıyor. "Tam bir göt." Yarım düzine kez başımı sallıyorum. "Yüzde yüz."

"Öğle yemeği için sandviç almaya gidelim. Will açlıktan öldüğünü söyledi."

"Kulağa hoş geliyor." Nefes almadan konuşmayı başarıyorum.

Kapıya doğru döndüğünde nefes veriyorum ve stresten neredeyse bayılıyorum.

"Biz dışarıdayken başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın," diye sesleniyor Maren, ben onu arabasına kadar takip ederken.

Fitz sırtışını gizlemek için dudaklarını ıslatarak bana bakarken Will bir parça daha siding kesiyor.

Öfkeliyim çünkü ben hâlâ öpücüğün etkisindeyken beni Maren'la berbat bir duruma soktu. Her şey vardı ama yeterli değildi.

Ve itirafı (hepsi öldü) kalbime sivri bir cam parçası gibi saplandı, nefes almayı zorlaştırıyor ve çıkarılmasını imkansız hale getiriyor.

"Sen ve Will, Fitz'in ailesiyle olan durumu hakkında daha fazla şey bilmemeyi nasıl kabulleniyorsunuz? Geçmişini?" Evden birkaç blok uzaklaştığımızda Maren'a soruyorum.

"Fitz'le kardeşim sayesinde tanıştım. Bana Fitz'in geçmişinin tartışmaya açık olmadığını söyledi. Ve bunu

söylerken sesinde hiç mizah yoktu. Yüzündeki ifadeden
anladım ki

sert bir çizgi vardı. Bence Brandon Fitz'in geçmişini biliyordu. Ve bilen başka birini de tanımıyorum. Belki Gary. Ama bence kardeşim bunu mezara götürdü. Fitz de bir kasa."

"Neden Brandon'a söyledi de Will'e söylemedi?"

"Brandon ve Fitz aynı kumaştan kesilmişlerdi. Önce iş, diğer her şey ikinci plandaydı. İkisi de yalnızdı. İkisi de kitapları insanlara tercih ederdi. Brandon itfaiyeci olmadan önce ordudaydı. Hiç itiraf etmedi ama sanırım travma sonrası stres bozukluğu vardı. Sanırım bir yerlerde Fitz'le benimle hiç paylaşmadığı şeyleri paylaştı. Sanırım Fitz de ona içini açarken rahat hissetti."

"Fitz'in geçmişini merak etmiyor musun?"

"Tabii ki." Bana bir bakış fırlatıyor. "Ama hepimizin konuşamayacağımız ya da hissetmek istemediğimiz duyguları tetikleyen şeyler vardır. O halde Fitz'i konuşmak istemediği bir şey hakkında konuşmaya zorlamanın ne anlamı var? Bu beni ilgilendirmez ve kardeşimin orduda görev yaptığı süre boyunca yaşadıklarını anlatmayı reddetmesine saygı duyduğum gibi buna da saygı duyuyorum."

Ben öyle değilim. İçimde ezici bir araştırma ve kurcalama dürtüsü var. Şu anda dünyanın en iyi arkadaşı değilim. Maren Fitz ile seks yapmadı. Benim yaptığım gibi yatırım yapmıyor. Bu itiraf bilincimin ön saflarına doğru sürüklenirken, çok fazla yatırım yaptığımı fark ediyorum.

Olacağımı biliyordum.

Kalbimi hazırlamaya çalıştım.

Yine de kaçınılmaz olana hazırlıksız yakalandım.

Dört gün boyunca on iki saatlik vardiyalarla çalıştıktan sonra altı saat uyudum ve sabah geç saatte bir kahve içtim. Sonra kendimi üsse doğru giderken buldum. Park yerine çekerken

Kurabiye yapmam gerektiğini fark ettim. Onun yerine elim boş geliyorum çünkü geçen haftaki çamaşır odası öpücüğünden beri Fitz'le baş başa kalabileceğim bir saniye bile bulamadım.

Gary'nin resepsiyonda Bailey ile konuşması beni şaşırttı.

"Jamie, ne hoş bir sürpriz. Bugün ne yapıyorsun?" Gary soruyor.

"Fitz'le konuşmam gerek. Ama eğer meşgulse-"

"Dışarıda çaylakları eğitiyor. Ben de tarafa gidiyorum. Gel hadi."

Gary'yi uçağın yanından tatbikat yaptıkları açık alana kadar takip ediyorum.

"Hey, Fitz!"

Fitz, tam teçhizatlı bir grup kadın ve erkeğin bir talaş çukuruna inip yuvarlanmasını denetliyor; omzunun üzerinden bakıyor.

Gary onu bize doğru sallıyor.

Oda arkadaşım yeşil kargo pantolonu, kahverengi botları ve dumanlı süveter-logo kapüşonuyla seksi görünüyor. Ayrıca yüzünde okunamayan bir ifade var. Gelme kararımı anında ikinci kez tahmin ediyorum. Neden onun hiçbir şey yapmayacağını ve öpücüğü ve diğer şeyleri konuşmak için özel bir köşe bulacağımızı varsaydığımı bilmiyorum.

"Jaymes." Tam adımı söylediğinde, her zaman başım beladaymış gibi geliyor. Ona neden bana Jamie demediğini hiç sormadım. Umursadığımdan değil. Jaymes kulağa hiç daha iyi gelmemiştir ya da beni daha seksi hissettirmemiştir.

Gary bizi yalnız bırakarak tarlaya doğru yöneldi.

"Unlu mamuller getirdin mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı sallıyorum. "O zaman ne oldu?" Kollarını kavuşturuyor.

Kahretsin.

Neden bana bunu soruyor? Buradayım çünkü beni öptü ve bunu tekrar yapıp yapmayacağını bilmek istiyorum.

"Kaliforniya'daki işi kabul ettim. Temmuz ortasına kadar başlamayacağım, dolayısıyla yeni işime başlamadan önce taşındıktan sonra rahatlamak için zamanım olacak."

Tepki vermeden önce bir duraklama oluyor. Buraya gelme sebebim bu değil. İşten kimseye bahsetmedim. Fitz söyleyeceğim son kişi olacaktı, ilk değil.

Yine de, buradayız.

Birkaç saniye boyunca alnında küçük çizgiler beliriyor. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Bu sadece bir iş."

"Kaliforniya'da bir iş. Seyahat haritanıza yeni bir eyalet ekleyebiliyorsunuz."

Ellerimi arkamda birleştirip ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. "Seyahat haritam yok."

Kıkırdıyor, ensesini kaşıyor. "Yapmalısın."

Birkaç kez başımı sallıyorum ama tüm hızımı kaybetmişim. "Seni özledim," diyorum nefesimin altında, bakışlarım ayaklarımıza gömülüyor.

"Ben buradayım."

"Sen hiç burada olmadın." Duygularım tüm çıplaklığıyla ortadayken, kalbim onun gözlerinin içine bakmak için gereken cesareti zar zor toplayabiliyor. Nefes almayı zorlaştıran boğucu bir kırılganlık bu.

"Benden ne istiyorsun?" diye sorar.

"Her şeyi istiyorum, ama senin vücuduna razıyım."

Çenesindeki kaslar seğiriyor ama bu, dudaklarına küçük bir gülümsemenin değmesini engellemiyor. "Jaymes, çalışıyorum. Bir seks görüşmesi için mi geldin?"

"Hayır." Yanağımın içini ısırdım. "Evet."

Elleriyle yüzünü ovalıyor ama ne kadar ovalasa da şişirilmiş sırtışını silemiyor.

"Şaka yapıyorum."

Yüzde yüz şaka yapmıyorum.

Yapmacık bir gülümsemeyle omuzlarımı geri çekiyorum. "Maren'in doğum günü bu hafta sonu. Çalışması gerekiyor ama

Pazar öğleden sonra evde olacağını düşünüyor. Ona çikolatalı Alman pastası yapacağım. En sevdiği. Sence onun için başka bir şey yapmalı mıyız?"

"Peki ya seks?" diyor.

Başımı salladım. "Doğum gününde bunu istediğini sanmıyorum. Yoksa doğum gününde Maren'la seks yapman gerektiğini mi söylüyorsun? Ya da üçümüzün? O noktada Will'i bunun dışında bırakmak haksızlık olur. Tam bir seks partisi mi düşünüyorsun?" Başımla onu geçiştiriyorum. "Belki Gary ve Evette'e sorarım. Tanrım, Bayan Wilke'yi unutamazsın."

Fitz parmaklarını dudaklarına götürüp omzunun üzerinden Gary'ye ve antrenman yapan çaylaklara bakıyor. "Jaymes?"

"Öyle mi?"

"Siktir git buradan."

Tekrar bana döndüğünde, aynı şekilde sırtıyız. Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Yaklaşmamalıyım. Bir arkadaşın yapmayacağı şekilde onun alanına girdiğimi herkes görebilir.

"Bir hayatım olacak ve olağanüstü olacak. Onu bulacağım ve benim olacak. Ve bunu yapmak için senin gitmene izin vermeliyim." Bakışlarım göğsünden yüzüne, o çok yürek parçalayıcı yüzüne doğru tırmanıyor. "Ama beni asla bırakmaman benim için sorun değil. Umarım kendini yalnız hissettiğin bu anı düşünürsün. Ve hatırladığın tek bir şey varsa, o da bu olsun. Rastgele bir Çarşamba günü, dünyanın en büyüleyici kadını iş yerine uğradı ve sana seks teklif etti. Ama sen onu geri çevirdin."

Onun ifadesinde kaybolabilirim. Bu yeni bir ifade. Şok ve huşu arasında bir şey olduğunu söyleyebilirim. Yüzüme uzanıyor ve bir an için beni burada herkesin göreceği şekilde öpeceğini düşünüyorum. Aptal kalbimi böylesine aleni bir açıklamanın yaratacağı sevinç patlamasına hazırlıyorum.

Ama yanağımı, ense mi ya da başımı okşamıyor.

"Ah!" Kafa derimden bir saç teli kopardığında irkiliyorum.

tutuyor. "Karalama için." Diğer eliyle kargo pantolonunun paçasındaki cebi açıyor ve düğmeyi iliklemeden önce saçlarımı cebe sokup bana sadece hınzır bir gurur olarak tanımlanabilecek bir gülümseme fırlatıyor. "Artık asla yalnız kalmayacağım."

Şok geçince, gözlerimi Fitz'den ayırmadan çantama uzanıyorum. "Al. Randevu almanıza gerek yok. Ayakta gelenleri kabul ediyoruz." Ona Dr. Reichart'ın kartvizitini uzatıyorum.

Okuyor ve sırtlıyor. "Havuç."

"Havuç mu?"

Kartı arka cebine koyarak etrafına göz gezdiriyor. "Maren'in en sevdiği kek havuçludur."

"Ben öyle sanıyordum-"

Dönüyor ve sahaya doğru ilerliyor. "Alman çikolatası en sevdiğim pastadır. Ve beni bilinçaltı düzeyde memnun etmek istemene bayılıyorum. Belki de bu konuda Dr. Reichart'la konuşmalısın."

Yirmi Üçüncü Bölüm

CALVIN

Çene ve diz pedleri.

Kevlar atlama ceket.

Atlama pantolonu.

Koşum takımı ve paraşüt. Yedek paraşüt.

Kask, eldiven, kişisel teçhizat çantası.

Tüm bunlar iki dakika içinde gerçekleşiyor, buna bir arkadaşımın teçhizatımı kontrol etmesi de dahil.

"Daha ne kadar atlamayı düşünüyorsun?" Gib, çaylaklardan biri, uçaktayken soruyor.

Gözlerimi kısarak camdan dışarı bakıyorum, kaskımı kucağımda tutuyorum. "Kabaca ben ölene kadar, aşağı yukarı birkaç gün."

Ya da bir kız için aklımı kaçıtırırım.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

Yangın hakkında bilgi alıyorum. Ben ve çaylak. Yeryüzü ile aramdaki üç bin metreyi incelerken, daha iyi bir manzara olmadığını hatırlıyorum.

Zıpla-bin. Bak-bin.

Ulaş-bin. Bekle-bin.

Bin çek.

Yeşil tutamak çekme kanopisini serbest bırakır ve ağırlık ana kanopinin geri kalanını serbest bırakır.

Ve yine . . . Jamie'nin yüzünde unla mutfakta yemek pişirdiğini, mırıldanarak çamaşır katladığını, saçlarına rüzgar dolanmış bir çocuk gibi kaykay yaptığını düşünüyorum.

Sezonun ilk yangını. Uzun bir yaz olacak.

Sonraki altı hafta boyunca hayatta kalmayı, bir ton fazla mesai yapmayı ve Jamie ile yalnız kalmamayı başardım.

Ancak bu gece şansım yaver gitmedi. Will vardiyada. Maren Arizona'da. Jamie'nin Missoula'daki işi bitti ve California'ya taşınmasına bir hafta kaldı.

"İyi hissediyor musun Fitz?" diye soruyor ona hızlıca bir "merhaba" dedikten ve merdivenlerden yukarı çıktıktan sonra.

Olduğum yerde durup dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve burnumdan nefes veriyorum. "İyi hissediyorum."

"Evette nerede olduğunuzu ve yangından ne zaman güvenli bir şekilde ayrıldığınızı bana bildirecek kadar nazikti. Bunlar benimle paylaşabileceğini düşündüğüm şeyler. Ama paylaşmadı çünkü benden uzaklaşmakla meşgul. Sorum şu: Mesafe konusunda kendini iyi hissediyor musun? Yeterli mi?"

Yeterli mi? Kaliforniya'ya taşındığında, bu yeterli olmayacak. Florida'ya geri dönerse, bu da yeterli olmayacak. O bu dünyada olduğu sürece, aramızdaki mesafe onu hissetmemem, onu istememem için asla yeterli olmayacak.

İki adım daha atıyorum. Anlamasını sağlamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Yani ağızımdan çıkher şey yalan gibi gelecek. Hiçbir şey teklif etmemek bir yalandan daha iyi olurdu, değil mi?

Yine de arkamı dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum çünkü Jamie vücudumla merdivenler arasında bir kopukluğa neden oluyor.

Aklını. Omzumu buzdolabının kenarına yasladığımda lavabodan dönüp ellerini kuruluyor.

"Merhaba, Calvin Fitzgerald. Sizi görmek ne güzel." Ellerini önünde kavuşturmadan önce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Rahat. Yüzleşmeden. Çok güzel.

Bir pislik olup hiçbir şey söylemeyebilirim. Ya da bir pislik olup yaptığım şeylerin yorucu bir listesini kusabilirim. Ya da hak ettiği adam olmadığım halde gibi davranabilirim.

"Evette bana bir yangından kıl payı kurtulduğunu söyledi. Bir ağacın çaylak bir atlayıcının üzerine düştüğünü ve senin onu kilometrelerce taşıyarak helikopter pistine götürdüğünü söyledi. Gary başaramayacağını düşünmüş."

Tamam, ses tonu biraz yüzleştirici.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Başardım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Ben iyiyim."

"Fitz," diye fısıldıyor, gözyaşlarını geri kırıyor ve boğazını temizliyor.

Kendini toparlamak için elinden geleni için çok minnettarım. Gözyaşlarına gerek yok. Kimse ölmedi. O hayalini yaşıyor ve ben hayattayım.

"Sabah Jeep'inizin yağını ve diğer sıvı seviyelerini kontrol edeceğim. Lastik basıncını ve dişlerini kontrol edeceğim ve rotasyonlarını yapacağım."

"Fitz." Başını sallıyor, gözleri kısılmış. "Benimle konuşabilirsin."

"Bekârim çünkü kimseyi kontrol etmek istemiyorum. Will ve Maren benim için endişelenmeden hayatlarına devam ediyorlar, tıpkı benim onlar için endişelendiğim gibi. Eğer birimiz ölürse, bu çok trajik olur. Trajik olacak. Yas tutulacak ve birkaç damla gözyaşı dökülecek. Ama sonra hayat olması gerektiği gibi devam edecek."

Jamie'nin yüzü geriliyor, pembe dudakları birbirine yapışıyor. "Ailemi kaybettim. Trajik bir olaydı. Yas ve gözyaşı vardı. Ve kalp kırıklığı ... çok fazla kalp kırıklığı. En azından annem için. Babam hakkında pek bir şey hatırlamıyorum." Gözleri

Başını yavaşça sallarken bakışları benimkileri buluyor. "Ama onları tüm kalbimle sevmemem gerektiği hiç aklıma gelmedi. Kalbinin hayattaki amacının peşinden gitmesine izin vermezsen yaşıyor musun ki?"

"Amacının peşinde olmadığını düşündüren nedir?"

Omuzları içe doğru kıvrılıyor, vücudu yavaşça soluyor. İnsanlar üzerinde özel bir etkim var.

İki elini kot şortunun ceplerine sokuyor, dönüyor ve arka kapıya doğru ilerliyor. "Hizmetlerin için teşekkür ederim, Duman Jumper Calvin Fitzgerald. Seni tanımak bir onurdu."

İnatçı kalbim göğsümden fırlatmadan önce onun adını yutuyorum.

Kapıyı arkasından kapattı ve ben de son sözü ona bıraktım.

Ertesi sabah, tek izin günümde, erkenden kalkıp spor yapıyorum ve Jamie kaykayıyla garaj yoluna girdiğinde eve dönüyorum. Böyle günlerde aramızdaki on yılın her birini hissediyorum. Gençliğin kişileşmiş hali.

Büyük bir
hayalperest.

Tutkulu.

Kaygısız.

Onunla yaşamayı özleyeceğim. Pazar günleri yemek pişirmesini izlemeyi, burçlarına göre herkesin haftasına dair tahminlerini duymayı ve lastikli çarşafları nasıl mükemmel kareler halinde katladığını hayranlıkla izlemeyi özleyeceğim.

Minik sırtışlar.

Abartılı göz devirmeler.

Dudakları kulağımda.

Öpüştüğümüzde parmakları gömleğimi
sıkıyor. Onu özleyeceğim.

"Anahtarların nerede? Şimdi cipini kontrol edeceğim," diyorum kamyonetimden inerken. "Yapmak zorunda değilsin" cevabını tamamen tahmin ediyorum.

Onun yerine kaykayını kulübeye götürüyor ve ben garaj kapısını açarken cipinin anahtarlarıyla geri dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor göz teması kurmadan.

"Bir şey değil." Anahtarlarını alıyorum ve bana bakmasını bekliyorum ama bakmıyor.

Kulübeye doğru yürüyor, rüzgâr saçlarını yakalıyor ve dövmesini ortaya çıkarıyor. Beni öldürüyor.

Bana dönüp bakmasından vazgeçiyorum ama son saniyede bakıyor. Başka tarafa bakmalıyım, ama yapamam. Bir şey söylemeliyim ama söylemeyeceğim. DNA'larım işlenmiş inatçılık ipliği çok güçlü. Önce o dönüyor, kulübenin içinde kayboluyor. Bu onu zayıf biri mi yapar? Yoksa başka tarafa bakamadığım ya da bir şey söyleyemediğim için ben mi zayıfım?

Fark eder mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

JAYMES

Maren nefes almaktan korkuyormuş gibi tiz bir sesle, "Ağlamayacağım," diyor.

"Öylesin." Will bavulumu, kaykayımı ve annemden aldığım kutuyu yüklerken kıs kıs gülüyor.

"İyiym. Tamam." Maren bana sarıldı.

Gözyaşlarıma engel olamıyorum ama beni bıraktığında yanaklarımı çabucak siliyorum.

"Birkaç geceliğine kanepede oturmak için bile olsa, istediğin zaman buraya gelebilirsin." Will beni kollarıyla sardı.

Birkaç kez başımı sallıyorum, duygularım boğazımı tıkıyor.

"Fitz'in burada olamaması çok kötü." Maren dudaklarını büzdü. "Ama sana çoktan veda ettiğini söyledi."

O yapmadı.

Güven verici bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Buradaki son günümde ikinizi de evde yakalamayı başardığım için çok mutluyum." Kendimi yelpazeliyorum, yaz sıcağından ve kısıtlanmış duygularımdan dolayı sıcak hissediyorum.

"O da ne?" Maren başını yana eğip bana yaklaşırken ben dalgınlıkla saçlarımı terli ensemden çekiyorum.

Ellerimi hızla yanlarıma indirip gözlerimi kısıyorum. "Neymiş o?"

Maren saçlarımı ensemden kaydırarak kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Bu dövme ne zaman yaptırdın? Buraya geldiğinden beri var mı?"

Boynumun arkasını ovuyorum. "Evet." Kulağa inandırıcı geldiğinden emin olmadığım bir kahkaha atıyorum.

"Bunu nasıl fark etmedim?"

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, saçımı nadiren topluyorum. Neden oraya dövme yaptırdığımdan bile emin değilim. Doğru ya.

.. "Yüzümü avuçluyorum. "Arkadaşımla sarhoş bir öğleden sonra." "Ne aldın?" Will boynumu görmeye çalışıyor.

Saçımı isteksizce iki saniyeliğine tekrar kaldırıyorum.

"Kim o?" Maren'in kaşları iki mükemmel tepe oluşturuyor. O ve Will aynı heyecan ifadesini paylaşıyorlar, sanki bazı ilginç ayrıntıları paylaşmanın eşiğindeymişim gibi.

"Sadece bir adam."

"Sadece bir erkek için dövme yaptırmazsın." Maren'in yüzünde güvensizlik çizgileri. "Kendine dövme yaptırdığına göre onu çok sevmiş olmalısın."

"Sarhoştum."

"Akli başında kim sarhoş birine dövme yapar ki?" Will'in kafası geriye doğru sarsılır.

Kaşlarımı çattım. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Ölmemem bir mucize."

"Bence romantik." Maren sırtıyor. "Biri hakkında kalıcı bir açıklama yapmak için her şeyi riske atmak, çünkü sonsuza dek onunla ilgili bir hatıra taşımamayı hayal edemezsiniz."

Will yavaşça başını sallayarak dudaklarını ısırır.

Maren ona dirsek atar. "Sen bu romantizm seviyesini anlayamazsın."

"Sarhoş olmak ve aptalca kararlar vermek mi? Romantizmin bu seviyesinde çok iyiyimdir. Ve açıkça görülüyor ki hala onun değil, bu yüzden gerçekten romantik olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Benim hakkımda konuştuklarını neredeyse unutuyorum. Oda arkadaşlarımla bu şakalaşmayı özleyeceğim. Kahkahaları. Yoldaşlığı.

"Aptalcaydı ama pişmanlık verici değildi. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa," diye araya giriyorum.

"Çok mantıklı," diye katılıyor Maren.

Will çenesini ovuşturur, Maren kadar ikna olmamıştır.

Cipime tırmanıyorum. "Ben giriş yapacağım. Bu bir veda değil; sonra görüşürüz." Onlara bir öpücük veriyorum ve Maren'in bir sonraki gözyaşlarından önce ve Calvin Fitzgerald'ın düşüncelerinin bilincime geri dönmesine izin vermeden önce kapıyı kapatıyorum.

San Bernardino'ya varmam üç günümü aldı. Nefes kesici manzaralar ve yaz sıcağıyla karışık, bozulmamış göllerde serinletici dalışlar ve yol boyunca yabancılarla keyifli sohbetlerle geçen üç ruh arama günü.

Idaho.

Utah.

Nevada.

Kaliforniya

.

Florida'dan hiç ayrılmayan bu kız, bu üzücü durumu düzeltmek için büyük adımlar atıyor.

Yangınları, kapanmaları ve sapmaları takip ederken, Calvin Fitzgerald'ın uçaklardan atladığını, hatları kestiğini, ağaçları kestiğini ve yazın boğucu sıcağında yüz kilodan fazla teçhizatla vahşi doğada yürüdüğünü düşünüyorum.

Gerçek bir savaşçı.

Beni düşünüyor mu?

Beni özleyecek mi?

Öngörülebilir gelecekte kalbimin her gün onu özlemek için kaçınılmaz olarak zaman ayıracağını biliyorum. Belki de kızgın olmalıyım ama değilim. Her türlü travmadan doğan duygular herkese özgüdür. Ve bir kişinin bununla nasıl başa çıktığı DNA'sı kadar kişisel olabilir. Ona karşı sadece empati duyuyorum.

Ancak benim kalbim büyüktür. Çoklu görev yapabilir. Histerik bir şekilde kalbim kırılmışken sakin bir empati hissedebiliyorum. I

onun için en iyisini isterken, bencilce onun için en iyisinin ben olmamı dileyebilirim.

Bir kadının kalbi sadece karmaşık değildir; insanlığın hala var olma sebebidir. Bizler yetiştiricileriz, barışı sağlayanlarız. Sessizliğin ne zaman söylenen herhangi bir sözden daha derin olduğunu biliriz. Ve biliyoruz ki acı aşkın düşmanı değildir; insanlığı bu dünyada kök salmış halde tutan varoluşsal temeldir. Daha iyisini yapmak, daha iyiye ulaşmak ve daha iyi olmak için yegane motivasyondur.

"Tamam, Montana'ya gidemedim ama Kaliforniya'ya uçuşları fiyatlandırmaya başladım bile." Melissa FaceTime'ıma merhaba demeden cevap veriyor.

Gülüyorum, küçücük stüdyo dairemdeki yeni mobilyaları inceliyorum. Kulübemden daha büyük ama çok değil. "İkiz yatakta birlikte uyumak zorunda kalacağız." Alanı göstermek için kamerayı çeviriyorum.

"Jamie, şu pencere duvarına bak. Harika ışık alıyorsun. Yatağını da beğendim."

"Kanepe için yerim olmadığından divan tercih ettim."

"Ve sarı bir yorgan. Güzelmiş."

Sırıyorum. "Evet." Ona pencerelere bakan beyaz masamı ve sandalyemi gösteriyorum.

"Mutfak tezgahının üstü için birkaç yüzer raf alırsanız iyi olur. Oh! Ve bir ton bitki, çünkü çok fazla ışığınız var."

"Bitkiler iyi fikir" -gülüyorum- "çünkü odada iki kişiye ancak yetecek kadar oksijen var." Yatağa oturuyorum.

"Çünkü oradaki hava kalitesi berbat." "O zaman neden ziyaret etmek istiyorsun?"

"Çünkü kalbini Missoula'da bıraktığından endişeleniyorum." Telefonumu masa lambasına yaslıyorum ve bavulumu açmaya devam ediyorum. "Yap sen

istiyorum için Biliyorum ne

Fitz'le ilgili en yürek parçalayıcı şey nedir?"

Ayakkabılarımı asma çubuğun altına yerleştiriyorum.

"Bence kendini aşka yetkin hissetmiyor

Çünkü kelimeleri söylemeyi reddediyor ama sevgisini gösteriyor. Buraya gelirken cipimi hazırlamak için elinden gelenin fazlasını yaptı. Ve bunu ondan ben istemedim. Bence o, yumuşak tarafını ukalaca sözler ve sert bir üst dudakla gizlemeye çalışan gerçek bir beyefendi."

"Bu çok üzücü. Onu arayacak ya da mesaj atacak mısın? Yoksa her şeyin bittiğini ve yapabileceğin bir şey olmadığını mı hissediyorsun? Arkadaşlığınızı kurtarabilir misiniz?"

"Bunu çok isterdim. Ama o sürekli çalışıyor. Ve ben ona mesaj göndermekten rahatsız oluyorum. Kimseye karşı sorumlu hissetmemek hoşuna gidiyor."

"Bu bir mesaj, bebeğim. Mesajların en güzel yanı da bu. Alıcının okumaya vakti olduğu her an okunmaya hazırdırlar. Gönder. Gönder. Gönder. Mesajı."

Sırıtiyorum. "Sanırım cipime yaptıkları için ona tekrar teşekkür etmekten ve burada olduğumu bilmesini sağlamaktan zarar gelmez ve umarım güvendedir. Ona bir cevap beklemediğimi söyleyebilirim."

"Ya da o kısmı atlayabilirsiniz. Bir yanıtı layıksınız."

"Seni seviyorum, Mel." Annemin yerdeki kutusuna bakarak ayağımla yatağın altına itmeye çalışıyorum ama çok uzun olduğu için çamaşır makinesi ve kurutucunun yanındaki köşeye kaydırıyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Herhangi bir rezervasyon yapmadan önce evine yerleşmen için sana birkaç hafta vereceğim. İlk günün nasıl geçtiğini bana haber ver."

"Mükemmel. Hoşça kal, Mel. Sonra konuşuruz." "Görüşürüz, bebeğim."

Beş dakikadan fazla bir süre telefonumun ekranına bakıp mükemmel mesajı oluşturuyorum.

Me: I made it to San Bernardino. Thx for making sure my Jeep would get me here. I'm lucky to have u as my person. Hope ur kicking ass and staying safe.

Birkaç dakika daha mesaja bakıyorum. Sonra, "güvende kalmak" kısmını sildim. Çok anaç geliyor. Güvenliğinin ne durumda olduğuna dair cevap vermesi için üzerinde baskı yaratabilir.

Ayrıca, Maren ya da Evette ona bir şey olursa bana haber verirler.

Bavulumu açıp almam gereken şeylerin bir listesini yaptıktan sonra telefonum Fitz'den gelen bir mesajla çalıyor. Kalbim çılgına dönüyor. Düşünmüyor; sadece tepki veriyor.

Fitz: That's great. Ur welcome

Bu kadar çabuk cevap verdiği için başım döndü. Hatta cevap vermesine bile sevindim. Yine de açgözlü kalbim daha fazlasını istiyor.

Bana daha fazlasını vermesi için onu yemlemeye çalışarak sayısız cevap yazıyorum.

Tell Gary hi

If you're ever in my area, call me

Maybe I'll send a care package of cookies

I miss feeling you between my legs

Silin. Silin. Silin. Silin. Silin.

Çantamı alıp yeni mahallemi keşfetmek ve belki birkaç bitki almak için dışarı çıkıyorum. "Bırak gitsin. O gerçekten benim değil."

Yirmi Beşinci Bölüm

CALVIN

Jamie gideli bir aydan az olmuştur ve Will yeni bir oda arkadaşı edinmek için sabırsızlanmaktadır.

Yatağında otururken hâlâ onun çiçek ve şeker karışımı kokusunu alıyorum. Ona mesaj atmayı düşünüyorum. Ama neden? Ona sunacak hiçbir şeyim yok.

Kulübenin kapısını kilitleyerek, çoktan gitmiş olmasına gitmesine izin vereceğime yemin ediyorum. Ben de işe koyuluyorum, mutfak lavabosunu fırçalıyorum ve iki banyoyu da temizliyorum çünkü yarın McCall'a gideceğimi hissediyorum ve ne kadar kalacağımı bilemiyorum. Yemekten sonra duş alıyorum çünkü duş almadan ne kadar süre geçirebileceğimi de bilemiyorum.

Banyonun kapısını açtığımda Maren bir elinde botları, diğer elinde çantasıyla son birkaç merdiveni çıkıyor. "Hey! Hâlâ burada olmana şaşırdım."

"Sabah gidiyorum." Belimdeki havluyu sıkıyorum.

"Şanslı." Burnu kırışıyor. "Kıyafetlerimi değiştirip bir saat içinde yola çıkıyorum."

"Son zamanlarda Will'i gördün mü?"

Başını iki yana sallıyor. "Onu hep özlüyorum. Ya sen?"

"Hayır. Ama bana mesaj atarak, kulübeyi internette yayınlamadan önce kiralamak isteyebilecek birini tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Kiralamak için neden bu kadar hevesli olduğunu anlamıyorum. Oraya geri taşınmaya karar verebilirim." Sırıttırıyor. "Neyse, ben

gitmek zorundayım. Dumanın diğer tarafında görüşürüz." Sürünerek yanımdan geçmeye başladı ve elini uzattı.

Ona beşlik çakıyorum. "Diğer tarafta görüşürüz."

Durdu. Eli bileğimi kavlıyor ve kolumu birkaç santim kaldırıyor.

Bakışlarını çıplak göğsüm boyunca takip etmeden önce gözlerimi bir an için ona dikiyorum.

Dövme.

"Aptalca sonuçlara varma," diyorum.

Onunbakışlar inç yukarı benim

Vücut. Dudaklar ayrılmış. Gözleri kırpmıyor.

Ve yemin ederim yüzündeki kan çekilmişti.

"Çocuklarla girdiğim bir iddiayı kaybettim." Maren hala gözünü kırpmıyor.

"Bu yüzden onların seçtiği bir dövme yaptırmak zorunda kaldım. Bu nedenle, bir ilişkiyle hiç ilgilenmediğimi bildikleri için, bir ilişkim varmış gibi görünmesi için bu aptalca şeyi seçtiler. Sırf yanıldıklarını kanıtlamak için dişi bir köpek almayı düşünüyorum. Sence Will bir köpek hakkında ne düşünür?"

Daha iyi bilmesem, gözlerinde yaşlar olduğunu söyleyebilirim.

"Maren, ne ?"

"Sanırım ..." Sertçe yutkunuyor.

Kardeşi öldüğünden beri onu hiç bu kadar kaybolmuş ve kafası karışmış görmemiştim.

"Maren, beni endişelendiriyorsun."

"Sanırım Will kızacak." "Eğer bir köpek alırsam?"

Bakışları tekrar dövmeme yöneliyor. "Kuralları çiğnediğin için sana kızacak."

"Sen neden ?"

O biliyor. Nasıl bilmiyorum ama biliyor. Yine de ona hiçbir şey vermeyeceğim. Eğer biliyorsa, kelimeleri söylemesi gerekecek.

"Sonsuza kadar bekâr hayatı yaşamaya kararlı olman hiç umurumda olmadı. Evlilik ve bebekler herkese göre değildir. Ben de senin bu tür bir aşkı yaşayamayacağına inandım." Bana göz kırptı. "Ama Calvin Fitzgerald, sen Jamie'ye aşık oldun. O da sana aşık oldu. Ve sen . . ."
Yavaşça başını sallarken gözleri kısılıyor. "Gitmesine izin verdin. Aşkı buldun. Ve. Bıraktın. Bıraktın. Gitmesine."

Yalanın gerçeklerden daha az zarar vereceğini düşündüğümde Maren'a yalan söyleyebilirim. Artık gerçeğin doğru bir versiyonuna sahip olup olmadığını bilmiyorum. Benim gerçeğim Jamie'ninkiyle aynı mı? "Biz arkadaşız. Yakın arkadaşız."

"Yakın arkadaşınla yattın mı?" Gözünü kırpmıyor, ama eminim daha önceki tüm şüpheli olaylar (yakın aramalar) zihninde yeniden canlanıyor. Cevabı gerçekten bilmeden cevabı biliyor.

"Evet," diye
fısıldıyorum. "Onu
seviyor musun?"
"Evet."

Maren'in dudakları küçük bir nefesle aralandı. Bu cevabı beklemiyordu.

Ben de öyle.

"Fitz, ne yapıyorsun?" Sesi yumuşak ama acı dolu. "Sen bu dünyaya yangınlarla savaşmaktan daha fazlasını yapmak için geldin. Evimi kaybetme riskini göze almamı sağlayan birini bulmak için her şeyimi verirdim. Arkadaşlarımı kaybetmeyi. Her şeyimi kaybetmeyi. Bu tür bir aşk lanet bir hediyedir. Onun gitmesine izin veremezsin."

Maren'e ani bir tepki vermeyeceğim. Bunun yerine, doğru olduklarından emin olmak için sözlerimi tutarım. Gözlerimdeki samimiyeti görmesine izin vereceğim. Ve sonra umarım . . . Umarım kararına saygı duyacak kadar anlar. "Haklısın. O bir hediye, sadece benim değil." Yatak odama gitmeden önce elimi kısa bir süreliğine omzuna koyuyorum. "İyi uçuşlar, Mare."

"Will'e söylemeyeceğim. Ne anlamı var ki?" diyor.

Sırtımı ona dönerek durdum.

"Hoşlanılması kolay bir adam değilsin. Çekingensin ve diğer insanlardan kopuksun. Jamie aptal değil. O güzel, nazik ve zeki bir kadın, istediği erkeği seçebilir. Yine de sana aşık oldu. Onu bu ilişkinin bir yere varacağına inandırmadığından hiç şüphem yok. Sen çok kırılmışsın."

Çekiniyorum.

"Demek ki senden hoşlanıyor Fitz. Seni her şekilde elde edebilecek kadar seviyor. O ölmedi. Kaliforniya'ya taşındı. Onun arkadaşı ol. Seni terk ettiği için onu ödüllendir, ona kendinden verebileceğin her şeyi ver. Onu sevmen için gerçekten senin olması gerekmiyor."

Fitz: Know of any good salves for burn scars?

Çaba gösteriyorum. Bu bana yabancı. Gerçek bir çabanın neye benzemesi gerektiğini bilmiyorum. Ve onu arkadaştan fazlası olabileceğimize inandırdığım için aklımı kaçıracak kadar korkuyorum.

Fitz: Maybe something that can double as a testicle lube because it has nut oil

Anahtarlarımı aldım ve güneş doğmadan yola çıktım. Birkaç hafta eve dönmeme ihtimalim çok yüksek. Tam kamyonuma binerken telefonum titriyor.

Jaymes: It's 4 am here. You're an asshole

Sırıtıyorum ve bu bana hayat gibi geliyor. Üsse vardıgımda ondan iki mesaj daha gelmişti.

Jaymes: I'll have it sent to u.

Jaymes: Venmo me \$30

Fitz: U make more \$

Fitz: U should gift it to me

"Akli başında bir insanın o korkunç gülümsemeyi takınması için sabahın çok erken bir saati. Sana göğüs fotoğraflarını kim gönderdi?" Todd aynı anda kapıya ulaştığımızda soruyor.

"Kız kardeşin." Ona kapıyı açtım.

"Dün gece bana da gönderdi. Uyuyabilmek için bir tanesini ovmak zorunda kaldım."

Başımı salladım. "Sen hasta bir orospu çocuğusun."

Omzunun üzerinden bana kendinden memnun bir sırıtış fırlatıyor. "Ben tek çocuğum."

Hazırlanma odasına geri dönerken titrediğinde telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Jaymes: Don't die today unless u specify in your will that u owe me \$30

Gary telefonumu elimden aldı. "Todd bugün coşkulu olduğunu söylüyor."

Telefonumu ondan geri aldım. "Hırçınlık Todd'un kelime dağarcığında yok."

"demiş olabilir." "Ben her gün neşeliyim."

"Jamie, ha? Neden ölebileceğini düşünüyor?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ona bir kediden daha fazla canın olduğunu söyle."

"Ciddi olalım. Yapacak bir işimiz var," demeyi başarıyorum, bir yandan da eşyalarımı topluyorum.

Gary kıkırdar. "Evet, ama ciddi bir şey değil."

Sekiz erkek ve dört kadın McCall'a yolculuk için yükleniyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

JAYMES

Bir ayı Dwight Keane'in karısını öldürdü.

Ayıyı kovaladı ama avı kaybetti.

Ta ki ... karısının intikamını almak için otuz iki bin dönümlük vahşi araziye yakana kadar. Eğer bu kadar trajik olmasaydı, kahramanca olurdu. Romantik diyebilir miyim?

Yıllar geçti ve Dwight hala o ayıdan bahsediyor.

-Tek konuştuğu bu. Doktorlar hayatının geri kalanını Kaliforniya'daki bir akıl hastanesinde geçireceğine inanıyor. Dört kez taburcu edildi ve her seferinde yeniden yatırıldı.

"Dwight, vanilyalı yoğurt ve çilek." Parmağım gri fiberglas tepsisine dokunuyor, ardından tozlu lamine masasının soyulmuş yüzeyinde geziniyor. "En sevdiğin." Sararmış perdelerini sonuna kadar açıyorum. Işık odaya doluyor ve çıplak duvarlı dar alanın köşesine sıkıştırılmış, yapılmamış tek kişilik yatağı aydınlatıyor. Oda çamaşır suyu ve idrar kokuyor. Bugün, keskin idrar tam bir koku saldırısıyla galip geliyor. Bazen Dwight kendi bölgesini işaretlemekten hoşlanır.

Dwight'ın boş bakışları, gür siyah-gri kaşlarının altında, yıpranmış kaldırım taşı yürüme yolları, çürümeye yüz tutmuş çiçek bahçeleri en uçta birkaç hastanın etrafta dolaştığı bir basketbol sahasından oluşan bir avluya bakan pencereyi işaret ediyor. Çoğunlukla gri olan ve biraz koyu kahverengiyle hala gençliğini koruyan saçları

bir süs kullanın. Kulaklarını yetmişli yılları anımsatan bir tarzda kapatıyor.

Bazı günler Bay Geveze oluyor. Bazı günler ise söyleyecek pek bir şeyi olmaz. Bunun yerine, şu anda olduğu gibi kahverengi gözlerini biraz kısıyor - konsantrasyon noktaları. Ayı kovalamacası anılarını tetikleyen şeylere odaklanmadığı zamanlarda, onu ayılarla ilgili kitapları incelerken buluyorum.

"Claire beni beklediğini söyledi. Neden hava ısınmadan önce biraz yoğurt yemiyorsun?" Bana odaklanmaya karar vermesini umarak yeşil vinil döşemeli sandalyeyi doksan derecelik bir açıyla yanına çekiyorum.

Bir sonsuzluktan sonra göz kırpmıyor ve kolu seğiriyor.

Elimi üzerine koyuyorum ve birkaç dakika onunla oturuyorum. Dwight benimle rahatlıyor çünkü zaman zaman beni ailesi sanıyor. Bu onun endişesini yatıştırıyor.

"Bir kitap kulübüne katıldığını duydum." Göz kırparak cevap veriyor.

"Bahçelerde çalışmayı seviyor musun?"

Dwight bana yavaşça başını sallıyor. Önce uyukladığını sanıyorum ama çenesi göğsüne değdikten sonra başını yavaşça kaldırıyor. Burası yirmi iki yıldır onun evi. Çoğu insan zihinsel olarak mahkemeye çıkabilecek durumda olup olmadıklarını belirlemek için yapılan yeterlilik değerlendirmesini tamamlayana kadar burada kalıyor. Diğerleri iyileşene kadar kalıyor. Ve Dwight gibi birkaçı da delilik nedeniyle suçsuz bulunduktan sonra ağır engelli hale geliyor. Bu çok üzücü.

Birkaç hıçkırık onun asgari ilerlemesini engelledi. Hemşirelerden birini dizlerinden bağlayıp pembe ekose pantolonunu ve bluzunu giyerek kaçmaya çalışması en iyi anlarından biri değildi. Dwight'ın ateşler içinde olduğuna yemin ettiği ve kin kusan başka bir hastanın üzerine işemek de öyle. İşaretleme o zaman başladı.

Hikayeler, ilk kabul edildiğinden beri personel cirosuna rağmen yıllar boyunca aktarıldı.

Dwight buralarda bir efsane olma yolunda ilerliyor. "Ben artık gidiyorum. Seninle vakit geçirmek güzeldi." Parmaklarını sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Ben yerim," diye mırıldanıyor, elimi bıraktığında elimi mıncıklıyor. "Her şeyi ..." Sıkışmış ifadesi daha da yoğunlaşıyor. "Bu kadar sinirlenme."

"Kızgın değilim. Sadece meşgulüm." Kıkırdıyorum, sandalyeye geri dönüyorum ve o yoğurdunu höpürdeterek yerken çizelgesini güncelliyorum.

Kısa sürede en sevdiğim hastam oldu. Özellikle de beni karısı sandığı günlerde, bana karşı inanılmaz derecede tatlı olduğunu söyleyebilirim. Ancak, bundan daha fazlası var. Gözlerinin derinliklerindeki bir şey bana yardım için ağlayan bir çocuğu hatırlatıyor. Dışarıdan bakıldığında suçlu bir adam (delilik nedeniyle suçsuz bulunmuş olsa bile), ama içeride kırılğan ve masum.

"Annie, ayak parmaklarımın arasını kuruladım ve tırnaklarımı kestim. Havlumu da yerde bırakmadım," diyor ve beni gördüğüne pek heyecanlanmadığını gösterdikten sonra aniden sohbet etmeye başlamasıyla beni şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim. Annie buna bayılırdı." Tabletindeki birkaç notu tamamladım ve yatağının üzerindeki battaniyeyi düzelttim. Hangi kadın kocasının arkasını toplamasından hoşlanmaz ki?

Ölü bir tane.

"Bebek tekmeledi mi?"

"Çocuğunuz mu var?" Ben soruyorum. "Barbara."

"Bu doğru. Sanırım bunu duydum. Bir ile on arasında bir ölçekte, şu anki depresyon seviyeniz nedir?"

"Sıfır. Ayıdan kaçtık."

Başımı sallıyorum. Bazı günler on oluyor çünkü Annie ayıdan kaçamadı.

"İntihar düşüncen var mı?"

Kıkırdıyor, bakışları hâlâ pencereden dışarı bakıyor.

"Hayır."

Kendimi öldürmeye çalışsam Annie beni öldürür."

Çok uzun zamandır burada. Şu anda ve duygusal olarak iyi olduğu bir gün hayal edemiyorum. Şu anda ya biri ya diğeri ama ikisi birden değil.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Seninle evlendiğim günkü güzel görünüyorsun."

Aww . . .

Dwight'ın iyileşmesini istiyorum. Ailesiyle ya da arkadaşlarıyla hiç tanışmadım ama onu beklediklerini hayal etmek hoşuma gidiyor. Belki bu yıl Barbara tatillerde onu ziyaret eder. Hiç ziyaretçisi olmadığını duymuştum. Belki de çocuklarıyla gelir. Dwight'ın küçük torunları. Ve bu onun daha hızlı iyileşmesini ve yeniden bir bütün olmasını sağlayacak bir şeyi tetikler.

Mümkün mü? Hayır. Ama insan zihnine bilim tarafından neredeyse hiç dokunulmadı. Tüm gelişmelere rağmen pek çok şey gizemini koruyor.

"Bir dahaki sefere sahile gidelim," diye öneriyor.

Tabletimden başımı kaldırıp bakıyorum. "Sahil mi? Sahili sever misin?"

Başını sallarken dili üst dudağındaki yoğurdu tembelce siliyor.

"Hayır mı? Ben sahili seviyorum."

Yanlış bir şey söylediğimde her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturuyor - karısının söylemeyeceği bir şey söylediğimde.

Yoğurdunu bitirip ilaçlarını yuttuktan sonra elimi omzuna koyuyorum. "Daha sonra kontrol edeceğim."

"Ayılara dikkat edin," diye mırıldanıyor, sanki sonradan aklına gelmiş pasif bir düşünce gibi. Birdenbire cansızlaşan ses tonu gri, yaşlanan vücudunun geri kalanıyla uyuşuyor - Dwight elli beş yaşında, seksene yaklaşıyor.

"Yapacağım," söz veriyorum.

Onda bir şeyler var. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum ama derimin altında yatan ve onunla birlikte olduktan sonra saatlerce içimde kalan rahatsız edici bir his.

Dört muhteşem gün tatil.

Eve dönerken marketten alışveriş yapıyorum ve bu akşamki yemek randevum için beyaz kot pantolonumu ve kolsuz sarı boho bluzumu giyiyorum. Evette şehirde bir arkadaşını ziyaret ediyor ve akşam yemeği yiyip yiyemeyeceğimizi sordu. Çok tatlı biri, sadece Gary'nin değil Fitz'in de nerede olduğu konusunda beni bilgilendiriyor. Arkadaşımın üç hafta önce evine gönderdiği yara merhemini almak için eve gelmediğini de bu sayede biliyorum.

Kalabalık restorana vardığımda Evette'e mesaj atıyorum.

Me: I'm here

Evette: I'm at the back behind the bar

Kalabalığın arasından geçerken, barın arkasını görebilmek için boynumu eğiyorum.

Evette yok.

Her yöne bakıyorum. Hatasız bir kızıl saçı var. Onu nasıl gözden kaçırıyorum? Üçüncü kez döndüğümde, sandalyesinin yanında duran bir adam görüyorum. Koyu renk kot pantolon ve tertemiz beyaz bir gömlek. Ona çok benziyor.

"Aman Tanrım." Ağzımı kapattım.

Fitz sırtıyor.

Ağlamak istiyorum ama bunu yapmayacağım. Bunun yerine kalbim patlayabilir ve muhtemelen burada, bu noktada ölebilirim.

Biri bana çarpıyor, beni sersemlemiş halimden çıkarıp birkaç adım ileri itiyor. Sadece altı hafta oldu. Ama altı yıl gibi geldi.

"Burada ne yapıyorsun? Evette nerede?" Ona sarıldım ve masada oturan minyon, kır saçlı kadını fark ettim.

masasında bize gülümsüyordu.

"Evette sana sürpriz yapmama yardım etti. Missoula'da. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsındır." Beni serbest bırakıyor.

Tabii ki bu kadının kim olduğunu bilmek istiyorum ama aval aval ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O da bana bakmadan duramıyor gibi hissediyorum.

"Jaymes, bu benim büyükannem Edith. Buradan sadece birkaç blok ötede yaşıyor. Büyükanne, bu arkadaşım Jaymes."

Büyükanne mi? Fitz'in yaşayan bir ailesi var mı? Neler oluyor?

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak titrek elimi uzattım.

Garip bir tokalaşma için sol elini uzatıyor. "Üzgünüm, yıllar önce felç geçirdim. Ve sağ elim hala düzgün çalışmıyor."

Elini tutmak için iki elimi de kullanıyorum ve nazıkçe sıkıyorum. "Ne hoş bir sürpriz." Fitz'in yanına oturuyorum. "Geleceğinden haberim olmadığını söyledi mi? Ve burada yaşayan bir büyükannesi olduğunu bilmediğimi söyledi mi?" Fitz'e şakacı bir şekilde gözlerimi kısıyorum.

"Buraya yeni taşınan oda arkadaşına sürpriz yapmak istediğini söyledi." Benimkine benzer bir ifadeyle ona bakıyor. "Ama senin genç ve güzel bir hanım olduğundan bahsetmedi."

Edith beni kızartmayı başarıyor, tıpkı torunu gibi.

"Calvin sürprizlerle dolu." Masanın altına uzanıyorum ve elimi kısa bir süreliğine bacağına koyuyorum.

"Umarım sakıncası yoktur; hepimiz için sipariş verdim bile," diyor. "Büyükanne erken yatıyor."

Burnum kırılıyor. "Kusura bakmayın. Uzun vardiyalar çalışıyorum. Bilseydim-"

"Lütfen özür dileme canım. Nereden bilebilirdin ki?" Edith gülümseyerek beni rahatlatı.

"Sipariş için teşekkürler. Şimdi söyle bana, yangın mevsimi olmasına rağmen nasıl burada olabiliyorsun?"

Peçetesini bacağına dayıyor. "Yirmi bir gün aralıksız çalıştıktan sonra beni iki gün izin almaya zorladılar. Büyükanne ve Ocak ayında tanıştığım hemşireyi ziyaret edebilmek için dört gün izin istedim."

"Size teşekkür etmeliyim," diyor Edith. "Calvin beni sadece tatillerde ziyaret eder. Yaz boyunca hiç ara vermez. O yüzden benden çok senin için burada olduğunu biliyorum."

Fitz düz elini kalbine bastırır. "Büyükanne! Sözlerin beni yaraladı."

Bir kıkırdamayla vücudu hafifçe zıplıyor. "Hayır, yapmazlar."

Sırıtmaktan bütün yüzüm ağrıyor. Çok hoş ve beklenmedik biri. Ya Fitz? Onu ve büyük jestini tarif edecek kelime yok.

"Demek hemşiresin?"

"Evet. Psikiyatri koğuşunda çalışıyorum." "Bu ilginç olmalı."

"Olabilir."

"Dairen nasıl?" Fitz soruyor.

"Dinky, ama baraka kadar küçük değil. Will burayı kiraya mı verdi?"

"Henüz değil."

Garson yemeğimizi getiriyor ve sonraki yarım saati yemek yiyerek ve Edith'in gelecek ay doksan yaşına basacak olan erkek arkadaşını konuşarak geçiriyoruz. Tekerlekli sandalyede ve hala kendi başına yaşıyor. Edith felç geçirdikten sonra fizik tedavi görürken tanışmışlar.

Mümkün olduğunca uzaklaşıp Fitz ve büyükannesinin sohbet etmesine izin veriyorum. O burada. Bu hala aklımı başımdan alıyor. Büyükannesi burada yaşıyor. Yıldızların bizim için nasıl aynı hizaya geldiğini nasıl göremez? Bu tesadüften daha büyük bir şey.

"Sabah kahvaltıda buluşmak ister misin?" Fitz restorandan çıkarken bana soruyor.

"Kes şunu," diyor Edith, Fitz'in kolunu tutarak. "Ben yaşlandım ve yatağa gidiyorum diye sen de yatmak zorunda değilsin."

aynısını yap. Beni eve bırak, sonra da Jaymes'i şehre götür. Dansa, sinemaya ya da siz gençler ne yapıyorsanız ona gidin."

Birbirimize bakıp sırıtıyoruz. Çok sevimli.

Onları destekli yaşam topluluğundaki dairesine kadar takip ettim ve defalarca "Sen burada yokken ne yaptığımı sanıyorsun?" demesine rağmen yatağa girmesini sağlarken oturma odasında bekledim.

Calvin Fitzgerald sürprizlerle dolu. Aşk ve diğer sıradan şeylerin hayalini kuran "normal" bir kadın olduğum için içimin yumuşak ve yapışkan olduğunu düşünüyor.

Yumuşak ve yapışkan olan o.

"Peki ne olacak? Dans mı yoksa 'film' mi?" Fitz yatak odasının kapısını kapattıktan sonra usulca soruyor, ben de koltuk masasının üzerindeki birkaç resmi inceliyorum.

Fitz'in ailesi olduğunu varsayıyorum ama sormaya korkuyorum. O burada. Ve onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Hayatını benimle paylaşmak istiyorsa, bunu kendi zamanında yapmasına izin vermeliyim, beni büyükannesiyile yemeğe davet etmesi gibi.

"Dans eder misin?" Ona doğru döndüm. "Hayır."

Sırıtıyorum. "Maren ve Will burada olduğunu biliyor mu?" "Evet."

"Merhemi aldın mı?"

"Çantamda." Kanepenin yanında duran siyah çantaya başıyla işaret ediyor.

Kalbim boğazıma o kadar sıkıştı ki zar zor nefes alabiliyorum. "Kişimi özlemek için altı hafta çok mu erken?"

"Oldukça gözden kaçabilirim."

"Kaçırılabilir bir kelime mi?"

"Missable kesinlikle bir kelime. Sikilebilir'in kuzeni."

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

Gülümsemesi azalıyor. "Maren dövmemi fark etti. Tepkisinden anladığım kadarıyla önce seninkini buldu çünkü gerçek zamanlı olarak ikiye ikiye bir araya getirmesini izledim."

Başımı sallıyorum, dudaklarım titriyor. Buraya geldiğimden beri neredeyse her hafta onunla konuştum ve dövmesini gördüğünden hiç bahsetmedi. "Evsiz misin?"

"Hayır. Ama seninle arkadaş olmam gerektiğini söyledi."

Kalbim boğazımı terk ediyor, midemin çukuruna kuğu dalışı yapıyor. "Yani Maren yüzünden mi buradasın?" Bir kahkaha atıyorum, ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bu kulağa daha mantıklı bir açıklama gibi geliyor."

"Hayır. Öyle değil."

Henüz ona bakamıyorum. Duygularım doksanların şatafatlı bir korsajı gibi gömleğime iliştirilmiş.

"Bunların hiçbiri mantıklı değil" diyor. "Gereken iki gün yerine dört gün almamak. Atlayış arkadaşlarım yangınlarla uğraşırken San Bernardino'ya uçuş rezervasyonu yapmamak. Seni büyükannemle tanıştırmamak. Başka birinin dostluk versiyonundan başka sunacak bir şeyim yokken seni öpme ihtiyacı duymam. Bunların hiçbiri mantıklı değil." Uzun bir nefes üflüyor. "Yine de buradayım. Kelimeleri geveliyorum ve konfor alanımın dışında debelenip duruyorum çünkü seni kendim yaptım ve sen benim hayatıma uymuyorsun ama hayatım da sensiz bana uymuyor."

Oh, kalbim . . .

Dönüyorum. Fitz hiç bu kadar acı çekmiş görünmemişi. Yüzündeki gerginlik. Gözlerindeki teslimiyet.

"Buraya benim için mi yoksa için mi geldin?"

Alnındaki çizgiler daha da derinleşiyor.

"Bu hileli bir soru değil." Başımı sallıyorum. "Nasıl cevap vermeni istediğimi bile bilmiyorum. Sadece dürüstçe."

Bakışları aramızdaki zemine düşüyor. "Uçak biletini aldığımda buraya senin için geliyordum." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Restorana girdiğinde, buraya kendim için geldiğimi biliyordum."

Yalan söyledim.

Bunu söylemesini istiyordum ama iki saniye öncesine kadar bunu bilmiyordum. Aşk böyle bir şey; zamansız, habersiz ve hafife alınıyor. Bu bir seçim değildir. Bir varoluş halidir.

Fitz'e beni sevdiğini nasıl söylerim?

Söyleyemem.

Bunu kendi başına halledecektir.

O zamana kadar başka bir adamla evli ve hamile olabilirdim. ile İkizler, ama Her şeye rağmen, Ben Fitz ve yuvarlanan kalbi için çok sevindim. Geç olması hiç olmamasından iyidir. Omuzlarımı kaldırıyorum ve abartılı bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Öpüşebiliriz. Ve bu bizim versiyonumuz olabilir. Arkadaşlık. Başka birinin versiyonunu istemiyorum. Sen istiyor musun?"

Parmak uçları dövmeme değene kadar eli boynum boyunca kayıyor. "Hayır, istemiyorum" diye fısıldıyor beni öpmeden önce.

O dudaklarını benimkilerden boynuma doğru sürüklerken ben gözlerimi kapatıyorum. "Evime geri dön," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi?"

Sırıtiyorum. "Evet." Cebimi karıştırıp anahtarlığımı çıkarıyorum. "Sen sür. Ben biraz fazla sarhoşum."

Benden aldı, gözleri kısılmıştı. "Yemekte alkol almadık."

"Sen." Döndüm ve kapıyı açtım. "Seninle sarhoş oldum Fitz."

Evime arabayla on dakika uzaklıkta. Ona buradaki işimden bahsettiğimde büyükannesinden hiç bahsetmediğine hala inanamıyorum. Daireme arabayla on dakika uzaklıkta.

Bu bir tesadüf değil. Kader. Değil mi?

Cipimi park ediyor ve beni öpmek için konsolun üzerine eğiliyor. Kendimizi araçtan dışarı atmamız birkaç dakika sürüyor. Jeep'in arkasında buluşuyoruz ve tekrar öpüşüyoruz. Fitz arka tarafımı yedek lastiğe bastırıyor. Öpüşmemiz kontrol edilemeyecek kadar yoğun bir şeye dönüşüyor.

Beni kendisine doğru kaldırarak yavaşça binama doğru ilerliyor.

"Anahtar ... yüzük ... .." Boynumu öperken nefes nefese kalıyorum.

O anahtarlarımı karıştırıp tarayacağı kartı bulurken sırtım binanın yan tarafına çarpıyor. Kapı çalıyor ve bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle kıcımlı avuçluyor.

Merdivenlerden çıkmadan önce onu durduruyorum. "Koridorun sonunda, soldan sonuncu."

Küçük, verimli daireme giriyoruz ve kıyafetlerimizi atmak için zaman kaybetmiyoruz.

Onu tek kişilik yatağıma geri ittiğimde dudaklarımın arasından "Jaymes, senin lanet olası bir ikiz yatağın var," diye mırıldanıyor.

Kıkırdıyorum. "Farkındayım." Göğsünü ve karın kaslarını öpüyorum, dilim ereksiyonunun üzerinde yavaşça gezinmeden önce parmaklarım yara izlerini okşuyor.

Memnun bir inilti göğsünde titreşirken başı geriye doğru uzanıyor. Bacaklarımın arasında ona rehberlik ediyorum. Ellerimi göğsüne koyarak üzerine çöktüğümde ağır göz kapaklarım teslim oluyor.

Gözlerimi açtığımda, sarhoş bakışları ve ara sıra dilinin tembel bir hareketiyle ıslattığı yumuşak dudaklarıyla beni izliyor.

Öne doğru eğilip ona sürtünüyorum ve o da başını kaldırıp ağzını göğüslerime dayıyor.

"Tanrım . . . . Fitz ... bu hissettiriyor ..." Kelimelerimi ve aklımı kaybediyorum.

Beni derinden öperken elleri saçlarımda dolaşüyor, tek yönlü pencerelerimden süzülen ay ışığı üzerine vururken yavaşça benimle birlikte hareket ediyor, doğrulduğumda yüzünde gölgeler titreşiyor.

Zorlu nefeslerin ve çarpışan bedenlerin fısıltılarıyız.

Orgazmım vücudumda yavaşça ilerlemeye başladığında, beni sırtüstü çeviriyor ve daha sert bir şekilde içime pompalıyor, hızla serbest kalıyor.

Bu anın tadını çıkarıyorum, onun üzerimde hareket etmesiyle büyüleniyorum. Yüzüm gergin, dudaklarım ayırık; bu bana fazladan bir orgazmmış gibi geliyor - inkar edemeyeceğim bir dürtü.

"Sikeyim seni, Jaymes ... Tanrım ... sadece ... sikeyim seni . . . Asla durmak istemiyorum." Sözlerinde, her birinin ardındaki basit anlamdan daha fazlası var. Fitz için ne söylediği değil, nasıl söylediği önemlidir.

O duygularıyla savaşıırken sırtıtmama engel olamıyorum. Bir başkasına güç veren kişi olmanın tatmin edici bir yanı var. Bununla birlikte, Calvin Fitzgerald'ın en büyük zayıflığı olmaya tam anlamıyla bağımlıyım.

Kendine güveni eksik değil. Tamamen farklı bir seviyede cesur. Benim dışımda, savunmasız. Ve henüz anlamadığı bir parçasıyla bana güvendiği için inanılmaz derecede onur duyuyorum.

Terli adamım göğsümden karın kaslarıma doğru bir öpücük izi bırakmadan önce kulağıma derin derin nefes alıyor ve diliyle göbek deliğimle alay ediyor.

Kıkırdıyorum. "Dur! Gıdıklanıyorum."

Ellerini vücudumun iki yanındaki şilteye bastırırken dudaklarının tenimde bir sırtışı dönüşüğünü hissediyorum. Dilini yan tarafıma doğru sürüklüyor ve kalçamın hemen üzerindeki tenimi ısıyor.

Sarsılıyorum. "Fitz!" Altında
kıvraniyorum. Gülüyor ve bu
kendinden geçmiş bir ses.

Göğsünü itiyorum. "İşemem lazım, şimdi de duş almam lazım."

"İyi fikir." Kendini yataktan kaldırdı, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"İyi bir fikir nedir?"

Omuzlarımdan tutuyor ve beni köşeden banyoya götürüyor. "Duş seksi."

"Ben-OUCH demedim!" Çıplak kıcımlı tokatladığında ciyaktım.

"Sadece duşa gir."

Yirmi Yedinci Bölüm

CALVIN

Geçmişimi Jamie'yle paylaştığım kadar kimseyle paylaşmak istememiştim. Ayrıca, her kötü anımı Jamie'den sakladığım kadar kimseden saklamak istememiştim. Bu saçma bir ikilem ama bana çok mantıklı geliyor.

İşte buradayım, bir uçurumun kenarından aşağı bakıyorum ve kaçmalı mıyım yoksa atlamalı mıyım bilmiyorum.

Bununla birlikte, işemem gerektiğini biliyorum, ama vücudunun yarısı bu küçük yatak bahanesiyle benimkinin üzerine örtülmüş durumda. Her seferinde bir santim, kendimi onun yapışan uzuvlarından ve birbirine dolanmış çarşaflardan kurtarıyorum. Banyodan çıktığımda yatağın tamamını kaplamış, yatmak yerine yastığına sarılmıştı.

Sırıtiyorum. Kız kardeşim yastığının üzerine yatmak yerine ona sarılırdı.

Saat neredeyse sabahın beşi, kot pantolonumu giyip gömleğimi çekiyorum. Jamie'nin yanağını öptüğümde irkilmiyor ama uzun bir nefes alıyor ve memnun bir iç çekişle bırakıyor.

Otuz dakika sonra büyükannemin evindeydim, koşu şortumu giydim ve en yakın patikaya ve en dik yokuşlara doğru kaldırıma çıktım.

Gerçek büyükanne tarzında, döndüğümde beni kahvaltıda bekliyor. "Benimle oturmadan önce git duş al." Sol eli titreyerek kahvesini yudumluyor.

Streusel kaplı kahveli kekindeki tatlı tarçını içime çekiyorum ve sırtıyorum. "Evet, hanımefendi."

Duştan sonra telefonumu kontrol ettim. Hiç mesaj yok.

"Jamie çok sevimli." Mutfak masasında yanına oturduğumda büyükannem dikkatle bana bakıyor.

"Geçen Ocak ayında Montana'ya taşınana kadar tüm hayatı boyunca Florida'da yaşadı. Bu yıl ilk kez Florida'dan ayrıldı. İlk kez dağları gördü. İlk kez uçağa bindi." Kahvemi yudumluyorum.

"Ailesi hakkında ne biliyorsun?" "Pek bir şey değil. Ailesi öldü."

"Başka ne var?"

Omuz silktim. "Başka bir şey sormadım."

Titreyen eli bardağı masaya bırakıyor. "Neden?"

"İnsanların mahremiyetine saygı duyuyorum."

"Belki de ona geçmişini sormak, özel hayatına burnunuzu sokmak yerine ilgilendiğinizi gösterir."

"Belki de. Ama ben nereden bilebilirim ki? O yüzden en iyisi, eğer isterse bu ayrıntıları paylaşmasına izin vermek."

"Sen aşkı bulmadan ölmek istemiyorum."

"O zaman ölümsüz olsan iyi olur." Kahveli kekten bir ısırik almadan önce sırtıyorum.

"Calvin David Fitzgerald." Yirmi iki yıl önce beni yetiştirmeyi beri bana yönelttiği aynı azarlayıcı bakışı bana da yöneltiyor.

"Bana hep tutkularımın peşinden gitmemi söyledin. Ben de öyle yapıyorum. İşimi seviyorum. Ve senden başka kimseye karşı sorumlu olmamayı seviyorum."

"Aşk tutkudur."

Dudaklarımı büküp başımı sallıyorum. "Her zaman değil." "Sen inatçı bir çocuksun."

"Ben inatçı bir adamım." Kıkırdıyorum.

"Jamie ile bundan daha iyi sohbet edemiyorsan, o zaman sadece bir çocuksun demektir."

Dün geceden sonra Jamie'yle gayet iyi sohbet ettiğimizi söyleyebilirim.

İletişim kurmak için sadece daha az kelime kullanıyoruz.

"Yirmili yaşlarında -benden on yaş genç- dünyayı ilk kez görüyor. Seyahat hemşiresi olmasının nedeni şu anda aynı yerde kalmak istememesi. Biz arkadaşız. Ve arkadaşlığımız bu düzeyde bir ifşaatı gerektirmiyor. Onun yürüdüğü yola saygı duymak ancak bir erkeğin yapabileceği bir şeydir."

"Missoula'da kalıcı bir iş bulsaydı, arkadaştan öte bir şey olur muydunuz?"

Bu kaybedilmiş bir savaş. Büyükanmem bu hayatı istemediğimi biliyor. Eskiden yalnız yaşamayı seçmemi destekler ve hatta teşvik ederdi. Ama geçirdiği felç bu anıların çoğunu alıp götürdü. Ve bu o kadar da kötü değil çünkü hayatının en trajik kısımlarını da kaybetti.

"Belki." Yalan söylüyorum çünkü o benim büyükanmem ve bu hayatta ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Şimdi onu hayal kırıklığına uğratmak anlamsız geliyor.

İşiliyor. "En iyi baba ve koca sen olacaksın, tıpkı baban ve onun babası gibi."

Onun da benim de o günü görecektik kadar yaşayamayacağımızı bilmeme rağmen yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Jamie'nin evine döndüğümde öğlen olmuştu. Beni aramamasına ya da mesaj atmamasına şaşırdım. Dairesini aradım.

Cevap vermiyor ama kapı açılıyor. Koridorda ilerlerken, başka bir daireden birbirlerine bağırarak bir çift boşluğu dolduruyor. Son kapıya ulaştığımda tartışmaları kesiliyor. Kapı, Jamie'nin dudaklarının göz kamaştırıcı bir sırtışla kıvrılması gibi yavaşça açılıyor. Kısa sarı-yeşil kareli elbisesine hayranlıkla bakmak için bir saniyemi ayırıyorum.

"Seni bir daha göreceğimden emin değildim."

İçeri girdim, çantamı bıraktım ve spor ayakkabılarımı çıkardım. "Neden? Sana dört gün izin aldığımı söylemiştim."

"Hepsinin benim için olduğunu söylememiştin." Poposu mutfak tezgahına çarpana kadar geriye doğru çekiliyor ve bu sabah ayrılmadan önce ona yaptığım beyaz güle uzanıyor. "Senden daha fazlasını beklediğimde, bana daha azını veriyorsun. Bazen hiçbir şey. Hiçbir şey beklemediğimde, bana daha fazlasını veriyorsun... çok daha fazlasını. Bir mendilden bir çiçek yaptın. Çoğu insanın sümüğünü tutmak için kullandığı bir şeyi aldın ve origami bir gül yaptın." Gül gibi kokuyormuş gibi ya da belki de sırtışını gizlemek için sapı burnunun yanında ileri geri çeviriyor.

"Seks iyiydi. Seks iyiye her zaman bir gül yaparım."

Çiçeği bükmeyi bıraktı ve bana doğru fırlattı.

Kıkırdıyorum ve yakalıyorum. "Bu bir iltifat."

"Bundan şüpheliyim. Saat kaçta ayrıldınız?"

"Erken."

"Büyükannen bu sabah nasıl?"

"İyi. Geri gelmemem senin için sorun olur mu?" Bitkilerle ve dizüstü bilgisayarıyla dolu masasına oturdum ve gülünü çiçek açan bir sukulentin yanına koydum.

"Tamam'ı tanımla," diyor.

"Kızgın değil."

"Geri dönmemen benim için sorun değildi."

"Sen gelmiş geçmiş en muhteşem arkadaşsın."

Kollarını kavuşturarak bir kahkaha atıyor. "Sadece seninle, Fitz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen kiralıksın."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kiralık mı?"

"Evet. Birisi bir araba kiraladığında, ondan sorumlu hissetmez. Sürerler ve geri verirler. Ama bir araba satın aldığınızda araştırma yaparsınız. İyi derecelendirmelere sahip bir şey aldığınızı bilmek istersiniz. Bir şey

Güvenilir. Bu büyük bir satın alma, bu yüzden kararınızdan memnun hissetmek istersiniz. Ve eğer bozulursa veya bir şeyler ters giderse, tamir etmek için yatırım yapmanız gerekir. Kiraladığınızda ise başka bir araçla değiştirebilirsiniz."

Onun sözlerini düşünüyorum. Çok mantıklı olduklarından emin değilim. "Yani dönmemiş olsaydım, farklı bir kiralama mı yapacaktın?"

Jamie sırtıyor. "Hayır. Amaç kiralamak değil." "Bir erkeğe sahip olmak mı istiyorsun?"

Dönüyor ve saçlarını ensesinden kaldırıyor.

O benim.

Sandalyede arkama yaslanıp parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum ve nefes veriyorum. "Peki, iki gün içinde iade etmek zorunda kalacağınız bu kiralık ev için planlarınız neler?"

Saatini kontrol ederken burnu kırışıyor. "Bir saat sonra dersim var."

"Ben de senin dört gün izin aldığını sanıyordum."

"Bu iş için değil. Bu bir takı yapma kursu."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Birlikte çalıştığım diğer hemşirelerden biri yeni şeyler öğrenmemi önerdi. Sanatsal yönümü keşfetmemi. Kendisi yaklaşık kırk yıldır hemşirelik yapıyor. Yaratıcılığınızı beslemenin bu alanda uzun ömürlü olmanın anahtarı olduğunu söyledi. Bu, başarı duygusunu hissederken stresi azaltmanın bir yolu. Psikoloji alanında çalışmak bazı açılardan ödüllendirici ama aynı zamanda yavaş bir süreç. Akıl hastaları, ameliyattan çıkan ya da felç veya kalp krizi geçiren çok daha yavaş iyileşir."

Yanıt vermeyince tezgahı itiyor ve kucağıma oturuyor, ellerini omuzlarıma koyuyor. "Zihin karmaşıktır."

Söyleyemediği her şeyi duyuyorum. "Seni izleyebilir miyim?"

Sırtışı kabarıyor. "Beni izlemek ister misin? Mücevher yapmakta iyi değilim."

"Seni izlemekte iyiyim, bu yüzden bugün ikimizden biri kendini başarılı hissedecek."

Başparmakları çenemde geziniyor. "Sadece beş dakikalık bir yol. Biraz zamanımız var. Belki bir gül daha kazanabilirim."

Bu kadın benim için yaratılmış, sadece doğru şekilde değil.

Hayat.

Sırıtiyorum. "Bakalım sende ne varmış."

Yirmi Sekizinci Bölüm

JAYMES

Benim adamım.

Calvin Fitzgerald benim hayalim -gerçekleşmeyen ve kalp çarpıntısı ve acı veren bir gerçeklikle biten türden.

Birlikte geçirdiğimiz zaman çok çabuk bitiyor. Bakır ve deriden bir bileklik ve ona uygun küpeler yapmamı izliyor. Büyükannesini yürüyüşe çıkarıyoruz ve onun yaşlı adamı Terry ile tanışma ayrıcalığına sahip oluyorum.

Ertesi sabah, ben kaykayımı sürerken Fitz yanımda koşuyor ve ayak uydurmakta zorlanan ben oluyorum.

"Tam bir gösterişçisin!" Kıkırdıyorum, rüzgarın tersine bir dönüşü pompalıyorum.

Daha hızlı koşuyor.

Ben yorulduktan ve o terlemedikten sonra, çatı katındaki bir kafede öğle yemeği yiyoruz.

"Sence Maren neden bana dövmeni gördüğünü hiç söylemedi?" Pembe limonatamı yudumlarken bir yandan da öğle yemeğimin geri kalanını yemesini izliyorum. Calvin muazzam miktarda kalori tüketiyor.

Çiğniyor, sorumu biraz düşünüyor. "Bence senin için üzülüyor ama durumu değiştiremeyeceğini de biliyor. O zaman neden bu konuyu açıyor?"

"Neden benim için üzülüyor?"

Omuz silkiyor. "Bana karşı güçlü hislerin olduğunu düşünüyor ve seni sadece hayal kırıklığına uğratacağımı biliyor. Beni tanımak için zaman harcayan herkes için bir hayal kırıklığıyım."

O bir hayal kırıklığı değil. Kalbimi kırıyor ama alışlagelmiş bir şekilde değil.

"Bence hayal kırıklığına uğratmaktan endişe etmeniz gereken tek kişi kendinizsiniz."

Cevap vermiyor. Öğle yemeğinde olmaz.

Gecenin geri kalanı için değil.

Daha fazla gül kazanmak için akşam yemeğini atlıyor ve erkenden yatağa giriyoruz.

"Edith onu ziyaret etmemi sorun eder mi?" Ertesi sabah giyinirken sordum.

Fitz çantasını toplarken başını kaldırıp bakar.

"Muhtemelen hoşuna giderdi." Dikkatini çantaya verir, fermuarını çeker.

"Geçmişini sormayacağım."

Geçmişin hakkında.

Omuz silkiyor. "Zaten hatırlamıyor." "Hiç soruyor mu?"

"Bazen." Çantasını kapının yanına atıyor.

Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. "Yani bir kısmını biliyor olmalı."

"Yeterince biliyor."

Beyaz bluzumun önünü kıvrarak gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatının geri kalanını huzur içinde geçirmesi için ona bir şans verildi. Bu yüzden ona biraz daha az korkunç şeyler söylüyorum."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Acı gerçeği yumuşattım."

Bu acı gerçek için ona ne kadar yalvarmak istediğimi biliyor mu? Dilimi ısırmanın benim için ne kadar zor olduğunu? Daha fazlası için onu ne kadar dürtmek istediğimi? Çizginin benim tarafımda kalması beni yavaş yavaş öldürüyor çünkü bilmeden beni ona geri dönölmez bir şekilde aşık ediyor.

"Fitz, bana her şeyi anlatabilirsin. Tamam mı? Yargılamayacağım. Daha fazlası için zorlamam. Eğer bir şeylerden kurtulmak istersen boş bir dinleyici olabilirim."

"Bıraktım gitti." Kollarını kavuşturuyor -herhangi bir şeyin gitmesine izin vermenin tam tersi.

"Al." Yaptığım bileziği bileğine doladım. "Doku gülü değil ama yapabileceğimin en iyisi bu." Düğmeyi ilmeğın içinden geçirdikten sonra ona bakıyorum.

Vücudundaki gerginlik azalıyor ve bana bir gülümseme buluyor. "Geldiğime sevindim."

"Çok geldin."

Sırıtmısına rağmen başını sallıyor. "Sapık."

Gülüyorum. "Beni ziyaret etmene sevindim. Beklenmedik bir şeydi.

Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyi sürprizdi." "Bu senin için çok üzücü."

Fitz, bu hiç de üzücü değil.

Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Kendine iyi bak. Tamam mı?"

Birkaç kez başını sallıyor. Elini boynumda gezdirmese, parmakları dövmemi okşamasa kendimi tutmam daha kolay olacak. Elim göğsünden birkaç santim yana, dövmesinin üzerine kayıyor.

Bir sırtış paylaşıyoruz. Bilmiş bir sırtış diyeceğim ama artık hiçbir şey bildiğimden emin değilim. Fitz beni görmek için en sevdiği şeyden zaman ayırdı. Evette'den yardım istedi. Sonra beni büyükannesıyla tanıştırdı. Son üç günün büyük bir kısmını yatağımda çıplak geçirdik. Ve dövmemeye dokunmayı takıntı haline getirmiş gibi görünüyor.

Gözlerindeki bakışı anlamaya bile başlayamıyorum. Tam bir işkence. O bakışı oraya ben koymadım ama yüzeye ben ıkarmışım gibi hissediyorum.

Duygular boğazıma doluyor, yutkunmamı zorlaştırıyor ve konuşmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor, bu yüzden boğazımı temizliyorum ve gideceği gerçeğinden daha hafif bir şey buluyorum. Bu hafta sonunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum. "Eminim Bayan Wilke seni gördüğüne çok sevinecektir."

"Evet. Uzun süre evden uzak kaldıktan sonra eve geldiğimde meme uçları oldukça sertleşiyor."

Mırıldanıyorum. "Ona bizden bahsedecek misin?"

"Henüz emin değilim. Üçlü seks önerisine hiç bu kadar açık olmamıştı, bu yüzden bizi duyunca nasıl davranacağını bilmiyorum."

Birbirimizin bok yiyici sırtışlarını yansıtıyoruz ama önce benimki kayboluyor. "Tamamen dostane bir şekilde, seni özleyeceğim."

"Bu hayal kırıklığı. Seni tamamen cinsel anlamda özleyeceğim."

Umursamaz bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum. "Eğer gitmezseniz, kaçıracağınız tek şey uçağınız olacak."

Elleri belime dolanıyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. Alın başımın tepesinde duruyor. Söz yok. Sadece yavaş nefesler.

İfade edemediğim bir duygu seliyle derim karıncalanıyor. Gidecek hiçbir yerleri yok.

Bekliyorum.

Ve bekle.

Sessizlik içinde paylaşılan her nefesle kalbim biraz daha çatlıyor. Biraz daha derin acıyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ne için?" diye mırıldanıyor dudaklarını başıma bastırmadan hemen önce.

"Ailenin başına gelenler için."

Bir an için kaskatı kesildi. Eminim ne olduğunu bilmediğimi bildiği için böyle davranıyordur. Ve bu sorun değil. Her ne kadar kalbine girip onu sevgiye layık alıkoyan her şeyi ortadan kaldırmak istesem de, körü körüne şefkat göstermekte bir sakınca görmüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Fitz, beni bırakarak. Çantasını alıyor ve bir daha göz teması kurmadan çıkışa doğru ilerliyor; kalbimin tellerini çekiştirerek gözden kaybolan bir figür.

"Calvin Fitzgerald?" Gözyaşlarımı kaçmadan önce silerek bağıriyorum.

Duruyor ama dönmüyor.

"Eğer normal olsaydın ve korkunç bir geçmişin olmasaydı, sence beni sevebilir miydin?" Hiddetli kalbim her zaman kontrollü düşüncelerime üstün gelir.

Beni duyduğundan emin değilim.

Ama sonra çıkışa doğru devam eder. "Jaymes, normal olsaydım seni yeterince severdim. Sorun şu ki, ben normal değilim, bu yüzden seni çok fazla severdim."

Bir kere bile arkana bakma.

Kapı arkasından kapanıyor. Başka bir dairenin kapısı açılıyor ve bir kadın dışarı çıkıp bana doğru bakıyor. Sonra iki kez baktı.

"İyi misin?" diye soruyor.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına rağmen başımı sallıyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

CALVIN

"O bir tanrıça," diyor Travis, Pulaski'sini sallamaya ara verip bir anlığına ateşe bakarak.

Kazmaya devam ediyorum, ama hafif bir kıkırdama olmadan değil. "Her ateşe tanrıça diyorsun. Bu büyüklükte bir ateş bu kadar büyük bir etiketi hak ediyor mu bilmiyorum."

"Fitz, onda potansiyel olduğunu biliyorsun. Havada nem olmadığına ve Eylül ayında hava seksen beş derece olduğunda tüm küçüklerin potansiyeli vardır."

Ertesi gün altımız da eşyalarımızı toplamaya hazırдық ve Travis cep telefonundan sinyal almaya çalışıyordu. "Laney'nin doğumu her olabilir. Eğer kaçırsam, sanırım beni terk edecek."

Yüz kilodan fazla ekipmanı üzerine kaydırduğımda sırtım bana küçük bir protesto veriyor. "Bunu iyi planlamamışsın. Şubat'ta seks. Aralık'ta bebekler."

"Karısı ya da kız arkadaşı olmayan bir adama benziyor." Travis çantasını sırtına aldı. "Bazılarımız yılın tüm aylarında seks yapmayı sever."

"Sen bir aptalsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Aletini ıslatmaktan bahsetmişken, Kaliforniya'da Jamie'yi ziyaret ettiğini duydum."

"Büyükannemi ziyaret ettim. Sen büyükannenle ne yapıyorsun bilmiyorum ama benimki sikimi ıslatmıyor."

Travis gülüyor. "Ama bunu senin için belli bir hemşire yapıyor mu?"

Evet.

Eli külotumun ön kısmına kayıyordu.

Sanki onun için bu kadar sert olmama şaşırmış gibi sırtıyor.

Bana sürtünürken meme uçları göğsüme sürtünüyor.

Başımı kaldırıp yumuşak dudaklarını çalmamı beklerken saçları yüzümde geziniyor.

"Sadece kafanı oyunda tut. Evde Laney'i düşünerek çok fazla zaman harcarsan, her şeyi berbat eder ve eve varamazsın."

"Evde seni ne bekliyor?"

. "Hiçbir şey. Bu yüzden hep eve geliyorum."

Toplanmak için bildircin gibi dağılıyoruz. Toplanma noktasına doğru yapılan yürüyüş nadiren bir takım faaliyetidir. Düşünmek için tek başına bir zaman. Hayat bu. Jamie'yle birlikte olmak ve kaçırdığım geleceği düşünmek kolay ama bu sessizlikte, ağaçlar ve çatlak toprak patikalar arasında sadece bir zerreyken kendimi huzur içinde, evimde hissediyorum.

Bir teknenin bizi beklediği göle kadar 6 mil var. Üsse döndüğümüzde Laney'nin doğum yapmadığını, orada Travis'i beklediğini gördük.

Kollarını onun boynuna doladığında, vücudu bebeğinin karnına uyacak şekilde eğildiğinde, "Tamamen kirliyim bebeğim," diyor.

"Doktor, daha önce gitmezsem beni sabah uyandıracağını söyledi, böylece doğumu kaçırman konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Travis onun önünde kamburlaşıyor, kirli ellerini karnının üzerine koyuyor. "Duydun mu Scooter? Yarın babanla tanışacaksın."

"Dur!" Laney kıkırdıyor. "Çocuğumuzun adını Scooter koymayacağız. Her neyse, sanırım bir kızımız olacak."

Travis onun karnını öpüyor. "Fark etmez. Ona Scooter adını vereceğiz. Scooter Mooder."

Gary ve diğerk birkaç çocuk gibi ben de başımı sallayıp sırtıtıyorum.

"Evette'in yangından sonra beni karşıladığı zamanları hatırlıyorum. Sizi görmek için can atan ve hayatta olduğunuz için çok mutlu olan bir kadına dönmek gibisi yok. Hayatımın en iyi seksiydi."

"Ne oldu?" Eşyalarımı düşürdüm.

"Hayat sigortamla ilgili fantezileri benimle ilgili fantezilerinden daha fazla olmaya başladı."

"İşte bu yüzden onlardan birine sahip değilim." "Hayat sigortası mı?"

Gömleğimi silkiyorum. "Bir eş."

"Buna inanmıyorum. Ve kız arkadaşına mesaj atıp geri döndüğünü ve hayatta olduğunu bildirmelisin."

"Benim yok-"

Ben bitirmeden Gary gitti.

Kimseyle mesajlaşmıyorum. Gideli iki gün bile olmadı. Yakın arama yok. Kimsenin endişelenmesine gerek yok.

Kararlı bir şekilde eve varıyorum ve telefonumu elime alıp ona bakmadan önce yemeğimin yarısını bitiriyorum. "Ona güvende ve hayatta olduğumu söylemiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çünkü bu gece yalnızım. "Sadece iyi bir arkadaş oluyorum. Nasıl olduğuna bakıyorum."

Fitz: My scars haven't changed and my nuts are still chafed. I need a refund on that ointment

Bana hemen mesaj atmıyor. Muhtemelen hâlâ çalışıyordur. Telefonum uyarı verip beni uyandırana kadar neredeyse gece yarısı oluyor.

Jaymes: Thanks for letting me know you're okay. Night xo

"Lanet olsun." Telefonumu komodinin üzerine geri atıyorum ve sırtıtıyorum.

Kısa bir gece uykusundan sonra, hala bir pislik olduğumu kanıtlamak için sabah saat dörtte, onun saatinde ona mesaj attım.

Fitz: Laney and Travis are having their baby today

Cevap vermesi beş dakika sürüyor, bana küfretmesi için yeterli bir süre.

Kamyonetime bindiğimde bana mesaj attı.

Jaymes: If u die today I won't cry immediately because I'll be too sleep deprived

Jaymes: And I already sent a baby gift yesterday after Evette told me they were inducing today. Don't worry, the gift is from both of us

Ciddi olamaz.

Fitz: We're not a couple

Jaymes: Love u 2. Have a great day!

"Hayatımı sikeyim." Telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım ve araba yolundan geri döndüm.

Otuzuncu Bölüm

JAYMES

"Tıpkı annene benziyorsun. Öyle olacağını biliyordum," diyor Dwight, kahvaltısını yaptığını ve ilaçlarını aldığını göstermek için beni odasına çağırdıktan sonra.

"Komik. Ona benzediğimi hiç düşünmemiştim. Babama benzediğimi söylerdi. Ama o ben beş yaşındayken öldü. NASA için çalışıyordu. Bu oldukça havalı, değil mi?"

Dwight kıkırdıyor. Onu ne kadar sık gerçeğe döndürmeye çalışsam da gülüp geçiyor. Bugün onun karısı değil de kızı olduğum ilk gün. Belki de bu bir ilerlemedir.

"Ben bir park bekçisiydim, NASA bilim adamı değil." Hırkasını giyiyor.

"Bunu biliyorum." Diğer kolunu kazağın içinden geçirmesine yardım ediyorum.

Büyük bir yangın başlatan bir park korucusu. İroni.

Yatağın kenarına çökmüş, başı öne eğik. "Ona yakın durmasını ya da ayı spreyini almasını söyledim. Her zaman ayı spreyi bulundurun."

Dinliyorum. Başka ne söyleyebilirim ya da ne yapabilirim? Karısı öldü. Bu yüzden beni o sandığı günleri umursamıyorum. O günlerde ölü değil.

"Bir hemşire." Bana baktı. "Gurur duyardı, Barbara." Gülümsüyorum.

"Sen de onu kadar özleyorsun musun?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Annemi çok özlüyorum."

"Evet," diye fısıldıyor hırkasını çıkarmaya çalışırken.

"Dışarı çıkmıyor musun?"

"Yorgunum. Bu haplar beni ..." Hırkasını çıkarmaktan vazgeçiyor, yanağını katladığı ellerinin üzerine koyarak yan yatıyor. "Beni yoruyorlar. Bu yüzden" -gözlerini kapatıyor- "beladan uzak duruyorum," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu kadar güçlü ilaçlar kullanmasına gerek yok. Bir daha asla kendisi olma şansı verilmezse asla iyileşemeyecek. Bu koğuştaki hiç kimseye kendisi olma ya da belki de kendisini bulma fırsatı verilmiyor.

Gün ortasında öğle yemeği molası veriyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Evette: Laney had a little girl. Riley. 7 lbs, 4 oz. Both are doing great! I'll send pics when I have some

Jaymes: Great news!

Fitz'in bu kadar çabuk başka bir yangın çıkarması pek olası değil, bu yüzden Evette'in mesajını kopyalayıp yapıştırarak ona mesaj atıyorum.

Jaymes: Laney had a little girl. Riley. 7 lbs, 4 oz. Both are doing great! I'll send pics when I have some

Fitz: Don't be like that. I'm embarrassed for u

Travis, Laney ve Riley'nin fotoğrafını gönderiyor. "Aman Tanrım." Ağzımı kapatıyorum.

Jaymes: I'm proud of u

Fitz: I did nothing. I wasn't there

Kıkırdıyorum.

Jaymes: I'm proud of u for having friends who send u pictures of their baby

Fitz: I have friends

Jaymes: Yes. But ur friend is in San Bernardino

Cevap vermiyor. Ya gerçekten meşgul ya da nasıl cevap vereceğini düşünüyor. Ona bir şans vermiyorum.

Jaymes: Have to go. One of us has a real job

Fitz: Thx for letting me get back to it

Neredeyse suyumu tükürecektim. Calvin Fitzgerald beni güldürüyor. Ağlatıyor. Beni bayıltıyor. Yüzümü kızartıyor. Beni hissettiriyor.

Bir sonraki izin günümde Edith'i ziyaret ettim, ona çiçekler ve öğle yemeğinde paylaşmak üzere bir şarküteri kutusu getirdim.

Kapısını açması sonsuza kadar sürdükten sonra parlıyor. "Bu ne sürpriz!"

"Umarım rahatsız ." "Elbette rahatsız etmiyorum. İçeri buyurun."

"Çiçek ve yiyecek getirdim." İkisini de mutfak masasının üzerine koydum.

"Hayatımdaki erkekler senden birkaç şey öğrenebilir. Teşekkür ederim, Jamie. Olay nedir?"

Şarküteri kutusunun kapağını kaldırıyorum. "Özel bir durum yok. Yani, bugün benim izin günüm. Bu her zaman kutlamak için bir sebeptir."

"Şu benim oğlan otuz beş yaşında ve benimle tanıştırdığı ilk kız sensin." Bana bir bardak limonata uzattı ve karşıma oturdu. "Bu doğru olmayabilir." Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Hatırladığım ilk kız sensin. Yani felç geçirmeden önce biriyle tanıştıysam ya hatırlamıyorumdur ya da böyle bir şey olmamıştır."

"Bahse giren olsaydım, bunun hiç söylerdim. Fitz bekar olmaktan memnun."

"Kimse bekar olmaktan memnun değildir. Sen memnun musun?" Ağzına bir zeytin attı.

"Şimdilik evet. Ama Fitz için olduğu gibi uzun vadeli hedeflerimin bir parçası değil."

Dudakları bükülür ve mırıldanır. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Kraker paketini açıyorum. "Emin değilim. Sanırım bu onun işi. Başına bir şey gelmesinden ve geride bir aile bırakmaktan endişeleniyor. Dürüst olmak gerekirse, bence bundan daha fazlası var. Belki de gençken başına gelen bir şeydir." Tepkisini ölçmek için bakışlarımı kaldırıyorum, çizgiyi aşip aşmadığımı görmek için.

Onda hiç yok. "Bunun ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Ailesi bir araba kazasında öldü. Elbette trajikti ama hayat bu."

"Peki ya kız kardeşi? O da arabada mıydı?"

Edith bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun? Onun bir kız kardeşi yok."

"Oh." Peynire odaklanıyorum, krakerin üzerine dikkatlice bir kare yerleştiriyorum. "Özür dilerim. Onu yanlış anlamış olmalıyım." "Ailesi bir araba kazasında öldüğünde on üç yaşındaydı.

kaza. Onu ben
büyüttüm." "San
Bernardino'da mı?"

"Evet." Bir parça sosis ısırmadan önce yüzü geriliyor. "Bilmiyorum." Başını iki yana sallar. "Bildiğimi sandığım şeylerle Calvin'in bana söyledikleri kafamı karıştırıyor."

"Ne bildiğini sanıyorsun?" Çizgiyi aşıyorum ama kendimi savunmam gerekirse, Fitz Edith'i ziyaret etmem konusunda hemfikirdi ve hangi konulardan kaçınmam gerektiğini belirtmedi.

"Şey"-gözlerini kısarak yiyecek kutusuna bakıyor-"Açıklaması zor. Burası evimmiş gibi hissettirmiyor."

"Eminim muhtemelen bir evde ya da apartman dairesinde yaşıyordunuz, destekli yaşamda değil."

"Hayır," diyor. "San Bernardino'yu kastediyorum. Evim gibi hissetmiyorum. Nedenini söyleyemem; bu sadece bir his. Anlıyor musun?"

Büyük bir dezavantajım var. Sanki bir hastayla konuşuyorum ve bana geçmişinden parçalar veriyor ama bana anlattıklarının doğru mu yoksa bir yanılsama mı olduğunu bilmiyorum.

Ve bir araba kazası neden bu kadar sınır dışı? Kız kardeşi hakkında bana yalan mı söyledi? Bu hiç mantıklı değil. Edith'e yalan mı söyledi? Fitz'in kız kardeşi arabada mıydı ve Edith kız kardeşini hatırlamıyorsa onu gereğinden fazla üzme mi istemedi?

"Evet," dedim. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Ev bir duygudur. Bir evden ziyade bir topluluktan bahsediyorum. Ama felç geçirmenin insanı hem fiziksel hem de zihinsel olarak kayıp ve kopuk hissettirebileceğini biliyorum. Belki de o ev hissini alıp götürmüştür."

"Belki de." Uzun bir süre bana baktı. "Seninle restoranda tanıştığımda tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Belki de benim hemşiremdiniz."

"Bu mümkün değil. Üzgünüm."

"Acil serviste veya yoğun bakım ünitesinde çalıştınız mı?"

"Miami'de acil serviste çalıştım. Hiç Miami'ye gittin mi?"

Kıkırdıyor. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Ama yaşlıyım ve felç geçirdim, yani bu mümkün. İşinizi seviyor musunuz?"

"İstiyorum."

"Eminim hastalar seni seviyordur. Sende bir sakinlik var. Ve nazik bir gülümsemen. Calvin'imın senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum."

"Teşekkür ederim Edith."

Bakışları yine üzerimde kalıyor. "Ama bu beni rahatsız edecek. Seni daha önce gördüğümü biliyorum."

Bir yüzü nadiren unuturum ama onun üzüntüsünün sebebi olmak hoşuma gitmiyor. Bu yüzden Fitz'in kitabından bir sayfa alıp beyaz bir yalan söylemeyi tercih ediyorum. "Calvin'le konuşmalısın. Belki Miami'ye gitmişsindir. Belki acil servise gitmeni gerektiren küçük bir olay olmuştur. Seni hatırlayacağımı hissediyorum ama çok fazla hasta gördüm, bu yüzden bağlantıyı kuramayan ben olabilirim."

"Bunu yapacağım," diyor, rahatlamaktan ve daha sonra anlamaya çalışmaktan memnun görünüyor.

Bölüm Otuz Bir

Fitz'i özledim.

Melissa'yı özledim.

Maren ve Will'i.

Evette ve Gary.

Tek başıma yaşamak iyi bir fikir gibi görünüyordu. İş yerinde arkadaş edineceğimi düşünmüştüm. Onun yerine, iş arkadaşlarım var. Tanıdıklarım. Ve Fitz'i daha çok özlememe neden olan Edith. Belki de hayatımın monotonluğundandır. Her neyse, kendimi yalnız hissediyorum. Ve bu yalnızlık bana durmadan Fitz'i düşündürüyor.

"Samantha'yı gördün mü?" Ben ilaçlarını almasını beklerken Dwight soruyor.

Bugün yemek yemiyor ya da ilaçlarıyla ilgilenmiyor. Ancak, onu hiç görmediğim kadar akıllı başında. Odaklanmış gözler. Net konuşuyor. Karısı ya da kızı olduğumu düşünmeseydi, artık buraya ait olmadığını söyledim.

Esniyorum. Dairemin koridorunun sonundaki çift bütün gece kavga etti. "Samantha kim?"

"Kız kardeşim. Teyzen."

Sanırım bugün onun kızıyım. "Samantha'yı görmedim."

"En güzel kahverengi gözlere sahip." Gözlerinden birinin kenarını işaret ediyor ve yüzüne bir çizgi çiziyor. "Gözünün köşesinden çene kemiğine kadar uzanan bir yara izi var."

Gözümden yanağıma doğru aynı çizgiyi izliyorum. Başını sallıyor.

Boğazımı temizliyorum. "İlginç. Annemin de orada bir yara izi vardı. Kız kardeşininki nasıl oldu?"

Gözlerini kısıyor, kafa karışıklığı tüm yüzüne yayılıyor. "Emin değilim. O benden daha yaşlı. Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum." Şakaklarını ovuşturuyor.

"Bugün çok şey hatırladın. Ben olsam bu küçük ayrıntı için endişelenmezdim. Belki de olay olduğunda çok genç olduğun için hatırlamıyorsundur."

"Sana söyledi mi?"

Artık yiyeceğini umarak yoğurdunu uzatıyorum. "Hayır."

"Onu gördüğünde sormalısın." Sanki içgüdüsel olarak yoğurttan bir ısırık alıyor. Yemeğine odaklanmaya zorlanmadığı zaman yediğini fark ettim.

Yutkunurken sırtıyor. "Eskiden , bu yüzden annem ona şan dersleri aldırıldı. Berbat bir sesi vardı ama annem haklıydı. Bu onun kekemeliğini düzeltti."

Ne?

Bir sersemlik ve mide bulantısı dalgası beni ele geçiriyor. Bunu gerçekten söyledi mi? "İşte. Al bunları." Ona haplarını uzattım.

"Titriyorsun." Gözlerini kısarak hapları kabul ediyor.

Elimi yumruk yapıp pantolonumun cebine sokuyorum. "Bugün yemek yemedim. Şunları benim için alır mısın lütfen?"

Dwight kaşlarını çatar ama olur. "Onları senin için alacağım.

Gitseniz iyi olur."

Yarım düzine kez başımı salladım. Veda etmeden, sendeleyerek banyoya doğru gidiyorum.

"Jamie?" Diğer hemşirelerden biri beni durdurmaya çalışıyor ama ben devam ediyorum.

Tuvalete ulaştığımda öğürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Nemli ellerimle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Jamie, iyi misin?" Elini sırtıma koydu.

"Hayır." Dişlerimi sıkıp karnıma sarılıyorum.

"Yerine bakacak birini bulacağım. Evine git tatlım. Seni bırakmamı ister misin?"

Dik durduğumda oda dönüyor. Ellerim kabinin kenarlarına uzanıyor. Bu bir tesadüf -olasılıksız bir tesadüf- ama imkânsız değil.

"Jamie?"

Lavaboya doğru attığım her sallantılı adımda başımı sallıyorum. Yüzüme sıçratmak için soğuk suyu açıyorum.

Bana bir tomar kağıt havlu uzattı. "Teşekkür ."
Yüzümü kuruladım. "Ben ."
"Emin misin?"

Başımı salladım.

"Tamam. Daha iyi hissediyorum."

Beni yalnız bıraktığında, yansıma bakıyorum; tek gördüğüm annem. Onun kahverengi gözlerine sahibim. Parmağım yüzümde onun yara izinin olduğu yerde kayıyor.

"Olamaz," diye fısıldıyorum.

Arabama gider gitmez Melissa'yı aradım. Cevap vermedi, ben de ona mesaj attım.

Jaymes: Call me right away!!!!

Hastaneden iki blok ötede Melissa beni aradı.

"Mel-"

"Tanrım, her şey yolunda mı?" Panik sesini boğuyor.

"Hayır. Bilmiyorum. Bir hasta bir şey söyledi." Ellerimin titremesini engellemek için direksiyonu daha sıkı kavriyorum. "O ayı adam." Elimin topuğunu göğsüme bastırıyorum. Kalbim duracak gibi değil. Doğru hissetmiyorum.

"Ayı adam mı?"

"Bir ayı karısını öldürmüş, o da büyük bir yangın çıkarmış ve beni karısı sanmış. Sonra kızı-"

"Jaymes, yavaşla bebeğim. Nefes al."

Başımı salladım. "Nefes al. Evet, nefes al. Nefes al." Nefes almak zor. Bunu çözmem gerek. Hiç mantıklı değil.

"?" diye soruyor. "Eve gidiyorum."

"Belki de kenara çekmelisin."

Başımı sallıyorum. "Neredeyse ."

"Dairene vardığında neden beni aramıyorsun? Oraya sağ salım varmaya odaklan. Tamam mı?"

"Evet. Tamam."

Tam bağlantıyı keserken, frene bastım. Emniyet kemeri kilitlendi.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Ağzımı kapatıyorum, bakışlarım neredeyse çarptığım motorcuya sabitleniyor.

Arkamdaki araba korna çalarken bana ters ters baktı. Yolun geri kalanında saatte 15 milden daha yavaş sürüyorum. Daireme sağ salım vardığımda başımı direksiyona yaslayıp sadece nefes alıyorum.

Dwight'ın kafası karıştı. Belki de onu doğru duyamadım. Yemek yemesini ve ilaçlarını almasını sağlamaya odaklanmıştım. Çantamı aldım ve binanın içine girdim. Tatlı esrar kokusu beni bağırışlarla birlikte karşıladı. Koridorun sonunda bütün gece kavga eden çift olmalı. Nasıl hâlâ birbirlerine bağırabiliyorlar?

Uzun bir duşa ihtiyacım var. Sonra Melissa'yı geri arayıp her şeyi sakince konuşmalıyım. Her şeyin mantıklı olmasına yardım edecektir. Yorgunum, kapılarına yaklaştığım çift sağ olsun. İnsanlar yorgun olduğunda beyinleri o kadar iyi çalışmaz. İşte bu kadar. Bu olmalı.

"Kahretsin." Anahtarlarımı düşürdükten sonra almak için eğildim. Tam dik dururken solumdaki kapı açılıyor (tartışan çift). Hafifçe döndüm, düzgün düşünebilmem için lütfen bir çentik aşağı indirmelerini istemeye hazırdım. Genç kadın panik içinde tökezleyerek bana çarpıyor ve yere düşüyor-

Whack!

Otuz İkinci Bölüm

CALVIN

İki ya da dört adam bırakıp yangını söndürebilecekken, birinin küçük bir yangının yanmasına izin vermek gibi boktan bir karar vermesi, insanın ağzını açık bırakan bir gün. "Yanmasına izin verdiğimiz" yangın, şimdi daha küçük bir yangına doğru giderken yanından geçip gittiğimiz büyük bir yangına dönüştü ve eğer kısa sürede ulaşırsak kimsenin bundan haberi olmayacak.

Mesele de bu zaten. Haberlere nadiren konu olan uzak bölgelerdeki yangınları hızlı ve etkili bir şekilde söndürüyoruz.

Sola yatıyoruz ve yangına iyice bakıyoruz, kızgın bir ejderha yavaşça yükselen bir duman sütunu sızdırıyor.

Omzuma inen tokatla birlikte uçaktan çıktım. Rüzgâr birkaç saniye boyunca beni etkisi altına alıyor, saatte doksan mil hızla baş döndürücü bir bulanıklık yaratıyor.

Gökyüzü.

Uçak.

Ufuk. Yer.

Saymaya devam ediyorum ve sonra huzur geliyor. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir dinginlik. Ve o anda kendime bunu yapmamın sebebinin bu olduğunu söylüyorum.

Ama kimi kandırıyorum ki? Yerde hat keserken, ağaç keserken ya da sürünürken de aynı şeyi düşünüyorum.

ellerimin ve dizlerimin üzerinde, sıcak noktaları hissediyorum.

Beni rahatsız eden şey, işimi ne kadar sevdiğimi kendime sürekli hatırlatma ihtiyacı duymam.

Uğursuz bulutların ötesinde, günle ilgili bir şeyler var. Rüzgârdaki ani bir değişim, planlanmamış yüz ya da daha fazla metre sürüklenme ekler. Ağaçlar. Ağaçlara doğru gidiyorum. Kıcımlı kötü bir durumdan kurtarma deneyimimin ötesinde bir mucize eseri, küçük bir açıklık buluyorum ve paraşütümü bir ağaca takmadan ya da küçük bir araba büyüklüğünde bir kayaya çarpmadan inmeyi başarıyorum.

Çaylak Alan'ın durumu o kadar iyi değil; bir ağaç buluyor - neyse ki daha kısa bir ağaç.

"Siktir!" Hoşnutsuzluğu .

Diğer ikisi indiğinde, teçhizatımı ve telsizimi erzak kutuları için çıkarıyorum.

Alan'a doğru giderken telefonumu kontrol ettim. Tanımadığım bir numaradan mesaj var.

Hi Calvin, it's Melissa. Jamie's fine. There was an incident. I flew in this afternoon. I'm at the hospital. She was accidentally attacked yesterday. A concussion and a broken nose. She'll go home tomorrow. She didn't want me to tell u, but I thought u might want to know

Elim yanıma düşüyor, uçağın malzeme kutularını indirmesini izlerken telefonu sıkıyorum. Ne oluyor be? Bir insan nasıl "yanlışlıkla" saldırıya uğrar? Bir hasta mıydı?

"Alan!" Erin çığlık atıyor.

Bakışlarım ağaca yöneliyor ve yerden bir metre yükseklikte sallanan bedenine doğru koşuyorum. Yüzü kıpkırmızı olmuş, boynuna ilmik gibi geçirilmiş askı ipini pençeliyordu

Boynuna. Todd ve ben vücudunun ağırlığını kaldırırken, Erin ipi çözmesine yardım etmek için ağaca tırmanıyor.

Onu yere indiririz ve o sığ, hızlı nefeslerle gökyüzüne bakar ve muhtemelen Tanrı'nın cennetten inip aptal kışını cennetin kapısına götürdüğünü görür. Hepimiz öbür dünyayı görmemizi sağlayacak aptalca şeyler yapmışızdır.

Bariz olanı belirtmezsem ve bunu Alan'ın etrafında daire şeklinde toplanan herkes için bir öğrenme fırsatı haline getirmezsem iyi bir lider olmazdım. Bir gün daha yaşayacağını bildiğim halde, "Emniyet kemeri bağlantılarını serbest bırakmadan önce daima ipleri kontrol edin," diye azarlıyorum (öğretiyorum).

Bana bakmadan boynunu ovuşturuyor. "Ağaçtan uzak durmadığım için kızgındım ve-"

"Sinirlenecek zaman yok. Bugün hâlâ ölebileceğin bir düzine yol var; bunlardan kaçınmaya odaklanalım ve şu lanet olası yangını söndürelim."

Malzeme kutularını boşaltıp ateşe doğru yürüdükten sonra, telefonuma gelen mesajı ve ekibimin pinyata olmaya çalışan üyesini unutmaya çalışarak, kendimi keyifsiz ve gergin hissederek emirler yağıdırıyorum. "Tam buraya, bir bardak çukuru kazın."

"Her iki taraftan yukarı ve üstten bağla?" Todd benim için bitiriyor.

Başımı salladım.

Üç saat sonra hat tamamlandı ve yemek için mola verdik. Sevkiyatı güncelliyorum ve telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Yeni mesaj yok, ama telefonum da çekmiyor.

"İyi misin?" Erin soruyor. O ikinci yılını dolduran bir çaylak. Gerçek bir yetenek. Aynı zamanda herkesle duygusal olarak en uyumlu olan o. Bu, duygularını göstermemekle gurur duyan palavracıların erkek egemenliğindeki mesleğinde her zaman iyi bir şey değil. Kadınların çoğu bunu da gizli tutuyor ama Erin öyle değil. Bir dakika önce Pulaski'siyle toprağı acımasızca parçalayabilir ve bir dakika sonra bir bebeğı uyutmak için sallayabilir.

"Evet." Birkaç kez başımı salladım ama göz teması kurmadım.

En sevdiğim atıştırmalık olan dondurulmuş fasulye ve pirinçli burritoyu çıkardığımda herkes kıkırdıyor. Ben yemeye fırsat bulana kadar güzel ve sıcak oluyor.

İşe geri dönmeden önce onlara inandırıcı bir gülümseme veriyorum. "Yanan budaktan gerek. Todd ve bende kesici var. Siz ikiniz yatağı yapın."

Molamız biter bitmez işimizin başına dönüyor, yanan budakları kesiyor, üzerine toprak atıyor ve parçalara ayırıyoruz.

"Merkez saat 7:00'de alınacağımızı söyledi. Akşam yemeğini ye ve biraz uyu. Başka bir kontrol, hazırlanma ve helikopter pistine dört millik bir yürüyüş için erken kalkacağız."

Todd, Alan ve Erin yemek sırasında hikâyelerini paylaşıyorlar. Telefonuma bakıyorum ve kafamda her senaryoyu oynuyorum. Jaymes nerede saldırıya uğradı? Neden? Ve neden benim bilmemi istemedi?

Saat 05:00'te yiyecek bir şeyler alıp sıcak noktaları kontrol ediyoruz.

"İyi misin?" Todd soruyor.

"Tanrım, ben iyiyim. Halka duyuru yapmalı mıyım?" Aletleri topluyorum.

"Yani iyi değilsin. Söylemen gereken tek şey bu."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum ama bana bir şey sormasını sağlayacak ne zamanım ne de sabrım var.

Bizi aldıktan sonra, herkesin performansını tartışmak için olabildiğince profesyonellik gösterdim, ki bu iyiydi. Eğer ders kitabı diye bir şey varsa, o da buydu.

Bir saat sonra duş almak için üsse geri döndük ve tüm personel bilgilendirme için bir araya geldi.

"Git." Gary ben oturmadan önce kolumu tuttu.

Gözlerimi kısıyorum.

"Jamie'den haberin var mı? Arkadaşı bu sabah Evette'e mesaj attı."

Bir süre sonra başımı salladım.

"O zaman git. İstedğin kadar zaman ayır."

"Ben iyiyim. İşimiz bittikten sonra ona mesaj atarım." Elinden kurtuldum.

Yine kolumu tuttu. Sessiz bir çekişme yaşadık.

Kapıya bakıyorum. "Bunu kendi yöntemimle yapmama izin vermeni istiyorum."

Gary kaşlarını çatı ama beni serbest bıraktı.

Bu benim hayatım. Ve Melissa'nın mesajını okuduğumda, bunun neden benim hayatım olduğunu hatırladım.

Sorgulama hızlıdır. Günümü herhangi bir günmüş gibi bitiriyorum. Ve bunu Gary'nin dikkatli gözleri altında yapıyorum.

Eve gidiyorum.

Ben yemek yaparım.

Bulaşıklarını yıkarım.

Ben merdivenlerden çıkarken Will tai chi'sinden eve geldi.

"Hey." Anahtarlarını masaya fırlatıyor.

"Hey," diyorum, durmadan önce merdivenleri yarılamıştım. "Dinle." Dönüyorum. "Melissa, Jamie'nin arkadaşı, bana mesaj attı. İki gün önce Jamie yanlışlıkla saldırıya uğramış-"

"Ne oluyor be?!"

Başımı salladım. "O iyi. Beyin sarsıntısı geçirdi ve burnu kırıldı. Ona geri dönme şansım olmadı, o yüzden tek bildiğim bu."

"Ne zamandır evdesin? Ne demek onunla tekrar bir araya gelme şansım olmadı? Mesajı ne zaman aldın?"

"Dün."

"Ne oluyor Fitz?" Will cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Maren biliyor mu?"

"Bir telefon görüşmesi yapıyordum. Tam olarak ayrılamadım ya da bir grup mesajı gönderemedim."

"Umarım Maren mesajımı görür ve cevap verir." Will bakışlarını kaldırıyor ve beni onaylamaz bir ifadeyle süzüyor. "Onu görmeye gidecek ya da ben birkaç gün izin alıp onu görmeye gidebilirim." Mutfağa doğru yöneliyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve onu takip ediyorum. "Ben gidiyorum," diyorum.

Will çantasından boş su şişesini çıkarıyor. "Eminim Maren'ı görmeyi tercih eder, alınmasın."

"Hayır, yapmaz," diye karşılık veriyorum yavaş ve hesaplı kelimelerle.

Will bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" Cebinden telefonunu çıkarıyor. "Ben Maren. Selam." Hoparlörü açıyor.

"Tanrım, Jamie saldırıya uğradı da ne demek? Bu da ne demek oluyor? Fitz'le birlikte misin? Tanrım, umarım çoktan onunla beraberdir."

Will gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden şimdiden onunla birlikte olsun ki?"

Hat sessizleşiyor.

"Buradayım, Maren. Will ve ben de tam onu neden ziyaret edeceğimi konuşmaya başlamıştık. Burnu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş. Daha fazla bilgi edindiğimde sana haber veririm."

"Tamam. Üzgünüm Fitz. Ama zamanı geldi," diyor Maren. "Neyin zamanı?" Will gözlerini kısar.

"Yarın evde olacağım. Ona sevgilerimi ilet." Maren aramayı sonlandırır.

"Oda arkadaşımızı becerdin mi?" Bir eliyle telefonunu tezgâhın üzerine koyup diğer elini kalçasına dayayan Will'in sözleri gergin havayı kesiyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Will derin bir nefes alarak tavana bakar.

"Ama ne olsun, burada böyle bir şey hiç olmadı."

Will homurdanıyor. "Bu rahatlatıcı, çünkü kuralın anlamı buydu -evde oda arkadaşlarını becerme."

"İşin bitti mi?"

Will kollarını kavuşturur. "Neden? Bir kız arkadaş ya da eş istemiyorsun. Çocuk istemiyorsun. O zaman neden Maren ve benim sana kızmamız riskini alıyorsun? Neden evden atılma riskini alıyorsun? Neden senden on yaş küçük arkadaşımızdan faydalaniyorsun?"

Hepsi harika sorular. Cevaplarım yok ama Will'e berbat ruh halimin bu yönünü göstermeyeceğim. "Ben otuz beş yaşındayım, on beş değil. Bir kadınla seks yapmayı tam bir fiyaskoya dönüşmeden becerebilirim. Bu, beklentileri ve sınırları belirlemekle ilgili. Ve sanki rızası yokmuş ya da on sekiz yaşına yeni girmiş birinden faydalanmışım gibi konuşmayı bırak."

Will boş bir bakışla karşılık verir. "Arkadaşlık bilezikleri takıyor ve dolunay olduğunda heyecanlanıyor. Burç yorumlarını okuyor. Eminim Disney filmlerini izlerken ağlıyordur. Onu orgazm etmek için yaptığınız amatör girişimden daha fazlasını hissetmeden birlikte olmanıza imkan yok."

"Siktir ."

Yavaşça başını sallıyor ve bana doğru yürüyüp elini omzuma koyuyor. "Hayır, Fitz. Günler önce biri ona saldırmışken burada durup benimle konuştuğun için seni sikeyim."

Otuz Üçüncü Bölüm

JAYMES

"Selam." Melissa'nın dudakları titrek bir gülümsemeye dönüşürken, masamdaki sandalyeden yatağımın kenarına doğru kayıyor. "Ağrın için daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Boğazımdaki kurbağayı temizliyorum. "Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

Bana bir bardak su uzatıyor ve ben yudumlarken pipeti tutuyor. "Bence asıl mesele acıyı hissetmemen."

Dik oturmaya çalışarak irkildim. "Başım."

"Sadece beyin sarsıntısı geçirmiş olman ve burnunun kırılması bir mucize. Eksik diş yok. Kafatasında çatlak yok. Ve şişmemiş bir gözün var, yani o da var."

"Kendimi mucizevi hissetmiyorum. Günlerdir uyuyormuşum gibi hissediyorum."

"Çok uyudun. Dün gece geç saatlerde komşunuzu yakalamışlar. Bu sabah kontrol etmek için aradım. Kız arkadaşı kendinden geçmiş. Kendini sorumlu hissediyor. O beyzbol sopası onun içindi ama ayağının takıldığını ve senin de orada olduğunu söyledi."

"Doğru yer. Doğru zaman," diye mırıldanıyorum.

"Peki"-Melissa'nın burnu kırıştı- "o kadar ileri gitmeyelim."

Kırık burnuma nazikçe dokunuyorum. "Bir aynaya bakayım."

"Bence bunu beklemeliyiz." Melissa dudaklarını dişlerinin üzerinde yuvarlar.

"Hâlâ korkunç, değil mi?"

"Sen bir hemşiresin. Morarmanın aşamalarını seninle birlikte gözden geçirmek zorunda mıyım?"

"İşte tam da bu yüzden kimseye haber vermeni istemedim."

"Ve herhangi biri derken Calvin'i kastettin." "Herhangi birini kastettim."

Yavaşça başını sallıyor. Çok yavaş. "Eğer onu aradıysan-"

"Onu ben aramadım." Yüzünü buruşturdu. "Ona mesaj attım." "Mel!"

"Bana 'Mel' deme. Beni geri aramadığında ne kadar korktuğumu biliyor musun? Sonra bir de baktım ki hastane beni arıyor çünkü ben senin acil durum bağlantıyım. Bir araba kazası geçirdiğinden emindim."

"Ne dedi?" "Ne dedi?"

"Calvin. Mesajına cevap verdi mi?"

Melissa, "Muhtemelen yangın çıkmıştır," diyor ama göğsümdeki ağrıyı hafifletmek için pek bir şey yapmıyor.

Bu cevap vermedi anlamına geliyor. Olayın üzerinden üç gün geçti.

"Jamie, bana şu ayı adamdan bahsetmelisin. Beni aradığın gün panik içindeydin. Seni karısı ya da kızı sandığını mı söyledin?"

"Dwight," diye mırıldanıyorum nefes alıp son birkaç günün olaylarını gözden geçirmeden önce. "Bana teyzem dediği kız kardeşini sordu. Onu görmediğimi söyledikten sonra, yüzünde gözünden çene kemiğine kadar uzanan bir yara izinden bahsetmeye başladı." Melissa'nın tepki vermesini bekliyorum.

Temkinli bir baş sallamadan önce gözlerini kısıyor. "Annemde de aynı yara izi vardı."

"Biliyorum. Ama gözünden çenesine kadar yara izi olan tek kişinin o olduğunu sanmıyorum."

"Kız kardeşinin küçükken kekelediğini ve annelerinin ona yardımcı olmak için şan dersleri aldırıldığını söyledi. Ve bu kekemeliğini iyileştirmiş."

"Annen gençken kekeme miydi?" diye soruyor, sanki imkansızmış gibi hafifçe gülerek.

"Evet."

Melissa'nın gülümsemesi dağılır. "Bu çok garip." Parmaklarının ucuyla dudaklarına dokunuyor. "Annenin kardeşleri var mıydı?"

"Hayır."

"İşte böyle. Bu garip bir tesadüf ve burada bitiyor. Yine, insanlar benzer yaraları paylaşır. Bazı insanlar kekeler. Ve bahse girerim şarkı söylemek kekemelik için yaygın bir tedavidir."

"Kekemelik erkeklerde dört kat daha yaygındır," diye karşı çıkıyorum.

"Ama belli ki kadınlar da kekeleyebiliyor."

"Şan derslerine rağmen kız kardeşinin berbat bir şarkıcı olduğunu söyledi. Annem de kendisi için aynı şeyi söylerdi."

Melissa parmaklarını bacaklarına vuruyor. "Çoğu insan berbat şarkıcıdır."

"Kız kardeşinin adı Samantha'ydı."

"Annenin adı Lauren'dı."

İ vazgeçmek a yavaş Başını salla. "Onun orta isim Samantha'ydı."

"Bu-"

"Dur," diyorum. "Gerçek şu ki, imkansız ya da son derece olasılık dışı bir şeymiş gibi davranmaya çalışmayı bırak..." Sertçe yutkunarak odaya bakıyorum. "Gerçeği bilmiyorum. Ve annemin bana neden yalan söylediğini de bilmiyorum - hayır. Sadece bana yalan söylemedi. Tamamen yeni bir hikâye uydurmuş olabilir. Ve adını değiştirdi. Bu hiç mantıklı değil. Ama aynı zamanda

Dwight'ın söylediği her şey sadece bir tesadüf. Benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyor, yani bunu beni korkutmak için kasıtlı olarak yapmıyordu. Bu da geriye tek bir mantıklı açıklama bırakıyor."

"Bunun hiçbir mantıklı yanı yok Jamie."

"Kardeşinin bu kadar korkunç bir şey yapmasından o kadar utanmış mıydı ki kendini ondan ve ailenin geri kalanından tamamen koparmak istedi, eğer başka bir aile varsa? Peki ya babam? O biliyor muydu? Ben olsam ..."
Dwight'ın ne zamandır akıl hastanesinde olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. "İki yaşında mı olurdum? Üç mü? Ve babam ben beş yaşındayken öldü."

"Baban hakkında ne hatırlıyorsun?"

Omuz silktim. "NASA için çalışıyordu. O öldükten sonra annem bizi Miami'ye taşıdı."

"Bunu hatırlıyor musun?" "Hayır. Bunu bana o söyledi."

"Bilmiyorum Jamie. Belki de ona annenin bir resmini göstermelisin."

Birçok nedenden dolayı onunla kişisel bilgilerimi paylaşma fikrinden hoşlanmıyorum. Sadece bir nedenin onunla akraba olma ihtimalim olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ya resmi tanır mı?"

Dudaklarını birbirine bastıran Melissa'nın gözleri genişler ve burnundan uzun bir nefes üfler. "Bilmiyorum. Ailesi var mı? Belki onlardan bir şeyler alabilirsin."

"Kimse ailesinden biriyle tanışmadı."

"Kahretsin."

"Gerçeği bilen tek kişi zihinsel olarak hasta. Kafası karışıktır. Ve genellikle kuruntuludur."

"Tam adı nedir? Hakkında ne bulabileceğime bakacağım."

"şimdiden çok fazla şey söylediğimi hissediyorum. Kovulacağım."

"Evet, Jamie. Annenin kim olduğunu bilmekten çok işinle ilgilenmelisin."

Yastıklarımın birinden bir tüy koparıyorum. "Dwight Keane. Bir ayı karısını öldürdü. Ayıyı kovaladı ama avı kaybetti. Ta ki ... karısının intikamını almak için otuz iki bin dönümlük vahşi araziye yakana kadar."

"Bu ..." Burnu kırışıyor. "Trajik."

Başını sallıyor.

Telefonum titriyor.

Fitz: I'm here. Are u able to open the doors for me? Or can Melissa do it?

"Aman Tanrım. Hayır!" Ekranımı Melissa'ya gösteriyorum. O da gülümsüyor. "Doğru şeyi yapacağını biliyordum."

"Ne? Hayır! Beni bu şekilde göremez. Lütfen içeri girmesine izin verme. Sana yalvarıyorum." Çaresiz yakarışımı bitiremeden, onu binaya almak için düğmeye basıyor.

"O kadar da kibirli değilsin. Eminim daha kötülerini de görmüştür."

Ağlamak istiyorum. Bu kibir değil. Makyaj yapmadığım ya da gömleğimle leke olduğu için endişelenmiyorum. Burnum kırıldı. İki gözüm morarmış ve biri şişmiş. En kötü şekilde neredeyse tanınmaz haldeyim.

Melissa dairemin kapısını açtı ve ben de üzerime bir battaniye attım.

"Hey, gelmene gerek yoktu ama eminim Jamie seni gördüğüne çok sevinmiştir."

O bir yalancı. Artık arkadaş değiliz.

"Merhaba, nerede-" Fitz cümlemin ortasında durur. Çok sessiz.

O burada olduğu için nefes almak zor. Çünkü kırık bir burnum var. Çünkü başımın üzerinde bir battaniye var. Eğer ölürsem, öyle olsun.

"Evet, um .. ." Melissa mırıldanır. "Sen burada olduğuna göre birkaç ayak işi yapabilirim. Hoşça kal Jamie. Bir süre sonra görüşürüz."

Cevap vermeyeceğim. Belki Fitz de gider, onu görmek için can atıyor olsam da. Ne yazık ki görülmeme arzum daha yoğun, bu yüzden saklanıyorum.

Kapı kapanır.

Hava değişimi dışında ürkütücü bir sessizlik var.

"Daha erken gelmeliydim ama Melissa atladıktan hemen sonra bana mesaj attı. Ve iyi bir sinyal alamadım."

Cevap vermiyorum.

"Bunu sana kim yaptı? Melissa bunun bir kaza olduğunu söyledi."

"Fitz, beni görmeye gelmek için izin aldığını ve uçak bileti aldığını biliyorum. Eğer parayı ödersem, geri dönüp evine gider misin?"

"Hayır."

Sönüyorum. Yüzümün daha fazla acıyabileceğini düşünmezken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Fitz," diye mırıldanıyorum, "komşumun erkek arkadaşı onu beyzbol sopasıyla öldürmeye çalıştı ve o adamdan kaçarken kapılarının önünden geçtim. Ayağı takıldı ve adam onu ıskalayıp bana vurdu. Yirmi raunt dövüşmüş bir boksör gibi görünüyorum."

"Jaymes, boks yirmi raunt sürmez." Yatağımın kenarı eğildi.

"Lütfen git."

Eli battaniyenin altından kayıyor ve ayağıma dayanıyor. İlk gözyaşı serbest kalıyor.

"Eğer komşunuzun erkek arkadaşı parmaklıklar ardında değilse, onun işini bitireceğim."

"O hapiste."

"O zaman neden saklanıyorsun?"

"Çünkü"- titrek bir nefes alarak battaniyeyi yavaşça başımdan çekiyorum- "Böyle görünüyorum."

Fitz irkilmiyor. Tek bir kası bile seğirmiyor. "Çillerin morlukların çoğunu gizliyor. Ve o göz de bir korsan yamasıyla kapatılamayacak bir şey değil."

"Dur," diyorum yarı gülerек yarı hıçkırarak.

Sırıtarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Hiç bu kadar kötü görünmemiştin, Jaymes."

Kahkaha kazanıyor ama de birkaç damla gözyaşı daha dökmeyi başarıyorum.

Fitz'in gülümsemesi azalır. "Bunun başına gelmesine çok üzüldüm."

"Sen değilsin. Gary ve Evette sonunda senin daha seksi olduğunu düşünecekler."

Gülümsemesi on kat geri döndüğünde, ruhumu besliyor, taşana kadar dolduruyor. "Yine de, Jaymes. Hâlâ daha seksi olduğumu düşünecekler. Sonunda değil."

Eğer bir santim geri adım atarsa, bu beni kırar. Şakalaşmamıza ihtiyacım var.

"Maren ve Will biliyor mu?"

"Evet."

"Will-"

"Will benim yanımdayken kıyafetlerini çıkaramayacağını biliyor. Beni sayısız kez taciz ettiğini biliyor. Ve bu yüzden beni kulübeye göndermekle tehdit etti. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur."

Yine beni güldürüyor, ihtiyacım olanın fazlası. Yine de, bundan daha fazlası. Bence onun ihtiyacı olan şey de bu. Fitz duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Yan yattım. "Kollarını bana dolayabilir misin?"

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra sırtımı göğsüne yaslıyor ve başımı öpüyor. "İyi olmana çok sevindim," diye fısıldıyor.

İğneleme

yok.

Şaka yok.

Uydurma bir şey yok.

Sadece onun gerçeğini en ham haliyle.

"Burada olmana çok sevindim ama istediğinin olmadığını biliyorum."

"Yüzüne bir beyzbol sopası mı? Hayır. İstedğim bu değil." "Benim için burada olmak zorundaymışsın gibi hissetmekten bahsediyorum. Zorunda değilsin. Bana bir şey olursa Maren ya da Will'in koşarak gelmesini beklemiyorum. Melissa beni görmeye gelmek için uçağa atladığı için kendimi kötü hissediyorum.

sonsuz dek arkadaşız."

"Melissa ya da ben olmasaydık kim burada olurdu? Maren mı Will mi?"

"Yürüyebiliyorum. Birkaç gün içinde araba kullanabilir hale geleceğim. Çok daha kötü olabilirdi. İş yerinden biri yardım edebilirdi."

"Tamam. Ben çıkıyorum o zaman." Beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Yuvarlandım. Nutkum tutuldu.

Ayaklarını botlarının içine kaydırır. "Melissa'ya onu görmenin güzel olduğunu söyle."

Tutarlı bir düşünceyi gerçek kelimelere dönüştürmek şöyle dursun, ağzımı bile açamıyorum ki çantasını omzuna atıp dairemden çıksın.

Kalbim boğazıma bir duygu seli tıkıyor. Korku bedenimi yataktan dışarı itiyor, ayağa kalktığımda yüzüm buruşuyor. Panik dilimin ucuna kadar geliyor, kapıyı açtığımda çığlık atmaya hazırım.

Fitz kapının pervazına dayanmış, bir bileğini diğerinin üzerine çaprazlamış.

"Sen berbat bir insansın," diye mırıldanıyorum.

"Beni kovduğun için özür dileme şeklin bu mu?"

"Seni ben kovmadım. Sen gittin. Aramızdaki fark, ben senden sonra geldim. Ben gittiğimde-"

Kahretsin.

Bunu söyleyemem. Duygularım çok ham. Bu adama karşı hissettiğim her şey çok çığ. Çok fazla. Çok gerçek.

"gittiğinde peşinden gelmedim," diye fısıldıyor.

Dönüyorum, yatağa dönüyorum ve kenarına oturuyorum. "Sanırım annem bana yalan söyledi," diye mırıldanıyorum başımı öne eğerek. "Sanırım hastalarımın biri amcam. Annem

ailesi hakkında hiç konuşmak istemedi. Tek bildiğim onun hayatının değil, benim bir parçası olduklarıydı. Ama şimdi düşünüyorum da kardeşinin yaptıklarından utanıyordu ya da belki de beni korumak istiyordu. Bilmiyorum." Bakışlarımı kaldırıyorum. "Ama ben yirmi beş yaşındayım ve ailemi kaybettim. Geçmişim bir yalan gibi geliyor. En iyi arkadaşım ülkenin diğer ucunda yaşıyor. Ve asla benim olamayacak bir adama aşık oldum."

Kaşları çatıldı.

"Bu yüzden kimseye ihtiyaç duymamak için gerçekten çok çabalıyorsam beni mazur görmelisiniz. Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekir. Ancak, ben sizin gibi değilim. Bu konuda iyi değilim. Çünkü içten içe, hayatımda benim için endişelenen, beni kontrol eden, ölürsem içlerinde biraz boşluk hissedecek insanlara ihtiyacım var."

Fitz söyler. "Senin için endişeleniyorum." Bir adım daha yaklaşır. "Seni kontrol ediyorum." Önümde çömeliyor, ellerini bacaklarımdan üzerine koyuyor. "Ve eğer ölürsen" - sertçe yutkunuyor- "bu beni kahreder."

Başım daha fazlasını kaldırabilir mi bilmiyorum ama işte buradayım, gözyaşlarım akıyor. Nefesim kesildi.

"Ve bununla başa çıkabilirim. Sadece senin benim için yas tutman fikriyle başa çıkamam," diye mırıldanıyor.

Elimi yanağına bastırıyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor. "Çok geç," diye fısıldıyorum. "Beni sevmeyi seçsen de de, seninle olsam da olmasam da ya da kalbimi isteyen başka birini bulsam da, sen bu dünyadan ayrıldığında hayatta olursam, senin için yas tutacağım. Gülüşün. Gülüşün. Dokunuşun." Tıkalı kırık burnumdan titrek bir nefesle burnumu çekiyorum. "Ama hiçbir şeyden pişman olmayacağım. Bu aşk acı çekmeye değer."

Fitz başını eğip yanağını bacağıma yaslıyor, ben de saçlarını okşuyorum.

"Hastanız amcanız mı?" diye soruyor yumuşak bir ses tonuyla, kalbimi bir kez daha onaysız ve kanamalı bırakarak.

"Bilmiyorum. Ama geçen gün bana kız kardeşinden beni sarstı. Söylediği her şey annemi tarif ediyordu. Yüzündeki bir yara izi. Çocukluk kekemeliği. Ve ismi. Kız kardeşinin adı annemin göbek adıydı. Aynı göz rengi. Tesadüf olamayacak kadar çok şey var. Melissa biraz araştırma yapacak. Belki bir şey vardır. Belki de hiçbir şeydir."

Fitz uzaklara dalan bir ifadeyle göz kırıyor. "Ne?"

Başını iki yana sallar. "Ben de kız kardeşimi düşünüyorum. O gitmek istemedi ama ben de kalmasını istemedim. Büyükannem ve büyükbabamın beni bir atari salonuna götürmesini istedim ve eğer kalsaydı, onun yerine seçtiği bir filme gidecektik. Böylece o ailemle gitti, büyükannem ve büyükbabam da beni atari salonuna götürdü. ldler. Üçü de öylece gittiler."

Parmak eklemlerim yanağına değiyor ve başını kaldırmadan önce kısa bir süre gözlerini kapatıyor. "Dinlenmelisin."

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim." Cevabımı kontrol ediyorum. Dilimde esir tuttuğum milyonlarca takip sorusu var. Nereye gitti? Nasıl ld? Başka kim biliyor?

"Bana teşekkür etme." Yastığımı kabartıyor ve yatağımı düzeltiyor. "Bu gerçekten iç karartıcı ve kimse bu kadar trajik bir şey duymak zorunda kalmamalı."

Verecek bir cevabım yok, bu yüzden uzanıp biraz kestiriyorum, rüyalar gerçekliği farklı bir şeye dönüştürebilir. Umarım daha iyi bir şey olur.

Otuz Dördüncü Bölüm

CALVIN

Geceyi büyükannemle geçirdim ve Melissa'nın Jamie'yle kalmasına izin verdim.

Ertesi sabah, hafif kavrulmuş kahvenin meyveli aromasıyla uyanıyorum.

"Hızlı bir yolculuk mu?" Büyükannem bana bir fincan doldurarak soruyor.

"Uçağım dört saat sonra." Kahvemi yudumluyorum. "Evet, hızlı bir yolculuk. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Çünkü oğlum aşık." Kupasının arkasından sırtlıyor.

"Çünkü ben o-"

"Calvin, bana yardım et; eğer yalan söylersen ağzını sabunla yıkarım."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Onu sevmemeye çalıştım."

"Başarısız oldun." Bana annemin baktığı gibi bakıyor - her şeyi bilerek. Çok da belli etmeyen bir kına.

"Sefilce."

Çarpık parmağını kaldırıyor. "Vakit geldi." Öne doğru eğilerek masanın kenarından tutuyor ve ayağa kalkarak yatak odasına doğru ilerliyor. Birkaç dakika sonra geri döner. "Bunu bir süre önce buldum. Sanırım annenindi. O gün giymemiş olmalı, ya da belki hastane aileye iade etmiştir. Hatırlamıyorum."

Önümdeki masada duran annemin elmas alyansına bakıyorum. Hastane onu geri vermedi. Bunu giymesinin imkanı yok. "Büyükanne-"

"Bunu evleneceğin kadına vermeni isterdi."

Sandalyesine geri döndükten sonra masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ben evlenmiyorum." Ona yalanlar söylemeye devam edebilirdim ama Jamie'ye bir şey söylemesini istemiyorum. Benim doğrularım ile ikisinin de kalbini kırmaya gerek yok.

"Belki bugün değil. Ama belki bir gün."

Yüzüğü alıp baş ve işaret parmaklarımın arasında tutuyorum. "Sanırım onu evlenemeyecek kadar çok seviyorum."

Alay ediyor. "Saçmalık. Bununla ne demek istiyor olabilirsin ki?"

Büyükannem kederini hatırlamıyor. Depresyonu hatırlamıyor. İntihar girişimlerini hatırlamıyor. Bana kaç kez asla evlenmememi söylediğini bilmiyor. Kalbimi asla o duruma sokmamamı. Asla çocuk sahibi olmamamı.

Terk edilecek bir aile yok.

Duygusal sorumluluk yok.

Sadece hizmet ve iyilik dolu bir hayat.

Yaptığım iyiliklerin sayısını bilmiyorum ama yetişkin hayatım boyunca itfaiyeci olarak hizmet verdim.

"Yüksek riskli bir işim var. Jamie geceleri eve tek parça halinde dönüp dönmeyeceğimi merak etmeden uyumayı hak ediyor."

"Bunu o mu söyledi yoksa senin kararın mı?"

Yüzüğü masanın üzerine koydum ve ona doğru kaydardım. "Bu benim yıllar önce kendim için verdiğim bir karar. Terk edilmek berbat bir şey."

"Terk edilmedin." Haklıydı. Bu onun terimiydi. Büyükbabam öldükten sonra, ailesinin onu "terk ettiğini" söyledi.

"Yetim."

Büyükannem yüzünü buruşturuyor.

Saatime bakarak ayağa kalkmadan önce kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Gitmeden önce Jamie ile biraz daha zaman geçireceksem, gitsem iyi olacak." Eğilip ona sarılıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elime uzanıyor ve yüzüğü elime yerleştiriyor. "Bu senin, Calvin. Kimseye versen de vermesen de senin."

Acı dolu bir gülümsemeyle cebime koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Jamie beni içeri çağırıyor ve kapısında bekliyor. Tayt ve tişört giymişti. Kocaman gülümsüyor. Yeni duş almış ıslak saçlar. Ve siyah gözleri bugün maviden biraz daha mor. Yine de parlıyor, acıyan, pişman kalbimi titretiyor.

"Günaydın." Onu yanağından öperim.

Dik durmaya başladığımda gömleğimi kavırıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için beni kendine doğru çekiyor.

"Günaydın," diyor dudaklarıma karşı sırtarak. "Uçağın zamanında kalkacak mı?"

"Yani uzak." I kapat ve kapı arkasında Ben.

"Melissa nerede?"

"Kütüphane ya da bir kahve dükkânı. Annemle bir bağlantısı olup olmadığını görmek için hastamı araştırıyor."

"Bilgisayarının nesi var?" Masasına doğru başımı salladım.

"Bugün gideceğiniz için bize biraz yalnız zaman vermek istedi."

"Çok cömert . Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün baş ağrısı yok. Ve daha az halsizim. Burnum hala tıkalı. Ama gözüm o kadar ağrımıyor. Bu sabah işe mesaj attım. Sanırım geri dönme vakti geldi. Ben yapıyorum

Yarın yarım varıya." O masa sandalyesine , ben de yatağına oturdum.

"İlerleme iyidir."

"Evet. Bir hiç uğruna bu kadar hızlı bir yolculuk yaptığınız için kendimi kötü hissediyorum."

"Seni görmem gerek. Bu da bir şeydir."

Kaşlarını çatıyor. "Görmesi pek de hoş bir manzara değilim." "Katılmıyorum, ama eğer beni iki gözünle de görmek istiyorsan,

İyileştiğinde Missoula'ya gelmelisin." "Bu reddedemeyeceğim bir davete benziyor." O alt dudağını ısırır ve gülümser.

"Will ve Maren sizi görmeyi çok ister. Gary ve Evette de öyle. Parti vermek için bir bahaneye bayılırlar." Odaya bir göz attım. Mutfak tezgahının üzerinde bir kap ve beyaz bir zarf var. "Nedir o?"

Bakışlarımı takip ediyor. "Oh, bu, uh ... bir kek ve bir kart."

"Kimin için?"

Jamie boğazını temizler ve gülümser. "Benim için."

"Kimden?" Ayağa kalktım ve boş zarfın yanındaki kartı aldım.

Mutlu doğum günü için ve
dünyanın En iyi arkadaşı.
Seni seviyorum! Mel

"Bugün" -yavaşça dönüyorum- "doğum günün mü?"

"Evet. Ama sadece başka bir gün. Melissa bana kek ve kart verene kadar neredeyse unutuyordum."

İlişkiler kurmamamın yedi yüz altmış üç numaralı nedeni: önemli tarihleri hatırlamayı gerektirmeleri.

Ben bir pisliğim. Nasıl çevirmeye ya da küçümsemeye çalışırsa çalışsın, ben bir pisliğim.

Telefonu çalıyor ve ekrana bakıp gülümsüyor. Ondan alıyorum.

"Fitz!"

Evette'den bir mesaj.

Happy birthday, Jamie! Hope you're recovering well. Love from me and Gary!

Bu mesajdan sıyrılıyorum ve Will ile Maren'dan da mesajlar buluyorum. İkiisi de ona acil şifalar ve mutlu yıllar diliyor.

Telefonunu geri verdiğimde "Önemli bir şey değıl," diye mırıldanıyor.

"Bundan bahsedebilirdin."

"Bu hiç hoş değıl. İnsanlara bugünün doğum günün olduğunu hatırlatamazsın." Yatağına sürünerek giriyor, duvara dayalı yastıklarına yaslanıyor.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Senin burada olman her şey demek."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ben tam bir pisliğıim." "Evet. Ama sen daha büyük bir siksin. Ya da en azından sen

yıldönümü partisinde." Sırıtlıyor - kızımın zavallı yüzü. Hapishaneye girip komşusunun ağızını burnunu kırmak istiyorum.

Masasının zerindeki mendil kutusuna doğıru başını sallıyor. "Bana bir düzine gül yap."

"Gidip sana bir düzine gül alacağım."

"Bu sadece tembellik. Ben Calvin Fitzgerald orijinalleri istiyorum."

Havaalanına gitmeme az bir zaman kala masanın başına oturup bir düzine gül yapıyorum ve mavi bir bardağıın içine yerleştiriyorum.

"Bunu yapmanı izlemeye bayılıyorum. Bu bir atlak. Sabırlı ve titizsin. Origami repertuarında başka neler var?"

Düzensiz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "İşte bu kadar. Ben tek hünerli bir midilliyim. Bunu bana annem öğretti."

Jamie gözlerinde biraz duygusallıkla gülümsüyor. "Çok güzeller. Buraya gel." Yanındaki yatağa vuruyor.

Ucuna oturuyorum ve başımı bacaklarına yaslayarak arkama yaslanıyorum. Gömleğimi avucunun içine alıp gövdemden yukarı çekiyor, sonra parmağını dövmemin üzerinde gezdiriyor.

"O kadar da sarhoş değildim."

Parmağı duraklıyor. "Dövme mi yaptırmak istiyorsun?"

Burnumdan uzun bir nefes üfleyerek, ona cevap vermeden gözlerimi kapatıyorum.

"Ben senin miyim?" diye mırıldanıyor.

Başım kucağındayken ve yumuşak eli tenimi okşarken, doğum gününde bana bunu sorması haksızlık. "Sen benimsin."

Elimi ensesine götürüyor. "Benim misin?"

Yıllar önce inşa ettiğim duvar çatlamaya başladı. Dışarıda onu ölene kadar sevecek, ona istediği hayatı verecek başka bir adam, muhtemelen birçok adam var.

Evlilik.

Bebekler.

Güvenlik.

Beşe kadar evdeyim.

Yemek tabaklarına yardım et.

Doğum gününü bilecek ve hatırlayacak adamlar.

O adamları istemeli.

Jamie parmaklarının ucuyla dudaklarımın dış hatlarını çiziyor. "Cevap vermeden önce burnumun nasıl iyileştiğini görmek istersen anlarım."

Tanrım, onu çok seviyorum.

Avucunu ve bileğini öpüyorum. "Ben seninim."

Bölüm Otuz Beş

JAYMES

Melissa'nın internet araştırması Dwight'ın bana söylediği her şeyi doğruluyor. Barbara Keane adında bir kızı ve Samantha Keane adında bir kız kardeşi var, ancak ikisinin de adresini bulamıyor. Ama şüphelendiğim şey doğruysa, Samantha (annem) öldü. Melissa ayrıca anne ve babasının ölüm kayıtlarını ya da yaşıyorlarsa nerede olduklarını da bulamıyor. Ne yazık ki, Mel için izler hızla kayboluyor çünkü Dwight ve ailesiyle ilgili ayrıntılar yangınla ilgili raporlarla sınırlı.

İşe döndüğüm yarım günde hastalarla doğrudan temasım yok. Sözde yüzüm yüzünden değil ama kimi kandırıyorlar? Korkunç görünüyorum. Dwight'ı araştırıyorum ama tıbbi kayıtları ne onun ne de benim geçmişime ışık tutuyor. Bir şeyleri kaçırıyor olabilirim, çünkü geçmiş kayıtlarını araştırmak işimin bir parçası değil ve etrafı karıştırırken yakalanma fikrinden hoşlanmıyorum.

Sonraki günlerde şişliğim azaldıkça ve gözüm tekrar normal görünmeye başladıkça, morluğu yumuşatacak kadar makyaj yapmayı başarıyorum. Bir şey fark eden tek hasta Dwight oldu.

Yatağının ucundaki kitabı elime aldığımda, "Biri seni taciz mi ediyor?" diye soruyor. California Grizzly. "Seni bir süredir görmedim ve kimse bana nedenini söylemedi."

"Kimse bana kötü davranmıyor. Bu bir kazaydı. Ben iyiyim." "Araba kazası mı?"

Bakışlarımı kaldırıyorum ve bana sunduğu mazereti kabul ediyorum. "Evet. Hava yastığı beni alt etti."

Bir an için parlıyor. "İyi olmana sevindim. Gerçekten çok endişelendim."

"Teşekkürler." Geri çekiliyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. "Sana tanıyor olabileceğin birinin fotoğrafını gösterebilir miyim?"

Küçük bir baş hareketinden vazgeçmeden önce kaşları geriliyor.

Buna hazır olduğumdan emin değilim. Eğer onu tanımazsa, dünyamda her şey yeniden yoluna girecek. Eğer tanırsa... ne hissedeceğimi bilmiyorum. Hayal etmeye çalıştım ama yapamıyorum.

Annemin resmini tutuyorum.

Dwight hemen bir tepki vermedi. Telefonu benden alarak inceliyor. "Çok mutlu görünüyor."

Bu fotoğraf hemşirelik okulundan mezun olduğum gün çekildi.

"Onu tanıdın mı?"

Fotoğrafı birkaç saniye daha inceledikten sonra bana baktı. "Tabii ki. Bu Samantha. Onunla konuştun mu? Beni ziyarete mi geliyor?"

Sanırım biliyordum ama yine de beni bu ana hazırlamadı. İlmik boynumun etrafında sıkılaşıyor. Boğulma hissini bastırmak için yutkunarak boğazımı temizliyorum. "O olduğuna emin misin?"

Alay ederek telefonumu geri verdi. "O benim kız kardeşim. Tabii ki o olduğunu biliyorum." Dudaklarını kıvrıyor ve ön dişine dokunuyor. "O dişinde kaplama var. Bisikletten düştüğünde ikiye kırılmış."

Yüce İsa.

"Evet, bunu bana o söyledi."

Ayağa kalkar ve kapıya yönelir. "Ona beni görmeye gelmesini söyle."

İşten sonra apartmana girdiğimde Fitz beni aradı.

"Selam." Koridorda ilerliyorum, geçerken olayın yaşandığı kapıya bakıyorum.

"Otuz birde Gary ve Evette'lerde Cadılar Bayramı partisi var. Gelebilir misin?"

"Uh . . ." Hoparlöre geçiyorum ve programıma göz atıyorum. "Ayın otuzunda çalışıyorum ama o gece geç saatlerde ya da ertesi sabah erkenden bir uçuş ayarlamaya çalışabilirim. Asıl soru şu: Sen ya da Gary gelebilir misiniz?"

"Tek yapabileceğimiz denemek. Erken kar yağabilir."

Dairemin kapısını açıyorum ve çantamı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Hâlâ orada mısın?" diye soruyor.

"Evet. Amcam olabileceğini düşündüğüm hasta hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Telefonumu yatağın üzerine atıp çamaşır ve kurutma makinesinin yanındaki kutuyu alıyorum. "Sanırım bugün onun aslında benim amcam olduğu doğrulandı. Ona annemin bir fotoğrafını gösterdim ve onu tanıdı. Hatta bisikletten düştüğünde kırılan dişinin üzerindeki kaplamayı bile biliyordu." Kutunun üzerindeki bandı yırttım. "Ama şimdi merak ediyorum, neden bana yalan söyledi?"

"Jaymes, tecrübelerime dayanarak söylüyorum, insanlar acı çekmemek için geçmişleri hakkında yalan söylerler. Kendilerine ya da başkalarına acı vermemek için." Fitz geçmişini her seferinde bir lokma olarak bana sızdırıyor.

Kutunun yanındaki yatağa oturuyorum ve sönüyorum. "Biliyorum. Muhtemelen kardeşinin akıl hastanesinde olmasından utanmıştır. Yine de, adını değiştirmek? Bu biraz aşırı görünüyor. O California'da. Biz Florida'daydık. Mesafe yeterli değil miydi?"

"Bir suç işledi mi?" "Evet."

"O zaman belki de reklamın bir parçası olmak istemedi. Ne yaptı?"

"Henüz söylememeyi tercih ederim. Melissa'ya onun hakkında bu kadar çok bilgi vererek çizgiyi çoktan aştığımı düşünüyorum."

"Bu adil. Nasıl hissediyorsun?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Fiziksel olarak mı? Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Burnum için ameliyata gerek yok. Şişlik gitti. Ve kalan morlukların çoğunu makyajla gizleyebiliyorum."

Ve amcam bir yangın başlattı. Söndürmek için hayatınızı riske atmanız gereken türden.

"Peki ya bunu yapan pislik?"

Kutudan klasörleri ve zarfları alıyorum. "Ağırlaştırılmış saldırı ile suçlanıyor."

"Meşgul görünüyorsun. Gitmene izin vereceğim. Eve gitmeden önce bitirmem gereken bazı işler var."

"Özür dilerim. Anneme ait bir kutu dolusu rastgele belgeye bakıyordum. Bulmaya çalışıyorum ..." Bir nefes verdim. "Bilmiyorum." Bir yığın büyük zarfı kucağıma koyuyorum. "Seni özledim Fitz. Ve bunu seni suçlamak için söylemiyorum, sadece-"

"Ben de seni özledim."

Dwight'a o fotoğrafı gösterdikten sonra sözleri kalbimi sarıp sarmaladı ve tam da ihtiyacı olan şeyi verdi. Dwight Amca.

Seni seviyorum demek için ağzımı açıyorum ama o üç kelimeyi söylemeden duruyorum. Onu sevdiğimi biliyor. Çok uzaklara geldik. Onu ürkütmek istemiyorum. Sevgimi hissetmesini ama sevgim tarafından boğulmamasını istiyorum.

"Ekim sonu için bir uçuş ayarlayacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Hoşça kal," diye mırıldanıyorum aramayı sonlandırmadan önce.

Tıpkı bu kağıtları kutuya attığımda şüphelendiğim gibi, bunlar bir demet vergi iadeleri, eski kira

anlaşmalar ve araba kredisi belgeleri. Başka bir zarfta babamın ölüm ve doğum belgeleri var.

Karl Hayden Andrews

Öldüğünde otuz yedi yaşındaydı, NASA'da bilgisayar mhendisiydi.

Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama Kennedy Uzay Merkezi'nden bir mekik fırlatılışını izlediğimi hatırlıyorum. Onun omuzlarında olduğumu hatırlıyorum. En azından hatırladığımı sanıyorum. Belki de annem bana bir resim gösterdi, ben de onu hatırlıyorum.

Ölüm belgesi, Missoula'ya taşınmadan önce kutuya zarfın içinde. Doğum belgesinin orada olup olmadığını görmek için kağıtları karıştırıyorum ama önce benimkine rastlıyorum ve kolayca bulabileceğim bir yere koymak için kenara .

Doğum belgesini aramaya devam ediyorum ve onu lise ve niversite diplomalarının arasında katlanmış halde buluyorum.

Göğsüm her geçen dakika daha da ağırlaşıyor. Diplomasında ve doğum belgesinde Samantha Grace Keane yazıyor. Hiçbirinde Lauren ismi yok.

Neden adını değiştirdi? Ben

Melissa'yı arıyorum.

"Selam. ?"

"Güzel," diyorum, inandırıcı görünmeden. "Dwight'ın kızı Barbara Keane'i bulmam gerekiyor. Bugün ona annemin bir resmini gösterdim ve onun kız kardeşi olduğunu hemen anladı."

"Lanet olsun."

"Biliyorum. Değil mi? Sanırım ona göstermeden önce de biliyordum ama doğrulayınca yine de şaşırdım. Annemin evini temizledikten sonra sakladığım eşyaların olduğu kutuyu karıştırıyordum. Doğum belgesini, lise ve niversite diplomalarını buldum. Adı Samantha Grace Keane'miş. Bana kızlık soyadı olduğunu söylediği Lauren Samantha Mendes değil. Gerçek başından beri buradaymış."

"Kahretsin, Jamie. Bu ..."

"Biliyorum. Güven bana. Biliyorum. Dwight amcamla yeniden bir araya geleceğimizi duyurmadan önce, eğer bulunabilirse Barbara'yı bulmam gerekiyor. İçimden bir ses bunu anlamama yardım edebilecek tek kişinin o olduğunu söylüyor."

"Özel bir dedektife ihtiyacınız var. Barbara Keane'i aradığımda başım dönüyordu çünkü yangınla ilgili makaleler dışında ondan bahseden bir şey bulamadım. Ve eğer evliyse, farklı bir ismi vardır. Ama bu beni aşar. Ben araştırmacı değilim."

"Bu çılgınlık mı? Özel dedektif tutmak?" "Delilik bunu kendi başına çözmeye çalışmaktır."

Otuz Altıncı Bölüm

Tuttuğum özel dedektif yedekte ama en kısa zamanda Barbara Keane'i araştırmaya başlayacağına söz verdi. Bir yandan rahatladım çünkü hâlâ annemin bana yalan söylediği fikriyle başa çıkmaya çalışıyorum. Diğer yandan, sadece bu işin bitmesini, gizemin çözülmesini ve hayatıma devam edebilmeyi istiyorum.

Hafta sonu için Missoula'ya yapacağım bu gezi, geçmişte yaşadığım fiyaskoyu aklımdan çıkarmak için tam da ihtiyacım olan şey.

Birkaç telefon görüşmesi ve günlük mesajlar yeterli değil. Fitz'i görmek için ölüyorum. Will ve Maren'ı da.

"Aman Tanrım! Bu yüz her şeyi anlatıyor." Missoula'da havaalanından çıktığımda Maren bana alaycı bir ifade takındı.

"Hey!" Çantamı park ediyorum ve ona sarılıyorum. "Hangi bakıştan bahsediyorsun? Hangi yüz?"

Beni serbest bırakıyor. "Fitz ve Will'e seni almak istediğimi söyledim. Beni gördüğün için çok heyecanlanacağını söyledim." Tekerlekli çantamı alıp otoparka doğru çekti. "Ama beni gördüğün anda yüzün düştü."

"Bu doğru değil." Serbest elini kavradım ve sıktım. "Seni çok özledim."

"Ama sen de beni diyelim ki ... kadar özledin mi? Will kadar özledin mi?" Kıkırdıyorum.

"Ya da birlikte yaşadığın diğer adam kimdi? Oh, Calvin. Eminim o pisliği özlememiştir." Arabasının kilidini açıyor ve sinsi bir sırıtışla dönmeden önce çantamı arkaya bırakıyor.

Dudaklarımı ısıyorum. Gözlerimi kocaman açıyorum. "Eşleşen dövmeleler."

Devasa bir suçluluk yığını gibi göründüğümü bilerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Huysuz Calvin Fitzgerald'a aşık olmak nasıl bir şey? Daha da iyisi, bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkiyorum. "Neden bir şey söylemedin? Dövmesini gördükten sonra birçok kez mesajlaştık. Neden bana söylemedin?"

"Sana söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum. Ve bana söylemeni istedim. Bu konuda bana güvenmeni istedim. Bunu ondan beklemiyordum ama senden bekliyordum."

Sarkıyorum.

"Hayır. Hiç de kızgın değilim." Bana kederli bir gülümseme veriyor. "Sen nasılsın? Saldırıya uğradığını duyduğumda kalbim çok kırıldı. Arkadaşıma kimin böyle bir şey yapabileceğini hayal bile edemiyordum."

"Ben iyiyim." Yüzümü döndürüyorum. "Gördün mü? Burnumun biraz eğri olması dışında bir şey söyleyemezsin, ama öyle kalacak."

"Eğri değil. Gir içeri. Will seni görmek için can atıyor."

Onun oyununu seviyorum. Yanılmıyor. Fitz olmadığını gördüğümde biraz hayal kırıklığına uğradım ama bu beklenti inanılmaz derecede ödüllendirici - muazzam bir adrenalin patlaması.

"Fitz'den hiçbir şey öğrenemiyorum," diye itiraf ediyor Maren otoparktan çıkarken. "Senin adını taşıyan tek bir arkadaşlık bileziği bile yapmadı. Yıldız falına bakmıyor. Kız arkadaşını sorduğumda da 'Kim o?' diyor."

Gülüyorum. "Onun kız arkadaşı olduğumdan emin değilim. Onun kız arkadaş tipi olduğundan emin değilim."

"Yani sadece çıkarları olan arkadaşlar mı? Buna inanmıyorum. Havaalanındaki o bakış, sevgilisinin kollarına koşmaya hazırlanan bir kadının bakışıydı. O bakış, senin en azından

eve dönmeden önce bir orgazm." Kıs kıs gülüyor, kendini ciddiye bile almıyor.

"Bunu seninle konuşamam. Bu çok garip. Sanki onun kız kardeşiymişsin gibi." Yüzümü kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

Elini bir saniyeliğine bacağıma koyuyor. "Tam ifşa mı?"

Başımı sallıyorum, ellerim yüzümden aşağı kayıyor.

"Fitz'in dövmesini gördüğümde nefes alamadım. Tam önünde durdum ve kendimi senin yerine koydum. Ve, oh adamım, kalbim acıdı. En sevdiğim iki insan aşık oldu ama birlikte değillerdi. Ve eğer Fitz'e ona en sevdiğim insanlardan biri dediğimi söylersen, bunu inkar ederim."

Sırıtiyorum.

"Ama bu beni sarstı. Beni sarstı çünkü ona seninle yatıp yatmadığını sordum ve o da evet dedi. Sonra seni sevip sevmediğini sordum ve hiç tereddüt etmedi. Bir saniye bile, en ufak bir tereddüt bile etmedi. O kadar kararlı bir şekilde evet dedi ki sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim."

Gözlerim duyguyla yanıyor. Bunu ona söylediğine inanamıyorum. Onu görmem gerek. Onu hemen görmeliyim. Hareketsiz oturmak zor. Maren neden daha hızlı sürmüyor? Beni ne kadar kararlı bir şekilde sevdiğini söyleyip hız sınırının beş mil altında süremez.

Ölüyorum!

Maren, Will'in Bronco'sunun arkasından garaj yoluna girdiğinde kalbim bir akrobat gibi çarpıyor.

Will verandaya ilk adımını atıyor, Fitz de arkasından geliyor ve Maren arka kapıyı açıyor. Kontrolsüzce titreyerek bavuluma uzanıyorum.

Bana doğru bakıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor elini göğsüne bastırarak. "Onu gördüğün için o kadar heyecanlısın ki titriyorsun."

Bavulu tutuyorum. "Ben değilim."

Maren gülüyor. "Bunu çok seviyorum."

"İşte bizim kızımız. Tek parça halinde, tam da istediğimiz gibi." Ben döner dönmez Will kollarını uzattı.

Ona sarıldım. "Seni çok özledim."

"Gah! Biliyordum. Özlediğin kişinin ben olduğumu biliyordum." Maren gülüyor.

Will beni bırakıyor ve dönüyor. "Bu Calvin. Kuralları çiğnediği için yakında eski oda arkadaşımız olacak."

Fitz, ellerini kömür rengi kargo pantolonunun ön ceplerine sokmuş, tam bir muziplikle bana bakıyor. "Jaymes," diyor ve boğuk sesi çok baştan çıkarıcı. Ya da belki de ona kötü bir şekilde ihtiyaç duyuyorum. Sadece beş hafta oldu ama bu Fitz'siz bir sonsuzluk demek.

Birkaç adım attım ve kendimi onun kollarına attım.

"Oof!" Kıkırdıyor.

Will, "Tanrım, ikinizin biraz sakın davranacağınızı sanmıştım," diye homurdanıyor.

"Ne zaman içimde olabilirsin?" Fitz'in dudaklarında mırıldanıyorum.

Kulak.

Bacaklarımdan tutup beni yerden kaldırdı ve beline doladı. Will ve Maren'a "Sonra," diyor ve beni evin etrafında dolaştırarak arka bahçeye götürüyor.

Boynunu öpüyorum, kulağını ısııyorum ve yanağımı kirli yüzüne değdiriyorum. Kulübenin kapısı arkamızdan kapanır kapanmaz beni öyle bir tutkuyla öpüyor ki başım dönüyor. Öpücükler arasında kıyafetlerimiz yere dağılıyor.

Sadece külotum kaldığında göğsünü öpüyorum ve pantolonunun düğmelerini açıyorum. "Seni özledim. . bunu özledim," diye mırıldanıyorum karın kaslarının üzerinde.

Pantolonunu bacaklarından aşağı indiremeden, beni geriye doğru yönlendiriyor, vücudumda geziniyor, beni öpüyor ve göğüslerimi avuçluyor. Sonra eli karnımdan aşağı kayıyor ve külotumun ön kısmına dalıyor.

Yüzünü tutuyorum. "Beni bekletme." Kelimelerim nefes nefese ve sabırsız.

Fitz sırtıyor. "Neyi bekleyeceksin?" Vücudumdan doğru öpücükler konduruyor, yatağın ucunda yere diz çöküp külotumu çıkarıyor.

"Sana ihtiyacım var." Onu üzerime çekmek için çaresizce doğrulmaya çalışıyorum.

Bunun yerine ellerini dizlerime koyuyor, bacaklarımı ayırıyor ve başını dizlerimin arasına daldırıyor.

"Oh Tanrım." Yatağa uzandım, bir elim onun saçlarını bulurken diğer elim yanımdaki çarşafı avuçluyordu.

Beni tam bir terk edilmişlik ve akıl almaz bir baştan çıkarıcılıkla yalayıp emerken bir uğultu ile inleme arasında bir şey çıkıyor ağzından.

Bunu istiyorum, ama bu gerçekleştiğinde onu içimde istiyorum. Beni doldurmasına olan ihtiyacım, rahatlama ihtiyacımdan daha ağır basıyor.

İnliyorum. Evet, bir inilti. Kimi kandırıyorum ki? Beni hep inletirdi.

Vücudum onu durdurmak için kıvranıyor ve bükülüyor çünkü ondan bu seviyede bir açlık hissetmemiştim ve bu beni çok hızlı çözüyor. "C-Calvin Fitzgerald?"

Başını kaldırmasını sağladım. Aç gözler.

Islak dudaklar.

Ben ona doğru dizlerimin üzerinde sürünürken o pantolonunu ve külotunu çıkarıyor, bakişlarını hep üzerimde tutuyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Boynumu ısıırıyor, elleri kıcımda, sonra göğüslerimde ve saçlarımda, sanki aynı anda her yerime dokunmak istiyormuş gibi.

Ereksiyonunu elime alıyorum. "Sana içimde ihtiyacım var."

Sırtım yatağa değdiği anda kalçalarımı kavırıyor ve içime giriyor.

"Aman Tanrım!" Kıcını kavırıyorum, alışmak için bir saniye ayırıyorum. Alt dudağımı emmeden hemen önce "Acele etme," diyorum.

Gergin bir kahkaha atarak onu bırakır. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Ben sırtıyorum, o da beni öpüyor.

Bizimle ilgili her şey doğru geliyor. Uyumluyuz. Oğlak ve Başak. Bunu hissediyor mu? Tanıştığımız günden beri bunu -bu görünmez şey her neyse- hissediyor muydu? Ben hissettim.

Hiç bu kadar sevildiğimi hissetmediğimi biliyor mu? Yine de bu sözleri bana doğrudan söylemedi. Kırıldığını düşünüyor ama değil. O sadece benim için şekillendirildi, yontuldu ve mükemmel bir şekilde yaratıldı.

O benim.

"Jaymes . . ." Nefesi tükeniyor, eli kıçımda, beni olabildiğince yakın olacak şekilde yönlendiriyor ve hızlanan bir tempoyla içime pompalıyor.

Dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılırken parmaklarımı sırtındaki kalın kaslara doğru kıvrıyorum.

Yüzü gergin, boynu gergin, vücudu kabarık: güzel bir şaheser, en iyi örnek.

Vücudunu benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde indiriyor ve birlikte nefes alıyoruz. Onun ağırlığı yüzünden yakında oksijenimin tükeneceğini biliyorum. Ama şimdilik, parmakları kalçamda ve bacağımda gezinirken saçlarını okşamaktan memnunum.

Bu utanç yürüyüşünün son noktası.

Evin arka kapısından girdiğimizde Will ve Maren'ı oturma odasında bizi beklerken buluyoruz. Will futbol izliyor, Maren ise telefonunda geziniyor.

Fitz bir adım bile atlamıyor. İşten yeni gelmiş gibi davranıyor, doğruca kahve makinesine gidiyor ve bir fincan kahve atıyor. Ben ise Will ve Maren'a buruk bir gülümseme atarken, üst kattaki banyoya temizlenmeye gidiyorum.

Temizlik bölümündeki işleri hallettikten sonra, merdivenlerden aşağıya doğru ikinci bir utanç yürüyüşü gibi hissettiren bir şey yapıyorum.

Maren önce beni görüyor ve gülümsüyor. "?"

Arkası Maren'a dönük bir şekilde tezgâhta duran Fitz kahvesini yudumlarken öksürüyor.
Omuz silktim. "İyiydi."
Ben bir bardak su almak için Fitz'in yanından geçerken Will homurdanıyor. "Bu geceki partide herkes ne giyiyor?"
I

Sor.

"Will ve ben Jack Skellington ve Sally olarak gidiyoruz," diyor Maren heyecanla.

"Noel'den Önce Kabus?" Gülüyorum. "Çok havalı." Fitz'i inceliyorum.

"Ona bakma," diyor Will. "O hiç .
Asla."

Yüzümdeki ekşi ifadeye engel olamıyorum. "Beni Cadılar Bayramı partisine davet ettin ama giyinmiyorsun, öyle mi?"

Kahve fincanını dudaklarına götürürken duraklıyor ve hâlâ kulübede olanları düşünüyormuş gibi beni inceliyor.
"Doğru."

"Bu hiç iyi değil Fitz."

Sırıttırıyor. "Kostümün var mı?"

"Kesinlikle var. Wicked Kitty."

"Yine mi geldin?" Beni inceliyor.

"Siyah deri ayıcık. Siyah yüksek çizmeler. Kulaklar.

Maske. Kırbaç."

"Kulağa çok ateşli geliyor," diyor Maren.

Fitz ona bir bakış atıyor ama bunun nazik bir bakış olduğunu sanmıyorum. "Düşünüyordum da, bir duman gibi giyinip

Jumper." Bana sıkı bir sırtış attı.

Kollarımı tezgâha dayadım, böylece yüz yüze geldik.
"Sen kötü kedici olursan ben de duman atlayan olurum. Birisi kötü kedici kostümü giyiyor."

Will, "Kötü kedici olarak gidersen sana yüz dolar veririm," diye teklif ediyor.

Maren gülerek, "Fazladan bir yüzlük daha ekleyeceğim," diyor.

"Gary ve Evette'i arayıp bu işe dahil olmak isteyip istemediklerini sormamı ister misin?" diye sordum. "Bu gece iyi para kazanabilirsin."

"Sence deri ayıcık bana uyar mı?" Fitz çenesini kaşıyor.

"Hayır." Çenesini kaşımasına ayna tutuyorum. "Belki de onu takan ben ."

"Ben de duman atlayıcı olarak gideceğim."

"Gel hadi." Kolunu tuttum. "On birinci saatte sana bir kostüm bulalım."

Ben onu kapıya doğru çekerken, "Bu berbat bir fikir," diye homurdanıyor.

"Anahtarlarını al," dedim. "Geri geleceğiz." Maren ve Will gülüyorlar. "İyi şanslar."

Otuz Yedinci Bölüm

CALVIN

"Bana öyle bakma," diyor Jamie.

Hangi bakıştan bahsettiğinden emin değilim. "O deriyi giymene izin vermemin hiçbir yolu yok" bakışı mı? teddy-out-in-public look? Yoksa bu fare kostümüne girmeme izin verdiğine inanamıyorum bakışı mı? Aynı görünüm ikisinde de işe yarar. Her iki durumda da, bu parti fikrini yeniden düşünüyorum.

Uzun kuyruğum, pembe burnum ve bıyıklarım onu etkiliyor mu bilmiyorum ama hayatımda hiç bu kadar kötü bir am sikmek istememiştim. Bu kadın bir kediden çok bir dominatrix'e benziyor.

"Önceden planlamış olsaydın, daha fazla kostüm seçeneği olurdu." Ben duvarımdaki aynanın önünde somurtup dururken o yastığımı kırbaçlamaya çalışıyor.

Deri ayakkabısı göğüslerini zar zor örtüyor. Ve alt kısmı da kичını tamamen kapatmıyor.

"Ama dürüst olalım, daha fazla seçenek olsaydı, yine de sana fare kostümü alırdım. Fare camiasında düzeltmen gereken birkaç yanlışın var. Bunu toplum hizmeti ya da bir çeşit rehabilitasyon olarak düşün." Yine yastığımı kırbaçlıyor.

Tümörlü fare gibi görünmemek için ereksiyonumu ayarlıyorum. Ve evet, kostümü o aldı çünkü ben reddettim.

"Hadi gidelim de acele edip partiden ayrılalım." Will, Jack Skellington kostümüyle yatak odasının kapısını açtığı anda ben de merdivenlere yöneliyorum.

Bir yumruğunu ağzına bastırıyor ve kıs kıs gülüyor. "Tanrım, bu ne lan?"

Ben onun dişlerini kıramadan, kötü kalpli kedicik odamdan çıkıyor. Yumruğunu indirirken Will'in kaşları alınına doğru kayıyor.

"Will! Jack Skellington'ına bayılıyorum," diye bağılıyor ve zıplıyor.

"Görünüyorsun ..." Islık çalıyor ve başını sallıyor. "Ona bakma," diye uyarıyorum, tam o sırada bir daire çiziyor. "Ve sakın dönme." Omuzlarından tutup onu merdivenlerden aşağı indiriyorum.

Partiye gider gitmez arka bahçedeki soğutucudan bir içki alıyorum. Alkol bu geceki en iyi arkadaşım. Arkamdan kıs kıs gülmelerin etkisini azaltacak.

Gary, Kaptan Amerika, dirseğini omzuma dayıyor. Bana bir sütun gibi yaslanarak, aralarında Evette'in de bulunduğu bir grup kadınla birlikte her zamanki gibi partilerin vazgeçilmezi olan Jamie'ye doğru başını sallıyor. İnsanlardan hoşlanmadığını iddia eden biri için kesinlikle çok fazla ilgi topluyor.

"Sanki partime bu fare tulumuyla gelmek zaten 'kırbaçlanmış amcık' diye bağırırmıyormuş gibi. Gerçekten de kırbaçlı bir amcık getirmişsin."

Gülmek istemiyorum ama sıırıtmama engel olamıyorum. "Kapa şu lanet çenenı."

Gary kıkırdar. "Cidden, dostum. Kendini kedi sandığını biliyorum ama o-"

"Sakın ."

Islak bir rüya.

"Kaliforniya'daki görevinden sonra Missoula'ya geri dönecek mi?"

"Bundan şüpheliyim. Ülkeyi gezmek istiyor. Neden buraya geri gelsin ki?"

Gary beni bir direk olarak kullanmayı bıraktı ve bana doğru döndü. "Sen. Sik kafalı."

"anda burada ama burada yaşamıyor." Biramdan uzun bir yudum alıyorum.

"Onunla birlikte olmak istemiyor musun?"

Ona doğru başımı salladım. "İşte geldik. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Başını sallıyor. "O California'da. O Maine gibi bir yerdeyse, geceleri çalışıyorsa, daha az izin kullanıyorsa, daha uzun ve daha pahalı uçuşlar yapıyorsa ve siz uzun bir yangın sezonunun ortasındaysanız ne olur? Bu nasıl bir ilişki?"

Birkaç saniye ona baktıktan sonra omuz silkiyorum. "Neyse o."

"Lanet olsun, Fitz. Ne yaparsan yap, ona bu sözleri söyleme. Kadınlar soğukluktan hoşlanmaz. Todd, senin ne olman gerekiyor?" Gary, Todd'un göğsünü işaret ettiği garaj kapısına doğru yöneliyor ama neden olduğundan emin değilim.

Wicked Kitty, boyalı yüzüyle benimle göz teması kuruyor ve verandanın diğer ucundan bana doğru solucan gibi ilerliyor. "Peynir?" Tabağını uzatıyor.

"Sence bu komik mi?"

Ağızına bir küp atıyor. "Hiç komik değil." "Ne senin planların sonra sen bitti içinde San Bernardino?"

"Henüz bilmiyorum.

Neden?" "Sadece merak ediyorum."

Alnındaki küçük bir damar yüzeye çıkıyor. "Bazı konularda kilitli bir kasasın, bazı konularda ise o kadar şeffafsın ki gülünç oluyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" Tabağından bir örümcek ağı simidi çalıyorum.

"Missoula'ya geri döneceğimden ve kendini adamak için gerçek bir karar vermek zorunda kalacağından ölesiye korkuyorsun." Dönüyor.

Kostüm denizinde kaybolup benden uzaklaşırken, onun cılız vücuduna bakıyorum. Peşinden gitmem mi gerekiyor? Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum.

Dudaklarımı kısıtıran fare, kediye verandaya ve evin içine kadar kovalıyor.

"Ne yaptın sen?" Ben omuzlarımla mutfığa doğru ilerlerken Maren bana bakıyor.

Hızlı bir kafa sallayışla onu başından savdım.

Merdivenlerden çıkmaya başladığımda bir korkuluk beni yakaladı. Evette olduğuna eminim. Ön kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, yönümü değiştiriyorum.

Geç gelen birkaç kişi LED balkabaklarıyla aydınlatılmış yolda ilerliyor. Kedim kaldırımda yürüyor.

gittim. "Evden iki mil uzaktayız. Hava soğuk. Gerçekten o kadar yolu bu kıyafetle mi yürüyorsun?" "Biliyorum, ateşin içinden yüz küsur kilo ile çıkmam.

Sırtımda elli kilo yük var ama elli derece havada iki mil yürüyebilirim."

"Konuşabilir miyiz?" Onun birkaç adım gerisinde duruyorum.

Etrafında dönüyor. "Bilmiyorum Fitz. Konuşabilir miyiz?"

Ellerimi kaldırdım. "Bu sadece sana sorduğum şeyle mi ilgili? Bugün kulübede olanlardan bu noktaya nasıl geldik?"

"Aynen öyle!" Kollarını havaya kaldırıyor ve kırbacıyla neredeyse gözümü çıkarıyor. "Nasıl böyle bir seks, böyle bir tutku yaşayabiliyoruz ve saatler sonra bana bu soruyu soruyorsun? Dövmeler. Sürpriz ziyaret. Saldırıya uğradıktan sonraki yolculuk. Bu partiye davet edilmem." Başını iki yana sallıyor. "Tüm bunlar seni nasıl

seninle birlikte olmak isteyebileceğimden endişeleniyor musun? Gerçekten seninle olmak."

Dudaklarım cevap vermek için ayrılıyor ve elini kaldırıyor. "Tek kelime etmeden önce şunu bilmeni istiyorum.

Buraya hemen geri dönmeyi planladığımı söylemiyorum. Aslında kariyer hedeflerim var. Seyahat etmek ve bir ev satın almak için para kazanmak istiyorum. Yirmi altı yaşındayım ve evlilik ve aile hayatı kurmak için acelem yok. Ancak, sevdiğim adam en azından benimle birlikte olmak istiyormuş gibi yapsa gerçekten çok güzel olurdu." Göğsümü itiyor.

"Lanet olsun! Seninle olmak istiyorum. Ve berbat geçmişimin sonsuza dek aklımdan çıkmasını istiyorum. Farklı koşullarda farklı bir hayat istiyorum. Ama seninle rol yapmak istemiyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip ensemden birleştiriyorum. "Hangi zalim tanrı seni hayatıma sokar bilmiyorum. Hiçbir zaman gerçekten sahip olamayacağım şeyleri görmeyi hak etsem bile, acı çekmeyi hak etsem bile, sen hiçbir şeyi hak etmiyorsun.

. . ." Başımı tekrar tekrar sallayarak aptal kostümümü yırtıyorum, ta ki onun sınırlarından kurtulmayı başarana kadar. "Her şeyi." Omuzlarım içe kıvrılıyor, bir elimde yırtık kostüm, diğer elim yumruk olmuş. "Sen her şeyi hak ediyorsun, Jaymes. Bu dünyada güzel olan her şeyi hak ediyorsun. Sana vermek istediğim ama veremediğim her şeyi hak ediyorsun."

Boyalı yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve her yere bulaştırıyor. "Haklısın. Ben her şeyi hak ediyorum," diye feryat ediyor. "O yüzden doğru olanı yap ve bana ver."

Yaklaşarak, titreyen dudaklarına rağmen cesurca çenesini kaldırıyor. "Bu bir araba kazasıydı. Trajikti ama pek çok şey trajiktir. Anlamıyorum. Sen çok güçlüsün. Bu hiç mantıklı değil. Babam felç geçirdi. Bu trajik. Annem kanserden öldü. Trajik. Hayat trajiktir." Daha fazla gözyaşı siliyor. "Bana her şeyi ver." Onun

Eliyle ağzını kapatır ve sertçe yutkunur, hıçkırıklarını, acısını yutar.

Ben onun acısıyım.

"Beni bir şehit gibi sevme," diye fısıldıyor kalın kalın, duygulara boğulmuş bir şekilde. "Beni bir kahraman gibi sev. Arkana bakmadan atla." Gözleri kısılıyor, titreyerek nefes alırken daha fazla gözyaşı salıyor. "Benim için savaş. Kurtar bizi."

Otuz Sekizinci Bölüm

JAYMES

Fitz'in şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğundan haberi yok. Hiç bilmediğim bir amcam var. Varlığından haberdar olmadığım koca bir hayat. Mantıksız yalanlar. Yıllardır hissettiğim boşluk, bir baba figürü olmadan büyümek. Bu yüzden hayatımda gerçek bir şeye ihtiyacım var. Bu kafa karıştırıcı dünyada güvenli yerim diyebileceğim bir şeye birine.

Kalbimi çoktan aldı; şimdi onun kalbimi doğru kullanmasını istiyorum.

"Hadi eve gidelim," diye mırıldanıyor, elimi tutuyor ve beni kamyonete geri götürüyor.

Kalbim kanıyor. Bu kadar mı? Çıkmaza mı girdik?

Karanlık eve girdiğimizde "Ben duş alacağım," diyor.

"Ben de." Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim.

Doğruca banyosuna gider ve kendisine katılması için hiçbir davette bulunmadan kapıyı kapatır. Sonun başlangıcı gibi hissettiriyor.

Duştan sonra saçlarımı kurutuyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. Pişman olacak mıyım? Neden Maren ve Will gibi olup Fitz'in acı dolu geçmişi hakkında konuşmama ihtiyacına saygı duyamıyorum?

"Burada," diyor ben merdivenlere doğru adım atarken. Yatağının ucunda oturuyor, kollarını dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş.

Titrek bir nefesle odasına giriyorum ve pencerenin yanındaki eski metal sandığın üzerine oturuyorum.

Bir, belki iki dakika sessizlik içinde boş boş duruyoruz.

"Yangınlarla savaşıyorum çünkü onları orada görüyorum." Sözleri uğursuz, önsezi hissi uyandırıyor.

Bir an için ondan durmasını istemeyi düşünüyorum. Bilmek istediğimi bir kez daha gözden geçiriyorum çünkü duymaya hazır olduğumdan daha fazlası olabileceğinden korkuyorum.

"Ölmek için korkunç bir yol. Duman. Sıcak. Panik." Başını ellerinin arasına alıyor. "Hepsi deli bir adamın lanet bir ayıyı öldürmek için yangın çıkarması yüzünden."

Benim

Kalbi

m.

Durdu

O ne yapıyor? Bunu neden söylüyor?

"Otuz iki bin dönümlük alanı yuttu. Beşi itfaiyeci olmak üzere on yedi kişi öldü. Annem. Babam. Kız kardeşim."

Oda tıpkı zihnim gibi dönüyor. Bunu duymuyorum. Bu imkansız.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Bu doğru değil. Böyle bir şey olmadı. Edith bana söyledi. Fitz dedi ki . . .

değil mi?

Yüzüne kazınmış acıyla başını kaldırıyor. "En çok kız kardeşimi görüyorum." Sertçe yutkunuyor, gözleri kızarıyor. "Çığlık atıyor. Bana ateşi durdurmamı söylüyor. Ve arkasına bakıyor, sanki ailemizi arıyormuş gibi. Sonra ağlıyor." Burnunun kenarını sıkıyor. "Ve bazen yangın söndüğünde 'Teşekkür ederim' diye fısıldadığını duyuyorum."

İsa.

Kelimeler yok. Konuşmaktan korkuyorum. Nefes almaktan, hatta göz kırpmaktan bile korkuyorum. Et ve kemikten oluşan içi boş bir kabuğa dönüştüm.

Fitz yavaş göz kırpmalar arasında bekliyor. Bir şey söylememi bekliyor.

Sempatik bir şey. Sakinleştirici bir şey.

Bir aşığın diğerine söyleyeceği bir şey.

Bu muydu? Annemin beni korumaya çalıştığı suçluluk ve utanç bu mu? Sorumluluğun bana devredilmiş olmasının ezici hissi mi?

"Mutluluğun neye benzediğini bilmiyorum," diyor, sanki söylenecek tek şey buymuş gibi - sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ve belki de açıklıyor. O artık bir muamma değil. Calvin Fitzgerald, tarif edilemez yaşam koşullarından kurtulmuş biri.

Bana her şeyi veremez çünkü verecek bir şeyi kalmamıştır.

Gözlerim yaşardı.

"Ama kederin neye biliyorum," diye devam ediyor. "Ve nasıl hissettirdiğini de biliyorum. Bunu kimsenin yaşamasını istemezdim. Bir gün" -başını eğiyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor- "korkarım ateşin içine girmek için havadan düşeceğim. Alet yok. Kazacak ip yok. Kız kardeşimi takip edeceğim çünkü benim yaşamam adil değildi ve o ..." Dudaklarını birbirine bastırıyor, yavaşça başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor.

O öldü.

Dizlerimin bağı çözülmüş, zalim bir kaderin içinden geçerek ona ulaşmaya çalışıyorum. Bacaklarını açıyor ve bana sarılıyor. Yanağım başının üstünde duruyor.

"Yangını başlatan adama ne oldu?" diye sordum. Korkunç bir soru ama kesin olarak bilmek zorundayım. Belki de tarihte bir ayıyı öldürmek için yangın çıkaran tek adam Dwight Keane değildir.

Fitz derin bir nefes alıyor ve alnını göğsüme bastırarak nefesini bırakıyor. "Delilik nedeniyle suçsuz bulundu. Eminim bir yerlerde uyuşturulmuş ve bir yatağa bağlanmıştır. Ya da ölmüştür. Umarım ölmüştür."

Kontrollü bir nefes almadan önce birkaç saniye kaskatı kesiliyorum. "Eminim bu kadar çok insanın ölmesini hiç istememiştir."

Fitz başını kaldırdı. "Ne?" Yüzü buruşuyor.

"Eminim sağlıklı düşünemiyordu. Nasıl olabilirsin ki?"

"Sakin bunu yapma. Akıl hastalarıyla biliyorum ama onu bana karşı savunmaya kalkma. Bunu neden yapasın ki?"

"I . . . . Bunu yapmaya çalışmıyorum." Bir bakış.

Tek bir bakışla, eğer izin verirsem bunun bizi bitireceğini biliyorum - eğer ona gerçeği söylersem.

Asla bilmesine gerek yok. Keşke bilmeseydim. Eve döndüğümde özel dedektifi arayıp unutmasını söyleyeceğim. Barbara'yı bulmama gerek yok. Eğer o babasını umursamıyorsa, ben neden umursayayım? Sonsuza kadar San Bernardino'da kalmayacağım. Dwight'a diğer hastalar gibi davranabilirim. Bunların hepsi unutulup gidecek. Bir amcaya ihtiyacım yok.

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim." Ellerimi yanaklarına bastırıyorum. "Yaşadıkların hayal bile edilemez." Alnımı alnına koymadan önce onu yavaşça öpüyorum. "Ama o ateşe doğru yürüme Fitz. Senin ölmeni değil, yaşamayı bekliyorlar."

Beni yatağa çekti ve komodinin ışığını kapattı. Sonra nefesleri yavaşlayana ve vücudu gevşeyene kadar bana bir güvenlik battaniyesi gibi sarılıyor.

Rahatlayamıyorum. Benim için güvenlik yok. Maren ve Will partiden eve döndüklerinde hâlâ uyanıktım. Yatak odalarının kapısı kapanmadan önce bir süre sessiz bir şekilde sohbet ediyorlar.

Ve hala uyuyamıyorum. Fitz'in itirafı zihnimde çalışıyor ve evrendeki her şeyi sorguluyorum. Hayatın anlamını sorguluyorum. Gerçekten rastgele bir olaylar zinciri mi? Ping-ponging koşulları mı? Eğer

Kader, kitap ve film satmak için kullanılan bir klişeden başka bir şey değil, o zaman amcamı nasıl buldum? Bu bir tesadüf mü? Ve yeni bulduğum ailemle bu kadar yakından bağlantılı bir adama nasıl aşık oldum?

Mantıklı değil. Bu kader değil. Bu bir kabus.

Fitz'i uyandırmadan solucan gibi yataktan çıkıyorum ve susamış, endişeli ve hiperventilasyonun eşiğinde hissederek parmak uçlarımda merdivenlerden iniyorum. Bu işe yaramayacak. Ben iyi bir yalancı değilim. Bu büyük sırrı Fitz'den saklamıyormuşum gibi davranamam.

Bir bardak su yudumluyorum ve bitişikteki sokak lambasının yumuşak ışığında kulübeye bakan sürgülü kapıda duruyorum. Fotoğrafları gördüğümde bu yer beni çok cezbetmişti. Doğru olduğunu hissettim. Kaderimmiş gibi hissettim.

Arkamda zemin gıcırıyor ve irkiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Fitz'in halsiz sesi, dudaklarıyla birlikte kulağımın dibinde geziniyor. Elleri belime dolanıyor.

Dokunuşu gözlerimi yaşartırken pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Yorgunmuşum gibi onları ovuyorum, ıslak duygular yanaklarıma bulaşıyor. "Uyuyamadım," diye mırıldanıyorum.

"Hayır mı?" Bir eliyle geceliğimi toplarken, diğer eli külotumun önünden aşağı kayıyor.

Gözlerimi kapatıp başımın arkasını ona yaslıyorum ve sızan duygulardan kurtulmayı umuyorum. Buna ihtiyacım var.

Dikkat dağıtma.

Kaçış.

Kaybetmekten en çok korktuğum kişiyle olan bağlantım.

Bir elimi cama bastırırken diğer elimi göğsüme götürüyorum. Evet, buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var, beni nasıl bu kadar canlı, bu kadar istenir ve ihtiyaç duyulur hissettirdiğinin içinde kaybolmaya.

"Bebeğim, bacaklarını benim için

aç." "Fitz," diye inliyorum.

"Tekrar söyle."

Dudaklarını kulağıma dayayıp müstehcen sözler fısıldamaktan başka bir şey yapmadan beni tahrik edebiliyor. Damarlarımda bir elektrik yükü, baş döndürücü ve güçlü.

"Bebeğim." Bacağını benimkilerin arasına sokup onları birbirinden ayırıyor. "Bacaklarını benim için aç."

Uyarılmışlığım orta iki parmağını kaplarken, onları içimde çalıştırıyor, açık ağzımdan keskin bir nefes alıyor - elinin topuğu klitorisimi ovuyor. Diğer eli göğsümü sıkıyor ve parmaklarının arasında sertleşene kadar meme ucumu çekiyor.

"Ağzını bana ver," diyor dili omzumdan çeneme doğru bir çizgi çekmeden hemen önce.

Başımı çevirebildiğim kadar çeviriyorum ve o da ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Dillerimiz çarpışıyor, birlikte derin vuruşlar yapıyoruz. Nefes nefese kalıyorum ve çenemi göğsüme indiriyorum, iki elimi de cama bastırıyorum.

Külotunu çıkarıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. Sıcak, ıslak ereksiyonunu bacaklarımdan arasına yönlendirerek kulağıma fısıldıyor, "Şşt ..."

İçime girdiğinde dudaklarımı ısırarak homurdanıyorum. Dizlerim kilitleniyor ve tırnaklarım cama sürtünüyor. Elleri göğüslerimin ağırlığını alıyor, biz bir ritme girerken sırtımı biraz daha dikleştiriyor. Her nefesi daha yüksek ve daha sert. Kendimi ona ve onunla yaşamak istediğim hayata kaptırıyorum.

Önce ben düşerim.

Kaslar kasılıyor. Dizlerim bükülüyor. Kalbim göğsümde çırpınırken çenem sessiz bir çığlıkla gevşiyor.

"Oh fuckfuckfuck. . ." İçime girerken iki eli de kalçalarıma doğru hareket ediyor, hareketsiz kalıyor ve öne doğru çökerek ellerini benimkilerin üzerindeki cama bastırıyor. Kulağıma doğru pantolonunu indiriyor, vücudu rahatlamış ve dolgun.

Nefesimizi topladığımızda ona dönüyorum ve o da beni kollarıyla sarıyor. Elleri sırtımda, saçlarımda altında geziniyor ve parmakları boynumu okşuyor.

O benim.

Fitz beni sessiz ama muazzam, yürek burkan şekillerde sevdiğini söylüyor.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Geçen hafta Fitz beni havaalanına götürdü ve veda öpücüğü verdi. Maren ve Will aileleriyle birlikteyken, Şükran Günü'nü Missoula'da Edith'le birlikte geçirme sözüyle ayrıldık.

Özel dedektife iki mesaj bıraktım ve araştırmasını iptal etmesini istedim ama telefonlarıma geri dönmedi.

Kendimi farklı hissetmeden Dwight'ın yanında olmak çok zor. Saçmalamaları ister tutarlı ister tamamen anlamsız olsun, görmezden gelmem imkansız. Dahası, ona daha fazla soru sormamak çok zor.

Aslında, bu imkansız.

"Samantha'nın çocuğu var mıydı?" Ben sordum.

Bugün iyi değil. Son vardiyada gece boyunca kustuğu rapor edilmiş. Cildi her zamankinden daha solgun ve bugün yataktan çıkmadı. Ama benim için biraz meyve yemeye çalışıyor.

Alnına derin çizgiler yayıldı. "Hayır. Çocuk sahibi olamadı."

"Hayır mı?" Yatağının kenarına oturdum.

"Hayır." Kısmen yediği yemeği bir kenara bırakıyor ve battaniyeyi üzerine çekerek yere uzanıyor.

"Nedenini biliyor musun?"

"I . . . Hatırlamıyorum."

"Sorun değil. Sen dinlen." Yenmemiş yemeğini topladım. "Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Gözlerini kapatıyor ve bir şeyler mırıldanıyor.

İşten sonra bir kutu acı biber ısıtıyorum - Fitzgerald ailesinin tarifiyle kıyaslanamayacak bir acı biber - ve Fitz'e görüntülü mesaj gönderiyorum.

"Evet?" diye cevap veriyor. Onu göremiyorum, sadece açık bir kitap yüzünü gizliyor, ama garip bir açıyla başlığını okumayı zorlaştırıyor. Elinde telefonuyla mutfak tezgâhında duruyor, büyük ihtimalle bir bira şişesine yaslanmış.

"Ne okuyorsun? Belki sana hikayenin nasıl bittiğini anlatabilirim."

Kitabın üstünden tek bir çatık kaşla bana bakıyor.

"Bu bir gizem mi?"

"Hayır."

"Fantezi mi?"

"Hayır."

"Romantik mi?"

"Hayır."

İç çektim. "Pes ediyorum."

Kitabı indiriyor. "İkinci Dünya Savaşı generalleri hakkında çok kitap okudun mu? Sonunu bozma şansın nedir?"

"İkinci Dünya Savaşı generalleri hakkında hiç kitap okumadım.

Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Fitz bir makbuzu defterine geçirir ve bir kenara koyar. "Günün iyi geçti mi?" Parmaklarını tezgâhın üzerinde birbirine geçiriyor ve şapşal, dişlek bir sırıtış sunuyor.

"İyiydi. Sorduğun için teşekkürler. Seninki?"

"Öngörülen yakma. Hepsi akıllara durgunluk verecek kadar iç gıcıklayıcıydı."

"Bu gece biraz oynaksın. Oynak Fitz. Nedenmiş o? İkinci Dünya Savaşı generalleri hakkında okumak seni mu?" "Sert olduğumu düşündüren ne?"

Çorba kaşığını bıraktım ve gömleğimi silktim. "Tanrım. Nesin sen? ." Telefonunu eline aldı ve merdivenlerden yukarı çıkar. "Will kanepede olabilirdi. Ya da

küçük çocuklar izliyor olabilirdi."

Kıkırdıyorum, yumuşak pembe sütyenim ve siyah pantolonumla biberime dönüyorum. "Kimin çocukları?"

"Bazen genç itfaiyecilere danışmanlık yapıyorum." "Yalancı."

Yatak odasının kapısını kapatıyor. "Yediğin konserve yerine onları özel acılı yemeğim için eve getiriyorum. Neden peki? Nasıl oluyor da sıfırdan ekşi mayalı ekmek yapıyorsun ama konserve biber yiyorsun?"

"Hayali akıl hocalığınız hakkında konuşmamız bitmedi, ama bilmeniz gerekiyorsa, ben aşçı değilim. Ben bir fırıncıyım, annemin fırıncı olduğu gibi, aşçı değil. Bizi iyi bir eş yapan da bu. Ben pişiririm, sen de pişirirsin."

Mırıldanıyor ama benimle aynı fikirde mi yoksa sözlü göz devirmesi olan mırıldanmayı mı yapıyor emin değilim.

"Annemden bahsetmişken. Bugün, evlatlık olup olmadığımı merak etmeme neden olan bazı bilgilere rastladım."

"Üzgünüm, eğer ciddi bir konuşma yapacaksak tişörtünü geri giymen gerekecek ve ben de sikimi okşamayı bırakacağım."

Kaşık dudaklarıma ulaştığı anda biberimi tükürdüm. "Dur." Ağzımı silerek gülüyorum. Ayrıca kollarımı tişörtümün içinden geçirip başımın üzerine çekiyorum.

Elini siler gibi sürüyor.

Başımı sallıyorum. "Sadece SPAM kralı bir kutu çorbaya mastürbasyon yapar."

Fitz kıkırdar. "Dediğin gibi. Evlatlık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu çizgiden nefret ediyorum. Hayatımı Fitz'le paylaşmak istiyorum ama geçmeye korktuğum sert bir çizgi var. Dwight'ı bilseydi ne yapardı? Hayal etmeye çalıştıkça göğsüm ağrıyor.

"Annem ve babam öldüğü için bunun bir önemi var mı? Ancak bir gün çocuk sahibi olursam ailemin sağlık geçmişi önemli olabilir." Bu cümleye nokta koyduğum anda anında pişmanlık hissettim.

Fitz'in kederli yüzü her şeyi anlatıyor.

İçimi çekiyorum, kaşığımı yarısı boş çorba kâseme koyuyorum. "O kapıyı açık bırakmak istemiyormuşum gibi davranmaya devam edemem. Bu konuda senin etrafında dolanmak çok yorucu."

Boynunun arkasını ovuşturuyor, yüzü gergin. "Jaymes-"

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum. On yaş büyüksün. Ne olmuş yani? Ölmekten korkuyorsun. Ne olmuş yani? Bu seni insan yapar. Vasektomi yaptırdın. Ne olmuş yani? Bu tersine çevrilebilir. Ya da bir sperm donörü kullanabiliriz. Ya da-"

"Jaymes, ya bir gün içindeyizdir ya da hiçbir şey. Benden istemediğin sürece senden parmak ucunda yürümeni ve rol yapmanı istemeyeceğim. Nerede durduğumu biliyorsun. Büyükannem felç geçirmemiş olsaydı beni sonuna kadar desteklerdi, çünkü bana bekar kalmamı söyleyen oydu. Asla çocuk yapma. Kimse seni annemi, babamı, kız kardeşimi ve büyükbabamı kaybettikten sonra onun yaptığı gibi kendi canına kıyacak kadar özlemesin. Neden evde eğitim aldığımı bilmek ister misin? Ailem öldü. Ve bu o kadar yıkıcıydı ki okula geri dönemedim."

Sönüyorum. Her seferinde yeni, trajik bir şey öğreniyorum.

Fitz'i bulmacanın tüm parçaları yerli yerindeyken görebilecek miyim? "Özür dilerim." Bakışlarımı ekrana kaldırıyorum. "Yine de, sen fikrini değiştirebilir," diye mırıldandım.

İtiraz etmiyor ama direnç yakışıklı yüzüne kazınmış durumda. Ağır bir iç çekişle yavaşça başını sallıyor. "Elbette," diye fısıldıyor. "Son derece olasılık dışı olsa bile her şey mümkün."

Yüzde bir şansı kabul ediyorum. Doksan dokuzuna tutunabilir. Fitz tanıştığımız günden beri sevgimin nesnesi oldu. Onun görmekten korktuğu yanlarını biliyorum. Biz biz olmazdık. Bu hayatı benimle yaşamaya, gerçekten yaşamaya niyetli olmasaydı, birbirimize bu kadar uymazdık.

"Belki de ikimizin de geçmişi geride bırakması gerekiyordur," diyorum teslimiyetçi bir tonla. "Ve belki de bu geleceği değiştirmeyecek, kim olduğumuzu değiştirmeyecek. Ama geçmişe bağlı kalırsak, gelecekte uçup uçamayacağımızı nasıl bileceğiz?"

"Bebeğim, uçabileceğimi zaten biliyorum." Dudaklarında güzel bir gülümseme beliriyor ve iyi olduğumuzu anlıyorum. şimdilik iyiyiz.

Gömleğimi ve sütyenimi tekrar çıkarıyorum.

Ben orbamı içmeye devam ederken kaşları alınına doğru kayıyor.

"Bu gecelik ciddi konuşmalarımız bitti. Ben acılı yemeğimi bitirip online satranç hamlemi yaparken neden sen de bir tane ovmuyorsun? Melissa ve ben bir haftadır bu oyunda takılıp kaldık."

"Evde eğitim görmek berbat bir şey" diyor.

Acı biberimi karıştıırken bir ses duyuyorum. "Elin yine pantolonuna mı girdi?"

"Aynen öyle."

Gölüyorum. "Seni seviyorum, Calvin Fitzgerald."

Başını arkaya eğiyor, gözleri kapalı. "İstediğini biliyorum."

Kırkınıc Bölüm

Kuyumculuk dersim sırasında telefonum bir aramayla titredi. Kiraladığım zel dedektif arıyor. Barbara'yı aramaya devam etmek artık umurumda olmadığından, cevap verme zahmetine girmiyorum ve sınıfı rahatsız etmiyorum. Daha sonra, aramasına geri döndüm.

"Nathan Moore," diye cevap veriyor.

"Merhaba, Bay Moore. Ben Jaymes Andrews. Aramanızı kaçırdığım için zgnm. Dersteydim. Mesajlarımı aldın mı? Artık bulmakla ilgilenmiyorum-"

"Evet," diye araya giriyor. "zr dilerim. Ailevi bir acil durum yaşıadım. Gelişmeleri bildirmek için sizinle daha önce irtibata geçecektim."

"Sorun değil. Mesajlarımda da belirttiğim gibi, artık bu konuyu takip etmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Ancak ne bulduğumu bilmeniz gerektiğini düşünüyorum," diyor sözlerine ciddiye katarak.

i çekiyorum. "Pekl. Ne buldun?" "Ofisime gelebilir misin?"

"Bana telefonda söyleyemez misin?" Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Egzersiz yapmak ve marketten bir şeyler almak istiyorum.

"Yapmamayı tercih ederim."

"Barbara öldüyse, bana söyleyebilirsin. Onunla hiç tanışmadım. Bu haberi alabilirim."

"O yaşıyor. Bu yüzden konuşmamız gerekiyor."

En başta onu aradığıma pişman olarak boynuma masaj yapıyorum. "Artık gelebilirim."

Nathan'ın küf kokulu ofisi daha çok bir NFL genel menajerinin çalışma yeri gibi. Duvardan duvara spor hatıralarıyla dolu: fotoğraflar, cam kutularda formalar ve bir kitaplığın üstünde iki imzalı futbol topu.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Bayan Andrews." "Jamie." Gülümseyerek elini sıktım.

"Lütfen, oturun. Size içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Su? Viski?" Elini neredeyse kel olan kafasında sinir bozucu bir alışkanlıkmiş gibi gezdirirken kaplamalı bir gülümseme sunuyor.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." O dizüstü bilgisayarını kapatıp masaüstü dosya sıralayıcısından legal boyutta bir zarf çıkarırken ben çizik meşe masasının karşı tarafındaki yıpranmış deri sandalyeye oturuyorum.

"Söylemeliyim ki, sizin için bu konuyu araştırmaya başladığımda durmam imkansızdı. Aldatan eşleri, kimlik hırsızlığını araştırmaya, geçmiş araştırmaları yapmaya alışkınım. Ama bu oldukça ilginç bir olaydı. Bu yüzden noktaları birleştirmek için yardıma ihtiyacınız olursa diye fazladan çalışma yaptım."

"Bir dakikalığına sözünüzü kesebilir miyim?" Öne doğru eğildim, ellerimi masasının üzerine koydum ve parmaklarımı yere vurdum. "Dwight Keane'in amcam olduğunu keşfetmenin fazlasıyla yeterli olduğuna karar verdim. Aslında, keşke bunu bilmeseydim. Keşke San Bernardino'daki bu işi kabul etmeseydim. Eminim Barbara Keane'in, eğer hala soyadı buysa, babasıyla tüm bağlarını koparmak için iyi nedenleri vardır. Aklıma büyük bir tane geliyor. Ama benim işim bitti. Bu onunla Dwight arasında. Annem beni bu durumdan korumak için elinden geleni yaptı. Sanırım onun kararına güvenmeli ve uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermeliyim."

"Bayan Andrews-" Nathan başını sallıyor. "Jamie." özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Ben emin değilim ne

Beni işe aldığınızdan beri fikrinizi değiştirdiniz, ancak Dwight Keane'in geçmişi göz önüne alındığında, neden mesafe koymak isteyebileceğinizi anlıyorum. kendin itibaren ve trajik bir durum. Bununla birlikte, yirmi altı yaşında göre, sağlık nedenleriyle aileniz hakkında daha fazla bilgi sahibi olmanız gerekirse, geçmişinizi tam olarak açıklamanın muhtemelen en akıllıca karar olacağını düşünüyorum." "O hasta," I söyle ile a temkinli alt ton.

"Barbara hasta. Öyle değil mi?"

Nathan'ın alını kırışır. "Hayır. Ben öyle düşünmüyorum." Öne doğru eğilip hafif bir tütün kokusu getirdiğinde sandalyeme geri oturuyorum.

Bir şeyler ağır geliyor. İçimden atamadığım bir his.

"Jamie, Dwight hapse girdikten sonra Barbara'nın velayetini kız kardeşi aldı."

Başımı sallıyorum. "Birden fazla kız kardeşi var mıydı?"

"Hayır."

"Şey ..." Başım dönüyor. "Bilmiyorum, anlamıyorum. O benim annem olabilirdi. Ne zamandır velayeti ondaydı?"

Zarftan bir yığın kâğıt çıkarıyor. "Samantha Grace Keane adını Lauren Samantha Mendes olarak değiştirdi. Karl Hayden Andrews ile evlendi."

"Babam."

Nathan bana baktı. "Samantha evlendikten sonra, bir yargıç Barbara'nın adını değiştirme talebini de kabul etti." Gözlerini benden ayırmıyor. "Barbara Keane artık Jaymes Lanette Andrews."

Dudaklarım

konusmak için

ayrılıyor. Hiçbir şey.

"Samantha, ya da Lauren, senin teyzen. Karl onun evlendiği adamdı. Ama onlar senin biyolojik ebeveynlerin değildi. Sen Dwight ve Annie Keane'in tek çocuğusun."

Doğum belgelerinin, sosyal güvenlik kartlarının, ve mahkeme belgelerinin kopyalarına bakıyorum. Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. O

bir şeyi kaçırdı. Her şeyi berbat etti.

Konuşmak için ağzımı her açtığımda, kelimeler ölüyor. Bırakın bir şey söylemeyi, düşünemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım. Bu gerçek değil. Onu doğru duymuyorum. O yanılıyor.

"Annie'nin anne ve babası kazadan önce öldü. İki erkek kardeşi var. Kalen elli iki yaşında. Karısıyla birlikte Idaho'da yaşıyor. Üç yetişkin çocukları var. Diğer kardeş Ryan. Kırk yedi yaşında ve Wyoming'de yaşıyor, karısı ya da çocukları yok. Dwight'ın ailesi hâlâ hayatta. Waylon ve Aubrey Flagstaff, Arizona'da yaşıyor."

Hayır. Annem ailesinin öldüğünü söyledi.

Doğru olmayan bir sürü şey söyledi.

Nathan bana bir mendil uzattı. Yüzümün gözyaşlarıyla ıslandığını fark edene kadar birkaç saniye ona bakıyorum. Bir yabancıнын önünde sessizce kan kaybediyorum ama acımıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Ailenizin başına gelenler korkunç bir trajediydi. Ama bir araya getirdiğim her şeyden sadece senin iyiliğinin öncelikli olduğunu tahmin edebiliyorum. Teyzen sana hak ettiğin hayatı verdi. Büyük bir sorumluluk üstlendi. Bir yalanı yaşamak acı verici bir varoluştur."

Kendime olan güvenim, tutarlı düşüncelerim ve kimliğimden sıyrılıp bacaklarımı buluyorum. Sözleri ölçülebilir bir ağırlık taşıyor ve böylesine ağır bir gerçekliğin altında durmak zor.

Nathans da ayağa kalkar ve kâğıtları tekrar zarfın içine yerleştirir. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Her şey uyuşuk hissettiriyor; bakışlarımın bile onun yüzünü bulması sonsuza kadar sürüyor. "Birçok sorum var." Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. "Ama onlara cevap verebilecek kişi öldü."

Yüz ifadesi solgunlaşır. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Özür dilerim. Kelimenin kafamda dönüp durmasına izin verdim. Ne için üzgünsün?

Annemi yiyen bir ayı mı?

Babam Fitz'in ailesi de dahil olmak üzere insanları öldüren bir yangın mı çıkardı?

Bir yalanı mı yaşıyorsun?

Asla sahip olamayacağım bir adama aşık olmak mı?

Annem olduğunu sandığım kadını kaybetmek mi?

Bana zarfı uzattı. Ona uzanmam birkaç saniyemi aldı. Zarfı istemiyorum. Ama artık ne istediğimin bir önemi yok. Hayatım basitçe ne ise o.

Bölüm Kırk Bir

Ailemizi biz seçmiyoruz.

Bunu anlamlandırmak için bir düzine yol ve geçmişini unutup gerçek değilmiş gibi davranmak için bir düzine bahane buluyorum.

Önceki vardiya Dwight'ın gece boyunca tedirgin olduğunu söyledi. Bu sabah ilaç verilmiş ve zar zor tepki veriyor. Yatağının yanına bir sandalye çektim. Gözlerini araladı ama cansızdı. Kalbim boğazıma tırmanıyor, şişiyor, ağrıyor, boğuluyorum.

Belki de dünkü ifşaat önemli olmamalıydı. Onun amcam olduğu fikriyle barışmıştım. Bir şekilde kendimi ondan uzak tutmayı başarmıştım.

Amcalar nadiren yeğenlerini besler veya büyütür. Amcalarla yaşanan anılar arasında tatil toplantıları, belki de kuzenlerle yapılan ortak bir tatil sayılabilir.

Ama babalar, en azından benim hayallerimde, hayat yaratıyorlar. Küçük karınlara ahududu üflüyorlar çünkü kıkırdama sesini seviyorlar. Karşıdan karşıya geçerken minik elleri tutuyorlar. Kendilerinin minyatür versiyonlarını omuzlarında taşırlar - sevgi ve gururla.

Babalar yatmadan önce masal okur ve canavarları kovalar.

Gözyaşlarını kurutur ve yaraları öperler.

Babalar kalplerin koruyucusu ve masumiyetin koruyucusudur.

Elimi babamın yanağına koyuyorum.

"Barbara," diye mırıldanıyor gözleri kapanırken.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. "Ayılara dikkat edin." Kurbağamsı sesi Kalbimin kadar acı çekiyorum.

Anneme duyduğu yoğun sevginin aklını yitirmesine, kendini koruma duygusunu kaybetmesine ve gerçeklikle bağını kopararak böylesine korkunç bir şey yapmasına neden olduğunu hayal edebiliyorum.

"Yapacağım," diye nefes alıyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum. Başımı yatağının kenarına yaslıyorum. "Yapacağım." Sessiz hıçkırıklarla sarsılırken her şey amansız gözyaşlarının ardında bulanıklaşıyor.

Cumartesi günü Fitz'den dört cevapsız arama ve bir dizi cevapsız mesaj aldım.

Yarım kadeh şaraptan sonra ellerimin titremesi durdu ve telefonumdan onun adını tuşlayabildim.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Merhaba" ya da "Nasılsın?" yok.

Bir yalanı yaşamak acı verici bir varoluştur.

Dünyada en çok sevdiğin insanı kaybetmek de öyle. Fitz'i kaybettim; sadece henüz ona söylemeye cesaret edemiyorum. Her gün, bunun kötü bir rüyadan başka bir şey olmadığını umarak uyanıyorum.

"Üşüttüm. Özür dilerim. Uyuyordum ve çalışıyordum. Sen nasılsın?"

"İyi. Umarım daha iyi hissediyorsundur." "Evet. İyiye gidiyorum."

"Şükran Günü için büyükannemle Missoula'ya uçmak konusunda hâlâ bir sorunun var mı?"

İkinci bir kadeh şarap dolduruyorum. Kahretsin, bu acıtıyor.

"O asla olmuştur için Missoula için ziyaret Ben. Baskı yok ama gerçekten çok heyecanlı."

Birkaç damla gözyaşını silip şaraptan bir yudum aldıktan sonra mırıldanıyorum: "Hı hı. Anladım."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin? Cadılar Bayramı'nı davranışlarımla ve tüm geçmişimi sana yükleyerek berbat ettiğimi biliyorum. Bunun üstesinden nasıl geleceğime dair hiçbir fikrim yok. Her şeyi berbat etme ihtimalim yüzde yüz."

Bir hıçkırığı yutarak dudaklarımı ısıyorum ve eşit bir nefes ve cesur, sabit bir ses için mücadele ediyorum. "Yapmayacaksın. Sen" -son birkaç damla gözyaşını siliyorum- "hiç yangın söndürdün mü?"

"Cadılar Bayramı'ndan beri sadece bir kez atladım." "Maren ve Will nasıl?"

"Sinir bozucu."

Küçük bir kahkaha olarak geçiştirebileceğim bir şey buluyorum. "Peki ya Evette ve Gary?"

"Eski ve sıkıcı."

Yine gülüyorum ama bu sefer gerçek. Ayrıca gözlerimden daha fazla yaş akıyor. Fitz sonunda bize bir şans vermeye karar verdi. Gerçek bir şans. Bana açıldı. Büyükannesiyle birlikte bir tatil geçiriyoruz. Ve tek düşünebildiğim sahip olduğum aile. Gitmeme izin verenler. Ölenler. İblislerle yaşayanlar. Düşüncelerimi tekrar Fitz'e yönlendirdiğimde, kelimeleri arıyorum.

Doğru zamanı düşünüyorum.

Doğru yeri.

Güzel bir şeyi yok etmek için asla doğru yer ya da zaman yoktur. Dwight ailesini öldüren yangını başlattığında Fitz'in de böyle hissettiğine eminim.

"Edith'e biletleri aldıktan sonra onu arayacağımı söyle. İznimin onaylandığından emin olmam gerekiyor."

"Ona söyleyeceğim."

Mavi bardaktan mendil çiçeklerinden birini alıp parmaklarımın arasında döndürüyorum. "Duş almam ve çamaşır yıkamam gerekiyor."

"Bu gece telefon seksi yok mu?"

Duygularım beni tekrar etkiliyor ve kendimi toparlamam birkaç saniye alıyor. "Bayan Wilke için özel bir şey yap. Eminim kendini oldukça ihmal edilmiş hissediyordur." Burnumun kenarını sıkarak gözlerimi kapatıyorum. Her şey acıtıyor. Hayatın kolay olmadığını biliyorum. İyi insanların başına kötü şeyler gelir. Her şeyin bir mantığı ya da nedeni yok.

Yine de cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Başka bir hayatta kötü bir insan mıydım? Yoksa bu babamın günahları gibi bir kader mi?

"Bayan Wilke o ." Fitz kıkırdar.

Burada bir şey daha söyleyeceğim. İğneleme. İğneleyici bir yorum. Uygunsuz bir şey. Ama elimde hiçbir şey yok.

Konuşmaya başlıyor ama telefonum bir anlığına kesiliyor. Ekrana bir göz attım. "Özür dilerim. Melissa beni arıyor. Sonra konuşalım mı?"

"Elbette," diyor.

"Güle güle." Melissa'ya geçiyorum. "Selam."

"Neden aramalarımı görmezden geliyorsun?" diye sorar. "Tüm aramaları ve mesajları görmezden geliyorum."

"Neden? Sorun ne?"

"Yanlış," I yankı Onu, oynamak ile o kelime. Öyle mi?

Bir sorun mu var?

"Jamie, garip davranıyorsun. Neyin ? Beni korkutuyorsun. Calvin'e bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Şey, ."

"Ne?"

Gül mendilini mavi bardağın içine geri koydum. "Anne babası ve kız kardeşi Dwight'ın çıkardığı yangında öldü."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Dwight'ın amcan olduğunu biliyor mu?"

Biraz gülüyorum. Gözlerim yeni bir yaşla doluyor ve biraz daha gülüyorum, biraz da manyakça. "Ah, Melissa, keşke öyle olsaydı. Öyle değil."

"Jaymes, oluyor? Sen-"

"Sanki kendimi çalıştığım hastaneye yatırmalıymışım gibi mi? Benim için mükemmel adama aşık olmuşum gibi mi? Sanki ben

imkansızı başardım ve onu bana aşık olmaya ikna ettim? Ya da özel dedektifin Barbara Keane'i bulması gibi mi?"

"Jaymes-"

"Çünkü o yaptı!" Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken diğer elimle telefonu daha sıkı kavıyorum. "Barbara Keane'i buldu. Ama kolay olmadı çünkü adı değiştirilmişti. Ne olduğunu bilmek ister misin? İster misin?" Küçük dairemi adımlıyorum.

"Dur. Nefes al, Jamie-" Melissa gergin bir ses tonuyla yalvarır.

"Jaymes. Lanette. Andrews. Ben Barbara Keane. Dwight benim babam." Tüm bedenim kontrolsüz duygularla sarsılıyor. Daha hızlı adım atıyorum, gözlerimi kör eden bir fırtına, öfkeli gözyaşları sel oluyor. "S.KTİR!" Mavi mendil çiçeği bardağını kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarparak paramparça oldu. Dizlerimin üzerine çöküp belimi büküyorum. "Ve . . . "Fitz asla anlamayacak." diye hıçkırıyorum. Ve ona bana bir hiç uğruna aşık olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Jaymes . . . ." diye fısıldıyor Melissa. Ülkenin öbür ucunda olmasına rağmen sesini hissediyorum. Kollarını bana doladığını hissediyorum. Gözlerindeki yaşları görüyorum. Ve bunu benim için daha iyi hale getirmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum. Ancak sessizliği her şeyi anlatıyor.

Hiçbir şey bunu daha iyi yapamaz.

Bölüm Kırk İki

CALVIN

İki gün içinde Jamie büyükannemle Missoula'ya geliyor. Cadılar Bayramı konusunda hala üzgün olduğundan eminim çünkü son birkaç haftadır birkaç kezden fazla konuşmadık. Meşguldü, yorgundu ya da bana uymayan başka bahaneleri vardı.

Zıplama zamanı. Büyük oyna. Ona tüm kalbimi göstermeliyim. Şu anda korktuğum tek şeyin onunla birlikte olmamak olduğunu bilmeli.

Ama önce biraz moral desteğine ihtiyacım var.

Maren ve Will Çin yemeği yerken, ben de telefonumu tezgâha koydum. Ailemin hayatını kaybettiği yangınla ilgili eski bir makaleyi açtım. "Neye ?" Maren elini silerek soruyor.

Ağız.

Derin bir nefes alarak göğsümdeki gerginliği bastırıyorum. Açılmak hiçbir zaman kolay olmadı ama Maren ve Will benim için aileden sayılır. Onlara güvenmemin zamanı geldi. "Ben kurtlar tarafından büyütülmedim. Taciz de edilmedim. Annem, babam ve kız kardeşim bu yangında öldükten sonra yetim kaldım. Bu yüzden itfaiyeci oldum. Bu yüzden yakın ilişkilerden kaçındım."

Will'in gözleri bana bakmadan önce makaleye kısa bir süre bakıyor. "Özür dilerim, dostum."

Omuz silkiyorum. "Kimsenin benim için üzülmesine ihtiyacım yok."

"Bunu bize neden şimdi gösterdiğinizi sorabilir miyim?"
Maren soruyor.

"Çünkü Jamie biliyor."

Maren üzgün bir gülümsemeyle karşılık veriyor, belki de içten bir gülümseme. "Ne yapacaksın Fitz?"

Yüzüğü cebimden çıkarıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Nefes nefese kalıp ağzını kapatırken Maren'in gözleri büyür. Ağlaması için sadece bir göz kırpması yetiyor. Ayağa kalkıp kollarını bana dolaması için de bir göz kırpması. "Seni seviyorum, Calvin Fitzgerald. Senin için çok heyecanlıyım."

Will sırtıyor. Ağlamıyor ama yüzündeki ifadenin, babam hayatta olsaydı onunkiyile aynı olduğunu hayal ediyorum.

Gurur

Sevgi

ler.

Ve belki de aslında kırılmadığım için biraz rahatladım.

Will, beni bırakıp sandalyesine geri oturan Maren'e başını sallıyor.

"Ne? Sen kalpsiz, duygusuz bir adamsın, William Landry."

Kız kıpırdayana kadar ona . "Duygusal olarak dengeliyim. Hepsi bu."

"Pfft. Ne zaman evlenme teklif ediyorsun Fitz?"

Yüzüğü cebime geri sokuyorum. "Şükran Günü'nde, büyükannemin önünde. Jamie'nin seyahat hayallerinden vazgeçmesini beklemiyorum. Ben de uçaktan atlamayı bırakmayacağım. Ama bir noktada, gerçek kökler salmaya hazır olduğunda, onların benimle olmasını istiyorum."

"Sence evet diyecek mi?" Will çenesini kaşıyor. "Kapa çeneni Will." Maren ona dirsek atıyor; o da yemek çubukları. "Tabii ki evet diyecek. Ama ciddi Fitz, önce uzun uzun romantik şeyler söylesen iyi olur. Ve diz çökmenin çok klişe olduğunu düşünme. Bu zamansız. Her kız kalbinde erkeğinin diz çökmesini ister."

"Bu hayatının geri kalanının simgesi, dostum. Seni bir at gibi kıracak. Ve dizlerinin üstüne çökeceksin."

Will'e kıkırdıyorum. Jaymes beni çoktan dize getirdi. Beni kırdı. Ama aynı zamanda beni tekrar bir araya getirdi. O sahip olduklarımın en iyisi, olabileceklerin de en iyisi. Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Evlilik. Bağlılık.

Sorumluluk.

Yine de gergin değilim. İkinci bir düşünce yok. Ona güveniyorum.

O nereye , ben de peşinden gideceğim.

En sevdiğim iki bayan.

Sırıtiyorum.

Büyükannem havaalanında bana doğru ilerliyor, Jaymes birkaç adım arkamda, iki tekerlekli çantayı da çekiyor. "Calvin."

Büyükanneme sarılıyorum ve yanağından öpüyorum.

"Uçuşun iyi geçti mi?"

"İyiymiş canım."

Onu bırakıyorum ve Jamie gülümseyerek beyaz ceketinin fermuarını çekiyor. Acı verici derecede çekingen. Parmaklarım dövmesini sıyrana kadar elim boynu boyunca kayıyor.

İrkildi.

Onu öpmek için eğilmeden önce bir saniyeliğine gözlerimi kısıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde sertleşti. Cadılar Bayramı'nda ne kadar üzgün olduğunu fena halde hafife almışım. Şimdiye kadar atlatmış olmasını umuyordum. Belki bu evlenme teklifini daha da anlamlı kılar. Nihai özür olacak.

"İyi misin?" Gözlerimi kısıyorum.

"Mm-hmm." Bir gülümseme hiç bu kadar yapmacık görünmemiştir.

Bakışlarını kaçırıyor.

Dilimi ısıtırıyorum çünkü burası onu zorlamanın yeri değil. Bavulları alıp otoparka doğru ilerliyorum.

Eve vardığımızda, Jamie bavulları alırken ben de büyükannemin kamyondan inmesine yardım ediyorum.

"Onları ben alırım, Jaymes."

"Onları aldım." Onları ön kapıya doğru götürüyor.

Ben ona evin içine kadar eşlik ederken büyükannem uzattığım kolumu tutuyor. "Senin göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Burası Will'in evi ama o ve Maren tatile gittiği için benim evimmiş gibi hissediyorum." Kapıyı kapatıp büyükannemin ceketini çıkarmasına yardım ettiğimde Jamie merdivenlerin başındaydı. "Maren çarşaflarını yıkadı, bu yüzden büyükannem o odada olacak."

Jamie arkasına bakmadan başını salları ve sağa döner. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordum.

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" Büyükanne mavi şalı desenli bluzunu düzeltiyor.

"O da ne?"

"Banyo. Sonra biraz kestireceğim."

Kıkırdıyorum. "Anlaşılabilir. Merdivenler için özür dilerim."

"Sorun değil." Yine koluma giriyor ve iki tembel hayvan gibi merdivenlerden çıkıyoruz.

Zirveye ulaştığımızda Jamie bizi bekliyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Jamie ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak soruyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim canım. Zaten çok fazla şey yaptın." Büyükanne banyoya girmeden önce Jamie'nin kolunu okşuyor.

Tepeye iki adım kala duruyorum ve Jamie'yi kollarıma çekiyorum, böylece başım kalbinin üzerinde göğsüne yaslanıyor. "Seni çok özledim."

Birkaç saniye sonra parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor ve titrek bir nefes aldığında vücudu titriyor.

Başımı kaldırıyorum, gözlerim kısılıyor. "Bunu zorlamayacaktım ama görmezden gelemem. Cadılar Bayramı için hâlâ üzgün müsün?"

Gözleri milyonlarca kilometre uzakta, ürkütücü bir şekilde benden, bu andan ve etrafımızdaki her şeyden kopuk.

Hiç bu kadar kaybolmuş görünen birini görmemiştim. "Hayır," diye fısıldıyor.

Banyo kapısı açılır. "Bana aldırmayın. Ben uyuyacağım." Büyükanne Maren'in odasına doğru yönelir. "Uykum ağırdır."

Aşırı açık iması normalde beni kıkırdatırdı ama en ufak bir gülümseme bile bulamıyorum.

"Regl oluyorum," diyor Jamie, yanımdan merdivenlerden inerken.

Kuşkusuz, kadın hormonları ve onlara eşlik eden ruh hali değişimleri konusunda uzman değilim. Maren ya döngüsünün duygusal unsurlarını gizliyor ya da ben onları tamamen kaçırdım.

Merdivenlerden inip mutfağa kadar onu takip ettim.

"Turtalara başlamalıyım. Malzemeleri aldın mı?" Buzdolabının kapağını açıyor.

Kapattım ve önünde durdum, kollarımı kavuşturdum. "Bir aydır regl olduğunu sanmıyorum. Bunu benim için hecelelemek zorundasın. Ve eğer bu beni senin zihnini ya da yıldızları, ayı -her neyse- bilmediğim ya da okuyamadığım için bir pislik yapıyorsa özür dilerim. Neyi yanlış yaptım?"

Göğsüme bakarken alını kırışıyor. "Çok üzgünüm" - duraklıyor, dudaklarını bir süre birbirine bastırıyor- "kendini sevgiye layık hissetmediğin için üzgünüm. Aileye. Dolu ve güzel bir hayata." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın, tam tersi. Her şeyi doğru yaptın. Seni sevmeyi seçen herkese layık olduğunu asla."

"Jaymes." Gözyaşlarını beklemeden yüzünü çerçeveleyorum. Ama göz açıp kapayıncaya kadar kaçıyorlar ve ben de onları teker teker siliyorum. "Bebeğim, hayır. Ağlama."

Sadece gözyaşı değil. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

"Hayır." Yüzünün her yerine sonsuz öpücükler bırakıyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Ve bunu uzun zaman önce söylemeliydim."

"Öyle deme," diye mırıldanmayı başarıyor, tüm kontrolünü kaybederek. "Ben-ben-ben bekleyebilirim diye düşündüm."

Ona sarılıyorum, kollarımı o kadar sıkı sarıyorum ki onu ölesiye sıkacağımdan korkuyorum çünkü sevgimi hissetmesine ihtiyacım var. "Neyi bekleyeceksin?" Panik yapmak bana göre değil. Ben panik yapmam. Ama ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Tanrım, başka bir adama mı aşık oldu?

Neyi bekleyemedi? Beni mi?

"Daha fazla içimde tutamıyorum." Sözleri aramızdaki var olmayan boşluğu yardı; iç burkan bir itiraftı.

Sonra hepsi bir anda ortaya çıkar. Duraksamadan, nefes almadan uzun bir cümle. "Beni kızı sanan ve sonra amcam olduğunu sandığım hasta amcam değilmiş. Annem benim annem değildi. Beni babam Dwight Keane'den -aileni öldüren yangını başlatan adamdan- korumaya çalışan teyzemdi. Ve çok üzgünüm Fitz."

Nefes nefese benden uzaklaşıyor ve bir elini ağzına götürüyor. Gözleri acı verici bir şekilde kırmızı ve sonsuz gözyaşlarıyla dolu. "Çok özür dilerim," diye fısıldıyor tuttuğu nefesinin arasından.

Onu duyuyorum ama kelimeler henüz yerine oturmadı. Büyükanneyle oynadığım Boggle oyununda olduğu gibi kafamın içinde hâlâ itişip kakışıyorlar. Harf küplerinden bazıları yan yatmış, kendi yuvalarına sallanmayı bekliyor. O zaman her şeyi görebilecek ve parçaları birleştirebileceğim.

Başımı yavaşça sallayarak, "Bu imkânsız," diye mırıldandım.

Elinin tersini akan burnuna bastırıyor ve burnunu çekiyor. "Keşke öyle olsaydı."

Başımı sallamaya devam ediyorum. "Sen Florida'lısın. Hayatın boyunca orada yaşadın. O Kaliforniya'da park bekçisiydi."

Yine hıçkırıyor ve burnunu çekiyor. "Annem - teyzem - beni korumak için yalan söyledi." Yüzünü siliyor ama gözleri kurumaktan çok uzak. "Adını değiştirdi. Benim adıma değiştirdi. Ve tüm bunları benim için yaptı." Ellerini önünde kavuşturarak zemine bakıyor. "Ve ben

. . . ." diye fısıldıyor. "Dünyadaki onca yer varken hangi zalim tanrının buraya taşınmama izin verdiğini anlamaya çalışıyorum. Ve dünyadaki tüm erkekler arasında seninle tanıştım."

Yüzü buruşuyor. "Ve sana aşık oldum. Sonra, girebileceğim onca iş varken, kendimi babamın hasta olduğu hastanede buldum." Acı dolu bir homurtuyla gülüyor. "Ama herhangi birinin hastası değil. Benim hastam."

Annemle babamın ve kız kardeşimin öldüğünü öğrendiğim günden beri kendimi hiç bu kadar hissiz hissetmemiştim.

Nutkum tutuldu.

Kafam karıştı.

Dünyaya bu kadar kızgın.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor, bakışlarını benimkilere kaldırarak.

Benden ne söylememi beklediğine dair hiçbir fikrim yok. Bu itirafın içinde bir soru var mıydı? Ama çaresizlik içinde cevabımı bekliyor. Ben de düşünmeden cevap verdim. Şu anda hissettiğim tek şeyi söylüyorum.

"Hâlâ hayatta olmasından nefret ediyorum. Umarım korkunç bir şekilde ölür. Umarım kendini yüzlerce kez öldürmeye çalışır ve her seferinde başarısız olur ve sefil ruhu sonsuza dek cehennemde yanmak üzere bedenini terk edene kadar maksimum acı çeker."

Jamie sertçe yutkunuyor, yeni gözyaşları döküyor, sanki onu gücendirmişim gibi titrek elinin arkasına saklayana kadar dudakları titriyor. Cinayetden daha kırıcı bir şey olduğunu sanmıyorum. Eminim bunu görmesi gerekiyordur.

Gözlerinde bir şey ölüyor, sanki bir parçası bedenini terk etmiş, boş bir delik bırakmış gibi. Dönüyor ve merdivenlere doğru düz, telaşsız adımlar atıyor. Saniyeler sonra elinde bavuluyla merdivenlerden iniyor, ceketini ve botlarını giyiyor ve kapıyı açıyor.

Onu durdurmak için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı.

Tıklayın.

Kapıya ve kapının bu tarafında bıraktığı boşluğa bakıyorum. Kalbimde bıraktığı boşluğa.

Bölüm Kırk Üç

Başka bir beyaz yalan.

Zoraki gülümsemeler ve havadan sudan konuşmalarla dolu bir tatil daha.

Büyükannem Jamie'nin ani yokluğu için mazeretimi kabul etti - birkaç hemşirenin hasta olması nedeniyle hastanede personel eksikliği vardı. Cumartesi günü onunla birlikte San Bernardino'ya uçacağım, Pazar günü de eve döneceğim.

"Nerelerdeydin?" Gece çantamla eve girdiğimde Maren soruyor. "Ve neden fotoğraf göndermedin? Baklayı ağzından çıkaracak mı ya da bana elmas yüzüğünün fotoğrafını gönderecek mi diye Jamie'ye yüzlerce kez mesaj attım. Ama cevap vermiyor." Maren koltuktan kalkıp geriniyor. "Dökül Fitz. Tüm detayları istiyorum."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Paylaşacak bir şey yok."

Kuyruğuma takılmadan önce yatak odamın eşiğine zar zor ulaşıyorum. "Ne oldu? Hayır mı dedi?" diye soruyor kuşkuyla.

Çantamı yatağın üzerine atıp fermuarını açıyorum ve kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum. "Evlenme teklif etmedim."

"Neden olmasın?"

"Maren." Ellerimi bırakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Bunu şimdi tartışmasak olmaz mı?"

"Tamam. Cevap verene kadar Jamie'yi arayacağım." Döndü ve odamdan çıktı.

"Dur," diyorum burnumun kenarını sıkarak. Onunla yüzleşmiyorum ama ayaklarının arkamda dolaştığını duyabiliyorum.

yön. "Yakın zamanda annesinin ona yalan söylediğini keşfetti. Annesi onun annesi değilmiş. Teyzesiymiş. Biyolojik annesi, ailemin öldüğü yangınla birlikte ölmüş."

"Aman Tanrım. Bu korkunç."

"Hayır." Dönüyorum. "İşin kötü tarafı yangını babası başlattı."

Maren'in çenesi yavaşça çözülür. "Nasıl ... ne ... wh
_"

"Sorma. Bana başka bir şey sorma. Bilmiyorum. başka bir şey. Umurumda değil. Önemi yok."

"Zavallı Jamie," diye mırıldanıyor Maren.

"Ne?" İrkildim. "Zavallı Jamie mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Maren sıçrar. "Fitz, ben . . . Öyle demek istemedim. Sadece ailenin ölümünün onun suçu olmadığını söylemek istedim. Ailenin başına gelenlerin ciddiyetini küçümsemeye çalışmıyorum. Her şey pek çok insan için bir trajediydi. Ama bu olduğunda o sadece bir çocuktur. Biyolojik annesini kaybetti. Onu büyüten kadını kaybetti. Babası olduğunu düşündüğü adamı kaybetti. Ve şimdi de her şeyin bir yalan olduğunun ve öz babasının bu kadar çok kayıp hayattan sorumlu olduğunun ortaya çıkmasıyla mı uğraşıyor? Üzgünüm ama bu korkunç bir şey."

"Ne olmuş yani? Her şeyi görmezden mi gelmeliyim? Diz çöküp ona karım olmasını mı teklif edeyim, böylece hayatımın geri kalanında ailemi öldüren adamın yüz yüze bir hatırlatıcısı mı olsun?"

Maren birkaç adım atıp kollarını belime doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. "Özür dilerim Fitz. Hayır. Öyle demek istemedim. Bunu söylememeliydim. Berbat bir zamanlamaydı. Jamie burada değil. Sen buradasın. Tepkim duyarsızcaydı. Acı çekiyor olmalısın, biliyorum." Beni bırakıyor ve kapıya doğru birkaç adım geri çekiliyor. "Açıkçası ben olsaydım ne yapardım bilmiyorum."

Ayakkabıların. Onu sevdiğini biliyorum. Ve eğer bu yeterli değilse anlarım."

Onu seviyorum.

Kalbim Jamie'ye olan hislerini anlamlandıramıyor. O gün bir şeyler koptu. Belki de Jamie hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum çünkü hissedemiyorum. Ya da belki hissedecek bir şey kalmadı.

Maren kapımı arkasından çekip kapatmaya başladı ama durdu. "Brandon öldüğünde benim yanımda olduğun gibi ben de senin yanımdayım. Tamam mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. O kapıyı kapattıktan sonra çantamı açmayı bitiriyorum ve yatağımın altına yerleştiriyorum. Şifonyerin üstünden annemin elmas yüzüğünü alıp ona bakıyorum. Trajik geçmişime bakmayı bırakmaya hazırdım çünkü Jamie hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir hayat için risk almaya değerdi. Ve onunla birlikteyken, ailemi ve kız kardeşimi düşünmüyordum. O benim için en büyük dikkat dağıtıcıydı.

Şimdi en büyük hatırlatıcı o.

Işığım karanlığım oldu.

"Bu nasıl oldu lan?" Mırıldanıyorum, üst çekmeceyi açıp yüzüğü birkaç saat kayışı ve yedek düğmenin yanına bırakıyorum.

Bölüm Kırk Dört

JAYMES

zaman hastalarımı savunmaya çalışırım, ancak Dwight Keane ile ilgili doktorları veya diğer hemşirelerle paylaşmayacağım bir menfaatim var. Ve ben daha az ilaç, daha berrak günler, temiz hava, daha sağlıklı yiyecekler ve güneş ışığını savunuyorum.

Hayatımdaki bazı şeyleri düzeltmek için çaresizim, içten içe bunların onarılamaz olduğunu bilsem bile.

Dwight tamir edilemeyecek durumda.

Fitz'le olan ilişkim onarılamaz durumda.

Parçalanmış hayallerim . . . onarılamaz.

"Dr. Lin ile seansınız iyi geçti mi?" Yemeğini yerken Dwight'a sordum.

"Anlattım. Ona senden bahsettim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Ne dedin sen?"

"Buradaki en şanslı kişi olduğumu söyledim çünkü kızım benim hemşirem."

Dr. Lin'in Dwight'ın kızı olduğumu bilmediğini ya da inanmadığını bildiğim için kıkırdıyorum. Ona gerçeği söylemenin sorunlarını çözmeye ve onu bu tesisten çıkarmaya yardımcı olacağını düşünseydim, bunu yapardım. Bunun yerine, görevimden planladığımdan daha erken ayrılmama yol açacağını düşünüyorum. O zaman onun çıkarlarını kim ?

"Ben gezici hemşireyim. Sonsuza kadar burada kalmayacağım. Aslında, sözleşmem uzatılmazsa Noel'den sonra işim bitebilir, ki öyle olmasını umuyorum."

"Ailen nasıl?" Bana ilk kez ailem hakkında soru soruyor.

"Evli değilim. Çocuğum yok." Soğukkanlılığımla koruyarak kelimeleri ağzımdan zar zor çıkarıyorum. Ve Fitz'i her düşündüğümde elim içgüdüsel olarak boynumdaki dövmeye gidiyor, ki bu sık sık oluyor. Boğazımı temizleyerek gülümsüyorum. "Ancak yarından itibaren üç gün iznim var ve uçakla aileni ziyarete gideceğim."

Tam ortasında durdu, kaşları gergindi. "Mezarları mı?" "Yaşıyorlar."

Dwight başını sallayarak cevabımı geçiştirdi. "Eğer hayatta olsalardı, beni ziyaret ederlerdi."

Göğsüm daralıyor. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Muhtemelen haklısın."

Nathan bana büyükannem ve büyükbabamın adresini verdi ama burada olacaklarının garantisi yok çünkü sabit telefon hattı kesik. Cep telefonu numarası da şüpheli çünkü cevap alamıyorum ve sesli mesaj da yok. Ancak, Büyük Kanyon'u hiç görmediğim için, burada olmasalar bile boşa bir yolculuk olmayacak.

Kiralık arabayı ağaçlarla çevrili caddeye park ediyorum ve gri çiftlik evini inceliyorum.

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyorum, bir yandan parmaklarımı saçlarımda gezdirirken bir yandan da dikiz aynasından dişlerimi kontrol ediyorum. Dwight'ı terk ettiler. Beni ve kızlarını terk ettiler. Neden onlarla buluşmak için içimde bir sızı hissediyorum?

Telefonumu kontrol ediyorum. Şükran Günü'nde Fitz'in evinden çıktığım günden beri her beş dakikada bir kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

İşimizin bittiğini biliyorum ama kalbim inkâr içinde yaşamayı seviyor, bu yüzden yedi gün yirmi dört saat ağlamamak için mantıksız bir umuda tutunmasına izin veriyorum.

Cesur bir nefesle arabadan inip evlerinin önüne geliyorum. Kapılarını üç kez hızlıca çaldıktan sonra uzun bir duraklama oluyor - o kadar uzun ki gitmek için arkamı dönüyorum. Bir yanım evde olmadıkları için rahatlamıştı. Sinirlerim midemde düğümlendi.

"Alo?" diyor şişman, kır saçlı bir adam kapıyı açtığında.

Döndüm. "Merhaba. Sen Waylon musun? Ben, uh-"

"Barbara," diye fısıldıyor, kalın yuvarlak gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıp kahverengi gözlerine yaklaştırarak.

Dudaklarından dökülen adımı duymak bir an alıyor. Bu bir tahmin değil. Bunun benim adım olduğunu kesin olarak biliyor. "Nereden biliyorsun?"

Gıcırdayan kapıyı birkaç adım daha açtı. "Tıpkı annene benziyorsun."

Gülümsemem beklenmedik bir duyguya kapılıp bocalıyor ama başımı sallayıp derin bir nefes alıyorum. "Bana öyle söylendi." İçeri giriyorum.

Birkaç garip saniye birbirimize baktık. Şimdi ne diyeceğim? Buraya gelirken ayırdığım her şey, hoyratça kullanılmış bir bavulun içi gibi karmakarışık bir karmaşadan başka bir şey değil.

Ellerimi ovuşturarak odaya bakıyorum. Ahşap paneller ve açık mavi çiçekli duvar kağıdıyla kaplı modası geçmiş duvarları olan mütevazı bir ev. Patlamış mısırlı tavanda su lekeleri. Tozlu gül halı.

"Sana sarılabilir miyim?"

Bakışlarım tekrar ona ve onun umutlu ifadesine kayıyor. Bu çok sevimli ve benim dengemi bozan bir şey daha.

Bir duygu dalgasıyla savaşıyor ve başımı sallıyorum.

Bana sarıldı. "Samantha'nın cenazesindeydik," diyor beni bırakmadan önce. "Samantha'nın cenazesindeydik" dediğinde

Onun adı.

"Neden kendinizi tanıtmadınız?"

Waylon üzgün bir gülümsemeyle karşılık verir.
"Hayatında daha fazla var olmamamız gerekiyordu."

"Aman Tanrım."

Kadının titrek sesine doğru dönüyorum.

Titreyen eli ağzını kapatıyor, gözleri mavi-gri, yüzü yaşlılık lekeleriyle lekelenmiş ve kırışıklarla buruşmuş, beyaz saçları uyukluyormuş gibi yanlara dökülmüş. "Nasıl?" diye soruyor, sanki o tek kelimeyi söylemek için odadaki tüm oksijen gerekiyormuş gibi.

Ben cevap veremedim kemikli kollarını bana doladı.
"Sen çok güzel bir genç kadınsın."

"Sen Aubrey olmalısın." Kollarımı ona sımsıkı sararak elimi kaldırıp bir damla gözyaşını siliyorum.

"Lütfen, oturun." Waylon oturma odasını işaret ediyor.
"Sizi bunaltmak istemiyoruz. Sadece-"

Aubrey beni bırakıyor ve ağlamaklı gözlerini silmek için cebinden bir mendil çıkarıyor.

Onlar soluk ahşap bir sehpanın karşı tarafındaki sallanan sandalyelerde otururken ben kanepeye oturmadan önce başımı sallıyorum. "Özür dileme. Ben de burada olduğuma inanamıyorum." Ellerimi sinirli bir şekilde kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. "Hâlâ son açıklamaları sindirmeye çalışıyorum. Samantha'nın annem olduğunu sanıyordum."

Sempatik bir gülümsemeyle yavaşça başlarını sallıyorlar.

"Ben de babamın NASA'da çalıştığını ve ben çok küçükken öldüğünü sanıyordum."

Yine başlarını sallıyorlar.

Bu düşündüğümden daha zor. Şu anda bile benimle her şeyi paylaşmadıkları için kızgın mıyım? Yoksa ne pahasına olursa olsun beni koruyacaklarına dair ettikleri yemini tuttukları için onlara hayranlık mı duyuyorum? "Bunun kader mi yoksa hayatın kendisi mi olduğuna karar veremedim. Ama ben gezici bir psikiyatri hemşiresiyim ve San Bernardino'daki bir hastanede görev aldım." Tepkileri için durakladım.

Yüz ifadelerindeki değişim bana her şeyi anlatıyor - oğullarının nerede kaldığını biliyorlar.

"Gerçeğe rastladım. O -babam- ben onu tanımadan önce beni tanıyordu." Bir duraksamadan sonra, daha fazlasını söylemek için ağızımı açıyorum, onlara tam olarak nasıl anladığımı anlatmak için. Ama bu detayların bir önemi yok. Artık gerekli değiller. Şu anda benim için önemli olan tek bir şey var. "Onu neden hiç ziyaret etmediğinizi sorabilir miyim?"

Aubrey kaşlarını çatar, Waylon'a bakarken yine gözlerinin kenarlarını siler.

Öne doğru eğilmiş, ellerini bacaklarının arasında kavuşturmuş. "Yaptık, duruşmadan kısa bir süre sonra." Aubrey'nin eline uzanarak onu sıkar. "Tanınmaz haldeydi. Gözlerinin içine baktığımızda hiçbir şey yoktu. O gün sadece Annie'yi ve bebeği kaybetmediğimizi, oğlumuzu da kaybettiğimizi o zaman anladık. Gazeteciler bizi taciz ediyordu. Arabamız tahrip edildi. Evimizin üç penceresine tuğlalar atıldı ve öndeki ağacımız ateşe verildi. Biz de taşındık. Samantha ve sizin gibi isimlerimizi değiştirmedik ama masum bir çocuğu da korumuyorduk."

Zorlukla yutkunarak boğazımı temizliyorum. "Annie'yi ve bebeği kaybettiğini söylemiştin. Ne bebeği?"

Bir süre birbirlerine bakarlar. "Annie altı aylık hamileydi." Aubrey burnunu çeker.

Geçen iki haftadan sonra ağlayacak gözyaşım kaldığından emin değilim ama bedenim yine de deniyor.

"O nasıl?" Aubrey soruyor.

Parmaklarımı gözlerimin kenarlarına bastırıyorum. "İyi günleri de var, kötü günleri de. Bir daha kendi başına yaşayabilir mi bilmiyorum ama iyi günlerinde nazik, çekici ve zeki. Çok ağır ilaçlar almadığı zamanlarda çok fazla kitap okuyor." Kelimeler ağızımdan çıkarken Fitz'i ve onun doymak bilmez kitap tüketimini düşünüyorum. "Bahçeyle uğraşmayı da sever. Onu hatırlamıyorum. Babam olduğunu sandığım adamı zar zor hatırlıyorum. Ama Dwight nazik bir

Hayal bile edilemeyecek bir şey yaşamış bir ruh. Aramızdaki bağlantı kurulmadan önce ona çekilmiştim. Ve eğer tesisindeki süremi uzatmazlarsa, buradan ayrılmak çok zor olacak."

"Artık orada olmadığına onu ziyaret edecek misin? Onu baban olarak görüyor musun?" Waylon soruyor.

"Onu hâlâ oğlun olarak görüyor musun?"

Gerginlik gözlerine vuruyor. "Onu yirmi yılı aşkın süredir görmedik."

"Biliyorum. Ama onu hâlâ oğlun olarak görüyor musun?" Yine karşılıklı bakışlar. Sonra başlarını sallalar.

Gülümsüyorum. "Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ bilmesem de onu babam olarak görüyorum. O da kızı olduğumu biliyor. Bunu benden çok daha önce biliyordu."

Aubrey daha fazla gözyaşı siler. "Bizi tanıyacak mı?"

"Öldüğünüzü sanıyor."

İrkildi. "Neden?"

Bir omzumu kaldırıp küçük bir omuz silkiyorum. "Kendiniz söylediniz. Onu yirmi yılı aşkın süredir görmediniz. Sizi üzmemek istemem ama gerçekler önemli."

Waylon'a doğru eğilir ve usulca ağlar.

"Bence onu ziyaret etmelisin. Gerçekliği bir araya getirmesine yardımcı olun."

Büyükannem ve büyükbabamla Büyük Kanyon gezisi de dahil olmak üzere iki gün geçirdikten sonra, San Bernardino'daki hastanede yatma alamayacağımı öğrenmek için eve uçuyorum.

İşten sonra evimin yakınındaki bir spor barında salata ve karnabahar kanadı yerken Melissa'ya "Kalbim kırıldı," diyorum.

Tek başıma, etrafım Noel süsleriyle çevrili. Ve arka planda Sinatra bana mutlu bir Noel geçirmemi öneriyor.

Bir saniyeliğine kesiliyor.

"Ne?" Kulaklığımı kulağıma daha sıkı itiyorum.

"I dedi sen deneyimli çok çok son zamanlarda kalp kırıklığı."

"Anlaştık."

"Maren ya da Will'den haber aldınız mı?"

"Flagstaff'tayken Maren beni aradı. Benimle irtibata geçmek için bu kadar uzun süre beklediği için özür diledi ama ne bilemedi." Salatamdan bir ısırık aldım ve birkaç kez çiğnedikten sonra "Söyleyecek bir şey yok" diye mırıldandım.

"Fitz'in nasıl olduğunu söyledi

mi?" "Sormadım. O da söylemedi."

"Neden sormadın?"

"Çünkü duygusal olarak cevaba hazır değilim. Eğer iyiyse, bu beni önemsiz hissettiriyor. Eğer mutsuzsa, bizi mahvettiğim için kendimi berbat bir insan gibi hissediyorum."

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu senin hatan değil. Kimsenin suçu değil."

Kendi kendime başımı sallayıp kâsemi kendimden uzaklaştırıyorum. Bu konuşma iştahımı kaçırdı. "Hamileydi," diye mırıldanıyorum.

"Kim?"

"Annie. Annem. Öldüğü gün altı aylık hamileydi."

"Aman Tanrım."

"Evet. Dwight bundan hiç bahsetmedi. Belki de bahsetmiştir. Bir bebekten bahsetti ama bir sonraki nefesinde Barbara'nın adını söyledi. Bu anının zihninde ne kadar bastırılmış olduğunu ancak hayal edebilirim. Ve bu anının su yüzüne çıkmasıyla nasıl başa çıkacağını hayal etmek bile istemiyorum. Zaten çok üzgün Mel. Bana bir bakıma Fitz'in büyükannesini hatırlatıyor. Fitz ona ailesinin araba kazası yerine yangında öldüğünü hiç hatırlatmadı. Ve ona bir kız kardeşi olduğunu hiç söylemedi. Eminim kız kardeşinin

asla hatırlamaz. Umarım Dwight bebeği asla hatırlamaz."

Mırıldanıyor. "Nasılsın tatlım?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum ve garsona kredi kartımı uzatıyorum.

"Hayır. Gerçekten nasılsın? İyi olmadığını biliyorum."

Gergin bir titremeye kredi kartı slipini imzalayıp kopyasını ve kalemı garsona uzatıyorum. "Ben bir restorandayım. İnsanların içindeyken benden bu kadar dürüst olmamı isteyemezsiniz." Restorandan çıkmadan önce çantamı kapıyorum ve hafif kapüşonumun fermuarını çekiyorum.

"Ah, Jamie. Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

"Ben de." Arabamın kilidini açıyorum. "Ama o zaman sürekli ağlıyor olurdum. Ve gözlerim daha fazla ağlamaya dayanamaz. Kalbim bir yığın üzüntü ve kederin altında gömülü. Bu sürdürülebilir değil." Emniyet kemerimi bağladım. "Belki de San Bernardino'dan ayrılmak iyi bir şeydir. Dwight'ı ziyaret edebilirim. Ailesi de Noel'de onu görmeye gelecek. Bir ev kiralayıp yılbaşına kadar kalacaklar. Bir yanım onu daha sık ziyaret etmek için buraya taşınmaya karar vereceklerini umuyor. Ama bence bu şüpheli."

"Hey, bunu evrene açıklamaktan asla zarar gelmez.

Belki olur."

Mırıldanıyorum.

"Belki."

"Maren'la ilişkinizi nasıl bitirdiniz? Güzel bir veda mıydı, yoksa onu ya da Will'i bir daha görebileceğini düşünüyor musun?"

"Tatilden sonra kız kıza bir hafta sonu geçirmek için San Bernardino'ya uçacağını söyledi ama ciddi miydi yoksa çok fazla gözyaşı dökmeden veda etmenin en kolay yolu bu muydu bilmiyorum."

"Üzgünüm, tatlım."

"Eve gidiyorum, o yüzden telefonu kapatmalıyım. Seni yarın ararım ve sadece aşk hayatın hakkında konuşuruz. Tamam mı?"

Melissa gülüyor. "Bu olacak olmak a otuz saniyelik bir konuşma."

"Sonra strateji belirleyip flört uygulaması profillerinizi ve fotoğraflarınızı gözden geçireceğiz."

Kıkırdıyor ve bu tam da ihtiyacım olan şey. "İyi geceler, Jamie."

"İyi geceler, Mel."

Bölüm Kırk Beş

CALVIN

"Konuşmak ister misin?" Gary dikiş makinemin yanındaki sandalyeyi çekip arkaya doğru yatırıyor.

"Ne hakkında?" Fermuara odaklanmaya devam ediyorum. "Jamie."

"Peki ya o?"

"Noel'den bir hafta önceyiz ve Şükran Günü'nde hayatının mahvolduğunu daha yeni öğreniyorum."

"Patlamak güçlü bir kelime. Kim ağzını kapalı tutamaz ki?"

"Maren, Evette ile konuştu."

Rakamlar.

"Sonunda geçmişini paylaştın," diyor.

Gary yıllardır ailemin nasıl öldüğünü bilen bir avuç insandan biri. Yangınları bilir. Benim kadar, hatta benden daha çok okur. Ayrıca kimseye tek kelime etmeyen iyi bir dosttur. Maren'in kardeşi de öyle bir arkadaşı.

"Tanrım, dostum. Dwight Keane Jamie'nin babası." Başını sallar ve ıslık çalar. "Bu çok boktan bir şey."

Ona bakmadan başımı sallayarak karşılık veriyorum.

"Maren ona evlenme teklif edeceğini söyledi. Fitz, eğer benimle konuşmak istemiyorsan, sorun değil. Ama biriyle konuşman gerek. Asla bir eş ya da aile istemedin. Bir kadın bulamayacağından bile emin oldun."

Hamile. Yine de annenin yüzüğüyle evlenme teklif edecektin. Öylece uyuyamazsın."

Makineyi durduruyorum ve ona bakıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun? Terapiye mi?"

"Bence bu konuyu biriyle konuşmalısın."

Sandalyemi birkaç santim geriye çekip kollarımı kavuşturduğumda sandalyemin ayakları yerde gıcırıyor. "Hadi konuşalım."

Gary'nin kaşları boğazını temizlemeden önce bir parça kalkıyor. "Tamam. Sen nasılsın?"

"Tamam."

"İyi uyuyor musun?" "Evet."

"İntihar düşünceleri?"

"Hayır."

"Depresyon mu?" "Hayır."

"Emin misin? Çünkü senin yerinde olsaydım, dünyadan nefret ederdim."

"Babasından nefret ediyorum. O benim dünyam değil. Bu yüzden dünyadan nefret etmiyorum."

"O senin dünyandı."

bir yanıt vermek için kıpırdıyor ama verecek bir yanıtım yok.

Gary bir noktaya parmak basmaktan gurur duyuyormuş gibi hafifçe gülümser.

"Ondan nefret etmiyorum."

Birkaç kez başını sallar. "Bu çok iyi. Karımla tanıştığımdan beri tanıdığım en tatlı, en nazik genç kadın. Kimseden nefret etmeyi hak etmiyor. Ailesini trajedi vurduğunda üç yaşındaydı. Sizin gibi o da korkunç bir şeyin kurbanıydı. Sadece bir çocuk."

"Farkındayım."

Gary benimle göz göze geldi. Birkaç saniye dudaklarını büktü. Bu gayriresmi terapi seansıyla nereye varacağını sanıyor bilmiyorum ama çok uzak değil. "Maren ve Evette neden onunla birlikte olamadığını anlıyorlar."

Ben de yavaşça başımı sallıyorum.

"Ama ben bilmiyorum."

"O zaman sen körsün."

"Bence kör olan sensin. Eğer o kadına bakıp geçmişini görüyorsan, o zaman sadece kör değilsin, aynı onu hiç görmemişsin demektir. Bu da onu hak etmediğin anlamına gelir. O senin zavallı kığın için fazlasıyla iyi."

"Bana ne dedin sen?" Sandalyemi arkamdaki masaya çarparak ayağa kalkıyorum.

Gary ayakta duruyor ama benim kadar uzun değil. Ve yumruğumu bir şeye vurmak için can atıyorum. Bugün bu onun yüzü olabilir.

Sırıtıyor, ben yaklaştıkça birkaç adım geri çekiliyor. "Haklısın. Ondan nefret etmiyorsun. Onu hiç kimseyi sevmediğin kadar çok sevdiğin için nefret . Başka bir adamın senin olanı almasından nefret ediyorsun. Kızı. Aşkını. Hayatını."

Ellerimi sıkı yumruklar haline getirdim. "Bütün bunları Şükran Günü'nde benim üzerime yıktı ve büyükannem üst katta uyuklarken kapıdan çıkıp gitti. Aynı büyükannem ben on sekiz yaşına girmeden birkaç hafta önce, annemi, babamı, kız kardeşimi ve kocasını kaybetmenin acısıyla başa çıkamadığı için canına kıymaya çalışmıştı. Kocasının yaptığı hiçbir şeyi kınamazdı ve ondan bahsettiğimde dehşete düşmüş gibi bakardı. Muhtemelen onunla birlikte olmak için beni terk etti. Ve bu senaryodaki pislik ben miyim?"

"Ona ne söyledin?"

başımı sallıyorum. "Ne sen bahsediyorsun? Hiçbir şey."

"Dwight'ın babası olduğunu itiraf etti ve ardından 'Onu ben seçtim' mi dedi? Buna inanmıyorum. Cevabınız ne oldu?"

"Ona ölmesini dilediğimi söyledim."

"Neden böyle hissettiğinizi yüzde yüz anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissederdim. Ama o onun babası."

"O lanet olası bir katil!" Gary'nin gömleğini tuttum ve onu duvara doğru ittim.

"Oha! Ne oluyor lan?" Diğer iki adam koşarak odaya girdi ve beni Gary'nin üzerinden çekti.

Gary sesini yükseltmeden, "Karısı öldü," diyor. Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki midem bulanıyor.

"Bir ayı karınıza saldırdı diye masum insanları öldüremezsiniz." Beni tutan iki adamın pençesinde çırpınıyorum ama beni bırakmıyorlar.

"Aşk bizi delirtir." Bana doğru başını sallıyor. "Şu haline bak. Ve o hala hayatta."

"Bu onunla ilgili değil. Bu benim ailemle ilgili." Yine kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

Gary gömleğini düzeltir. "Tabii ki onunla ilgili. Ailen öldü. Bir daha hiçbir şey onlarla ilgili olmayacak. Biliyorum, bariz olanı söylediğim için bu beni bir pislik yapıyor. Ama kurban olmayı bırakmalısın. Bunu ne kadar çabuk kabul , o kadar çabuk kendi lanet hayatına sahip olabilirsin."

Bölüm Kırk Altı

Maren Noel Baba şapkasını takıp mutfağa dalıyor. "Bu gece ilahi söyleyeceğiz. Hazırlanın."

Will ve ben dikkatimizi Pazar gecesi futbolundan ayırmıyoruz.

"Kakao mataralarınızda naneli şekerleme mi yoksa normal şekerleme mi istersiniz?"

Kumandayı çalıp oyunu kapatana kadar cevap vermiyoruz.

"Ne oluyor Mare?" Will kumandayı almak için ona doğru dalıyor.

"Hayır. Evette'e bu gece onlarla birlikte ilahi söylemeye gideceğimize söz verdim. O yüzden kışınızı koltuktan kaldırın ve beş dakika içinde hazır olun." Kumandayı gömleğinden aşağı kaydırıp sütyeninin içine sokuyor.

"Bunun beni durduracağını düşünmene bayılıyorum. Bir sürü meme gördüm. Senin ufacıkların beni korkutmaz bile." Will sırtıyor.

Maren mutfağa girmeden önce onu tersler.

İş yerindeki olayımızdan beri Gary ile konuşmadım. Birbirimizin yolundan uzak durmayı başardık. Evde kalmam en iyisi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor." Şakaklarımı ovuyorum.

Maren buzdolabının yanındaki çekmeceyi açıyor ve bir şişe ağrı kesici hap çıkarıyor. "İki tane al ve kışını hazırla." Şişeyi bana fırlattı.

Ona kaşlarını çatıyorum ve şişeyi tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

Göz kırpmıyor. "Aferin oğlum."

On beş dakika sonra Maren huysuz kışlarımızı Gary ve Evette'lere götürüyor. Ön bahçelerinde en az bir düzine insan toplanmıştı.

"Mutlu Noeller canlarım," diye sesleniyor Evette, uzun beyaz paltosu ve kırmızı Noel Baba şapkasıyla, bize LED mumlar uzatırken.

Biri omzuma çarptı, ben de sola baktım.

Gary eldivenli elini uzatıyor. "Ateşkes mi? Her şeyi bir pislik gibi ele aldım. Sen benim adamımsın ve ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Ve bu mutluluğun onun olmasını çok istedim. Özür dilerim."

Uzattığı eline bakıyorum.

Maren dizimin arkasını tekmeliyor. "İsa Noel'den üç gün önce ne yapardı?" diye mırıldanıyor. Tabii ki kavgamızı biliyor. Burada hiçbir şey sır değildir.

Elini sıktım. "Ateşkes."

"İhtiyacınız varsa kurabiye, yoksa sıcak içecek alın. Hadi gidelim," diye anons ediyor Evette.

Noel neşesi taklidi yapıyorum ve mahallede dolaşırken birkaç şarkı sözü mırıldanıyorum. Bu keyifli konserin üç şarkısında telefonum cebimde titriyor. Büyükanmem arıyor. Yarın Kaliforniya'ya uçuyorum. Muhtemelen günlerini karıştırmıştır ve neden hâlâ orada olmadığımı merak ediyordur. "Alo?"

"Calvin?" Sesi zayıf geliyor.

Kaskatı kesiliyorum ve daha tek kelime edemedim panik başlıyor. "Büyükanne, ne oldu? İyi misin?"

"Terry'yi hastaneye götürdüler. O değildi

. . . Onu sarstım. Cevap vermedi. Kalbini şok ediyorlardı. O-"

"Tamam. Sadece otur ve nefes almaya çalış. Yalnız mısın?" Will'e mataramı uzattım. Gözlerini kısıyor.

Daha iyi duyabilmek için caddenin karşısına geçiyorum. Belki gece olan benim, ama o değil de Terry olduğu için rahatladım. Terry'yi o kadar iyi tanımıyorum, bu yüzden ona olan duygusal yatırımlım sıfıra yakın. Yine de onun paniklemiş olması ve benim bu kadar uzakta olmam hoşuma gitmiyor.

"Ambulansa binmeme izin vermediler." Sesi titriyor.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Yanınızda kalabilecek bir komşunuz var mı? Uçağım sabah kalkıyor."

"Bilmiyorum. Nefes alamıyorum. Ya iyi değilse?"

Telefonumu daha sıkı kavriyorum ve beremi kafamdan çekiyorum. Sakinleşmesi gerekiyor. Çok daha kötülerini atlattı; sadece hatırlamıyor. "Sadece sıkı tutun ve telefonunun yanında kal. Jamie'nin seninle birlikte haberleri bekleyip bekleyemeyeceğine bakacağım. Ben de seni hemen arayacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

"Her şey yolunda mı?" Will, diğer ilahicileri de terk etmiş bir halde soruyor.

"Hayır. Büyükanneimin erkek arkadaşı bir ambulansla götürüldü. Muhtemelen ölmüştür. O da yalnız ve panik içinde. Sakinleşmezse bir felç daha geçirecek." Telefonumu kulağıma dayayıp Jamie'nin cevap vermesini bekliyorum.

"Fitz?" Sesi şaşırmış gibi.

"Özür dilerim. Başka seçeneğim olsaydı seni rahatsız etmezdim ama az önce büyükanne aradı. Terry'yi hastaneye götürmüşler. Tepki vermiyormuş. Panikliyor. Sabah uçuyorum ama-"

"Onunla ben ilgilenirim," diye araya giriyor Jamie. Sözleri büyükanneinki gibi panikle ya da benimki gibi hayal kırıklığıyla dolu değil. Sakin ve ayakları yere basıyor.

"Teşekkürler," diye iç geçirdim.

Aramayı kesik bir "evet" ile bitiriyor ve sesini ve üzerimdeki etkisini atlatmam bir dakikamı alıyor.

Rötarlı bir uçuş ve kiralama uzun bir kuyruktan sonra nihayet büyükannemin evine ulaşıyorum ve Jamie'nin cipinin yanına park ediyorum.

Onu görmeye hazır değilim. Onu tekrar görmeye hazır olup olmayacağımı bilmiyorum. Duygularım çok ham. Ve bir ay ayrı kalmak onları daha da yoğunlaştırdı. Gary'nin konuşması kafamda tekrarlanmadan onu düşünemiyorum.

Ön kapıyı açıyorum.

"Şşşt ..." Jamie yatak odasının kapısını arkasından kapatırken bir parmağını dudaklarına götürüyor. "Sonunda bir saat önce uyudu." Kaşlarını çatıyor, gözleri ağlamış gibi kızarmış. "Terry başaramadı. Bu onu çok etkiledi. Pes ettim ve uyumasına yardımcı olacak bir şey verdim."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu çok acıtıyor. Ama acının kaynağını tam olarak bilmiyorum. Sadece ondan bir metre uzakta durmanın neredeyse dayanılmaz olduğunu biliyorum. "Um . . ." Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Beni geçip gidiyor. Ona dokunma dürtüsüne direnerek parmaklarımı yumruk haline getiriyorum.

"Onun için burada olabildiğime sevindim." Gri botlarını ayağına geçiriyor. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğünü için kendimi kötü hissettim. Tatilimi arkadaşlarımla geçiriyordum" -ceketini giyerken bakışlarını benimkilere kaldırıyor- "arkadaşlarımla. Ve yaklaşık bir saat uzaklıkta. Ama tatil trafiği yüzünden iki saatten az sürdü."

Arkadaşlar.

Arkadaşlarını strese soktu ve çökmüş bakışları suçluluk ya da pişmanlık kokuyor.

Arkadaş mı demek istedi? Tekil mi? Bir erkek mi?

Dilimi ısırarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu beni ilgilendirmez.

"Başka bir adamın senin olanı almasından nefret ediyorsun. Kızı. Aşkını. Hayatını."

Devam etmek için erken görünüyor. Belki de sadece acısını uyuşturuyordur. Belki benim de aynısını yapmam gerekiyordur.

"Seni aradığım için pisliğin tekiyim. Noel'den günler önce yapacak başka bir şey bulmalıydım. Senin de planların vardı ama ben mahvettim. Yolculuktan bahsetmiyorum bile. Ve gece kalmaktan." Cebimden katlanmış bir tomar para çıkarıp ona iki ellilik uzattım. "En azından benzin paranı ödememe izin ver. Ve lütfen arkadaşına özürlerimi ilet."

Elimdeki paraya bakıyor. "Fitz, senin paranı istemiyorum. Edith'i önemsiyorum. Beni aradığına sevindim." Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, sanki para bir hakaretmiş gibi güzel yüz hatlarını acı kaplıyor.

"O senin sorumluluğunda değil." Parayı ona doğru yaklaşıtıyorum.

Görmezden geliyor ve eğilip yerden çantasını alıyor. "Evet, paranı bir kenara koy, çünkü ben senin sorumluluğunda değilim." Kapıyı açar. "Onu kontrol etmeden önce birkaç saat uyumasına izin ver. Dinlenmeye ihtiyacı var." Kapıyı çekip kapatıyor.

Midem bulanıyor ve göğsüm sanki kendi sağlık krizimi yaşıyormuşum gibi ağrıyor. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. "Bana kızgın mısın?"

Jamie durur, yavaşça döner. Çantasının askısını tutuyor ve iç geçiriyor. "Hayır."

Bir elimi kalçama koyuyorum ve başımı öne eğiyorum. "Ben çalışıyorum Şekil dışarı nasılıçin hareket et üzerinde olmadan Şükran Günü'önce olan her şey için pişmanlık duyuyorum." "Bunun bir önemi var mı?"

Bakışları yana kayıyor; devam etmeden önce uzaklara bakıyor. "Bitti artık. Benimle tanıştığına pişman olman gerekiyorsa, . Şu anda olduğumuz yerde hiçbir şey değişmez. Ben senin geleceğin değildim. Gerçekten senin değildim. Ve sen kesinlikle hiçbir zaman gerçekten benim."

"Bu doğru değil." Göğsümde bir öfke kabarıyor.

Başını sallıyor ve dönüp cipine doğru ilerliyor. "Senin günah keçin olacağım ama kum torban olmayacağım. Duygularım senin için önemli olmayabilir ama benim için önemli."

"Hisler mi?" Onu takip ediyorum. "Ciddi misin sen? Bana o boku attığında ve sonra öylece gittiğinde ne hissettiğim hakkında bir fikrin var mı? Ha? Duygularım aklının ucundan bile geçti mi? Birine kum torbası gibi davranmaktan bahsediyorsun."

Kapısında durur ve etrafına bakınır. "Cehennemde yanmasını ummadan önce babam için yüzlerce sefil ölüm diledin! O senin aileni avlayıp öldürmedi. Ben evdeyken bir ayı anneme ve doğmamış çocuğuna saldırırken annemin çığlıklarını dinledi - üç yaşında bir çocuk. Ve senden onu affetmeni hiç istemedim. Ben de senden beni affetmeni istemedim. Edith'i sana uçurdum. Ve sana gerçeği söyledim. Sonra sessizce ayrıldım. Beni durdurmadın. Ve anladım. Boşluğa ihtiyacın vardı. Ve başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ben de gittim. Ama burada durup da artık yapman gereken bir seçim olmadığım için rahatlamamışsın gibi davranma."

"BEN SEÇİMİMİ YAPTIM!" Bir adım daha yaklaşırken kelimelerim patlıyor.

Sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Ben seni seçtim." Kelimeler göğsümden taşıyor. Nefesim kesildi ve çok mutsuzum. "Şükran Günü'nde yanımda annemin yüzüğü ve en önemli iki kişi vardı. Maren ve Will'e seni seçtiğimi söyledim. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı çünkü evet diyeceğini biliyordum. Ve sen benim tüm bedenimi ve ruhumu tüketecektin ve hiçbir şey ve hiç kimse senin kadar önemli olmayacaktı."

Gözümü kırpmayacağım ve ağladığımı görmesine izin vermeyeceğim, ama sözlerimin ağırlığı altında parçalanmasını izlemek beni öldürüyor.

Yanaklarından süzülen gözyaşları.

Gözlerindeki kızarıklık.

Dudaklarının titremesi.

Yumuşak hıçkırıklar tüm vücudunu titretiyordu.

Sesim gücünü kaybediyor; öfkem acıya dönüşüyor.

"Sonra sen her şeyi elimden aldın, o her şeyi elimden aldı. Böylece Dwight Keane'den yeniden nefret ettim."

Ona dokunmuyorum ama bakışlarımı da ayıramıyorum.

Öfkeyle yüzünü siliyor ve burnunu çekiyor. "Eğer babamdan nefret ediyorsan, beni nasıl sevebileceğini hayal bile edemiyorum." Döndüğünde bir adım geri çekiliyorum.

Jeep'ine binmesini izledim. Sonra gitmesine izin verdim.

Bölüm Kırk Yedi

JAYMES

Altı ay sonra . . .

Aşk keskin bir bıçaktır. Öldürücü değilse bile en azından derin bir yara izi, sarsılmaz bir his, yinelenen bir anı... ucuz bir dövme bırakır.

" misin?" Melissa soruyor.

Onu daha iyi duyabilmek için AirPods'umu ayarlıyorum. "Yangın mevsimindeyiz. Onunla karşılaşmayacağım." Araç Missoula şehir merkezindeki otoparka yanaşıyor. "Teşekkür ederim," diyorum inip elbisemi düzeltirken.

"Sen daha cesursun."

"Betty O'Neil'in evlendiğini göreceğimi hiç düşünmezdim. Bunu hiçbir şey için kaçırmayacağım."

Melissa Gülüyor. "Sen a iyi Arkadaş,Jaymes Andrews."

Sırıtiyorum. "Teşekkür ederim." Kilisenin girişinde duruyorum. "Ben buradayım. Seni sonra ararım."

"İyi eğlenceler."

Kulaklıklarımı çantama koyuyorum ve telefonumu sessize alıyorum. Güzel freskleri ve vitray pencereleri olan güzel bir kilise. Balkonda bir org ve beklediğimden çok daha kalabalık bir topluluk var.

Damadı çok daha yaşlıdır, Betty'yi ve üç düzine çocuğunu hayatına kabul eden nazik ve sabırlı bir ruhtur.

Kız koridorda yürürken gözyaşlarını sildiğinde, duygularımın bir kısmını sızdırıyorum. Çok güzel bir tören.

Kiliseden çıkarken nasırlı bir el koluma dolanıyor ve dönüyorum. "Aman Tanrım." Will'e sarıldım.

"Burada olup olmayacağını merak ediyordum." Beni bırakıyor ve sırtıyor.

"Bu düğünü kaçırmamın imkanı yoktu." Ona doğru başımı salladım. "Takım elbise içinde çok şık görünüyorsun."

Kravatını çekiştiriyor. "Hava bunun için çok sıcak."

"Biliyorum, değil mi?" Programı kendimi yelpazelemek için kullanıyorum.

Havadar, açık mavi straplez elbiseme bakıyor ve karşılaştırmamla alay ediyor. "Yakınından bile geçmiyor."

"Resepsiyona gidecek misin?" Ben soruyorum.

"Ailesinin bir üzüm bağı var. Ben şaraptan anlamam ama açık bar açık bardır."

Kıkırdıyorum ve mutlu çift kiliseden çıkarken dönüyoruz. Eski Rolls Royce'a bindiklerinde Will'e gülümsüyorum. "Orada görüşürüz o zaman."

"Nereye park ettiniz?" diye soruyor.

"Ben değilim." Araç paylaşım uygulaması olan telefonumu kaldırıyorum. "Hayır. Sen değilsin bir ile bir yabancı ben iken aynı yere gidiyor."

Utangaç bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Emin misin?"

"Sormana bile gücendim." Kolunu uzattı, ben de tuttum.

"Nerede kalıyorsun?"

"Bir otel."

"Kahretsin, kadın. Hayır. Bu iyi değil." Yolcu kapısını açtı ve Bronco'suna binmeme yardım etti.

"Güzel bir otel."

"Hayır." Başını sallıyor, kapımı kapatıyor ve şoför kapısına giderken kravatını çıkarıyor. "Fitz yangında. Onu ne zaman göreceğimizi bilmiyorum. Maren da gitti. Her zaman planladığımız o ateşli ilişkiyi yaşayabiliriz."

Homurdanıyorum. "Yani sadece ben değildim?"

Sırıtır ve park yerinden geri geri çıkıyor. "Seni özledim. Ve olanlardan sonra irtibatta kalmadığım için boktan bir arkadaşım. Ama Fitz-"

"O senin de arkadaşın. Lütfen açıklama yapma ihtiyacı hissetme. Sen ve Maren adamınızın yanında durmasaydınız sanırım hayal kırıklığına uğradım. Fitz'in size ihtiyacı vardı ama bunu asla kabul etmezdi."

Will melankolik bir gülümseme ve küçük bir baş hareketiyle bana yan gözle hızlıca bakıyor. "Kolay olmadı. Kendini herkesten uzaklaştırdı. Sanırım tüm kış boyunca onu en az beş kez gördüm. Zamanının çoğunu güneyde geçirdi. Kulübeyi kiralamama da izin vermedi, bu yüzden aptal herif iki kat kira ödüyor."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama fiziksel tepkimi saklamaya çalışıyorum. Bunun yerine boğazımı temizliyorum ve zayıf bir çabayla gülüp geçmeye çalışıyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Maren seninle olanların Fitz'in yeni travması olduğunu düşünüyor, bir pislik olmak ve normal bir hayata sahip olmak için tüm fırsatları reddetmek için yeni bahanesi. Gary ve Evette'in partilerine gitmeyi bıraktı. Biriyle çıkmak yok. Sadece durmadan çalışıyor. Tatillerde hâlâ büyükannesini ziyaret ediyor."

Yavaşça başımı sallıyorum. Göğsümün içindeki her şey ağrıyor. Bunu ben yaptım.

"Şu anda nerede çalışıyorsun?"

Bakışlarım pencereden dışarıya sabitlenmiş durumda.

"Jamie?"

"Ha? Öyle mi?"

Will kıkırdar. "Nereye gittin? Şu anda nerede çalıştığını sordum?"

"İşler arasında gidip geliyorum. San Bernardino'dan sonra doğum izni için Denver'da bir pozisyon aldım, ardından Bismarck'ta kısa bir süre çalıştım. Ama son bir aydır yürüyüş yapıyorum. Doğada çok ihtiyacım olan zamanı geçiriyorum."

"Gerçekten mi? Nerede?"

Gergin bir kahkaha atarak yavaşça başımı sallıyorum. "Söylemeye korkuyorum."

"Neden?" Işıktaki durdu ve bana baktı.

"Annemin - biyolojik annemin - öldüğü bölgede yürüyüş yapıyorum. Fitz'in ailesinin öldüğü yerde," diye fısıldadım.

Will'in kaşları alnından yukarı fırlar.

Burnum kırılıyor. "Biliyorum. Kulağa garip geliyor. Babama kolon kanseri teşhisi kondu. Ailesi fırsat buldukça ziyaret edip ona bir şeyler açıklamaya çalışsa da çoğu gün teşhisi anladığını ya da kabul ettiğini sanmıyorum. Sadece anlayamıyor. Belki de bu onun için bir lütuftur. Her neyse, benden annemi bulmamı ve ona ne kadar üzgün olduğunu söylememi istedi."

Will yavaşça bakışlarını yola çeviriyor ve ışık yeşile döndüğünde öndeki arabayı takip ediyor. "Yani ne yapıyorsun? Bir ceset mi arıyorsun?"

"Hayır. Sürekli olarak aklı başında değil. Bazen onun hayatta olduğunu düşünüyor, bazen de öldüğünü biliyor." Gülümsüyorum, kumdan kolyemle oynuyorum. "Ama gün doğumu ve gün batımının fotoğraflarını çekiyorum. Yeni ağaçların ve vahşi yaşamın fotoğraflarını çekiyorum ve bunları onunla paylaşıyorum. Ona ölümden sonraki hayatı gösteriyorum. Ve benim için bu bir tür kapanış oldu. Buna ihtiyacım var. Pek çok duyguyu serbest bıraktım. Ve biliyorum ki küllerini bırakmak için son yürüyüşümü yaptığımda" - arkamı dönüyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum- "bu, geçmişimle paylaşmayacağım yeni bir şeyin başlangıcı olacak." Gözlerimin kenarlarını hızla siliyorum ve küçük ama neşeli bir kahkaha atıyorum. "Uçacağım."

Will elini benimkinin üzerine koyuyor ve nazikçe sıkıyor.

Ardından, sonraki üç saat boyunca şarap içiyor, dans ediyor, gülüyor ve aşkı kutluyoruz.

"Araba kullanabilecek misin?" Bronco'ya binmeme yardım ederken ona sordum.

"Gecenin bir saatinde kendimi kestim. Benimle güvendesin."

Yolcu koltuğuna tırmanmadan önce topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Sen çok iyi bir adamsın, William Landry. Kendine iyi bir kadın bulmalısın. Belki bir psikiyatrist."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. "İyi denemeydi çöpçatan, ama ben iyiyim." Ben Dr. Reichart'ı savunmaya devam edemeden kapımı kapatıyor ve otoparktan çıkamadan uyuyakalıyorum.

"Hey, seni taşımama ihtiyacın var mı?" Will kolumu nazikçe sallıyor.

Gözlerimi açıyorum ve her şeyin dönmeyi bırakmasını bekliyorum. "Burası benim otelim değil mi?"

Emniyet kemerimi çözdü. "Sabah seni oteline götüreceğim. Arkadaşlar arkadaşlarını sarhoş ve yalnız bırakmaz."

"Sarhoş ağır bir kelime," diye mırıldanarak koltuktan kayıyorum.

"Oha!" Ayaklarım görevlerini yerine getiremediğinde Will beni yakalıyor.

iş.

"Ben iyiyim." Kendimi düzeltiyorum. "Yürüyebilirim."

"Sen öyle diyorsan." Will kapıya doğru yöneldi. çantam ve topuklu ayakkabılarım.

Verandanın basamaklarının dibinde duruyorum, uyuşmuş hissediyorum ama her şeyi unutacak kadar değil.

"İyi misin?" Will kapıyı açtıktan sonra sorar.

"Ayakkabılarımı o taşıdı." Yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum ve Will'in elindeki ayakkabılarıma bakıyorum.

"Ayakkabılarını kim taşıdı?"

"Fitz," diye fısıldıyorum, elimin topuğunu göğsüme sürterek. İşte yine başlıyor, aşk denen o keskin bıçak. "Yıldönümü partisinden sonra," diye mırıldanıyorum. "Bir teknede sevişmiştik. Gün doğarken elimi tuttu, diğer elinde topuklu ayakkabılarımla beni tahta kaldırımda yürüttü." Gülümsemek canımı acıtıyor ama elimde değil. "Bunu hayal ettiğimi ona hiç söylemedim." Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Aptalca bir rüyaydı. Zihnimin bunu neden yarattığını bilmiyorum. Ben sadece

ayakkabılar olmadığını biliyordu. O yaptı." Bakışlarımı Will'in karanlıkta zar zor görünen yüzüne çeviriyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

Bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. "Bana bunun sadece bir rüya olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Ayakkabılarımı herkes taşıyabilir." Eve adım atıyorum.

Will ışığı yaktı. "Banyoya daha yakın olmak için kulübede ya da Maren'in yatağında uyuyabilirsin."

Merdivenleri çıkmaya devam ediyorum ve sola Fitz'in yatak odasına girip kapıyı arkamdan nazikçe kapatıyorum. Elbisemin fermuarını açtıktan sonra içinden çıkıyorum ve yatağa giriyorum, yastığına sarılıp uykuya dalıyorum.

Ertesi gün elbisemi giyip banyoya giriyorum ve Will'i mutfakta bir fincan kahveyle beni beklerken buluyorum.

"Günaydın." Tezgâha yaslanıyor ve kupasının arkasından sırtlıyor.

"Günaydın." Bir nefes almadan önce rüya gibi buharı içime çekiyorum.

Yudumla.

"Gece kalktığını duymadım. Kalktın mı?"

Hasta mısın?"

"Hayır. O kadar da sarhoş değildim." Etrafıma bakındım.

"Ama otelime dönmem gerek. Bir duş ve temiz kıyafetler beni çağırıyor. Çantamı ve ayakkabılarımı nereye koydum?"

Kanepeye doğru başını sallıyor. "Ayakkabılarını nereye koyduğunu emin değilim."

", değil mi?"

Başını sallıyor. "Merdivenlerden çıkarken onları sana verdiğimi sanıyordum."

Kahvemi tezgâha bırakıp adımlarımı geri çekiyorum, hatta Fitz'in yatağının altına bakmak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Nerede olabilirler?" Will kapı aralığında beni izlerken başımı kaşıyorum.

"Bu çok garip. Bronco'mda tekrar kontrol edeceğim. Ama şimdilik sana Maren'in parmak arası terliklerinden bir çift alacağım ve bulduğumda sana haber vereceğim. Sana her zaman gönderebilirim."

I devam et için salla benim Başını. "Onlar yapmadı ortadan kaybolur."

Will beni merdivenlerin başında karşılıyor ve Maren'in ayakkabılarını bana uzatıyor. "Muhtemelen bir fareydi."

"Kapa çeneni." Gülüyorum, merdivenlerden iniyorum.

Kahvemi bir mataraya aktarıyor. "Kahve hazır." "Sen en iyisisin."

"Bir de bana sor." Sırtarak anahtarlarını aldı. "Sanki yanlış ev arkadaşıyla yatmışsın gibi."

Kapıyı açıyorum ve kıkırdıyorum. "Sanırım bu iyice yerleşti."

Bölüm Kırk Sekiz

CALVIN

Arabayı garaj yoluna çektiğimde Will bana şüpheli bir bakış attı. Güverte boyası kutusunu bir kenara bırakıyor ve ellerini arka cebinden sarkan bir bez parçasına siliyor. "Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

"Evet, bazen işler planlandığı gibi gider." Arka kapıya doğru yöneldim.

"Bunlara lanet olası güzel günler denir." "Amin," diye mırıldanıyorum.

Beni eve kadar takip ediyor, buzdolabından iki bira çıkarıp birini bana uzatıyor.

"Teşekkürler," dedim. "Bütün hafta sonu izinli misin?"

Will uzun bir yudum alır ve sonra başını sallar. "Dün bir düğüne katıldım."

"Açık bar mı?"

Kıkırdıyor. "Üzüm bağı resepsiyonu."

"Şarap." Biramı tezgâhın üzerine koyarken yüzüm . "Biraz kestirmem lazım."

Will bana yine tuhaf bir ifade takınıyor. Ama umursayacak enerjim yok, bu yüzden üst kata çıkıyorum ve doğruca yatak odasına gidiyorum, orada bir Yatağımın üzerinde bir çift gümüş topuklu ayakkabı.

Sarhoş olup yanlıs odada bir kızı becerdiği için aptal oda arkadaşım ile konuşmak için dönüyorum. Ama döner dönmez onu odama yaslanmış buldum.

Kapı girişinde, kollarını koyu lekelerle kaplı gri tişörtünün üzerinde kavuşturmuş.

"Dün düğünde eski oda arkadaşımıza rastladım."

Çenem sertleşiyor; ondan bahsetmek bile istenmeyen bir acıyı ortaya çıkarıyor.

"Yirmi yıl önce her şeyin yaşandığı patikalarda yürüyüş yapıyor. Babası kanserden ölüyor. Kapımızdan içeri girdiği günkü kadar masum ve güzel. Resepsiyondan sonra yalnız bırakılamayacak kadar sarhoştı, ben de onu buraya getirdim. Ama o sırada ayakkabılarını giymemişti, ben de onları içeri taşıdım ve verandanın basamaklarını zar zor çıkabildi çünkü ona herhangi bir erkeğin ayakkabılarını taşıyabileceğini gösterdim. Tüm bu zaman boyunca, geceyi onunla bir teknede geçirdikten sonra senin ayakkabılarını bir tahta kaldırımda taşıdığını hayal etti."

Will yere bakıyor ve başını sallamadan önce dişlerini birkaç kez alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "İşimi seviyorum. Özgürlüğüme değer veriyorum. Sıradan seksten, oyun rekorları kırmaktan, futbol izlemekten ve iyi bira içmekten daha iyi bir şey olmadığını düşünüyordum." Bakışlarını kaldırıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Ama dün gece, bıraktığın şeyin küçük bir görüntüsünü yakaladım. Eski oda arkadaşımı görmedim. Seni seven bir kadın gördüm. Ve tek düşünebildiğim, kendi Jaymes Andrews'umu bulmak için tüm hayatımı nasıl verebileceğimdi. Onun ayakkabılarını taşıyan ve tüm hayallerini gerçekleştiren adam olmak için tüm hayatımı verirdim."

Yatağa doğru başını sallıyor. "Ayakkabısının altına otelin adresini yazdım."

Ayakkabılarının altına bakmadan önce iki adım attım. Tarihi de yazmış. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

Will sırtlıyor. "Seni bulmak için ayakkabılarını kaybettiği tarihi hatırlamak isteyeceğini biliyordum." Dönüyor ve merdivenlere doğru adım atıyor. "Vakit geldi dostum. Git kızımızı getir."

Yoksa kulübeyi yakar, kışına tekmei basar ve parmağına yüzüğü kendim takarım."

Kamyonetimden dışarı adım atmam kırk yedi dakikamı alıyor. Ve bunu yaptığım, bu beni uçaktan yaptığım tüm atlayışlardan daha çok korkutuyor. O asla kontrol edemeyeceğim bir ateş. Eğer yanmasına izin verirsem, yeni bir hayat getirebilir.

Otel odasının kapısını iki kez çalıyorum ve boğazımdaki şüphe yumrusunu yutkunarak geçiştirirken elimi alnıma siliyorum. Altı ay oldu. Burada olmamalıydı. Onu önce ben bulmalıydım. Bu berbat bir fikir. Bende olmayan cevaplar bekleyecek. Döndüm ama artık çok geçti. Kapıyı açıyor.

İri gözleri elimdeki topuklara kaymadan önce birkaç kez kırışıyor. "Will bir yalancı," diye mırıldanıyor.

Ne demek istediğini bilmiyorum. Tek bildiğim kalbimin beni yumruklamak istediği. Altı ay boyunca bunu ondan sakladığım için çok öfkeli. Aldığım her nefes midemin çukuruna düşüyor, sanki ilk kez atlamışım gibi hissediyorum. Vücudumun diğer her şeyle bağlantısı kesildi. Kendime nefes almayı hatırlatmalıyım.

O nefes kesici bir ufuk. Düşüşümü
yavaşlatan gölgelik. İnme için
mükemmel bir yer.

Son alev öldükten sonraki sessizliktir.

"Konuşabilir miyiz?" Boğazımdaki düğümü aşmayı başarıyorum.

Bakışları benimkilere dönüyor ve gülümseyerek kenara çekiliyor.

Topukluları ona veriyorum ve odanın uzak tarafına, pencerenin yanına doğru ilerliyorum.

"Ayakkabılarımın altına kalıcı kalemle kim yazdı?"

"Bunu halledeceğim." Pencere kenarına oturdum.

Ayakkabılarını çantasına bırakıp tüm dikkatini bana vermeden önce birkaç saniye daha ayakkabılarının üzerindeki yazıya kaşlarını çatıyor. Yıpranmış kot şortu ve buruşuk beyaz tişörtüyle bile dünyanın en güzel görüntüsü. Onunla birlikte olmamak evden uzun bir yolculuğa çıkmak gibi hissettiriyor.

"Öyle mi ..." Korkak bakışlarım ayaklarıma kayıyor ve sesim hızını kaybediyor. "Sana ihtiyacım olsa sorun olur mu? Yoksa çok mu geç?"

Cevap vermiyor, ben de ona bakmak zorunda kalıyorum.

Başını sallayarak yatağın ucuna oturur. "Hayır. İhtiyacın olan şey ben değilim."

Tanrım, beni öldürüyor. "Neden?"

"Çünkü senin verebileceğinden daha fazlasına ihtiyacım var. Bunu biliyorum çünkü altı ay oldu ve Will bizi aynı odaya sokmak için ayakkabılarımı çaldı. Bu kader değil. Bu manipölasyon."

"Belki de kaderdir."

Alay ediyor. "Sen kadere inanmazsın."

"Neye inandığımı bilmiyorsun. Bunu biliyorum çünkü ben de artık neye inandığımı bilmiyorum. Ama bazen geri adım atmanız ve kendinizi durumdan uzaklaştırmanız gerektiğini biliyorum. Bazen perspektif kazanmak ve olayları net bir şekilde görmek için uzaklaşmanız gerekir."

"Bana yakın zamanda bir aydınlanma anı yaşadığını mı söylüyorsun?"

"Evet," diyorum sarsılmaz bir güvenle.

Yüz ifadesi belirsizlikle kanıyor.

Omuz silkiyorum. "Neye ihtiyacın var?" Ölüyorum. Ona dokunma ihtiyacım düğümleniyor, altımdaki zemin parçalanmaya başlarken boynuma boğucu bir ip dolanıyor. Ellerimi kot pantolonuma sürüyorum.

Kıpır kıpır ellerime bakıyor. "Her şey," diye fısıldıyor.

"Her şey," diye yankıladım, ayağa kalkmadan önce birkaç kez başımı salladım. "Tamam."

Ben ona doğru bir adım atarken o başını sallıyor. "Eğer bana dokunursan ..."

Duruyorum. "Sonra ne olacak?"

Gözlerinde duygu birikirken başı sallanmaya devam ediyor. "O zaman her şeyimi kabul etmeye hazır olsan iyi edersin."

Tekrar ediyorum, "Hepiniz." Sonra bir adım daha atıyorum.

Sertçe yutkunur ve ilk gözyaşını siler. "Bana her şeyi vermeye hazır olsan iyi edersin."

"Her şeyi."

"Hayır. Sadece sözlerimi tekrar edemezsin. Her şeyin ne olduğunu bilmek zorundasın."

Omuz silkiyorum. "Her şey var."

Çenesini kaldırıyor, çok cesur ve güçlü, çok güzel. Kendimi hak etmediğime inandırdığım her şey onda var.

Ama kahretsin, yine de onu istiyorum.

"Her şey beni gelinliğimin içinde ilk kez gördüğünüzde ağladığınız bir düğün. Ve benim seninkini desteklediğim kadar kariyerimi desteklemektir. Arabamı kardan çıkarmak ve senin için yemek yaptığımda tüm bulaşıkları yıkamaktır. Kaykayımla beni geçmek değil."

Bir adım daha atarken sırtışıımı gizleyemiyorum.

Düz bir el uzatıyor ve başını sallıyor. "Vasektominizi tersine çevirmek için üroloğa gitmeniz gerekiyor."

Hareket etmiyorum. Göz kırpmıyorum. Nefes almıyorum.

"Bebeklerimizi büyütürken sırtımı ve ayaklarımı ovuyor. Hayatta olduğunu bilmem için bana mesajlar gönderiyor. Hayatınla ilgili dikkatlice hesaplanmış riskler almaktır çünkü artık sadece senin değildir. Futbol maçları ve plaj gezileridir. Yarı zamanlı bir ev okulu öğretmeni olmaktır çünkü ikimiz de çocuklarımızın ay döngülerini incelemek, dünya savaşları ve batan gemilerle ilgili kitapları incelemek gibi garip ama harika şeyler yapacaklarını biliyoruz."

Tam boynunu daha fazla uzatamayacağını ya da çenesini daha fazla sıkamayacağını düşündüğümde, bunu yapıyor. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmam için sabırla (ve temkinli bir şekilde) bekliyor.

"Bunu yapabilir misin Fitz? Hepsini?"

Tekrar ağzımı açıyorum ve son adımı atmaya başlıyorum.

Ve yine beni durduruyor. Ama gözyaşlarını durduramıyor. "Ve babam ölüyor." Alt dudağı titriyor. "Ve bunun seni mutlu ettiğini biliyorum." çekiyor ve yüzünü siliyor. "Ama bu beni mahvediyor." Dudaklarını ısırtıyor ve daha fazla duygu yutuyor. "Ve bir daha asla onun hakkında incitici bir şey söylememeni istiyorum." Nefesini tutuyor ve başını sallıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Gerçekten çok üzgünüm. Ailenin ölümünden onun sorumlu olduğunu biliyorum. Ve sana böyle bir kayıp ve acı yaşattığı için ondan nefret ediyorum. Ve akli başında olacak kadar uzun yaşayamayacak olmasından da nefret ediyorum, çünkü inanıyorum ki ne yaptığını gerçekten anlasaydı, pişmanlığı o kadar ağır olurdu ki kalbi okyanusun dibine batardı. Çıkardığı yangınla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Bunu yapmış olmasından nefret ediyorum. Ama ondan nefret etmiyorum."

Burnunu çekiyor, alt dudağı hâlâ titriyor. "Onu karmaşık bir şekilde sevmeye başladım, ama Fitz ... . Seni daha çok seviyorum. Hem de çok. Çok. Daha çok."

Önünde diz çöküp gövdeyi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum. Önce gözyaşlarını siliyorum. Sonra parmaklarımın ucuyla ensesine dokunuyorum. "Her şey," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onunkilere değdirerek.

Vücudundaki tüm gerilim boşalıyor ve eğilip kollarını boynuma doluyor ve beni öpüyor. Jaymes hayallerimdeki kız değil. Kendime o lüksü hiç tanımadım.

O bana hayal kurmayı öğreten kız.

Babası hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum. Yanlış bir şey söyleme korkusu beni boğuyor.

Narin elleri yüzümü çevreliyor; artık gözyaşları kirpiklerine yapışıyor. "Neden tarih ve otel adresi

ayakkabılarımın altı?"

Bu hızlı konu değışikliği beni bir kahkahaya sürüklüyor. Omzumun üzerinden söz konusu ayakkabılara bakıyorum. "Will, beni bulabilmek için ayakkabılarını kaybettiğin günün anısına bir şey isteyeceğini düşündü. Aptalın teki."

"Bu çok romantik."

Gözlerimi
deviriyorum.

"Sizce Bayan Wilke benim baş olur mu?" Bu. Kadın.

Bunu nasıl yapıyor?

Babasını kaybetmenin acısını ve benim nefes alma ihtiyacımı, anın ağırlığından kaçma ihtiyacımı kapsayabilecek kadar kalbini nasıl açıyor?

Beni gözyaşlarına boğan pek bir şey yok ama Jaymes Andrews duygularımın sahibi. Beni herkesten daha iyi tanıyor, kendim de dahil. Ve bunun "beni tanımakla" bir ilgisi yok. O sadece beni anlıyor.

"Sana evlenme teklif etmedim. Kendini aşyorsun." Heykel gibi duruyor, sessizce blöfümü görüyor.

"Yüzük bende değil," diyorum, düşeceğimi bilerek. Ben biliyorum. O da biliyor. Ama bu kadar kolay pes edersem hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum.

Göz kırpıyor. İşte bu, tek bir göz
kırpma. Sırıtiyorum.

Yumuşak dudakları kendi küçük gülümsemesine doğru seçiriyor ve başparmağı elmacık kemiğim boyunca kayıyor.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye devam ettim, "hafta sonu için şehirde olduğunu bilmeden önce seni almaya geliyordum. Bilinçli olarak bilmiyordum ama göğüs kafesimin arkasındaki o şey bunu biliyordu. Yani Will'e her şey için kredi vermiyoruz."

Ben dayanmaya çalıştıkça gözlerindeki ışıltı biraz daha parlıyor. Bana sadece bilmiş bir sırıtışla bakıyor.

Onun kazanmasına izin veremem. Hazır olduğumda evlenme teklif edeceğim.

"Ay döngülerini bilmiyorum. Her şeyi berbat edeceğim. İyi bir baba olacağımı düşünüyorum ama testislerimin tamir edilip edilemeyeceğini bile bilmiyoruz." Şimdi anlıyorum.

Bana yavaşça, güven verici bir şekilde başını sallamak için formunu bozuyor.

"Ama ben oyum." Parmak uçlarım ensesini okşuyor. "Dünyanın en büyüleyici kadını rastgele bir Çarşamba günü iş yerime uğrayıp bana seks teklif ettiğinde, ben oyum. Onunla seks yapmak için her şeyi bırakacak olan adamım."

Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını dişlerinin arasında döndürürken itirafım onun soğukkanlılığını tehdit ediyor.

Avuç içi dudaklarıma değecek şekilde başımı çeviriyorum ve gözlerimi kapatıp onu öpüyorum. Sikerim böyle işi. O kazandı.

"Karım ol, Jaymes Barbara Keane Lanette Andrews."

Gözlerimi açtığımda, onunkileri daha fazla duygu dolduruyor.

Dudaklarımı ağzının üzerinde gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Seni bir kahraman gibi seveceğim. Arkama bakmadan atlayacağım. Senin için savaşacağım. Bizi kurtaracağım."

Yumuşak kahkahası küçük bir hıçkırık olarak çıkıyor. "Sen osun." Beni öpüyor. "Sen her zaman o olacaksın."

Sonsöz

JAYMES

On gün önce, Dwight Keane karısına ve hiç tanımadığı doğmamış çocuğuna kavuşmak üzere bu dünyadan ayrıldı. Hatalarını telafi ettiğine inanıyorum.

Ölümden sonra hayat olduğuna inanıyorum.

Bugün, onu yanmış ağaçlardan oluşan bir mezarlığa bırakıyorum - mavi gökyüzüne doğru uzanan binlerce şiş, yemyeşil orman zemininde yavaşça kaybolurken bir trajediyi anıyor.

"Bulunması kolay bir insan değilsin."

İrkiliyorum, omzumun üzerinden bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim zorlukla çıkıyor. "Kinney Park yangınında olman gerekiyordu."

Fitz sırt çantasından bir su şişesi çıkarır ve uzun bir yudum alır. "Babanın öldüğünü duydum. Neden bana mesaj atmadın?"

Elimdeki kül kavanozuna bakarak mırıldandım, "İyi bir zamanlama olduğunu düşünmüştüm. Sen meşguldün. Hiçbir şeyin garip olmasına gerek yoktu. İhtiyacım olanı yapabilirdim ve hepsi bu kadar."

Bölgeyi inceliyor ve gözlerini kısarak ağaç iskeletlerinin arasından süzülen güneşe bakarken aklından neler geçtiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Biliyor muydun" - sırtıyor, benim sözümü kullandığını anlamamı bekliyor

"Bazı ağaç türlerinin kozalaklarının tohumlarını serbest bırakmak için aşırı ısıya ihtiyaç duyduğunu? Bir reçine olmalı

tohumların serbest kalması eritildi. Ve bu tohumlar en iyi yanmış toprakta yetişir. Bazen güzel bir şeyin hayata geçmesi ve büyümesi için etrafındaki her şeyin feda edilmesi gerekir. Tek gördüğümüz yıkımdır, ama yeterince beklerseniz - sabırlıysanız - sihir gerçekleşir." Bana yaklaşırken botlarının altında sopalar ve ezilmiş kayalar çıkırdıyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Altı hafta önce her şeyi söyledin. Ayrıca evet dedin." Elimi tutuyor, parmağında bir sözden daha fazlasını ifade eden annesinin yüzüğüyle oynuyor. Affetmenin ve güvenin sembolü.

Tek yapabildiğim göz kırpmak. Kimse Calvin Fitzgerald kadar büyük sevemez.

Kavanozun kapağını kaldırır. "Bırakmak zordur." Arkama geçiyor, ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve kalıntıları birlikte dağıtıyoruz. Duygular gözlerimi yakıyor.

Dudaklarını boynuma bastırıyor ve beni öpüyor. "İnsan kalıntılarını izinsiz dağıtmak beş yüz dolar para cezasına ve altı aya kadar hapis cezasına neden olabilir."

Gözyaşlarıma rağmen gülüyorum. "İznim var." "Yalancı." Kulak mememi ısırıldı.

"Tam bir kural takipçisisin."

Fitz'in tüm yüzü boynuma sokulurken kolları beni daha sıkı sarıyor ve ben kıkırdıyorum.

"San Antonio'daki işi aldın mı?"

Kollarında kayarak ona bakıyorum. "Sanırım öyle. Önümüzdeki hafta bir görüşmem daha var. O da iyi giderse ay sonuna kadar Teksas'a gideceğim."

Fitz sırtlıyor. "Ne kadar için?" "İki aydır."

Mırıldanıyor ve başını sallıyor. "Teksas'ı seveceksin."

Calvin Fitzgerald'ı severim. Kalbimin beynime üstün gelmesine izin verseydim, Missoula'da tam zamanlı bir iş arıyor olurdu. Ancak Fitz, bir aile kurmadan önce seyahat etmediğim için pişmanlık duymamam için biraz uçmamı istiyor. Bu yüzden planım

Yangın sezonuna denk gelen işler bulmak ve kışları Missoula'da onunla birlikte kış uykusuna yatmak için izin almak. Gerisi doğru zamanda gerçekleşecek.

Onu yere serdim.

Ve beni uçuruyor.

Beni bıraktığında, kavanozu sırt çantama koyup omzunun üzerinden kendi çantasının yanına geçiriyor. Sonra bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum. "Gel bakalım."

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum. Bir yolunu buluruz."

"Seni seviyorum Fitzy."

Yüzünün sadece yan tarafını, kocaman sırtıtışının yarısını görebiliyorum. "Öyle olduğunu biliyorum."

Neden başka bir cevap beklediğimi bilmiyorum. "Ve beni seviyorsun."

"Çok fazla."

Aşkımız sihirdir.

Teşekkür

Nina Grinstead, arkadaşlığımızı ve bu yazarlık işinin duygularla başa çıkabilmem için bana sağladığın güvenli alanı seviyorum. Yanımda olduğun, kapıları açtığın ve hayallerimin peşinden gitmeme yardımcı olduğun için çok şanslıyım.

Jenn Beach, sevdiğim şeyi yapabilmem için tüm zor işleri yaptığın için teşekkür ederim. İkimizin de hayal ettiğinden çok daha fazla rolü kabul ettin. Biz gerçek bir takımız. Beni asla bırakma!

Lauren Plude, bana bu şansı verdiğin ve her adımda nazik ve cesaretlendirici sözlerle bana yol gösterdiğin için sana minnettarım. İlk evet diyen sendin ve bunu asla unutmayacağım.

Mackenzie Walton ve Megan Westberg, her sayfada sesime dikkat ederek bu hikâyenin parlamasını sağladığınız için teşekkür ederim. Daha iyi bir yazar olmam için bana meydan okudunuz. Sizden bir şeyler öğrenmek benim için bir ayrıcalıktı.

Okuyucularım, rüya gibi bir hayat yaşamama izin verdiğiniz, beni dünyanıza kabul ettiğiniz ve benimkini sizinle paylaşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

En sevdiğim aşk hikâyesi olduğu için aileme teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Anna Jones

Jewel E. Ann, Wall Street Journal ve USA Today'in çok satan yazarlarındandır. Aralarında çağdaş bir aşk romanı olan Look the Part, romantik bir gerilim serisi olan Jack & Jill üçlemesi ve duygusal bir kadın kurgu hikayesi olan Before Us'ın da bulunduğu otuzdan fazla roman yazmıştır.

Ann, ilginç bir mizah anlayışına sahip özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Yaklaşık otuz yıllık en iyi arkadaşı çağdaş romantizm türünden birkaç kitap önerdikten sonra, bağımlısı oldu. On yıllık dış ipi derslerinin ardından, üç harika oğluyla evde kalmak, aile işini yönetmek ve akıllara durgunluk veren aşk hikâyeleri yazmak için dış hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Jewel, gezegeni her seferinde bir ağaç kurtarmak için pelerinini giymediği zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle güzel yemekler yemekten, çocuklarıyla kaya tırmanışı yapmaktan ve tabii ki ... yürek burkan, göz yaşartan, külot yakan romanlardan hoşlanıyor. En iyi hayatını yaşıyor

içinde Iowa ile onu Koca, üç
Oğulları, ve Goldendoodle.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.